

Giới thiệu Phi Tuyết Mộng Hoa

Truyện Phi Tuyết Mộng Hoa của tác giả Tiên Mị là một câu truyện thuộc thể loại ngôn tình huyền huyền, HE hoặc OE tùy độc giả.

Khi nàng gặp được nửa kia trong sinh mệnh, được hấn dốc hết yêu thương cung chiều trong thiên hạ, băng tuyết trong lòng dần dần tan ra. Rung động chẳng qua là truyện của một giây, chỉ cần gặp đúng người. Một thoáng kinh hồng, nàng đã mê hoặc ánh mắt ai? Lại rối loạn tâm ai? Khi tăng tăng sương mù trong mộng được vạch ra, nàng lại đi đâu về đâu?

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Quan Tài Cửu Hoàng Thiên Ngọc

“Đoàng_____”

Bầu trời đen kịt, mặt biển nổi lên sóng lớn cuộn cuộn như bao phủ cả đất trời.

Khi con sóng cao hơn mười thước sắp ập vào, mọi người trên bờ biển đều lộ ra ánh mắt kinh hoàng, cảm nhận sự nhỏ bé của mình.

Con sóng thần đáng sợ kia dường như trong khoảnh khắc là có thể biến ngàn dặm đất đai màu mỡ thành biển nước mênh mông.

Song trong nháy mắt con sóng đáng sợ ấy ập vào, nó hình như bị một kết giới trong suốt nào đó ngăn trở, không thể ập vào đất liền.

Trong con hoảng hốt, có người thấy một nữ tử tóc dài tung bay xuất hiện giữa bầu trời đen kịt.

Bóng dáng ấy như một vì sao rực rỡ, nhấp nháy giữa nhân gian.

Quạt Phiêu Tuyết Đào Hoa trong bàn tay thon thon của nàng khẽ vung, con sóng cuộn cuộn kia rút lui như kỳ tích.

Chẳng qua là chuyện trong thoáng chốc khiến người khác tưởng là ảo giác.

Sau khi gió yên biển lặng, mọi người sống sót sau tai nạn đều không rõ đã xảy ra chuyện gì. Chỉ có người canh giữ Hoa Hạ mới biết là ai đã dùng sức mạnh kinh thiên hóa giải tai kiếp này không còn tung tích.

Mọi người đều tưởng sóng thần đã qua, mọi thứ đã kết thúc.

Nhưng, ở eo biển Đông Nam Hoa Hạ, trong lần động đất đáy biển này đã cho ra một thứ làm kinh động tầng lớp cao của Hiên Viên Minh của Hoa Hạ.

- Đúng là quá không thể tưởng tượng nổi!
- Không ngờ ở sâu trong biển lại có một cung điện thần kỳ như vậy.
- Cũng không biết tòa cung điện này đã phủ bụi bao lâu dưới đáy biển nữa.
- Trời ơi! Trong cung điện có dấu hiệu của sự sống!
- Mau bẩm báo tin tức chấn động này cho minh chủ.
-

Đó là một cung điện thủy tinh dưới biển sâu, sau khi cung điện đó được vài tuần nam mỹ nữ có sức mạnh thần bí mở ra, kỳ tích chân chính mới hiển hiện trước mặt mọi người.

Rõ ràng đang ở dưới biển sâu nhưng những người này đều không có gì khác lạ.

Ngoại hình của họ vô cùng xuất sắc khiến người khác không bối rối ra được khuyết điểm nào.

- Xem ra chúng ta không tới uống một chuyến, lần này đúng là phát hiện một kỳ tích to lớn!

Giọng nói êm tai vừa dứt, người nói là một nữ tử mặc váy dài đen bằng lụa như nước.

Khuôn mặt nàng như chi than tô nhẹ hàng mày, như bức tranh thanh nhã linh động. Vóc dáng nàng uyển chuyển khiến người khác than thở, quả nhiên là

phong hoa tuyết thể.

Rũ xuống óng ánh dưới vành tai nàng là khuyên tai nước hồ điệp khúc xạ ra tia sáng dưới ánh sáng vạn năm bất diệt của Trường Minh Đăng, làm tôn lên làn da trắng trẻo của nàng.

Nàng có đôi mắt như hiểu rõ hết thấy, dường như trên thế gian không có thứ gì nàng nhìn không thấu.

Lúc này đôi mắt ấy đang nhìn chằm chằm vào chiếc quan tài ngọc trong cung điện, con người màu nâu dưới hàng mi rậm toát lên vẻ sắc bén nhàn nhạt, khóe môi cong lên nụ cười sâu không lường được.

- A Tuyết, trong quan tài ngọc này rốt cuộc có gì?

Giọng nói trong trẻo rõ ràng hơi kéo dài vừa dứt, nam tử tuấn tú đứng bên cạnh tò mò nhìn Phượng Mị Tuyết.

Dung nhan khuynh thế tuấn mỹ vô song của hắn khiến người khác chỉ một ánh nhìn liền khắc sâu vào linh hồn. Đôi mắt hẹp dài nhướng lên vài phần quyến rũ, con người màu vàng nhạt đẹp đến tận cùng, hết như chứa cả biển sao lấp lánh rực rỡ đan xen.

Hắn mặc y phục màu trắng nhìn cực kỳ sạch sẽ, như hoa quỳnh tuyết trắng, quần quanh người là hơi thở tinh khiết không nhuộm bụi nhân gian.

Ánh mắt những người khác cũng đầy tìm tòi nghiên cứu, họ có thể cảm nhận được sự sống truyền ra từ quan tài ngọc này.

- Một người! Người sống!

Phượng Mị Tuyết mỉm cười, dưới cái mũi nhỏ xinh là đôi môi đỏ như anh đào, như hoa hồng đượm sương mai, tươi mới quyến rũ.

Tất cả mọi người đều lộ vẻ kinh hãi, hiển nhiên có chút không dám tin.

Họ vốn đoán rằng trong cung điện thủy tinh này có lẽ có linh thảo sinh sống nên mới có dấu hiệu của sự sống.

Nào ngờ trong quan tài ngọc này lại có người sống?

- Tòa cung điện này tồn tại trường kỳ qua năm tháng, ít nhất cũng trên vạn năm rồi! Không thể nào có người sống!

Một nữ tử thanh nhã như hoa sen đến gần quan tài ngọc, dung nhan như sen mang theo vài phần biếng nhác, hàng mi dài nhỏ mà rậm như chiếc quạt hương bồ nhỏ nhướng lên. Đôi con người màu đêm lấp lánh không nhuộm chút bụi trần.

Bên tai trái như bạch ngọc của nàng đeo một khuyên tai hoa sen lung linh thật dài, màu sắc hơi trong suốt.

- Không phải là cương thi chứ?

- Tiểu Trần Trần, người có dám cùng ta mở quan tài này ra xem không?

Phượng Mị Tuyết nghe nàng nói thì lên tiếng kêu nàng cùng ra tay.

- Thế này có tính là trộm mộ hay không?

Giọng nói êm ái của Nguyễn Cẩm Trần như mưa bụi Giang Nam rơi trên đĩa ngọc. Dung nhan nàng rực rỡ như hoa mùa xuân, sáng như vàng trắng thu. Nàng tựa như người bước chân ra từ một bức tranh sơn thủy.

- Đừng nói với ta là người sợ đấy?

Phượng Mị Tuyết nhìn cái quan tài ngọc cổ xưa này, khóe mắt toát lên ánh sáng lấp lánh, rất muốn mở nó ra nhìn rõ thứ ẩn giấu bên trong.

Dù nàng có đôi mắt nhìn thấu hết thấy cũng chỉ có thể thấy bóng người trong đó, dường như bị một đám sương mù che phủ, không nhìn được rõ.

Đây là lần đầu tiên có thứ nàng nhìn không thấu, lòng hiếu kỳ hoàn toàn được khơi lên.

- Ta sợ! Ta sợ lát nữa tìm được bảo bối không đủ chia!

Lời Nguyễn Cẩm Trần vừa dứt, mấy người có mặt đều tròn mắt há mồm.

Nam tử áo lam bên cạnh nàng thấy dáng vẻ giáo hoạt đáng yêu ấy của nàng, đôi môi đỏ như vàng dương, đẹp như hoa anh đào mang theo màu mặt ong tròn bóng ướt át khẽ cong ra hai bên thành một nụ cười cưng chiều điên đảo chứng sinh.

- Nàng là giai nhân, có sao làm gì?

Một bóng người thon dài rơi xuống, giọng nói ấm áp sang sảng vĩnh viễn luôn đậm nhạt hững hờ.

Theo sự xuất hiện của hấn là hương thơm dịu dịu của lá trúc trong không khí có chút ôn hòa trong trẻo làm yên ổn lòng người.

- Tiểu cữu cữu, người ít ở ngoài xem nào nhiệt đi, nếu đã tới rồi, hôm nay không mở ra quan tài ngọc này thì ai cũng đừng hòng chạy!

Phượng Mị Tuyết thấy tiểu cữu cữu Lãnh Nguyệt Ly đến liền trực tiếp kéo hấn xuống nước.

- Quá phiền phức, không có hứng thú!

Lãnh Nguyệt Ly khẽ nhủ mảy, chỉ nhìn lướt qua quan tài ngọc này, không muốn ra tay.

Đừng thấy quan tài ngọc này trông có vẻ tầm thường nhưng xung quanh đều có cấm chế huyền ảo cổ xưa, muốn mở ra e là không dễ.

- Nếu tiểu cữu cữu không giúp thì Tiểu Trần Trần qua đây, chúng ta cùng nhau làm!

Phượng Mị Tuyết quá rõ tính tình cao ngạo lạnh lùng của Lãnh Nguyệt Ly, chuyện hấn không muốn làm, đánh chết hấn cũng không làm. Nàng kéo Nguyễn Cẩm Trần chuẩn bị giải cấm chế khiến nam tử áo lam Lam Minh Hiền và Mạch Yên Hoa lắc đầu bất đắc dĩ.

Hai nữ nhân chỉ sợ thiên hạ không loạn này cùng nhau làm thì trời đất cũng bị họ làm hỏng.

- Các ngươi động bậy là tòa cung điện này sẽ tự hủy đấy!

Một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện từ hư không, giọng nói trong trẻo lạnh lùng của nữ tử vang lên khiến Phượng Mị Tuyết và Nguyễn Cẩm Trần dừng động tác trên tay nhìn sang.

Thấy bạch y nữ tử trước mắt xuất hiện, Lãnh Nguyệt Ly vốn mang dáng vẻ lạnh băng chợt nheo mắt lại, một tình cảm khó nói lưu chuyển nơi đáy mắt.

- Cấm chế này trông rất phức tạp, muốn mở quan tài ngọc này ra e là không dễ.

Bạch y nữ tử cũng vì nhận được tin tức ở đây nên chạy tới, lúc này nàng đã chú ý tới từng đạo cấm chế vô hình vờn quanh quan tài ngọc, nếu nàng tới gần hơn nữa sẽ bị đánh văng ra.

Nàng hơi cau mày khiến Lãnh Nguyệt Ly cảm thấy đau lòng, không nỡ khiến nàng có mấy may phiền não.

- Đây là quan tài Cửu Hoàng Thiên Ngọc, dùng khối Cửu Hoàng Thiên Ngọc hoàn chỉnh khoét rỗng, sau đó làm thành quan tài ngọc, cung điện thủy tinh này là vỏ ngoài của quan tài.

Lãnh Nguyệt Ly vốn chỉ muốn đến xem thử, không có ý định tham gia nhưng lúc này vì sự xuất hiện của bạch y nữ tử mà thái độ của hấn trong nháy mắt thay đổi một trời một vực.

Hấn có dung mạo trích tiên, đôi con ngươi màu mực thâm thúy nhân nhật quét qua quan tài ngọc.

Nghe nói cả tòa cung điện thủy tinh này lại là vỏ ngoài của quan tài, về mặt mọi người đều nghiêm trọng.

Trong quan tài này rốt cuộc chôn cất loại tồn tại gì?

- Để ta thử xem!

Bạch y nữ tử tuy không chắc chắn mình có thể giải được cấm chế hay không nhưng ít ra nàng sẽ không chạm đến cấm chế hủy diệt.

- Để ta!

Giọng nói nhạt như mây trôi của Lãnh Nguyệt Ly chậm rãi vang lên, chân bước lên một bước đến trước quan tài ngọc, bàn tay trắng trẻo thon dài lộ ra khỏi ống tay áo thêu hoa anh đào biến ảo giữa hư không.

Mọi người thấy dáng vẻ tích cực của hấn thì đều tròn mắt há mồm!

Phượng Mị Tuyết cong môi cười, dáng vẻ tích cực biểu hiện này của tiểu cữu cữu đúng là rất hiếm.

Tốc độ tay của hấn cực nhanh, bọn họ nhìn hoa cả mắt, phải tập trung nhìn chăm chú mới có thể miễn cưỡng thấy quỹ tích ngón tay xinh đẹp của hấn.

Ánh mắt hấn rất chuyên chú, hàng mày như mây khói, con ngươi sâu như biển ứng lên nét mờ mịt mông lung của khói sóng trên sông, phảng phất như ngân hà điểm tuyết đầy hoa sao nở rộ.

Chỉ một ánh nhìn, màu sắc cả thế gian đều trở nên âm đạm!

“Két!”

Âm thanh lạnh lạnh rơi vào tai mỗi người, ai nấy đều vui mừng nhìn qua, chiếc quan tài ngọc dần dần mở ra.

- Mở rồi!

- Thật lợi hại!

Phượng Mị Tuyết và Nguyễn Cẩm Trần đều bị tốc độ giải cấm chế của Lãnh Nguyệt Ly làm kinh hãi, nếu đổi thành họ, vì chưa quen thuộc với cấm chế nên có thể sẽ giải rất lâu.

- Vẫn chưa chân chính mở ra, chỉ mở một tầng quan tài thôi.

Bạch y nữ tử đưa tay nâng cằm, trên ngón tay ngọc đeo nhẫn cánh bướm màu tím, có ánh sáng lấp lánh trên cánh bướm.

- Rốt cuộc có mấy tầng quan tài đây?

Mạch Yên Hoa thấy Lãnh Nguyệt Ly bắt đầu giải cấm chế tầng thứ hai, cấm chế tầng này hiển nhiên càng phức tạp huyền ảo hơn, đoán là cấm chế sẽ càng lúc càng khó.

- Từ xưa lấy chín làm tôn, theo ta đoán, có lẽ có chín tầng.

Lam Minh Hiền nói, thấy thực lực mạnh mẽ của Lãnh Nguyệt Ly, hẳn cũng thần phục.

Song ngoài dự liệu của họ, sau khi Lãnh Nguyệt Ly cuối cùng cũng giải được tất cả cấm chế thì lại có một cấm chế chín rồng chín phượng mười tám tầng.

- Ôi má ơi! Hèn gì tiểu cữu cữu ban đầu sống chết không chịu ra tay! Tiết tấu này mệt chết thần linh đấy!

Phượng Mị Tuyết thấy mạnh như Lãnh Nguyệt Ly mà dung nhan cũng đã tái nhợt thì không dám tưởng tượng nếu các nàng ra tay sẽ mệt đến thế nào.

- Tuyết nhi, ta cảm thấy suýt bị người hãm hại.

Nguyễn Cẩm Trần vỗ vỗ ngực, lòng vẫn còn sợ hãi, may mà mình không ra tay, bằng không chỉ mỗi cấm chế này thôi cũng đủ mệt chết rồi.

- May mà tiểu cữu cữu không trấn tĩnh, bị sắc đẹp mê hoặc, bằng không ta cảm thấy mình muốn chết cũng không được!

Phượng Mị Tuyết đồng cảm sâu sắc, nàng chỉ ở bên cạnh xem tiểu cữu cữu giải cấm chế mà cũng thấy đau đầu rồi.

- Ta muốn xem xem rốt cuộc là thần thánh phương nào có thể sử dụng quan tài Cửu Hoàng Thiên Ngọc quy cách cao nhường này!

Bạch y nữ tử nhìn quan tài ngọc không chớp mắt, Lãnh Nguyệt Ly sắp mở ra tầng cuối cùng của quan tài.

“Két!”

Khi quan tài mở ra, quạt Phiêu Tuyết Đào Hoa trong tay Phượng Mị Tuyết vung lên, sương mù che phủ quan tài ngọc tản đi.

Người nằm bên trong cuối cùng cũng lộ ra dung nhan thật.

Nhìn người đó, mọi người đều kinh hãi!

Ngay khoảnh khắc ấy, người trong quan tài chợt mở mắt.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Tân Nương Trong Quan Tài

Trong quan tài ngọc của tòa cung điện thủy tinh này là một thiếu nữ xinh đẹp đang ngủ say, hơn nữa còn là một tân nương cổ đại.

Mũ phượng khăn quàng, đẹp như áng mây trong vắt. Giá y đỏ rực như lửa trong quan tài ngọc tạo nên cảm giác mỹ lệ thê lương.

Phảng phất như từng đóa hoa bi ngạn nở rộ khắp quan tài Cửu Hoàng Thiên Ngọc.

Thiếu nữ xinh xắn như búp bê sứ, đầu đội mũ phượng lưu ly lấp lánh với chim phượng màu vàng chạm rồng, cánh phượng khảm thạch anh, giương cánh muốn bay.

Thiếu nữ mở mắt, đôi mắt ngưng đọng cả sao trời đẹp đến mức khiến người ta nín thở.

Nhưng đôi mắt ấy giờ đây mờ mịt ngỡ ngàng, nhìn về phía Lãnh Nguyệt Ly đứng gần nàng nhất.

Thiếu nữ này là ai? Tại sao đã ngủ say vạn năm mà còn sống?

Trong lòng mọi người đều có câu hỏi như vậy, đặc biệt là khi thấy sức sống dào dạt trên người nàng, hoàn toàn không giống như người đã nằm trong quan tài ngọc trải qua vô số tháng năm.

- Phụ thân!

Thiếu nữ không chớp mắt chăm chú nhìn Lãnh Nguyệt Ly, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, đôi mắt long lanh của nàng cong cong như vầng trăng khuyết, giọng nói êm tai trong trẻo vang lên khiến tất cả mọi người như bị sét đánh ngoài khét trong sống không chút ngoại lệ.

Ánh mắt đơn thuần tinh khiết như vậy, giọng nói đáng yêu động lòng người như vậy khiến người ta thật sự cho rằng nàng là con riêng của Lãnh Nguyệt Ly.

- Ta hình như hiểu ra chút chút rồi.

Bạch y nữ tử chớp chớp đôi mắt màu lam, ánh mắt như cười như không nhẹ nhàng lướt qua tiểu tân nương và Lãnh Nguyệt Ly.

- Tiểu cữu cữu, cữu không nói tiếng nào giấu khuê nữ trong quan tài, thật sự quá thất đức! Làm gì có ai nhốt người khác vào một nơi vừa tối vừa nhỏ như vậy chứ?

Giọng nói trong trẻo của Phượng Mị Tuyết đầy giáo huấn đáng yêu khi cười trên nỗi đau người khác, thấy nam thần cao ngạo lạnh lùng mặt không cảm xúc như tiểu cữu cữu cũng có ngày này, nàng không biết hạ hê đến nhường nào.

Lúc này gương mặt tuần tú như băng của Lãnh Nguyệt Ly quả thực lạnh đến mức có thể bắn ra những mảnh băng.

Trong biển sâu vốn lạnh như băng, nhiệt độ đột nhiên hạ xuống, nước biển ngoài cung điện dường như có khuynh hướng đông lại trong nháy mắt.

- Tuyệt nhỉ, người chết chắc rồi! Người biết quá nhiều, coi chừng bị diệt khẩu!

Nguyễn Cẩm Trần không quên ác ý cho thêm mồi lửa khiến gương mặt Lãnh Nguyệt Ly đen như đáy nồi.

- Sợ cái gì? Từ lúc ta ra đời đến nay, không có ý định còn sống quay về!

Phượng Mị Tuyết vỗ vai Nguyễn Cẩm Trần, đáng vẻ cứ như đang nói những lời hào hùng chí khí.

Hai người từ khi lui đến Hoa Hạ định cư, rảnh rỗi sẽ cùng đi gây họa, tương đối tiêu sái.

Mạch Yên Hoa và Lam Minh Hiền chỉ có thể cười mà không nói, sớm đã quen với tình hình của hai người họ. Nếu họ còn đổ thêm dầu vào lửa nữa thì Lãnh Nguyệt Ly sẽ không còn bình tĩnh.

- Thử lỗi cho ta đời này không thể kiềm chế tiếng cười của mình! Ha ha ha!

Nguyễn Cẩm Trần nghe Phượng Mị Tuyết nói bèn không kiềm được cười to ra tiếng, cảm thấy hình tượng này đúng là buồn cười.

Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng họ đều biết Lãnh Nguyệt Ly đến giờ vẫn là mỹ nam tử băng thanh ngọc khiết, bên cạnh chưa từng có nữ tử nào lưu lại, càng chưa từng tiếp xúc da thịt với nữ tử nào.

Tòa cung điện thủy tinh cổ xưa thần bí này vốn chìm trong vực sâu đáy biển, hôm nay vì động đất mới trôi lên giữa thế gian.

Nó rốt cuộc từ đâu đến, sao có thể hoàn hảo không trầy xước dưới áp lực khổng lồ nơi đáy biển?

Tân nương cổ đại tỉnh lại trong quan tài ngọc này lại làm sao sống đến bây giờ?

Hết thấy đều là những câu đố bí ẩn như sương mù quanh quẩn trong lòng họ.

Lãnh Nguyệt Ly nghe những lời nói vô lương tâm của các nàng thì khóe miệng hơi co rút khó thấy.

Nghe xem! Đây là những lời nên nói với trưởng bối sao?

Tuy ngoại hình của hắn không chênh lệch mấy với họ nhưng hắn vẫn là trưởng bối!

- Phụ thân! Đừng đi mà!

Thiếu nữ thấy Lãnh Nguyệt Ly đen mặt định lùi về sau thì vội vàng ngồi dậy, bàn tay nhỏ kéo góc áo hắt.

Đôi mắt sáng lấp lánh dưới hàng mi dài nhỏ cong cong không chút tạp niệm, điềm đạm đáng yêu nhìn Lãnh Nguyệt Ly, giọng nói mềm mại non nớt kia khiến người khác không có sức chống cự.

- Buông tay!

Lãnh Nguyệt Ly cau mày, muốn rời khỏi quan tài ngọc này nhưng khiếp sợ phát hiện thân thể mình không thể nào cử động.

Đáy lòng hắt nổi lên sóng to gió lớn!

- Ngươi rốt cuộc là ai?

Giọng hắt lạnh giả như sương, đôi mắt sắc bén chăm chú nhìn thiếu nữ, dường như muốn nhìn xuyên thấu nàng.

Có sức mạnh thần kỳ khiến thân thể hắt không thể nhúc nhích mà hắt không phát giác ra được, năng lực của thiếu nữ này quá đáng sợ, ngay cả hắt cũng trúng chiêu!

Đây là chuyện chưa từng xảy ra, về mặt hắt không còn bình tĩnh nữa.

- Ta _____ ta là ai?

Nghe câu hỏi của hắt, thiếu nữ tức thì ngây ngốc.

Nàng không biết mình là ai, đầu óc trống rỗng.

Nàng ngủ say vạn năm, một giấc chiêm bao thiên cổ, bãi bể nương dâu.

Lúc này nàng như trẻ nít mới chào đời, đôi mắt trong veo không mấy may vấy bẩn, sáng rõ như nước.

- Phụ thân, con là ai?

Nàng kéo góc áo Lãnh Nguyệt Ly, giọng nói non nớt đầy hiếu kỳ.

-

Lãnh Nguyệt Ly nhìn nàng, có loại xúc động muốn đánh bay nàng.

- Nguyệt Ly, cô bé hình như đã mất hết ký ức, không nhớ được mình là ai. Ngươi là người đầu tiên cô bé nhìn thấy cho nên cô bé nhận ngươi.

Vào lúc hắt sắp phát điên thì bạch y nữ tử mở miệng nói, hắt mới miễn cưỡng bình tĩnh lại.

- Mọi người nhìn xem, hình như cô bé đeo khóa trường mệnh (1), trên đó có lẽ có thông tin liên quan tới thân phận.

(1) Khóa trường mệnh: còn gọi là khóa ký danh, là một món đồ trang sức đeo trên cổ trẻ em, theo mê tín thời xưa cho rằng nó có thể trừ tà, khóa lại sinh mệnh.

Mạch Yên Hoa quan sát tỉ mỉ, vào lúc thiếu nữ ngồi dậy, hắt loáng thoáng nghe được tiếng chuông bạc vô cùng đặc thù.

Ánh mắt hắt rơi trên chiếc cổ trắng nõn như tuyết của cô bé, nơi đó có một cái khóa trường mệnh phượng hoàng phong cách cổ xưa, dùng tiên kim bảy sắc chế tạo thành. Phía trên khắc hoa văn phượng hoàng, những viên tiên lệ vân châu tô điểm trên cánh phượng, mắt phượng nạm một viên thiên thạch, rạng rỡ sáng ngời.

Đầu mút khóa trường mệnh phượng hoàng thất ba viên Cửu Chuyển Tỏa Hồn Linh, theo hắt đoán, đó rất có khả năng là Thánh Nguyệt Bí Ngân thời thượng cổ.

Tiếng chuông bạc vừa rồi hắt nghe được là đến từ cái khóa trường mệnh phượng hoàng này.

Phượng Mị Tuyết nghe vậy nhìn sang, đôi mắt nhìn thấu hết thấy thấy được mặt sau của khóa trường mệnh:

- Phía trước phía sau khóa trường mệnh đều có chữ.

Mặt sau khắc một cây Hồn Độn Thanh Liên, sen năm lá, hoa nở hai mươi bốn cánh, giữa cánh hoa có hoa văn nhật nguyệt.

Lá sen được điêu khắc tỉ mỉ từ Thiên Thủy Thanh Ngọc, cánh hoa là do Từ Lộ Lưu Ly ngưng kết, hoàn hảo không tỳ vết.

Bất kể là mặt trước hay mặt sau của khóa trường mệnh này đều khắc những con chữ khí phách nhưng nàng xem không hiểu đó là chữ gì.

- Nét chữ rõ ràng tự nhiên, hoàn toàn không bị thời gian mài mòn. Tiếc là chúng quen ta nhưng ta không quen chúng, hoàn toàn xem không hiểu! Lần đầu tiên ta phát hiện mình là người mù chữ!

Mọi người đều nhìn sang nhưng không ai hiểu đó là chữ gì, chỉ cảm thấy hơi thở hồng hoang cổ xưa toát lên từ nó.

- Đây là chữ cổ thời kỳ hồng hoang thượng cổ.

Lãnh Nguyệt Ly liếc nhìn những con chữ trên đó, thần nhiên nói.

- Viết gì vậy?

Mọi người nghe vậy đồng loạt nhìn hấn, tên này có chuyện gì hấn không biết hay không?

- Mặt trước khắc ‘Trường sinh bất diệt’.

Ánh mắt hấn nhìn chăm chăm vào khóa trường mệnh phượng hoàng, xuyên qua tiên kim bảy sắc, nhìn những con chữ và hoa văn phía sau.

- Mặt sau là ba chữ, Mộng Hàm Yên.

Khóa trường mệnh còn có tên là khóa ký danh, họ đoán đó là tên của thiếu nữ này.

Trần hoàn túy mộng, Hàm tuyết yên nhiên. (2)

(2) Cõi trần say cõi mộng, Tuyết bình minh rạng ngời.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Mỹ Nhân Lạnh Lùng Hàn Anh Ngàn Trượng

- Mộng Hàm Yên, tên thật đẹp! Quả nhiên người cũng như tên!

Giọng bạch y nữ tử như tiếng trời vang lên, thanh thoát thoát tục.

- Khiến ta liên tưởng đến tia nắng mai đầu tiên sau tuyết, giọt sương trong suốt trên cánh hoa dịu dàng xinh đẹp muôn hồng nghìn tía, giấc mộng mờ ảo nhẹ nhàng đánh thức sắc trắng đài trang.

- Chữ ‘Hàm’ ngụ ý đêm hết trời hừng sáng, chữ ‘Yên’ ngụ ý xinh đẹp. Cái tên này rất ý nghĩa, xem ra phụ mẫu nàng ấy vô cùng dụng tâm khi đặt tên, gửi gắm đầy hi vọng và chúc phúc.

Giọng nói chậm rãi sang sảng của Lam Minh Hiến vừa dứt, trên vai hấn có một con thú nhỏ lông nhung màu trắng bạc, đôi mắt to tròn màu tím đáng yêu lười nhác nằm đây, cực kỳ dễ thương.

- Ta cảm thấy trọng điểm bây giờ hình như không phải là thảo luận xem cái tên này đẹp cỡ nào nhỉ? Mà là bây giờ mọi người xử lý sao với nha đầu này?

Mạch Yên Hoa buồn cười lắc đầu, họ thật là quá an nhàn rảnh rỗi, không nghĩ tới cái trọng điểm này sao?

- Ô, hình như đây đúng là vấn đề.

Phượng Mị Tuyết thấy họ mở quan tài lại mở ra được một người sống, còn là một tiểu tân nương mười một mười hai tuổi, điều này hoàn toàn ngoài dự liệu của họ.

- Tiểu Trần Trần, ngươi nói xem chúng ta có thể đặt nàng ấy trở lại như cũ không?

Nguyễn Cẩm Trần buồn cười, biết rõ Phượng Mị Tuyết chỉ nói đùa:

- Ta cảm thấy Tuyết nhi ngươi đúng là quá thiện lương, thiện lương tới mức vô si rồi!

- Vô si cũng là một loại phẩm chất!

Phượng Mị Tuyết không để bụng, ánh mắt liếc về phía Mộng Hàm Yên. Lolita đáng yêu thế này mà ai nỡ để nàng ấy vào trong quan tài? Kẻ đó phải bị thiên lôi đánh!

- Vậy chúng ta dứt khoát vô si đến cùng đi! Ta cảm thấy tiểu nha đầu này hẳn là muốn ở cùng phụ thân, mọi người thấy thế nào?

Nguyễn Cẩm Trần vô lương tâm nói, tuyệt đối không thừa nhận là họ tích cực trộm mộ nhưng khi trộm ra được người sống thì lại muốn gấp lửa bỏ tay người.

- Phụ tử đoàn tụ, rất tốt.

Mạch Yên Hoa không đếm xỉa tới gương mặt đen thui của Lãnh Nguyệt Ly, đôi môi xinh đẹp cong lên vui vẻ.

Đôi con ngươi thâm thúy như bầu trời của Lam Minh Hiên hiện lên ý cười, hẳn cất tiếng nhàn nhạt:

- Là quân tử chân chính thì phải tôn trọng quyết định của tiểu cô nương này.

- Tiểu Yên nhi, muội muốn sống với ai?

Phượng Mị Tuyết nhìn Mộng Hàm Yên, lai lịch của cô bé là một câu đố, giờ đây lại mất tất cả ký ức, họ không thể nào bỏ cô bé ở đây một mình tự sinh tự diệt.

Nếu không phải họ mở quan tài Cửu Hoàng Thiên Ngọc ra thì cô bé cũng sẽ không tỉnh lại từ giấc ngủ vạn năm.

- Muội muốn sống cùng phụ thân!

Bàn tay nhỏ bé của Mộng Hàm Yên kéo góc áo Lãnh Nguyệt Ly, chân ngọc nhấc lên, tiếng chuông viển vông quanh giá y đồ rục phát ra tiếng kêu giòn tan, nàng tao nhã bước ra khỏi quan tài Cửu Hoàng Thiên Ngọc, dường như lợi qua con sông dài thời gian mà đến, mỗi bước chân là mỗi đóa hoa sen.

Tuổi nàng tuy nhỏ nhưng toàn thân lại toát ra khí chất cao quý thanh nhã, giờ tay nhấc chân hiển thị rõ rệt bá khí hoàn mỹ không tỳ vết.

Nàng không biết tại sao mình nằm trong quan tài ngọc này, mọi thứ trước mắt đều xa lạ, chỉ có nam tử như anh đào đập vào mắt nàng từ cái nhìn đầu tiên cho nàng cảm giác an toàn.

Trên người hắn có hương thơm thoang thoảng dễ chịu tựa mùi hương của lá trúc sạch sẽ.

Hắn cho nàng cảm giác như Hàn Anh ngàn trượng trong trẻo lạnh lùng, đó là loài hoa nàng thích nhất.

Tuy mất đi ký ức nhưng nàng biết mình thích loài hoa này.

Vào khoảnh khắc nhìn thấy hắn, trong đầu nàng tựa như hiện ra một hình ảnh, thác trắng ngàn trượng, anh đào đỏ tuyệt, kiều ngạo lè loi.

- Cứ quyết định như vậy đi!

Phượng Mị Tuyết vỗ tay khen hay, lộ ra thần sắc sớm biết sẽ như thế.

- Có ai hỏi xem liệu ta có muốn thu cái của nợ này hay không?

Đôi mắt màu lam thăm thẳm trên dung nhan tuyệt thế của Lãnh Nguyệt Ly lộ ra sự hồ hững cao ngạo. Môi mỏng khẽ mở, giọng nói lạnh băng mang theo chút mùi vị của mưa bụi Giang Nam vang lên.

Hắn không tức giận nhưng lại cho người khác cảm giác không thể đến gần, rõ ràng gần trong gang tấc nhưng không thể nào chạm tới.

- Ta cảm thấy an bài như vậy rất tốt! Nguyệt Ly, ngươi có bằng lòng chăm sóc nàng ấy không?

Đôi mắt như hoa cách một tầng sương của bạch y nữ tử lạnh lùng băng giá chăm chú nhìn Lãnh Nguyệt Ly.

Hắn vẫn lạnh lẽo như trước, đẹp không nhuốm chút bụi phàm trần, không pha tạp mùi khói lửa nhân gian.

- Nếu đây là yêu cầu của nàng.

Tóc Lãnh Nguyệt Ly không gió mà bay, từng sợi tóc tùy ý bay lên một độ cong rung động lòng người:

- Thì ta đồng ý.

Tất cả những hồ hững cao ngạo của hắn, những phóng túng ngang ngược của hắn, những cố chấp kiên trì của hắn đều vỡ vụn trước mặt nàng.

Vì nàng là đóa hoa nhỏ của hắn, là đóa hoa nở rộ không tàn trong lòng hắn.

- Vậy thì nhờ cậy ngươi!

Bạch y nữ tử cười khẽ, trên dung nhan lạnh giá của nàng, đôi mắt màu lam mờ mịt một tầng sương, mông lung ẩn hiện, sóng xanh say ánh nguyệt. Hoa

văn cánh hoa nơi khóe mắt nàng vô cùng tinh xảo mỹ lệ.

Môi như đào hồng, răng như tuyết trắng tựa đóa tuyết liên nở ra nụ cười dịu dàng cùng cực.

Nàng không muốn hấn cô đơn như vậy, dường như cả thế giới chỉ có một mình hấn, một mình một bóng thiên hoang địa lão, biển cạn đá mòn.

Nhìn hấn như vậy, nàng sẽ thấy đau lòng.

Nếu có người có thể làm bạn bên người hấn, bất kể là thân phận gì, có lẽ có thể mang đến cho hấn một tia ấm áp.

- Cáo biệt các vị từ đây!

Bạch y nữ tử gạt đầu với họ, bóng dáng như một luồng khói bụi tan biến trước mặt mọi người, cứ như chưa từng tới.

- Hình như chỉ có một linh hồn cô ấy tới!

Đôi mắt Nguyễn Cẩm Trần lung linh lóe sáng, khí tức linh hồn quen thuộc ấy khiến nàng cảm thấy vô cùng thân thiết.

- Nét bút đầu tiên đã vẽ nhầm, đành phải qua loa mà vẽ tiếp.

Lãnh Nguyệt Ly nhìn Mộng Hàm Yên bên cạnh kéo góc áo hấn, nàng vẫn luôn nghe họ nói chuyện, đôi mắt mờ mịt dần hiện lên nét kiên định.

Nàng không biết quá khứ, cũng không biết tương lai, nhưng nàng biết rõ mình đang sống.

Đường ở dưới chân nàng, nàng phải bước từng bước mà đi.

- Các ngươi có thể đi rồi! Không tiễn!

Lãnh Nguyệt Ly đưa mắt liếc mấy người bọn họ, mấy tên vô lại này không có đũa nào tốt!

- Đi thôi! Đi thôi! Bằng không tiểu cữu cữu sẽ dùng ánh mắt giết người diệt khẩu!

Phượng Mị Tuyết cười giảo hoạt, kéo cánh tay Mạch Yên Hoa bên cạnh, vẫy vẫy tay với Mộng Hàm Yên.

- Tiểu Yên nhi, sống tốt nhé, vì chúng ta sẽ rất lâu chết!

- Tiểu Yên nhi, phụ thân muội nếu nhẫn tâm vứt bỏ muội, muội hãy dùng nước mắt dìm chết hấn!

Nguyễn Cẩm Trần hé môi cười, còn muốn dạy nàng ấy thêm mấy chiêu thì bị Lam Minh Hiền lôi đi.

- Minh Hiền đừng kéo ta! Ta còn chưa nói xong đâu!

- Ta không nỡ để nàng bị vứt vào trong quan tài, khối băng kia ta đánh không lại.

Lam Minh Hiền trực tiếp dẫn nha đầu nghịch ngợm này của hấn đi, đỡ bị Lãnh Nguyệt Ly đang vô cùng buồn bực trút giận.

- Tuyết nhi, chúng ta cũng đi! Tiểu cữu cữu tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Mạch Yên Hoa cũng mang Phượng Mị Tuyết trực tiếp rời đi, chỉ còn lại Lãnh Nguyệt Ly và Mộng Hàm Yên ở nơi này.

- Tiểu cữu cữu, phiền cữu cữu lúc đi nhớ mang theo quan tài! Để nó lại đây ảnh hưởng không tốt!

Giọng Phượng Mị Tuyết từ hư không truyền đến, chỉ nhận được một câu trả lời ngang ngược:

- Mang theo nam nhân của ngươi cút nhanh lên!

Lãnh Nguyệt Ly nhìn khuôn mặt đáng yêu xinh đẹp bên cạnh, không nhịn được xoa xoa trán.

Mộng Hàm Yên nhìn biểu cảm hấn như vậy thì cười ngọt ngào, cực kỳ đáng yêu. Đôi mắt to long lanh đầy sinh động.

- Lần sau trước khi ra cửa hấn nên bói một quẻ! Đúng là tạo một cái nghiệt to mà!

Hấn thờ dài bất đắc dĩ, nhưng đã hứa với đóa hoa nhỏ của hấn nên chỉ có thể mang theo tiểu nha đầu này.

Trong tay hấn chợt lóe lên tia sáng, cả tòa cung điện thủy tinh liền biến mất vô tăm vô tích, hai người cũng không biết đã đi đâu.

Tóm lại, từ đó về sau, cuộc sống một mình ung dung tự tại của hấn đã một đi không trở lại.

Chương 4: Anh Hoa Lâu

“Tỉ tách!”

Ánh nắng trong trẻo, nhẹ nhàng nhảy qua lá cây xanh biếc, lặn xuống cành cây, theo giọt sương rơi vào một hồ nước tràn ngập sắc xuân, làm nổi lên tầng tầng gợn sóng.

Gió mát nhẹ thổi qua mặt hồ, ánh nắng vàng rực khiến rừng sâu đầy mộng ảo.

Hai con hươu sao uống nước bên hồ, nhàn nhã thong dong, thấp thoáng trong lùm cỏ là những đốm sao sắc màu sặc sỡ trên thân thể.

Mộng Hàm Yên theo sát Lãnh Nguyệt Ly trong rừng, giẫm lên lớp lá cây đủ màu sắc dưới chân.

Trong rừng sương mù trời nổi, ánh sáng không có định, chim tước màu sắc xinh đẹp vỗ cánh vụt bay, phát ra tiếng hót véo von thú vị.

Nàng cảm thấy hình như mình đã rất lâu rất lâu không nhìn thấy màu xanh tươi mát như vậy, không cảm nhận được sức sống tự nhiên bùng bùng như vậy, mọi thứ đều khiến nàng cảm thấy toàn thân khoan khoái.

- Phụ thân, chúng ta đi đâu thế?

Giọng nói trong trẻo mềm mại của nàng khiến thân thể Lãnh Nguyệt Ly cứng đờ trong chốc lát.

Lần đầu tiên bị gọi là phụ thân, hắn hoàn toàn không thích ứng được, có biết không?

Gương mặt khô ngô tuần tú hiện lên vẻ bối rối buồn bực.

- Đừng gọi ta là phụ thân, ta không phải phụ thân của ngươi.

Giọng nói nhàn nhạt của hắn êm tai hơn cả tiếng suối róc rách trong khe núi, khiến tâm trạng người nghe vô cùng thoải mái.

Dù trên người hắn toát ra hàn khí mạnh mẽ, Mộng Hàm Yên vẫn không hề để ý.

Giá y đỏ rực đan xen với sắc xanh rừng thẳm vô cùng nổi bật, tựa như một đóa hoa rực lửa nở rộ bên khe suối, xinh đẹp mà quyến rũ.

Nàng nghe ra hàm ý của hắn, bèn nhanh nhẹn xoay người quay đầu nhìn hắn, chuông bạc va nhau trên tà váy đỏ tung bay phát ra tiếng giòn tan.

Tầng tầng váy áo xòe ra như nước, mái tóc nàng cũng theo đó tung bay.

Làn da trơn bóng như ngọc được phủ ánh mặt trời, xinh đẹp khiến người ta tán thán.

Đáng tiếc người duy nhất may mắn được nhìn thấy cảnh này là Lãnh Nguyệt Ly lại mang vẻ mặt lạnh băng, hoàn toàn không có tâm trạng và hứng thú để thưởng thức.

- Vậy con gọi người là gì đây? Ly ca ca à?

Mộng Hàm Yên tinh nghịch chớp chớp mắt, đôi môi đỏ hồng như anh đào cong cong giáo hoạt đáng yêu, giống như một tiểu hồ ly gian trá.

-

Lãnh Nguyệt Ly nhìn đáng vẻ hoạt bát của nàng hoàn toàn không có chút gì e sợ hắn, ngược lại còn dám mở miệng trêu chọc hắn thì không khỏi đau đầu.

Hắn đã nhặt được cái phiền toái gì đây trời?

.....

Người người đều sợ hắn ngại hắn, thế nhưng uy nghiêm của hắn lại hoàn toàn vô dụng trước mặt nàng.

Nàng căn bản là không có nửa xu quan hệ với mấy thứ như ngoan ngoãn nghe lời!

Giương mặt nhỏ nhắn đầy khả ái kia hoàn toàn là một tiểu ma nữ.

- Ly ca ca, gọi như vậy khiến con thấy ngại quá hà!

Mộng Hàm Yên cười ngọt ngào nói.

- Thôi con cứ gọi ta là phụ thân thì hơn.

Lãnh Nguyệt Ly cảm giác toàn thân nổi da gà như nắm mọc sau mưa, một cô bé đáng vẻ mười một mười hai tuổi gọi hần là ca ca thích hợp sao?

- Dạ được! Phụ thân!

Mộng Hàm Yên cười vui vẻ, nụ cười ấy chói mắt hơn cả ánh mặt trời, đôi mắt lấp lánh như có hào quang nhảy múa.

- Phụ thân, vậy chúng ta quay lại vấn đề ban đầu, chúng ta đang đi đâu thế?

Nghe nàng gọi phụ thân hết tiếng này đến tiếng khác, Lãnh Nguyệt Ly dù không quen nhưng ít nhất cũng không phản đối nữa.

Nhật được một nữ nhi từ quan tài ngọc, xem như là hần được hồi ư?

- Về nhà.

Giọng nói hần nhàn nhạt như mưa bụi, vĩnh viễn đều không nhanh không chậm khiến người ta có cảm giác tao nhã.

Xiêm y trên người hần không nhiễm một hạt bụi, không dính chút bùn đất trong rừng.

Mộng Hàm Yên nghe được hai chữ “về nhà” thì dường như bị thứ gì đó nhẹ nhàng va phải, chạm vào một góc mềm mại trong lòng.

Về nhà, là đường về đẹp nhất!

- Nhà của chúng ta ở đâu ạ?

-

- Có mấy người ạ?

-

- Còn xa lắm không ạ?

.....

Nàng giống như chim sơn ca về rừng, giọng nói êm tai không ngừng vang lên.

Lãnh Nguyệt Ly im lặng chống đỡ, hần là người ít nói ít cười, cũng đã lâu chưa nói chuyện cùng ai, hần cảm thấy những lời hần nói hôm nay còn nhiều hơn những lời hần nói cả một năm trong quá khứ.

Hần luôn tịch mịch như tuyết, cô quạnh như trăng, bên cạnh chưa từng có người lưu lại, luôn chỉ một thân một mình.

Tiểu nha đầu này giống như một đốm lửa, không chào hỏi gì đã xông vào đời hần, khiến hần trở tay không kịp.

- Đến rồi.

Cuối cùng, họ dừng lại trước một cây anh đào cổ thụ hùng vĩ, trên những cành nhánh xum xuê nơi ngọn cây nở đầy những đóa anh đào chi chít.

Sắc màu rực rỡ như cái ô khổng lồ tựa hàng ngàn viên tuyết đọng, gió thổi qua những cánh hoa rơi lá tả.

Chạc cây khỏe khoắn che khuất bầu trời, tạo ra một mảng trời đẹp nhất.

Nơi đây chỉ có một góc anh đào cổ thụ, giữa cánh rừng bao la lộ ra nét đẹp tuyệt điểm mà cô độc trên trần thế.

- Đẹp quá!

- Đây chính là ____ nhà của chúng ta, Anh Hoa Lâu.

Lãnh Nguyệt Ly đạp chân lên những bậc thang do dây mây khổng lồ trên cây tạo thành, từng bước từng bước đi lên.

- Phụ thân chờ con với!

Mộng Hàm Yên phục hồi tinh thần lại từ con choáng ngợp vừa rồi, vội vàng nhắc giá y thật dài đuối theo Lãnh Nguyệt Ly.

Dây mây này rất to, vài sợi quấn vào nhau tạo thành bậc thang xoay tròn lên đến ngọn cây anh đào.

Khi Mộng Hàm Yên lên đến tầng cây, thấy trên ngọn anh đào có một gian nhà cây không nhiễm một hạt bụi nhưng đồ đạc bên trong cũng rất ít.

Cây anh đào cực kỳ to lớn nên gian nhà cây này cũng rất rộng rãi, dư sức ở hai người.

- Con ở bên này.

Lãnh Nguyệt Ly chỉ vào một gian phòng trống trong góc, bên trong không có gì cả, hoàn toàn trống rỗng.

Hắn liếc nhìn bộ giá y trên người Mộng Hàm Yên, nàng đội mũ phượng khăn quàng như vậy theo hắn treo đeo lợi suất mà không hề kêu mệt.

Đây là lần đầu tiên hắn dẫn người về chỗ ở của hắn, nơi này trước kia chỉ có một mình hắn biết, chưa từng có ai tới, nàng là người đầu tiên.

Sau khi hắn đưa Mộng Hàm Yên về thì tự mình ra cửa.

- Ố ơ ơ! Phụ thân đừng bỏ con lại tự sinh tự diệt chứ?

Mộng Hàm Yên thấy Lãnh Nguyệt Ly biến mất thì nhăn mày nhăn mặt nói.

- Bộ y phục này quá bất tiện, mình thay ra trước rồi hẵng nói.

Nàng gỡ mũ phượng xuống, trực tiếp móc lên nhánh cây ngoài cửa sổ rồi tháo những trang sức rườm rà.

Nàng lưu loát cởi ra giá y ba tầng trong ba tầng ngoài, chỉ còn lại bộ váy lót đồ như lụa.

Khi Lãnh Nguyệt Ly xuất hiện một lần nữa, đập vào mắt là hình ảnh nàng đang thoát y khiến hắn tức thì lúng túng.

- Phụ thân! Không phải người chạy mất rồi sao?

Mộng Hàm Yên thấy Lãnh Nguyệt Ly lặng lẽ xuất hiện thì bị dọa giật mình.

Lãnh Nguyệt Ly không nói gì, chỉ vút y phục mới cho nàng, sau đó xoay người biến mất.

- Ha ha ha! Phụ thân xấu hổ!

Mộng Hàm Yên ôm y phục mới vào lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng tinh xảo nở nụ cười ngọt ngào.

Nàng đang lo không có y phục để thay, không ngờ hắn lại tỉ mỉ như vậy khiến lòng nàng không khỏi cảm động.

Hắn tuy nhìn có vẻ rất lạnh lùng, người khác không thể đến gần nhưng lại có một trái tim cực kỳ tinh tế dịu dàng.

Nàng lập tức đánh giá bộ xiêm y này, đó là một bộ váy anh đào xinh đẹp.

Tơ lụa trắng kết hợp với từng đoá anh đào mỹ lệ, đẹp đến mức khiến người ta yêu thích không nỡ buông tay.

Những đoá anh đào này không phải chính là anh đào ngoài cửa sổ đấy sao?

Bộ xiêm y này do phụ thân tự tay làm!

Nàng lập tức thay nó vào, vô cùng thích thú.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Tuyết U

Mộng Hàm Yên mặc váy anh đào xoay một vòng, trên mặt nở nụ cười vui vẻ.

- Tối nay ngủ ở đâu đây? Chẳng lẽ phụ thân để mình nằm trên sàn?

Nàng nhìn gian phòng trống rỗng này, thực là một chút hơi người cũng không có.

Nàng rời khỏi phòng mình, đi xem phòng Lãnh Nguyệt Ly, kết quả vẫn không thấy giường chiếu đâu cả, cũng là một gian phòng trống rỗng.

- Phụ thân lại đi đâu rồi? Đúng là xuất quỷ nhập thần mà!

Không thấy Lãnh Nguyệt Ly, nàng liền vào trong phòng tìm, tiện thể làm quen với hoàn cảnh nơi đây.

Nơi đây quả thực quá trống trải, không có bất kỳ dấu vết sinh hoạt nào, khiến nàng có cảm giác vắng vẻ thê lương.

- Phụ thân trước giờ sống một mình trong rừng sâu núi thẳm thế này ư? Đây là cuộc sống của con người ư?

Nàng chợt đau lòng cho Lãnh Nguyệt Ly, bảo một mình nàng sống ở đây, nàng cảm thấy mình nhất định sẽ điên mất.

Ở cái nơi xa cách loài người này, ngay cả một người để nói chuyện cũng không có.

Vĩnh viễn chỉ có mình đối diện với chính mình, dù không khỏe cũng không ai chăm sóc, càng không ai biết mình đang vui vẻ hay đau buồn.

Nàng dạo một vòng trong nhà cây, cuối cùng dừng bước ngoài ban công.

Đứng ở đây có thể nhìn thấy cánh rừng bao la mênh mông bạt ngàn, núi non trùng điệp, đẹp như một bức tranh.

Tầm nhìn ở đây vô cùng tốt, không khí cũng cực kỳ trong lành, gió mát thổi qua mang theo hương thơm cây cỏ, cách xa náo nhiệt chốn hồng trần, trở về với sự thuần khiết của thiên nhiên.

Trên bầu trời xanh thẳm, vài áng mây như tuyết trắng nhàn nhã bay qua, tâm trạng con người cũng trở nên tĩnh lặng.

Điều kỳ diệu nhất là nàng thấy ở xa xa có một thác nước ẩn mình trong núi, giữa sắc xanh mênh mang của núi non trùng điệp, thác nước trắng xóa tung ra như tuyết trắng nằm trên con rồng xanh, cho người khác cảm giác rung động sâu sắc.

Đứng ở nơi cao, hết thảy đều trở nên nhỏ bé, chỉ còn lại không gian mênh mông, vàng dương rực rỡ và giang sơn như họa.

- Không biết phụ thân đi đâu nữa, mình qua bên kia xem thử!

Mộng Hàm Yên thấy thác nước kia cách nơi này không quá xa, bèn tự xuống Anh Hoa Lâu, tìm đường đi về phía thác nước.

Nàng cởi đôi giày thêu đỏ rực như lửa, đi chân trần trong rừng, đôi chân lung linh như bạch ngọc với những ngón chân vô cùng đáng yêu.

Nàng như chim nhỏ trong lồng được thả về giữa núi rừng, tự do tự tại chạy nhảy khắp nơi, cả người hoạt bát, sinh động hẳn lên.

Men theo tiếng nước chảy ầm ầm bên tai, nàng tìm được thác nước kia.

Đứng trước thác nước, nàng thấy trong ánh nắng vàng rực rỡ, thác nước như con rồng bạc bay thẳng xuống, như một tấm rèm ngọc bắn ra muôn vàn hạt châu.

Nó vừa có ý to lớn khoáng đạt vừa có ý mềm nhỏ tự nhiên. Như con rồng to màu trắng nổi lên trời và đất, lại như ngàn đồng tuyết trắng tích tụ thành một tháp bạc cao cao.

Dưới thác có một đầm nước thật to, thấp thoáng trong rừng cây rậm rạp, càng ra vẻ thanh u tĩnh khiết.

Nàng không biết mình đã bao lâu chưa tắm rửa, cảm giác rất không thoải mái, thấy nơi đây rừng sâu núi thẳm không một bóng người, nàng bèn cởi váy ra, sợ nó bị bẩn nên nàng vắt nó trên cành cây.

Nàng bước xuống đầm tắm rửa, cả người chìm vào trong nước.

Nàng thoải mái nghịch nước trong đầm, tung lên những bọt nước trong veo, nụ cười hồn nhiên ngây thơ nở trên gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng.

Ánh sáng mê ly, sắc vàng trời nổi.

Mái tóc dài của nàng xỏa ra, cả người vui vẻ bơi trong đầm nước.

Cảm giác này rất thoải mái!

Vào khoảnh khắc nàng tung nước trời lên thì đối diện với một gương mặt thiếu niên tuấn tú.

Đó là một khuôn mặt vô cùng anh tuấn, làn da như tuyết, dáng người cực đẹp, mũi cao môi mỏng. Dưới hàng mi dài là một đôi mắt đẹp, sáng như dòng suối trong, khúc xạ qua nước ra những tia sáng ảm áp màu vàng nhạt.

Ánh nắng loang lổ trên cây chiếu lên mái tóc mềm mại của hắn.

Hắn mặc áo đay thoải mái, trông đáng vẻ khoảng mười mấy tuổi.

Hắn vốc một vốc nước trong rửa mặt, vừa mở mắt liền thấy một tiểu mỹ nhân hiện ra từ nước.

Trong rừng sâu núi thẳm này, đột nhiên thấy một cô bé vô cùng xinh đẹp, hắn suýt tưởng lầm rằng mình gặp mỹ nhân ngư nên trực tiếp ngây dại.

- Vị tiểu ca ca này, phiền huynh tránh đi một chút.

Giọng nói trong veo êm tai vừa dứt, khuôn mặt tuấn mỹ của thiếu niên nháy mắt đỏ lên như một trái táo đỏ chín mọng.

- Xin___xin lỗi!

Thiếu niên vội vàng lùi về sau, xoay người không dám nhìn nàng.

- Muội muốn mặc y phục, huynh đừng quay lại.

Mộng Hàm Yên mặc xong bộ váy anh đào, thấy đáng vẻ cứng nhắc của hắn còn căng thẳng hơn cả nàng.

- Tiểu ca ca, huynh có vẻ rất sợ, chẳng lẽ sợ bị muội cướp sắc à?

Nàng chớp chớp đôi mắt linh động, đi đến trước người thiếu niên.

Thấy nàng đã ăn mặc chỉnh tề, thiếu niên mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng tai vẫn còn rất đỏ.

Trên người hắn có hương thơm thoang thoảng dễ chịu giống như mùi dược thảo.

Bên đầm nước có một cái sọt thuốc bằng mây tre, bên trong có thảo dược vừa mới hái, còn có cái cốc nhỏ, công cụ dùng khi leo núi và một bình nước.

Thiếu niên nghe nàng nói liền tròn mắt há hốc mồm, không biết trả lời sao cho phải.

Hắn trầm mặc chốc lát, dường như hạ một quyết tâm nào đó.

- Ban nãy huynh không cố ý, huynh sẽ chịu trách nhiệm.

“Phụt!”

Mộng Hàm Yên thấy vẻ mặt nghiêm túc của hắn thì trực tiếp bị chọc cười.

- Huynh họ gì tên gì, nhà ở đâu? Có ruộng đất gì không?

Nàng không nhịn được muốn trêu chọc hắn, kỳ thực cơ thể nàng hiện tại hoàn toàn chưa trưởng thành, huống hồ nàng chỉ bị hắn nhìn thấy cái đầu thôi nhưng bộ dạng nghiêm túc của hắn như vậy thật đáng yêu.

Nàng thấy tiểu ca ca này trông khoảng mười bốn mười lăm tuổi, trong nét thanh tú có nét hoạt bát, vóc dáng rất cao, ngoại hình rất đẹp, không biết tương lai sẽ gây họa cho bao nhiêu thiếu nữ.

- Huynh tên Tuyết U, ở núi Cửu Hoa, không có ruộng đất.

Tuyết U hơi ngượng nói, nhìn cô bé đáng yêu trước mắt, hắn cảm thấy nàng chính là tiểu tinh linh trong rừng này, khuôn mặt lại đỏ lên.

- Tuy huynh không có ruộng đất nhưng huynh sẽ không để muội đói.

- Tuyết U ca ca, muội bây giờ đang đói!

Bụng Mộng Hàm Yên kêu “ục ục”, nàng le lưỡi nói.

- Huynh dẫn muội hái trái cây ăn! Huynh biết một chỗ không xa có cây ăn quả, hiện đang đúng lúc quả chín.

Tuyết U nhìn đáng vẻ đáng thương của nàng, trong lòng sinh ra thương tiếc.

- Tốt quá! Tốt quá!

Mộng Hàm Yên nghe nói đi hái quả dại thì lập tức lên tinh thần.

Tuyết U đeo sọt thuốc, dẫn nàng đi vào rừng.

Trong rừng rậm thỉnh thoảng có tiếng chim hót lách cách hết như tiếng tiên ông đang gãi thuốc. Con chim ấy có bộ lông xinh đẹp như hoàng tước, tiếng hót véo von êm tai, vô cùng hiếm thấy.

Hai người đi một lát, còn chưa thấy cây ăn quả đã ngửi thấy hương thơm hấp dẫn khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Quả Nghê Hồng

- Tuyết U ca ca, có phải chúng ta sắp đến chỗ huynh nói không?

Mộng Hàm Yên ngửi hương thơm nọ, cái bụng vốn đói lép kẹp lại phát ra tiếng “ục ục”.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của nàng hây hây đỏ, có chút xấu hổ.

Không biết nàng đã bao lâu chưa ăn gì vào bụng rồi!

Bụng nhỏ bồn chồn khiến nàng cảm thấy hơi mất mặt.

- Đẳng trước là đến rồi! Sắp được ăn ngay thôi!

Tuyết U nghe vậy cũng biết là nàng đói lắm.

Bước chân hần nhanh hơn, vén những vạt lá xanh to ra, trước mắt rộng mở thoáng đặng.

Một cây ăn quả vô cùng to lớn xuất hiện trước mắt họ, sinh trưởng bên vách đá cao và dốc.

Quả của nó như bảy viên đá quý nằm giữa những chiếc lá xanh, vỏ quả có màu cầu vồng xinh đẹp.

Hương thơm đậm đà tỏa ra từ quả bay theo gió.

Cây ăn quả bên vách đá, đón gió sừng sững ngàn năm, hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, dầm mưa dãi nắng.

- Quả đẹp quá! Nó tên là gì vậy?

Mộng Hàm Yên nhìn vô số quả xinh đẹp trên cây, tò mò hỏi.

- Quả này tên là quả Nghê Hồng, theo trên sách ghi lại, quả Nghê Hồng năm trăm năm nở hoa, năm trăm năm kết quả, chúng ta có thể gặp lúc nó chín, có thể nói là duyên phận một ngàn năm.

Tuyết U nói, quả Nghê Hồng bình thường luôn sống ở nơi đầm lầy núi sâu, muốn nếm thử mùi vị của nó, không biết phải đợi mất bao nhiêu thời gian.

- Đề huynh hái xuống cho muội!

Hắn đeo sợi thuốc, cổ tay có một chiếc vòng bạc vô cùng tinh xảo, hần hơi di chuyển vòng bạc, một sợi tơ mảnh liền bay ra, đầu sợi tơ có cơ quan, móc vào nhánh cây.

Hắn kéo sợi tơ cho ổn định rồi lại cử động vòng bạc, sợi tơ kia bắt đầu thu ngắn, kéo thân thể hắn lên.

Cây đại thụ này cao hơn mười thước, nếu leo lên thì không biết phải mất bao lâu.

- Tuyết U ca ca, muội cũng muốn đi!

Mộng Hàm Yên thấy Tuyết U sắp lên cao thì vội nhảy lên ôm lấy eo hắn, khiến hắn suýt bị dọa rơi xuống.

- Muội ở phía dưới đợi huynh là được! Phía trên nguy hiểm lắm!

Tuyết U sợ nàng rơi xuống nên dùng một tay ôm chặt nàng, thân thể nhỏ nhỏ của nàng dán vào hắn, hai cánh tay mảnh khảnh vòng qua eo hắn, khiến tim hắn đập nhanh hơn mấy phần.

Trong lòng giống như có một chú nai con nhảy loạn, tiếng tim đập như trống đánh, hần lớn như vậy nhưng lần đầu tiên có cảm giác thế này.

Hắn cảm thấy thứ mình ôm dường như là bảo bối quý giá nhất thế gian, không dám buông tay, sợ nàng biến mất không còn bóng dáng.

- Muội muốn tự hái!

Mộng Hàm Yên bị hắn ôm vào lòng, nàng có thể ngửi thấy mùi hương sạch sẽ trên người hắn, toàn thân hắn như mặt trời mới mọc, chiếu ra muôn vàn tia sáng, khiến nàng cảm thấy ấm áp.

- Vậy muội phải bám chặt nhé, tuyệt đối đừng buông tay!

Tuyết U nghe lời nói trẻ con của nàng thì chiều theo ý nàng.

- Ừm ừm.

Mộng Hàm Yên gật đầu, dựa đầu vào ngực hắn, nhìn họ càng ngày càng cao, váy nàng cũng bị gió núi thổi lên.

Họ đến vị trí chạc cây, Tuyết U dịu dàng nói:

- Sắp lên tới rồi! Nhất định phải cẩn thận!

- Vậy muội leo lên trước!

Mộng Hàm Yên không hề sợ độ cao, nàng buông tay ôm Tuyết U, túm lấy cành cây phía trên.

Tuyết U cảm giác được nàng buông tay, tim ngừng đập trong chốc lát, may mà hắn vẫn ôm nàng, để nàng không té xuống.

Thân thể mềm mại của nàng cọ xát trên người hắn khiến hắn cảm thấy vô cùng hạnh hạ.

Cuối cùng, bàn tay hắn nâng chân nhỏ của nàng, đưa nàng lên chạc cây.

Hắn thấy nàng không mang giày, đôi chân ngọc hơi trắng xước thì trong mắt hiện lên chút đau lòng khó tả.

Nàng đúng là không hề biết tự chăm sóc chính mình!

- Tuyết U ca ca, muội kéo huynh lên!

Mộng Hàm Yên cúi đầu, mái tóc dài như thác rủ xuống, tỏa sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời qua tầng cây như cánh bướm nhẹ nhàng bay múa.

Nàng cười ngọt ngào, vươn tay về phía Tuyết U. Váy anh đào trắng treo tung bay trong gió.

- Không cần!

Tuyết U thu hồi sợi tơ, một tay nắm cành cây, dùng sức nhảy lên, vững vàng đứng trên nhánh cây to, sợi thuốc trên lưng cũng không hề lật đổ.

Tư thế mạnh mẽ hiện ngang ấy khiến mắt Mộng Hàm Yên sáng lên.

- Thật lợi hại!

- Không có gì, chỉ là bình thường quen leo trèo thôi.

Tuyết U nghe nàng khen, lòng ngọt ngào như được quét mật đường.

- Huynh lên trên hái, quả bên dưới để cho muội, lúc muội hái nhớ vịn vào nhánh cây, đừng để ngã.

Hắn nắm nhánh cây phía trên, leo lên cao, đưa tay hái vài quả Nghê Hồng.

Cách chỗ Mộng Hàm Yên không xa cũng có một quả Nghê Hồng, chỉ cần hơi nhón chân là có thể hái được.

Quả lung linh bảy màu trĩu xuống như hạt châu xinh đẹp đầy màu sắc.

Mộng Hàm Yên hái một quả, vẻ mặt vui thích.

Tuyết U hái vài quả bỏ vào trong sợi thuốc.

Hắn vừa hái xong mấy quả, đang muốn hội họp cùng Mộng Hàm Yên thì thấy phía sau nàng có một con măng xà khổng lồ há miệng đỏ lòm như chậu máu về phía nàng.

Sắc mặt hắn thay đổi, hắn không kịp nghĩ nhiều, vội lấy cuộn nhỏ đào thuốc ném vào trong cái miệng há to của con măng xà kia, ngăn nó làm bị thương

Mộng Hàm Yên.

Hắn cố định sợi tơ chắc chắn trên nhánh cây, động tác nhanh nhẹn nhảy đến cạnh nàng, kéo nàng nhảy thẳng xuống dưới.

- Đi!

Mộng Hàm Yên còn chưa kịp phản ứng đã xảy ra chuyện gì thì nghe một tiếng rống to.

“Gràoooo!”

Lúc họ nhảy xuống, măng xà bị chọc giận cũng lao theo, mang theo mùi tanh nồng, tức giận gào thét.

Đó là một con măng xà già, canh giữ ở đây vô số năm tháng chỉ vì đợi quả Nghê Hồng chín, không ngờ bị hai con người nhỏ bé này nhanh chân đến trước.

Mộng Hàm Yên thấy con măng xà khổng lồ có thùng nước to như vậy, toàn thân là vảy màu xanh biếc, trông vô cùng dữ tợn.

- Chạy!

Vào khoảnh khắc tiếp đất, Tuyết U liền chặt đứt sợi tơ, bẻ ngang Mộng Hàm Yên chạy như điên.

Hắn bế kiểu công chúa ôm nàng vững vàng trong ngực.

Dù biết như vậy sẽ làm giảm tốc độ nhưng hắn không nỡ để nàng chạy chân trần trong rừng, lúc trước là hắn không chú ý nàng không mang giày nên mới để nàng đi lâu đến thế.

Hắn chạy rất nhanh, hơn nữa còn cố ý chọn chỗ cây cối rậm rạp mà chạy khiến măng xà không thể dễ dàng đuổi theo.

Từng gốc đại thụ bị xô ngã phát ra tiếng ầm vang.

- Bên kia có một sơn động!

Mộng Hàm Yên thấy trán hắn rỉ ra mồ hôi hột mà vẫn không bỏ nàng lại để chạy thoát thân thì trong lòng tràn đầy cảm động và ấm áp.

Tuyết U bế nàng vào sơn động rồi lập tức dùng dây leo bên ngoài che phủ cửa động.

- Mau ăn hết quả Nghê Hồng, nó lần theo mùi hương của quả đuổi theo đây!

Hắn lấy quả Nghê Hồng trong sọt thuốc ra ngoài, dùng nước trong bình rửa sạch, đặt lên một chiếc lá to.

Mộng Hàm Yên cầm một quả Nghê Hồng lên cắn một cái, nhưng vỏ ngoài của quả cứng như đá, nàng cắn bần không cắn được.

- Cắn không được! Đây đâu phải quả! Là cục đá nhỏ thì có!

Thấy nàng mặt nhăn mày nhí, Tuyết U cười dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Nàng Là Nữ Nhi Của Bồn Tôn

- Không thể cắn trực tiếp, vỏ ngoài không ăn được!

Tuyết U lấy một con dao nhỏ, khoét một lỗ trên chóp quả.

- Nè, hút ở đây một hơi là được!

- Ồ!

Mộng Hàm Yên không ngờ quả còn có thể ăn như vậy, nàng nhận lấy quả Nghê Hồng do Tuyết U chuẩn bị sẵn cho nàng, hút một hơi trên lỗ đó.

Nàng cảm giác thứ mình ăn không phải thịt quả mà là một thứ hơi nước vô cùng tinh khiết, hòa nhập vào trong cơ thể.

Tuyết U thấy nàng thoảng cái đã ăn xong một quả, không có chút do dự lo lắng nào bèn không khỏi hỏi:

- Muội không sợ quả này có độc sao? Ăn dứt khoát như vậy!

- Quả này là huynh cho muội mà! Nên muội không sợ!

Mộng Hàm Yên thân nhiên nói, giọng nói non nớt mềm mại tự nhiên khiến trái tim Tuyết U như có một dòng nước ấm chảy qua.

Vì là hấn cho nên nàng tin tưởng vô điều kiện sao?

Nha đầu ngọc này! Thật khiến hấn không kiềm được mà muốn bảo vệ tốt nàng!

Bởi vì nàng quá tinh khiết, như trẻ nít mới chào đời, dường như vừa chạm vào sẽ vỡ nát.

Hấn có một cảm giác đặc biệt rằng nàng tốt đến mức không giống người của nhân gian, phẳng phất như nàng có thể theo gió cuốn đi bất cứ lúc nào.

- Ngon không?

- Ngon! Ngọt lắm! Ăn xong thân thể ấm áp!

Mộng Hàm Yên gạt đầu, cầm lấy con dao hấn để bên cạnh, động tác hơi ngô nghê khoét trên quả Nghê Hồng, sau đó đưa cho Tuyết U.

- Cho huynh ăn này! Quả này do muội tự hái đấy!

Khi nàng cười, đôi con ngươi màu hổ phách cong cong như vàng trắng rực rỡ, vô cùng chói mắt.

- Đa tạ.

Tuyết U nhận lấy quả Nghê Hồng, một cử chỉ lơ đãng của nàng cũng có thể kích thích con tim hấn.

Hấn không biết bản thân bị làm sao nhưng cảm giác ấy rất tuyệt diệu.

Ăn xong quả Nghê Hồng, hấn kết tinh nó rồi đem cất, như vậy có thể giữ quả này được rất lâu.

- Còn lại mấy quả nè, muội ăn đi! Huynh không đói!

Hấn đưa những quả Nghê Hồng còn lại cho Mộng Hàm Yên.

- Vậy muội không khách sáo nhé!

Mộng Hàm Yên đã đói rồi, nhanh chóng càn quét hết đám quả Nghê Hồng.

Quả nhiên không còn tinh túy bên trong, quả Nghê Hồng không tỏa ra hương thơm nữa.

Ăn xong nhiều quả Nghê Hồng đến thế, Mộng Hàm Yên lúc này mới cảm thấy no bụng.

- Tuyết U ca ca, huynh có túi nhỏ không, muội cũng muốn giữ vỏ quả lại làm kỷ niệm. Đây là món quà đầu tiên huynh tặng muội mà!

- Có!

Tuyết U moi ra từ sọt thuốc một cái túi nhỏ, nhìn Mộng Hàm Yên cất giữ vỏ quả, đôi mắt xanh như biển cả của hấn toát lên vẻ dịu dàng.

- Tuyết U ca ca, có ai nói tên huynh nghe rất hay không?

Mộng Hàm Yên cất xong vỏ quả Nghê Hồng, cột túi vào bên hông.

- Không có!

Tuyết U lắc đầu, hấn không cảm thấy tên mình có gì đặc biệt, cũng không ai nói với hấn rằng tên của hấn nghe rất hay.

- “Mai với tuyết thanh u tinh mịch, Tuyết bạn mai cùng tỏa ngát hương.” Lẽ nào không đẹp ư?

Dung nhan tuấn tú của Tuyết U đỏ lên, lần đầu tiên có người khen hấn như vậy khiến tim hấn trong nháy mắt nảy nở căng tràn.

- Đây là tên do sư tôn đặt cho huynh.

- Sư tôn của huynh chắc chắn là một văn nhân nhã sĩ đầy tình thơ ý họa.

Mộng Hàm Yên định ra ngoài, Tuyết U giữ nàng lại.

- Đợi một lát, xong ngay đây.

Tay Tuyết U đang bận thứ gì đó, lúc này khi Mộng Hàm Yên ăn, hắn đã dùng lá và dây leo để làm

- Đại công cáo thành!

Hắn đưa đôi giày mới bên cho Mộng Hàm Yên, đôi giày này dùng dây leo vô cùng bền chắc tạo thành, lá mềm lót bên trong, đi đường vừa nhẹ nhàng vừa bảo vệ chân.

- Giờ chân lên, huynh mang vào giúp muội. Thử xem có vừa hay không?

- Ừ.

Mộng Hàm Yên giờ đôi chân ngọc, cảm giác bàn tay hắn nhẹ nhàng nắm lấy chân nàng, trong lòng hơi khấn trương.

Cẩn thận mang giày vào, nàng đứng lên đi hai bước, hoàn toàn vừa vặn, hơn nữa vô cùng thoải mái.

- Vừa lắm.

- Vậy chúng ta chạy ngay thôi, con măng xà kia giờ cũng đến gần rồi, mùi ở đây nồng nhất, chúng ta không thể ở lại nơi này.

Tuyết U thò đầu ra xem tình hình bên ngoài, sau đó tạo dấu vết trông như họ chạy sâu vào trong hang.

Xong xuôi, hắn mới dẫn Mộng Hàm Yên men theo vách hang cẩn thận rời đi.

Tuyết U kéo Mộng Hàm Yên chạy vào trong rừng rậm, không lâu sau, con măng xà khổng lồ kia đã tìm đến sơn động, xông vào trong hang, phát hiện không có ai thì tức giận lao ra.

Tuyết U và Mộng Hàm Yên chạy một vòng lại quay về chỗ có cây Nghê Hồng, hai người mệt ngất ngư.

Phương hướng khác quá nguy hiểm, hoàn toàn không có rừng rậm ngăn trở, căn bản không cách nào chặn được măng xà.

Ngược lại họ chạy về chỗ cũ, đoán rằng măng xà sẽ không nghĩ đến điều này.

Con măng xà khổng lồ kia điên cuồng phấn nộ rống to, rần rọc khắp núi rừng xuất hiện như thủy triều.

Hóa ra con măng xà đó là xà vương, cùng với sự xuất hiện của rắn độc dưới tiếng gọi của nó, Mộng Hàm Yên và Tuyết U đều biến sắc.

Xem ra lần này họ chọc phải phiền phức lớn rồi!

Tuyết U lấy ra một nắm thảo dược, đưa cho Mộng Hàm Yên:

- Loại thảo dược này có thể khiến rắn độc bình thường không đến gần muội, muội mang theo bên mình đi.

- Tuyết U ca ca, đừng xoay người!

Mộng Hàm Yên thấy trong vách núi sau lưng Tuyết U xuất hiện một con măng xà khổng lồ khác, con này màu sắc khác với con vừa nãy, là màu đỏ rực rỡ, trông càng thêm đáng sợ.

Họ không ngờ nơi này không chỉ có một con măng xà, nói không chừng là một đực một cái.

Thấy con măng xà kia sắp cắn Tuyết U, mắt Mộng Hàm Yên đột nhiên đổi màu, từ màu hổ phách ảm áp hóa thành màu tím thần bí.

- Cút xuống đi!

Đôi môi đỏ mềm mại của nàng phát ra âm thanh, dường như có một sức mạnh vô hình nào đấy toát ra từ nơi sâu thẳm linh hồn nàng.

“Đừng!”

Con măng xà vốn giương nanh múa vuốt tức thì không khống chế được rơi xuống vách đá.

Giọng nàng cứ như lời của thần, bất kỳ sinh linh nào cũng không dám làm trái, không thể phản kháng.

Tuyết U quay đầu nhìn thấy một bóng dáng màu đỏ rơi xuống, phát ra tiếng ầm vang.

Khi hắn quay lại, Mộng Hàm Yên đã ngất xỉu ngã xuống.

Hắn đang định đuổi qua thì thấy một dáng người trong treo lạnh lùng như trích tiên xuất hiện bên cạnh nàng.

Nam tử ấy thanh khiết như trăng, bàn tay nhẹ gió lên, đón lấy Mộng Hàm Yên vào lòng.

- Người là ai?

Tuyết U cảm nhận được nam tử này cực kỳ mạnh mẽ, chỉ hơi thở phát ra trên người cũng khiến đất trời run rẩy.

Rắn độc khắp núi rừng cảm nhận được hơi thở ấy đều sợ hãi lẫn trốn.

Ngay cả con mãng xà kia cũng bị dọa nhũn người trên đất.

- Nàng là nữ nhi của bốn tôn! Ai dám động đến một sợi tóc của nàng thì như ngọn núi này.

Lãnh Nguyệt Ly không trả lời Tuyết U mà vung tay lên, ngọn núi đối diện trực tiếp bị bỏ thành hai nửa, núi non trong phạm vi ngàn dặm đều rung chuyển.

Lời của hắn vọng khắp bên tai tất cả sinh linh trong dãy núi, vạn thú yên tĩnh không tiếng động, không kẻ nào dám chống đối.

Con mãng xà kia sợ hãi toàn thân cứng đờ, ngay cả hồn phách cũng run rẩy.

Nếu nó biết nàng là nữ nhi của vị đó thì đánh chết nó cũng không dám đuổi giết nàng!

Khi Tuyết U nhớ ra rằng mình vẫn chưa hỏi tên nàng thì người trích tiên nọ đã mang nàng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Nạp Lan Phong Ngâm

- Đồ nhi, sao con lại thờ dài?

Sau khi Lãnh Nguyệt Ly rời đi, một nam tử như gió mát xuất hiện bên cạnh Tuyết U.

Giọng nói êm tai thốt ra khỏi bờ môi màu hồng nhạt, đầy vẻ mê người.

- Sư tôn! Sao người lại đến đây?

Tuyết U ngược mắt nhìn nam tử trước mặt, đó là sư tôn của hắn, tiên phong ngọc cốt, y thuật thần kỳ, ông như một cơn gió trong thung lũng, người khác vĩnh viễn nhìn không thấu.

Ông có một cái tên thoát tục xuất trần, Nạp Lan Phong Ngâm.

Sư tôn nói hắn là quan môn đệ tử, là đệ tử cuối cùng của ông, trong sư môn đứng thứ ba, cũng là người nhỏ nhất.

Hắn chưa từng gặp hai vị sư huynh kia, nhưng hắn tin lời sư tôn.

- Là hắn, không ngờ hắn cũng tới nơi này.

Nạp Lan Phong Ngâm đưa mắt nhìn ngọn núi bị bỏ ra ở đối diện, động tĩnh lớn như thế mà ông không chạy tới thì cũng quá thờ ơ với đệ tử rồi.

Ông vốn không có ý định thu đồ đệ nhưng đứa trẻ này quá mức đặc thù, cho nên ông phá lệ.

- Sư tôn, người biết vị cao nhân kia?

Tuyết U tuy lần đầu tiên gặp Lãnh Nguyệt Ly nhưng ấn tượng thực sự rất sâu sắc.

Nam nhân khí phách cao ngạo lạnh lùng như vậy, bảo người khác quên là rất khó!

- Nếu muốn sống thì đừng chọc hắn.

Nạp Lan Phong Ngâm quá rõ thực lực của vị kia, chỉ hơi tay nhắc chân cũng khiến phong vân biến sắc.

- Được rồi, chúng ta đi thôi!

Thấy trong sọt thuốc của Tuyết U có vỏ quả Nghê Hồng, ông biết hẳn đã có một cơ duyên bền dẫn hẳn rời khỏi mồm núi này.

- Không biết đến bao giờ mới có thể gặp lại nàng ấy?

Tuyết U quay đầu, đôi mắt màu lam hiện lên tình cảm dịu dàng khó tả.

- Nếu có một ngày, con rung động với ai đó, vậy phải liều hết tất cả đi tranh thủ.

Nạp Lan Phong Ngâm thấy sự quyến luyến lóe lên nơi đáy mắt Tuyết U, bèn nhớ đến chính mình trong quá khứ.

Ông từng là thánh y tiêu dao tự tại, có y thuật tinh diệu nhất thế gian, có cuộc sống thong dong như thần tiên.

Có điều, vào khoảnh khắc trái tim chìm đắm, ông mới hiểu ra rằng, ông trị được bách bệnh nhưng không trị được bệnh tương tư của chính mình.

Không oán không hối, chỉ vì một nụ cười của người ấy, đến chết mới thôi.

- Đùng do dự không quyết, đến cuối cùng mới hiểu được trái tim mình. Khi đó, làm bằng hữu thì không cam lòng, làm người yêu thì không dám.

Năm xưa khi gặp nàng, ông không biết nếu ông sớm hiểu được trái tim mình thì liệu ông có để lại tiếc nuối cả đời như bây giờ hay không.

Dù trải qua trăm ngàn cay đắng, uống cạn thương đau, ông vẫn chưa bao giờ hối hận vì từng yêu một người, từng chân thành mà sống.

- Thế gian này cũng có nữ tử mà sư tôn không dám yêu sao?

Tuyết U nghe Nạp Lan Phong Ngâm nói thì trong lòng không khỏi xúc động.

Có thể đích thân lĩnh ngộ điều này, sư tôn chắc chắn đã từng yêu sâu đậm.

Là nữ tử thế nào mới khiến nhân vật như sư tôn quyến luyến không quên, muốn yêu mà không dám?

- Không phải không dám yêu, chỉ là sợ tổn thương.

Về mặt Nạp Lan Phong Ngâm dịu dàng, khuôn mặt trắng trẻo mịn màng nở nụ cười ấm áp như gió xuân. Lúc nhớ về nàng, trái tim ông luôn ấm áp.

- Con không hiểu.

Tuyết U lắc đầu, không hiểu lời sư tôn. Nếu đã yêu thì sao sợ tổn thương? Chẳng lẽ yêu cũng là một loại tổn thương?

- Không hiểu là chuyện tốt, chưa từng trải qua, làm sao hiểu được?

Nạp Lan Phong Ngâm không lên tiếng nữa, ông chỉ muốn lặng lẽ theo đuổi bước chân của nàng, đến thế giới xa lạ này, chỉ vì muốn cảm nhận hơi thở của nàng tồn tại trong trời đất.

Sự dịu dàng lớn nhất của ông, là không quấy rầy nàng. Nhưng ông không thể nào tiếp nhận một thế giới không có nàng.

Dù nơi này xa lạ với ông, nhưng mỗi khi nghĩ đến nàng đang ở một nơi nào đó trong thế giới này là ông cảm thấy đủ rồi.

Sau khi sư đồ họ đi, dãy núi mới từ từ khôi phục sức sống.

Trong Anh Hoa Lâu, Lãnh Nguyệt Ly ôm Mộng Hàm Yên vào phòng, nhìn gian phòng trống rỗng, hẳn không khỏi nhủ mảy.

Trước kia hẳn không cảm thấy trống rỗng như vậy có gì không tốt nhưng bây giờ có thêm một người, hẳn mới nhận ra nơi này ngay cả một cái giường cũng không có.

Trước kia hẳn đều ngủ trên cành cây nhưng đâu thể để nàng ngủ trên cành cây như hẳn, đúng không?

Lòng bàn tay hẳn ngưng tụ ra một tia sáng, hai hạt giống rơi vào phòng, nhanh chóng đâm chồi trở nhánh, cuối cùng tạo thành một chiếc giường công chúa tơ vàng chỉ bạc mềm mại.

Hắn đặt Mộng Hàm Yên lên giường, lại ngưng tụ ra một chiếc chăn anh đào không bao giờ héo đấp cho nàng.

Hắn phát phát tay, một chiếc đèn hoa xinh đẹp treo ở giữa phòng.

Chiếc đèn này là một đóa hoa biết phát sáng, ban ngày hấp thụ ánh nắng mặt trời, ban đêm phát ra ánh sáng.

Hắn nhìn nhìn gian phòng, lại lấy ra tấm vải mịn như nước treo trên cửa sổ và cửa phòng.

Hắn cảm nhận tình trạng của nàng, nàng là quá mệt nên mới ngất đi, vì thế hắn để nàng nghỉ ngơi trong phòng.

Sau khi hắn rời khỏi phòng thì thay đổi cả căn nhà, sắm sửa thêm những vật dụng gia đình cần có.

Phòng bếp, phòng tắm và phòng vệ sinh đều đủ cả, khiến nơi này càng giống một căn nhà.

Hắn đặt xiêm y vừa rời mua cho nàng vào tủ quần áo của nàng, trước đó hắn rời đi chính là để mua cho nàng những vật dụng hàng ngày.

Khăn mặt, bàn chải, kem đánh răng các thứ, và cả một bộ sách.

Bình thường khi hắn ở một mình thực sự rất nhàn nhã, mỗi ngày thứ dùng không hết chính là thời gian.

Sau khi trong nhà có thêm một người, hắn phát hiện mình rất bận rộn, trong lòng lo lắng không yên.

Trang trí lại nhà cửa xong xuôi, hắn nằm nghỉ ngơi trên ghế ngoài ban công.

Thấy ban công này quá đơn điệu, hắn liền vung ra những hạt giống kỳ hoa dị thảo, cho đất đầy linh khí vào ban công, những hạt giống kia trong nháy mắt nảy mầm phát triển, nở ra những đóa hoa xinh đẹp rực rỡ.

Cả ban công bỗng chốc trở nên vui mắt, đồng thời có hơi ấm của gia đình.

Ấm áp!

Trái tim lạnh như băng của hắn có cảm giác như thế!

Mộng Hàm Yên nằm ngủ say trên giường, trong giấc mộng, nàng nhìn thấy một cánh cửa cổ xưa. Nàng vươn tay đẩy nó ra, cất bước đi qua.

Trong khoảnh khắc, cảnh vật trước mắt đột nhiên thay đổi, dường như chỉ một cánh cửa đã mở ra ngàn vạn năm thời gian.

Đập vào mặt nàng là gió lạnh tuyết rơi ào ạt, tuyết trắng bao phủ đất trời.

Nàng đang mặc giá y đỏ rực, ngồi trong kiệu xa hoa.

Bên tai là tiếng pháo nổ và tiếng người náo nhiệt, nàng tò mò vén một góc rèm, thấy hai bên đường phía ngoài là quan quân binh lính đẳng đẳng sát khí.

- Đây đâu phải xuất giá chứ? Rõ ràng là áp giải phạm nhân mà!

Mộng Hàm Yên lầu bàu trong bụng, nhìn những binh sĩ khí thế cuộn cuộn kia ngăn không cho bách tính đến gần.

Nhưng nàng vẫn nghe được tiếng huyền oán, qua màn tuyết trắng, nàng dường như thấy được tử lâu san sát, sáo trúc đàn tranh, từng gốc hồng mai nở rộ.

- Cung nghênh vương phi nương nương!

Âm thanh như thủy triều vang lên, Mộng Hàm Yên phục hồi lại tinh thần, vội vàng đẩy kín khăn voan, ngồi nghiêm chỉnh.

- Vương phi không tự ra, chẳng lẽ muốn bốn vương bé ra à?

Giọng nam tử lạnh nhạt mà khinh thường như gió lạnh từ địa ngục thổi về phía Mộng Hàm Yên.

Rèm kiệu trong nháy mắt được vén lên, hoa tuyết theo đó tung bay mà đến, rơi trên giá y của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Bé Một Cái Thì Chết À?

- Bé một cái thì chết à?

Giọng nói trong trẻo của Mộng Hàm Yên vang lên khiến vương gia lạnh lùng ngoài kiệu hơi sững sờ.

- Phải.

Giọng nam tử mặc y phục màu tím hoa lệ vang lên, ngữ điệu cay nghiệt rõ ràng, không hề có ý đùa giỡn.

- Vậy thôi, ta tự xuống! Nếu không thì quá lỗ!

Mộng Hàm Yên nhảy xuống kiệu, trần châu óng ánh trên mũ phượng và lục lạc trên người phát ra tiếng giòn tan theo bước chân nàng.

Nàng không nhìn thấy dáng vẻ của nam tử ấy, cách khăn voan đỏ rực, nàng chỉ thấy một góc y phục màu tím điểm tuyết hoa anh đào trắng, vô cùng tôn quý.

Và cả mái tóc dài màu tím bạc tự nhiên xinh đẹp.

- Từ thời khắc này trở đi, ngươi bước qua cửa vương phủ, từ nay về sau, ngươi sống là người của bốn vương, chết là ma của bốn vương.

Giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai, lạnh hơn cả bông tuyết bay đầy trời lúc này.

Tuy Mộng Hàm Yên trong lòng muốn thăm hỏi tổ tông mười tám đời của hắn một lượt nhưng cân nhắc chệnh lệch thực lực hai bên, nàng vẫn cắn môi nhin xuống.

Không có hôn lễ, không có nghi thức, cả tòa vương phủ như một tòa thành trống lạnh lẽo, lộ ra hàn khí quanh quẽ.

- Vương phi nương nương mời đi theo mặt tướng!

Cả phủ từ trên xuống dưới trừ nàng ra không có lấy một nữ nhân, ngay cả người dẫn nàng đến tân phòng cũng là một tướng quân.

Giọng nói hần mạnh mẽ mười phần, khô ráp màu trắng tỏa ra sát khí, là người dày dặn sa trường.

Giẫm lên lớp tuyết trắng thật dày dưới chân, Mộng Hàm Yên từng bước đi về phía trước.

“Két!”

Cửa gỗ màu đỏ thẫm được đẩy ra, trong gian phòng tối om chỉ có một đôi nến đang cháy.

Cánh cửa sau lưng đột nhiên đóng lại, chỉ còn một mình Mộng Hàm Yên đứng trong phòng.

Nàng gỡ khăn voan đỏ rực trên đầu xuống, nhìn tân phòng lạnh lẽo yên tĩnh này, hoàn toàn không có chút không khí vui mừng.

Đôi nến trong phòng tân hôn lại là màu trắng như tuyết.

Đây hết như tang sự chứ đâu phải hỉ sự.

Mộng Hàm Yên đến trước bàn, vung bút viết những con chữ hào hùng khí thế.

“Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn. Nữ tử báo thù, một ngày đã muộn!”

Nàng dán mấy chữ này lên cửa, sau đó phui tay, nghênh ngang rời đi, hoàn toàn không để thị vệ của vương phủ vào mắt.

Nàng tuy không thấy cảnh tên kia nhìn tờ giấy này, nhưng có thể đoán được biểu cảm của hắn nhất định cực kỳ đặc sắc!

Động phòng hoa chúc, bóng đêm trên người, tân nương không cánh mà bay, chỉ để lại mấy chữ to nổi bật dán lên cửa.

Khi vương gia lạnh lùng xử lý xong công vụ trở về thì thấy một màn như vậy, hần tức đến mức hô hấp cũng muốn không xong!

Chưa từng có bất kỳ ai dám khiêu khích hắn như vậy!

Tiểu nữ nhân này thật to gan!

Đêm đó, đuốc truy bắt của đại quân toàn thành chiếu sáng rực như ban ngày.

Tuyết trắng đầy trời thì nhau rơi xuống, che mắt tầm nhìn, một bóng dáng đỏ rực đứng trên gò cao, giá y bị gió mạnh thổi bay loạn xạ.

Cảnh trong mộng dần dần bị tuyết trắng bao trùm, trở nên mơ hồ.

Mộng Hàm Yên giật mình tỉnh lại, mờ mắt thấy ánh sáng tờ mờ ngoài cửa sổ xuyên qua rèm mỏng chiếu lên người nàng.

- Ta là ai? Ta đang ở đâu?

Nàng ngồi dậy, thoáng chốc hơi mơ hồ.

Cảnh trong mơ vừa nẩy quá rõ nét, quá chân thực, khiến nàng cảm thấy đó không phải mơ mà là ký ức ẩn sâu trong đầu nàng.

Nàng rớt cuộc là ai?

Nam tử áo tím kia lại là ai?

Tại sao nàng đào hôn? Giữa hai người có ân oán khúc mắc gì?

Những câu hỏi này đè trong lòng nàng, cứ như đay rói bên vào nhau, muốn giải cũng không giải được.

Bây giờ nàng lại đang ở đâu? Liệu có người thân còn sống?

Nhìn chần anh đào mộng trên người và chiếc giường tơ vàng mềm mại phía dưới, nàng không khỏi kinh ngạc.

Nàng mang máng nhớ được khi ở trên vách núi, nàng vì cứu Tuyết U mà dùng đến một sức mạnh ngay cả nàng cũng thấy xa lạ, sau đó kiệt sức mà ngất xỉu.

Sau đó rớt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nàng cũng không biết.

Nàng ngửi được hương thơm quen thuộc, giống hương thơm trên người Lãnh Nguyệt Ly.

Nàng ra khỏi phòng, thấy nơi này là Anh Hoa Lâu, còn phòng ngủ ấm áp rực rỡ kia chính là phòng nàng!

- Hóa ra là phụ thân cứu mình!

Mộng Hàm Yên nghĩ đến việc hấn chạy tới cứu mình thì trong lòng ấm áp.

Nàng tìm Lãnh Nguyệt Ly thì thấy hấn nằm nghỉ ngơi trên cành cây anh đào. Hèn gì Anh Hoa Lâu không có giường chiếu, hóa ra hấn vốn không cần.

Hình ảnh ấy quá đẹp khiến người ta không dám nhìn, chỉ sợ vừa nhìn liền đắm chìm trong đó.

Trên cành cây anh đào, mái tóc dài màu lam bạc như thác rủ xuống.

Dung nhan tuyệt thế xuất trần, làn da như bạch ngọc ánh lên lộng lẫy. Hàng mày mịn tinh tế, không ngang ngược bá đạo cũng không mãnh như lá liễu, đậm nhạt vừa đủ.

Giữa mi tâm là ấn hoa sen đỏ rực, càng tô điểm thêm cho hấn vẻ phong tình vô hạn. Sống mũi cao thẳng như được điêu khắc tỉ mỉ.

Sương sớm bình minh lượn lờ trên những cành hoa, ráng bình minh chiếu rọi, từng giọt sương óng ánh.

Nghe tiếng bước chân nàng, Lãnh Nguyệt Ly mở mắt. Đôi mắt đen thâm thúy dưới hàng mày đầy sức hấp dẫn chí mạng. Nó tựa như vũ trụ vô biên vô tận, nhìn không thấy điểm cuối cùng. Từng vòng ánh sáng đậm nhạt như muốn cướp đi linh hồn người khác.

Mộng Hàm Yên nhìn đến ngây người!

Phụ thân nàng thực quá đẹp, khiến nàng hoàn toàn không thể dời mắt.

- Đẹp không?

Giọng nói trong trẻo như mưa bụi Giang Nam không nhanh không chậm vang lên.

- Rất đẹp!

Mộng Hàm Yên vô cùng khẳng định gật đầu, có điều khi ý thức được mình vừa nói gì, dung nhan xinh đẹp đáng yêu của nàng trong nháy mắt đỏ lên.

- Ý con là hoa anh đào rất đẹp!

Nàng cười ngọt ngào, cực kỳ thông minh!

- Phụ thân, cảm ơn người hôm qua đã cứu con, bằng hữu kia của con rồi đi bình an không?

Tay Mộng Hàm Yên nắm một cái túi nhỏ, bên trong có vỏ quả Nghê Hồng.

- Ta không để ý tới những kẻ vật vãnh.

Lãnh Nguyệt Ly hờ hững nói, lúc hấn đi cũng không có để ý tới tiểu tử kia.

Có điều vạn thú trong núi đều bị dọa ngất người, tiểu tử kia xem ra không lo lắng về tính mạng.

- Phụ thân thần thông quảng đại, vô cùng lợi hại xin nói cho con biết, huynh ấy có chết không?

Mộng Hàm Yên kéo góc áo Lãnh Nguyệt Ly, ánh mắt hân hạnh lạnh lùng thờ ơ, nàng tiếp tục kéo góc áo hân.

- Chưa chết. Buông tay!

Lãnh Nguyệt Ly tức giận trừng nàng, nhận được câu trả lời chắc chắn, nàng mới ngoan ngoãn buông tay.

- Phụ thân, để cảm tạ người, con quyết định làm cho người một bữa tiệc lớn.

Mộng Hàm Yên mở miệng nói, tràn trề tự tin vỗ vỗ ngực.

- Ta không ăn.

Lãnh Nguyệt Ly trực tiếp giội cho nàng một thùng nước lạnh, giọng nói nhàn nhạt như đó là lẽ đương nhiên.

- Phụ thân có phải con người hay không? Con người sao có thể không ăn chứ!

Mộng Hàm Yên cảm thấy phụ thân nàng tuyệt đối là một đóa hoa tuyệt thế, hoàn toàn không thể nói theo lẽ thường.

- Người ở đây tự chơi một lát, con đi xào rau nấu cơm!

Nàng vừa dứt lời đã hóa thành một làn khói không thấy bóng dáng.

- Đã nói là ta không ăn, nha đầu này rốt cuộc có nghe hay không vậy.....

Lãnh Nguyệt Ly lắc đầu, cảm giác đồng ý chiếu cố tiểu nha đầu tinh quái này khiến cuộc sống của hân nát bét!

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Sau Này Con Nuôi Người

Lãnh Nguyệt Ly không có cơ hội khiến lỗ tai thanh tỉnh vì chưa được bao lâu, Mộng Hàm Yên đã chạy nhanh ra, về mặt mê man đứng trước mặt hân.

- Phụ thân, đồ trong phòng bếp dùng như thế nào? Máy thứ kỳ lạ đó là gì?

Mộng Hàm Yên khó hiểu hỏi, sau khi nàng vào phòng bếp, cả người liền bối rối.

Lãnh Nguyệt Ly bất đắc dĩ chỉ có thể theo nàng vào phòng bếp, những thứ này là hân trao đổi ở chợ giao dịch đặc thù của giới tu luyện giả ở thế giới này, nghe nói chúng đều là của người phạm tục ở đây dùng.

Vì rất nhiều tu luyện giả ẩn cư trường kỳ trong núi, không muốn vào chốn hồng trần nên đều do các đệ tử bên ngoài của các gia tộc lãnh đời chịu trách nhiệm mua đồ dùng cần thiết hàng ngày.

- Cái này là bàn chải đánh răng! Dùng để đánh răng! Cái kia là kem đánh răng, mở ra bôi lên là có thể dùng.

Kỳ thực hân vẫn chưa đi xem thử cuộc sống ở thế giới này như thế nào, hân chỉ tiếp xúc với tu luyện giả của thế giới này, cảm thấy linh khí nơi đây hoàn toàn không thích hợp tu luyện, cho nên thực lực của họ cũng không cao mấy.

Đối với những thứ mới lạ này, hân từng hỏi ông chủ bán đồ nên mới biết cách sử dụng.

- Sách này viết gì vậy? Tại sao con xem không hiểu?

Mộng Hàm Yên giống như đứa trẻ hiếu kỳ, cái gì cũng không biết.

- Đây là chữ Hán.

Lãnh Nguyệt Ly thấy nàng không biết chữ thì không khỏi im lặng.

Nhưng nghĩ đến nàng đã ngủ say vạn năm, bây giờ không biết là niên đại nào, không gian nào rồi, nàng không biết gì cả cũng rất bình thường.

- Phụ thân dạy con học chữ nhé? Bằng không con chẳng phải thành mù chữ sao?

Mộng Hàm Yên kéo góc áo Lãnh Nguyệt Ly, đáng thương nói.

- Ta dạy! Con buông tay.

Lãnh Nguyệt Ly chịu không nổi chiều này của nàng, hờn tí là kéo góc áo hấn, khiến hấn vô cùng đau đầu.

- Đúng rồi, trong phòng bếp không có củi, làm sao nấu cơm?

Mộng Hàm Yên vừa rồi muốn làm một bữa tiệc lớn nhưng phòng bếp này chỉ có bát đũa, hoàn toàn không thể xào rau nấu cơm có được không?

- Nhóm lửa trong nhà gỗ? Con muốn thiêu rụi nhà của chúng ta à?

Lãnh Nguyệt Ly trước kia chưa từng cân nhắc đến việc nhóm lửa nấu cơm, hấn uống sương mai ăn ánh bình minh là đủ.

Có điều hiện tại có thêm tiểu nha đầu này, hấn lại phải suy xét xem liệu nàng có chết đói hay không?

Mộng Hàm Yên le lưỡi, ngượng ngùng nói:

- Điều này con chưa nghĩ đến! Nhưng mà phụ thân, người trước kia luôn uống gió Tây Bắc (1) phải không?

(1) Uống gió Tây Bắc: thành ngữ, ý chỉ rất nghèo, ở đây anh Ly lại hiểu theo nghĩa đen mặt chữ.

Nàng quên mất bây giờ họ đang ở trên cây, không thể vọc lửa linh tinh, bằng không hậu quả rất nghiêm trọng.

- Không khác mấy.

Lãnh Nguyệt Ly cảm thấy hấn hút tinh hoa trời đất, về ý nghĩa cũng không khác với uống gió Tây Bắc.

- Nói vậy nhà chúng ta rất nghèo? Có tính là nghèo rớt mồng tơi không?

Mộng Hàm Yên nhớ nhà họ dường như vô cùng mộc mạc, không có tí đáng vẻ xa hoa nào, phụ thân hấn là rất nghèo nên ngay cả cơm cũng ăn không nổi.

- Đúng là rất nghèo.

Lãnh Nguyệt Ly gật đầu, hấn nhớ mình không có tiền tệ thông dụng của thế giới này, hơn nữa hấn cũng không biết mình cần tiền để làm gì.

- Phụ thân đừng sợ! Sau này con sẽ nuôi người!

Mộng Hàm Yên vỗ ngực, nói rất hào hùng chí khí.

- Bữa tiệc lớn hôm nay chúng ta sẽ ăn món rau trộn! Về phần cơm canh sau này thì sẽ tìm nơi khác nấu!

- Nhưng nhà chúng ta cũng không có rau!

Lãnh Nguyệt Ly nói rất nghiêm túc, trực tiếp khiến Mộng Hàm Yên suýt hộc máu.

- Phụ thân, trong nhà không có gì cả, chẳng lẽ bảo con ăn người?

Mộng Hàm Yên sput đồ nói, nàng đi theo một phụ thân rất nghèo rất nghèo, hơn nữa còn quá không nhuốm khói lửa nhân gian, nói trắng ra chính là quá nghèo, ngay cả gạo cũng mua không nổi!

- Ta là lần đầu tiên dẫn theo trẻ con.

Lãnh Nguyệt Ly lúng túng nói, hấn chưa suy xét đến việc nàng cần phải ăn.

Hấn đã quá lâu không tiếp xúc với con người, đương nhiên suy tính không được chu toàn.

Để một trích tiên siêu phàm thoát tục tu luyện thành một vú nuôi, trước mắt hấn vẫn chưa đạt chuẩn.

- Người không biết chăm sóc chính mình như vậy mà không bị chết đói! Có điều phụ thân yên tâm, có con bên cạnh người, cuộc sống về sau chắc chắn sẽ thoải mái.

Mộng Hàm Yên nhón chân muốn vỗ vai Lãnh Nguyệt Ly, tiếc là chiều cao không đủ, chỉ có thể miễn cưỡng vỗ vào ngực hấn khiến hấn đen mặt.

- Tay con để đâu đó?

Lãnh Nguyệt Ly nhìn bộ dạng tinh quái của nha đầu này, nhớ đến một nữ tử khác hần từng gặp lúc nhỏ, hai người quả thực là hai thái cực. Một người nồng nhiệt như vàng đương buổi sớm, còn một người lại lạnh băng như vàng trắng cô quạnh.

Từ nữ tử ấy, hần dường như nhìn thấy một bản thân khác.

Từng có người nói rằng, hai người giống nhau thích hợp làm tri kỷ, hai người bổ sung nhau mới thích hợp làm phu thê.

Có lẽ họ quá giống nhau nên mới lướt qua nhau, không thể nào xẹt ra tia lửa.

- Con thấy trên y phục phụ thân có bụi nên muốn phui giúp người!

Mộng Hàm Yên cười vô cùng rực rỡ như một đóa hoa nở rộ, khiến hần muốn giận cũng không thể nào giận được.

Nàng chính là có bản lĩnh như vậy, chọc tức hần hết lần này tới lần khác mà hần lại không thể làm gì.

Hần cảm thấy tiểu nha đầu này là trời cao phái tới hành hạ hần!

Kiếp trước nhất định là hần mắc nợ nàng!

- Không cần.

Lãnh Nguyệt Ly đẩy móng vuốt nàng ra, lùi về sau một bước, giữ khoảng cách an toàn với nàng.

Công phu mở mắt nói dối của tiểu nha đầu này đúng là tài giỏi! Tuyệt đối đã từng được luyện tập!

Bộ trường bào của hần căn bản không thể dính bụi, nàng lại dám tìm cái lý do sứt sẹo như vậy.

- Phụ thân, chúng ta đi dạo phố thôi! Thêm một thứ mà sinh tồn cần có.

Mộng Hàm Yên cảm thấy người phụ thân này của nàng cái gì cũng tốt, chỉ là hoàn toàn không có thương thức sống căn bản, ngay cả một thiếu nữ mất trí nhớ như nàng cũng hiểu biết nhiều hơn.

- Sinh tồn?

Lãnh Nguyệt Ly nghe lời của nàng thì không khỏi ngây người.

- Không sai! Chính là sinh tồn, chúng ta thế này gọi là mưu sinh nơi hoang dã!

Mộng Hàm Yên nghiêm trang nói, lại định kéo góc áo Lãnh Nguyệt Ly.

- Đi thôi.

Lãnh Nguyệt Ly trực tiếp mang nàng đến chợ giao dịch, xem xem nàng rốt cuộc cần gì.

Hần đã quá lâu không nhuộm hơi thở hồng trần nên dù rất cố gắng suy nghĩ cho nàng vẫn không thể làm tốt.

Mộng Hàm Yên thấy một bầy bướm bướm cực đẹp bay qua trước mắt, một khắc sau, nàng thấy mình từ nơi rừng sâu núi thẳm tới nơi phố chợ huyên náo.

- Woa! Thơm quá! Ở đây có rất nhiều thức ăn ngon!

Nàng vui vẻ nói, có cảm giác đã lâu chưa được đến nhân gian.

- Nhưng mà phụ thân, chúng ta không có tiền thì làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Có Ta Ở Đây

- Có thể đem đồ đi bán đấu giá.

Lãnh Nguyệt Ly nói, hẳn nhớ đằng trước có một phòng đấu giá, có thể đem đồ tới đó bán.

- Phụ thân, hai chúng ta trừ bộ y phục này thì hình như đâu còn gì khác. Người không phải muốn bán nữ nhi bảo bối của mình đấy chứ?

Mộng Hàm Yên chớp chớp mắt, đánh giá Lãnh Nguyệt Ly từ trên xuống dưới, không phát hiện hẳn có thứ gì có thể lấy ra bán, ngoại trừ nhan sắc.

- Ta cũng muốn bán lắm nhưng đoán là không ai mua.

Lãnh Nguyệt Ly vô cùng chê bai nói, hẳn chưa bao giờ gặp phải phiền phức lớn thế này, lại còn không thể vứt. Nếu thật có thể đem bán, hẳn sẽ rất vui về thoải mái.

- Phụ thân, con cũng thấy vậy! Phụ thân đi bán tiếng cười còn đáng tin hơn, tùy tiện bán là chúng ta có thể không lo ăn uống.

Mộng Hàm Yên đã hạ quyết tâm đi theo hẳn, bây giờ nàng ngay cả mình là ai cũng không biết, càng không có nơi để đi.

Tuy hẳn cực kỳ lạnh lùng cũng rất ngại phiền toái, nhưng nàng biết hẳn sẽ không bỏ rơi nàng.

Không vì lý do gì cả, chỉ là nàng có một niềm tin như vậy với hẳn.

Ngón tay thon dài của Lãnh Nguyệt Ly chìa lên cái trán trơn mịn của nàng, tức giận nói:

- Trong cái đầu nhỏ của con rốt cuộc chứa gì vậy?

- Chứa toàn những tư tưởng kỳ diệu!

Mộng Hàm Yên tự hào nói, không hề cảm thấy ngại ngùng.

- Phụ thân chờ con với! Con còn chưa nói xong mà!

Nàng thấy Lãnh Nguyệt Ly nhấc bước đi về phía trước thì vội vã đi theo.

Người trên đường rộn ràng hồi hả, hàng quán vỉa hè bày bán đủ loại, rất nhiều thứ Mộng Hàm Yên chưa thấy bao giờ.

Nàng không biết là mình không nhớ hay thực sự chưa từng tiếp xúc, tóm lại hết thấy đều rất mới lạ.

- Xấu lấp lánh kia đẹp quá, nhìn rất ngon!

Nàng nhìn quầy hàng bán các loại mứt quả, mắt sáng lên.

Lãnh Nguyệt Ly nhàn nhạt liếc nàng, bước chân vẫn không ngừng.

- Phụ thân, người nhìn xem họ đang nướng gì kia, thơm quá!

Lại thấy một gian hàng đồ nướng, nàng không kìm được nuốt nước miếng, thật đói.

- Trái cây bên kia bán nhìn có vẻ cũng ngon!

Dọc đường nàng luôn nuốt nước miếng, nói một mình không ngớt, Lãnh Nguyệt Ly thì một câu cũng không nói, lạnh như núi băng.

- Thứ giống như đám mây kia ăn cũng ngon à? Hình dáng và màu sắc cũng đẹp nữa!

Nàng còn muốn đến xem kỹ hơn thì thấy Lãnh Nguyệt Ly đã đến một chỗ mái vòm màu trắng, nàng bèn không quan tâm những thứ này nữa, cất bước chạy theo hẳn.

Nàng chạy quá nhanh, va phải người khác, ngã trên mặt đất.

- Thôn cô quê mùa ở đâu ra mà dám đụng vào ta? Ngươi biết ta là ai không? Ta là tiểu thư Cơ gia! Dã nha đầu không có mắt nhà ngươi nếu làm hỏng bộ y phục số lượng hạn chế của ta thì ngươi có đi rửa chén cả đời cũng không đền nổi một cái khuy đâu!

Một nữ tử mặc váy gọi cảm, ngông cuồng vênh váo chỉ vào mũi Mộng Hàm Yên mà mắng.

Mặt nàng ta trang điểm đậm, đôi mắt tô màu khói khiến khuôn mặt trông cực kỳ diêm dúa.

Người chung quanh thấy động tĩnh nơi đây đều định vây lại nhưng thấy đó là tiểu thư Cơ gia – Cơ Phân thì chỉ đưa mắt nhìn sang.

Cơ gia là một trong tám đại gia tộc thượng cổ, truyền thống lâu đời, bởi thế nội tình rất thâm hậu, không ai muốn va chạm với họ.

Trong các gia tộc lãnh đời cổ xưa, Cơ gia thuộc về một trong những gia tộc có thực lực rất mạnh.

Mộng Hàm Yên ngã dưới đất, chân đau không thể đứng dậy. Lòng bàn tay nàng cọ sát với mặt đất thô ráp làm xước da, trông vô cùng chật vật.

Người chung quanh không ai đến giúp đỡ, họ rất kiêng kỵ Cơ gia, không muốn vô cớ gây xích mích với vị tiểu thư này.

Nghe nói nàng ta thiên phú rất cao, rất được lão tổ tông Cơ gia yêu thích.

- Đứa trẻ này xui xẻo, gặp phải tiểu thư Cơ gia.

- Đành tự chịu xui thôi.

- Còn không phải sao? Đó là Cơ gia đấy!

-

- Đừng có ăn vạ ở đây chắn đường! Đúng là chướng mắt!

Cơ Phân hất cằm, nhấc đôi chân mang giày cao gót muốn giẫm lên người Mộng Hàm Yên.

Có điều chân nàng ta còn chưa đặt xuống thì một con đau từ dưới chân truyền tới khiến thân thể nàng ta lao đảo ngã vào ao nước bên cạnh.

Lãnh Nguyệt Ly đáng lẽ đã đi xa thế nhưng lại xuất hiện bên cạnh Mộng Hàm Yên, thấy dáng vẻ chật vật của nàng thì cau mày, cúi người bế nàng lên.

- Phụ thân!

Mộng Hàm Yên dựa vào lòng Lãnh Nguyệt Ly, mũi chọt ê ẩm, trong lòng vô cùng hờn tủi.

Trước khi hấn đến, nàng cảm thấy mình cô đơn bất lực, ánh mắt mọi người xung quanh đều hờ hững khiến lòng nàng lạnh lẽo.

Chỉ khi có hấn bên cạnh, nàng mới yên tâm.

Lãnh Nguyệt Ly đặt nàng lên một chiếc ghế dài, đưa tay nắm lấy bàn tay bị thương của nàng, một dòng linh lực truyền ra từ tay hấn, miệng vết thương của nàng nhanh chóng khép lại.

- Giờ chân lên.

Hấn chỉ nhẹ nhàng quét mắt qua là biết nàng bị thương chỗ nào, không cần nàng mở miệng nói gì.

- Vâng.

Mộng Hàm Yên giờ chân lên, trên chân vẫn mang đôi giày lá do Tuyết U làm.

Nhìn vết thương trên chân nàng, trong lòng hấn âm thầm ảo não vì sự sơ sót của mình, không chuẩn bị giày mới cho nàng khiến đôi chân ngọc xinh đẹp của nàng bị thương.

Lúc hấn cầm chân nàng, nàng không kim được mà run run, khuôn mặt xinh xắn nhỏ nhắn hơi ửng đỏ.

- Phụ thân, đau....

Giọng nói mềm nhũn ngọt ngào của nàng khiến người nghe cũng thấy mềm lòng, tim hấn chọt đau nhói, dâng lên niềm thương tiếc.

Chân nàng bị trọ, hấn nắm như vậy khiến nàng đau.

Lãnh Nguyệt Ly nắm chân nàng, hơi cử động một chút, chân nàng liền không đau nữa.

Theo dòng nước ấm từ tay hấn chảy vào chân, tai nàng trong chớp mắt đỏ lên.

Tất cả vết thương trên chân đều biến mất như chưa từng xuất hiện.

- Đa tạ phụ thân.

Mộng Hàm Yên thấy vết thương của mình liền lại không chút dấu vết thì nở nụ cười vui vẻ, dường như những tủi thân uất ức trước đó đều tan thành mây khói.

Nàng tự mang giày vào, nhớ đến hơi ấm từ tay hấn khi hấn nắm chân nàng, tim nàng liền đập nhanh.

- Đi thôi! Phòng đầu giá ở phía trước!

Lãnh Nguyệt Ly rửa sạch tay rồi nắm lấy tay nàng, sợ nàng lại bị lạc.

Nàng giống như búp bê sứ mỏng manh, nếu không được che chở tốt, đụng vào sẽ vỡ tan.

Thân thể nàng đã ngủ say quá lâu, giờ đây vẫn chưa khôi phục, vô cùng yếu ớt, cũng rất dễ bị thương.

Cảm nhận được bàn tay to lớn của hắn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, nàng cảm thấy dù đi đến đâu nàng cũng không sợ hãi, vì có hắn bên cạnh, hắn nhất định sẽ bảo vệ nàng, sẽ không bỏ rơi nàng.

- Phụ thân, vừa nãy người rất lợi hại! Lúc nào người cũng dạy con nha? Con cũng muốn lợi hại giống người!

- Con không cần học.

Lãnh Nguyệt Ly thân nhiên nói, trên dung nhan tuấn tú đậm nhạt của hắn, đôi con ngươi thâm thúy khiến người ta nhìn không thấu.

- Con chịu được khổ nhọc! Con sẽ học rất nghiêm túc, người không cần sợ quá khó con không học được.

Mộng Hàm Yên vỗ ngực cam đoan.

- Có ta ở đây, con không cần học.

Lãnh Nguyệt Ly nói như lẽ đương nhiên, tự tin cao ngạo.

Có hắn ở đây, khắp thiên hạ không ai có thể tổn thương nàng.

Nghe lời của hắn, tim Mộng Hàm Yên như lỡ mất một nhịp.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Tuyết Anh

Trong nháy mắt, Mộng Hàm Yên cảm thấy dù giờ đây bản thân hai bàn tay trắng, nàng cũng hạnh phúc.

Một câu nói của hắn sưởi ấm trái tim nàng, soi sáng linh hồn nàng. Hơi ấm nơi lòng bàn tay thiêu đốt khắp toàn thân.

Hai người một cao một thấp đi về phía phòng đấu giá.

- Phụ thân, trên kia viết chữ gì vậy?

Mộng Hàm Yên chỉ vào tấm biển trên cổng phòng đấu giá hỏi, nàng cảm thấy vô cùng xa lạ với chữ viết nơi đây.

May mà tiếng nói của họ tương đồng, nếu không nàng cũng không biết nên giao tiếp thế nào.

- Thủy Trung Liên.

Lãnh Nguyệt Ly trả lời, xem ra hắn phải dành thời gian dạy chữ cho nàng.

Hắn từng nghĩ nếu để nàng khôi phục trí nhớ trong quá khứ thì nói không chừng hắn không cần mang nàng theo nữa. Nhưng khi nghĩ đến giờ đây nàng đã không còn người thân trên cõi đời này, một giấc chiêm bao tỉnh lại là vạn năm sau, mọi thứ đều vô cùng xa lạ, đúng là không còn gì cả.

Với nàng mà nói, không nhớ được ký ức trong quá khứ, một lần nữa bắt đầu hòa nhập vào thế giới này mới là lựa chọn tốt nhất.

- Cái tên này thật có ý thơ!

Mộng Hàm Yên khen ngợi, theo Lãnh Nguyệt Ly vào phòng đấu giá tên là Thủy Trung Liên.

- Chính là nha đầu thói tha đó! Ác độc đẩy bốn tiểu thư xuống hồ!

Cơ Phân chặt vật ra khỏi hồ, nhón nhác chạy tới, lúc thấy Mộng Hàm Yên liền kích động hét ầm lên.

- Nha đầu nhà quê như nó sao có tư cách vào phòng đấu giá cao cấp này?

Nàng ta nghiêng răng nghiêng lợi nói, toàn thân tức giận không chỗ phát tiết, vất vả lắm mới đuổi theo được Mộng Hàm Yên, nàng ta sao chịu để yên?

- Xin cô về súc miệng soi lại mình rồi hãy quay lại nói chuyện nhé! Đứng là mùi hôi nồng nặc, thúi không chịu nổi!

Mộng Hàm Yên thấy nữ nhân này không biết tốt xấu, rõ ràng nàng ta sai trước mà còn liên tiếp tìm người khác gây phiền phức.

- Người nói cái gì? Người dám nói ta như vậy?

Cơ Phân không ngờ tiểu nha đầu xinh đẹp này có can đảm cãi lại nàng, mắng nàng.

- Trừ cô ra, còn ai có mùi buồn nôn như vậy? Nếu cô cứ gây rối ở đây thì ta nghĩ người phụ trách phòng đấu giá cũng sẽ không cho phép chó điên sủa bậy đâu!

Mộng Hàm Yên không phải tính tình yếu ớt, bất kỳ ai dám ức hiếp trên đầu nàng thì đừng trách nàng không khách sáo.

- Người!

Cơ Phân vốn ghen tị Mộng Hàm Yên còn nhỏ tuổi đã xinh đẹp đến vậy nên có ý đồ gây sự với nàng, không ngờ lại bị mắng đến mức không thốt nên lời.

- Người người cái gì? Cô thật tưởng rằng mình là Kê tiểu thư (1) thì giỏi lắm à, theo ta thấy cô chẳng qua chỉ là một kẻ đáng thương giương nanh múa vuốt, linh hồn hèn mọn tuốt dưới mặt đất ấy.

(1) Chữ Cơ (姬 – họ của Cơ Phân) đồng âm với chữ Kê (鸡 – nghĩa là gà)

Mộng Hàm Yên lạnh lùng nói rồi xoay người kéo tay Lãnh Nguyệt Ly đi vào bên trong phòng đấu giá.

Cơ Phân bị mắng toi bời hoa lá ngay tại chỗ, giận đến mức toàn thân run rẩy, nhìn ánh mắt của mọi người, nàng ta hận không thể tìm một cái lỗ chui vào.

- Hừ! Các người chỉ có thể ở ngoại sảnh phòng đấu giá thôi! Bộ dạng nghèo kiết xác kia căn bản không có tư cách vào bên trong.

Ánh mắt căm giận của nàng ta nhìn theo bóng lưng rời đi của Mộng Hàm Yên, nàng ta muốn dạy dỗ nha đầu đó một trận nhưng cân nhắc đến nơi đây là hội trường đấu giá, nàng ta không thể gây chuyện nên đành phải kiềm chế.

Một cái đèn thạch anh hoa lệ treo giữa phòng đấu giá, soi sáng cả phòng.

Lãnh Nguyệt Ly thấy biểu hiện vừa rồi của Mộng Hàm Yên thì hơi bất ngờ.

Hắn vốn cho rằng nàng là một tiểu nha đầu mềm yếu, rất dễ bị ức hiếp, quả yếu đuối mỏng manh.

Nhưng hôm nay nàng lại khiến hắn nhìn với đôi mắt khác, hắn không ngờ nàng rất có thiên phú độc mồm độc miệng.

Có điều như vậy cũng tốt, ít nhất tính tình này sẽ không chịu thiệt thòi.

- Phụ thân, tại sao họ đều là tóc ngắn?

Mộng Hàm Yên tò mò hỏi, nàng thấy rất nhiều người đều là tóc ngắn, dù là nữ thì cùng lắm cũng chỉ tóc dài đến eo, rất ít người có tóc dài đến mắt cá chân như nàng.

Ở đây chỉ có nàng và Lãnh Nguyệt Ly tóc dài bằng gối, vô cùng khác biệt.

- Trước kia ta cũng không chú ý điều này.

Lãnh Nguyệt Ly qua sự nhắc nhở của nàng mới thấy đa số mọi người là tóc ngắn, đặc biệt nam đều không để tóc quá dài.

Y phục của họ cũng không phải trường bào phóng khoáng mà là kiểu dáng khác.

Dáng vẻ hắn như vậy không thích hợp ra ngoài.

Trên người hắn chợt lóe lên quang sáng, một khắc sau, mái tóc dài màu lam bạc xinh đẹp của hắn đã biến thành mái tóc chạm vai với kiểu dáng rất đẹp trai.

Bộ âu phục lam trắng đan xen làm tôn lên khí chất cao quý của hắn, giống như vương tử vậy.

- Woa, dáng vẻ này của phụ thân rất rất đẹp!

Mộng Hàm Yên thấy ngoại hình ngời sáng của Lãnh Nguyệt Ly thì kinh diễm nói.

Bất kể Lãnh Nguyệt Ly có tạo hình thế nào đều đẹp đến mức khiến người khác phải than thở.

- Con cũng phải thay đổi!

Ngón tay Lãnh Nguyệt Ly phát qua mái tóc dài đến mắt cá chân của Mộng Hàm Yên, một đám sương mù dâng lên, mái tóc dài của nàng trở nên ngắn đến eo.

Vài đoá anh đào tô điểm lên mái tóc nàng như trang sức của tự nhiên.

Váy anh đào trên người nàng cũng trở nên ngắn, hóa thành váy công chúa bông bèo đáng yêu.

Hai người đứng giữa đám đông nhưng không ai thấy họ xảy ra chuyện gì, đám sương mù ngăn cách tầm nhìn họ.

- Tóc và xiêm y của con cũng thay đổi này!

Mộng Hàm Yên cúi đầu nhìn váy mình, vẻ mặt kinh ngạc.

- Còn thiếu một thứ!

Lòng bàn tay Lãnh Nguyệt Ly ngưng tụ ra một đôi giày thủy tinh anh đào màu hồng nhạt để trước mặt nàng.

- Mang đôi giày này.

- Giày đẹp quá!

Mắt Mộng Hàm Yên chớp chớp đầy cảm động, nàng vui vẻ nhận đôi giày, ngồi xổm xuống mang vào.

Lãnh Nguyệt Ly liếc đôi giày làm từ lá cây kia, thản nhiên nói:

- Đôi giày đó có thể vứt được rồi!

- Không được! Đây là giày do Tuyệt U ca ca tự tay làm, con muốn giữ lại.

Mộng Hàm Yên lắc đầu, cẩn thận cất đôi giày đó.

- Nhưng không có chỗ để! Đau đầu thật! Xách nó hình như rất phiền phức!

Lãnh Nguyệt Ly thấy nàng khẳng khái muốn giữ lại đôi giày đó thì hơi cau mày nhưng vẫn không ép nàng vứt.

- Đưa tay qua đây.

- Vâng.

Tay phải Mộng Hàm Yên đang xách giày nên nàng đưa tay trái.

- Nhẫn này tên Tuyệt Anh, một khi đeo vào là không thể gỡ xuống.

Hắn lấy một chiếc nhẫn anh đào tuyết trắng đeo cho nàng, bên đoá anh đào nổi xinh đẹp là một con bướm địa ngục nửa trong suốt đang đậu, trông như bướm vờn hoa, tinh xảo mỹ lệ.

- Phụ thân, con cảm thấy hình như nó nối liền tâm và linh hồn của con.

Mộng Hàm Yên có cảm giác kỳ lạ là chiếc nhẫn Tuyệt Anh này và mình hòa thành một thể, nàng cảm nhận được bên trong có một mảnh không gian.

- Con có thể thử cho đồ con muốn vào trong đó.

Lãnh Nguyệt Ly nói, hướng dẫn nàng cách dùng.

- Vâng vâng.

Mộng Hàm Yên vừa nổi lên ý nghĩ thì đôi giày trong tay chớp mắt đã tiến vào trong chiếc nhẫn.

- Woa! Có cái này tiện quá! Phụ thân thật tốt! Con thích lắm!

Nàng vui vẻ hoan hô, nụ cười hiện lên trên dung nhan như ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyệt Mộng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13: Lòng Cũ Trái Tim

- Nhớ đừng thể hiện công dụng của nó trước mặt người ngoài, tránh rước lấy phiền toái.

Lãnh Nguyệt Ly dặn dò, hiện nay trong thế giới linh khí mong manh này, tu luyện vô cùng khó khăn, càng đừng nói đến việc chế luyện chiếc nhẫn trừ vật như vậy.

Nếu có người phát hiện sự quý giá của chiếc nhẫn trên tay Mộng Hàm Yên, nói không chừng sẽ động lòng tham.

- Vâng. Con biết rồi!

Mộng Hàm Yên gật đầu, ngoan ngoãn trả lời.

- Đằng trước là phòng giám định, bên trong có giám bảo sư giám định giá trị của từng bảo bối.

Lãnh Nguyệt Ly chỉ một gian phòng phía trước rồi dẫn Mộng Hàm Yên đi về phía đó.

- Phụ thân, chúng ta lấy thứ gì để giám định?

Mộng Hàm Yên nhỏ giọng hỏi, nàng cảm thấy Lãnh Nguyệt Ly rất nghèo rất nghèo, có lẽ không có thứ gì có thể giám định được.

- Chuyện này con không cần biết, con ngồi đây đợi một lát.

Lãnh Nguyệt Ly vào trong phòng giám định, không lâu sau đã ra ngoài, dẫn Mộng Hàm Yên đi theo một lối đi khác.

- Tiên sinh, mời lấy ra thẻ khách quý!

Nhân viên phục vụ ở lối vào nho nhã lễ độ nói, quét thẻ xong mới được vào.

Lãnh Nguyệt Ly lấy một cái thẻ quét qua dụng cụ bên cạnh, cửa vào phía trước lập tức mở ra.

Hắn mang Mộng Hàm Yên vào trong thang máy thủy tinh.

Thang máy tự động đóng lại, đi xuống phía dưới.

- Phụ thân!

Mộng Hàm Yên cảm giác được mình đang rơi xuống thì căng thẳng kéo tay Lãnh Nguyệt Ly, về mặt đây khăn trương.

Đứng trong thang máy thủy tinh có thể nhìn rõ cảnh tượng bên ngoài, họ đang ở đáy nước.

Đáy hồ bên ngoài sáng lên, đó là một thế giới mỹ lệ với những con cá xinh đẹp bơi lội bên trong.

Chỗ họ đang đứng có thủy tinh ngăn cách với dòng nước.

Thang máy đến nơi, cửa tự động mở ra.

- Mời hai vị khách quý theo tôi.

Một nhân viên phục vụ đẹp trai đến chỗ họ, dẫn đường cho họ đến một nhà gian thoải mái.

Phòng đấu giá dưới nước này tên là Thủy Trung Liên, từ trên mặt hồ nhìn xuống sẽ thấy cả phòng đấu giá có hình dạng của một đóa sen nở trong suốt.

Mỗi nhà gian như một cánh hoa nhưng đều không nhìn thấy nhau, chỉ có thể nhìn thấy cảnh trên đài đấu giá trung ương.

Có điều nhà gian nơi đây không phải ai cũng có thể vào, chỉ người có địa vị rất cao mới có tư cách vào.

Số lượng nhà gian rất ít ỏi, hơn nữa còn phân chia màu sắc theo cấp bậc, đa phần người tham gia đấu giá chỉ có thể ngồi ở đại sảnh bình thường.

Khi các vị khách quý vào, đèn trong nhà gian sẽ sáng lên.

Buổi đấu giá ở đây hầu như không còn chỗ trống, nhưng nhà gian cao cấp nhất hầu như thông thường luôn không sáng đèn, không ai có thể vào đó.

Tuy nhiên, hôm nay nhả gian ấy lại sáng lên ánh đèn màu tím khiến cả hội trường náo động.

- Là ai thế? Ai có thể vào Từ Liên Các cao quý nhất?
- Từ Liên Các đã rất lâu chưa sáng đèn, chỉ có khách quý cao cấp nhất của phòng đấu giá mới được vào!
- Không biết là thần thánh phương nào?
- Chứng minh rằng tối nay sẽ có chí bảo chân chính xuất hiện!
- Lập tức thông báo cho gia tộc.
- Tin tức này tuyệt đối chấn động!
-

Tất cả mọi người đều kinh hãi, rồi rít suy đoán thân phận của vị khách quý trong Từ Liên Các.

Nhiều người nhận được tin tức liền vô cùng khẩn cấp chạy tới, vào hội trường bên trong trước khi bắt đầu đấu giá.

- Xin hỏi khách quý muốn ăn gì không? Ở đây có thể gọi món!

Người phục vụ đẹp trai đứng bên cạnh, đưa ra tờ thực đơn.

Lãnh Nguyệt Ly nhận lấy, cầm bút, loại bút này trước đây hần chưa từng dùng nhưng vẫn viết chữ được.

Hần dùng tư thế cầm bút lông cầm cây bút máy màu đen viết chữ.

Viết xong, hần đưa thực đơn cho người phục vụ.

Người phục vụ dường như không dám tin, yếu ớt hỏi một câu:

- Khách quý muốn gọi những thứ này?
- Chẳng lẽ không được?

Lãnh Nguyệt Ly thần nhiên nói, uy nghiêm trên người tỏa ra khiến người khác run rẩy.

- Đương nhiên là được!

Người phục vụ vội vàng cầm thực đơn rời đi, sau lưng đã ướt đầm mồ hôi.

- Phụ thân, người nhìn con cá xinh đẹp bên ngoài kia! Có nhiều con con không biết nó tên gì!

Đầu Mộng Hàm Yên tì lên hai tay, ngắm những con cá bơi qua bơi lại bên ngoài và những loại rong xinh đẹp hòa cùng ánh đèn nơi đáy nước, thật sự rất đẹp.

Lãnh Nguyệt Ly lúc này mới chú ý tới cảnh đẹp gần trong gang tấc, nếu nàng không nói, có lẽ hần cũng không chú ý.

Bình thường hần luôn xem nhẹ quá nhiều thứ tốt đẹp, dù chúng đang ở trước mắt, hần vẫn không hề để ý.

- Đúng là rất đẹp.

Sắc mặt Lãnh Nguyệt Ly dịu dàng hơn mấy phần, dung nhan lạnh lùng cũng trở nên mềm mại.

Hần trước kia chưa từng phát hiện, hóa ra nơi đáy hồ cũng có cảnh đẹp như thế, những con cá bơi qua bơi lại trông rất vui mắt.

- Làm một con cá thật tốt!

Mộng Hàm Yên hăm mộ nói, nhìn con cá trong nước, đáy mắt nàng hiện lên tia sáng nhàn nhạt.

- Hừ?

Lãnh Nguyệt Ly nhẹ giọng nghi vấn, muốn biết làm một con cá thì có gì tốt.

- Làm một con cá tự do tự tại, không chút ràng buộc!

Mộng Hàm Yên hồn nhiên ngây thơ nói, nàng cũng muốn làm một con cá.

- Con không phải cá, làm sao biết chúng không cảm thấy cái hồ nhỏ bé này rất tù túng? Làm sao biết chúng không chút ràng buộc?

Lãnh Nguyệt Ly lắc đầu, cho rằng nàng chỉ là một đứa trẻ.

- Con không cần biết! Con cảm thấy chúng tự do tự tại thì chúng tự do tự tại! Nếu trái tim bị giam trong lồng cũi thì dù thân ở dưới vạn trượng trời quang vẫn cảm thấy tối tăm tuyệt vọng.

Câu nói đơn giản của Mộng Hàm Yên khiến trái tim Lãnh Nguyệt Ly chột run lên.

Là tự hấn trói buộc chính mình sao? Nên mới không thoát khỏi lồng cũi do bản thân tự tạo?

Thiên địa này tuy lớn nhưng hấn không cảm thấy tự do tự tại, cũng chưa từng thấy vui vẻ sung sướng, là vì trái tim hấn không vui ư?

“Cốc cốc!”

Tiếng gõ cửa vang lên, sau đó người phục vụ đi vào, đưa thức ăn mà Lãnh Nguyệt Ly gọi đến.

- Tiên sinh, đây là thức ăn ngài gọi.

- Wow! Đều là món con muốn ăn!

Mộng Hàm Yên thấy người phục vụ đem đến các loại mứt quả và kẹo trái cây, cả những món ăn vặt nàng thèm đọc đường cũng được đưa tới.

Những thứ này đều do Lãnh Nguyệt Ly gọi, toàn là món nàng muốn ăn.

Nàng tưởng đọc đường hấn không nghe, cũng không để ý nàng, không ngờ hấn lại ghi nhớ trong lòng như vậy.

- Phụ thân, người thật tốt!

Mắt Mộng Hàm Yên ươn ướt, nàng cầm mứt quả trong tay cắn một cái, mùi vị chua chua ngọt ngọt lan tràn trong miệng.

Người phục vụ lặng lẽ lui xuống, không quấy rầy họ.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Mứt Quả

- Phụ thân, người cũng ăn một miếng đi! Cái này ngon lắm!

Mộng Hàm Yên đưa mứt quả trong tay đến trước mặt Lãnh Nguyệt Ly, cười ngọt ngào nhìn hấn, đôi môi anh đào mềm mại dính mật đường dưới ánh đèn lộ ra màu sắc mê người.

Chiếc lưỡi mềm mại khẽ liếm khóe môi, xinh xắn đáng yêu.

- Không ăn.

Giọng Lãnh Nguyệt Ly luôn nhẹ nhàng hờ hững như vậy, khiến người nghe cảm thấy lạnh lẽo như gió rét ngày đông.

- Ăn một miếng thôi mà!

Mộng Hàm Yên dựa sát vào hấn, có thể ngửi được hương thơm nhàn nhạt trên người hấn, mùi hương tự nhiên vô cùng dễ chịu.

Trên người hấn không hề có mùi mồ hôi, cũng không có mùi gì lạ, sạch sẽ như giọt sương trên lá trúc buổi sớm mai.

Nàng đến gần hấn như vậy, hương nữ nhi trên người quanh quẩn bên mũi hấn, hấn không nhận được mà nhú mày.

- Không ăn.

Giọng hấn không chậm không gấp, toát lên uy nghiêm không cho phép kháng cự.

Khí chất tôn quý của kẻ bề trên bộc lộ tự nhiên trên người hắn mà không cần cố ý.

Nhưng rất đáng tiếc, thứ đó không hề hiệu lực với Mộng Hàm Yên, nàng cắn một viên mứt quả, lầu bầu nói:

- Phụ thân, người không ăn, con sẽ dùng miệng đút người ăn.

-

Lãnh Nguyệt Ly nghe nàng nói vậy, khóe môi co rút khó nhận ra.

- Ta ăn.

Hắn chưa từng gặp tiểu nha đầu vô lại như vậy, thấy nàng sắp lại gần, hắn không dám cược xem nàng dám hay không.

Bởi vì theo hắn thấy, tiểu nha đầu này không thể dùng lễ thường để lý giải.

Mộng Hàm Yên vốn chỉ đùa hắn, nhưng khi sắp lại gần, trọng tâm nàng không vững, ngã nhào vào lòng hắn.

Nàng ngẩng đầu đúng lúc hắn cúi đầu nhìn nàng.

Môi hai người cách nhau một viên mứt quả bọc đường, Mộng Hàm Yên bị dọa, mứt quả trong miệng rơi xuống đất.

- Con___nụ hôn đầu của con!

Mộng Hàm Yên sợ ngây người, đôi môi lạnh lẽo của hắn khiến linh hồn nàng run rẩy, nàng cảm thấy như bị điện giật, cả người không nhúc nhích được.

Lãnh Nguyệt Ly thấy bộ dạng đỏ mặt sợ hãi của nàng thì chỉ xách nàng từ trên người hắn qua một bên.

Hắn lấy khăn tay lau mặt đường dính bên môi, dường như có thể nhớ lại rõ ràng đôi môi nàng mềm mịn thế nào, ngọt ngào ra sao.

- Phụ thân, con không có tiền, không đền được nụ hôn của người!

Mộng Hàm Yên nghĩ đến việc mình không cẩn thận sàm sỡ một đại mỹ nam tuyệt thế, nhìn dáng vẻ lạnh lùng băng giá và khí chất sạch sẽ thuần khiết của hắn thì hắn là chưa từng thân thiết da thịt với nữ tử.

Một cú ngã của nàng cũng làm rơi mất nụ hôn đầu của hắn!

Nàng nghĩ đến việc mình rất nghèo, không đền nổi cho hắn.

- Hử? Con cảm thấy nụ hôn của ta đáng bao nhiêu tiền?

Đôi con ngươi sâu thẳm như đá mắt mèo của Lãnh Nguyệt Ly hiện lên ánh sáng nguy hiểm, hơi thở lạnh lùng của hắn nhiều thêm bá khí tà ác.

- Cái này....cái này....giá trị nhan sắc rất cao!

Mộng Hàm Yên đứng bên cạnh, hai tay xoắn xuýt vào nhau, yếu ớt nói.

- Cái đó, hay là vậy đi! Con đem mứt quả đền cho người!

- Con cảm thấy một xâu mứt quả là đủ bồi thường cho ta?

Ánh mắt Lãnh Nguyệt Ly bình tĩnh nhìn nàng, thấy đôi mắt to của nàng xoay vòng vòng, không biết lại có ý nghĩ kỳ lạ gì nữa đây.

- Vậy.....vậy con chỉ có thể.....lấy thân báo đáp thôi!

Mộng Hàm Yên bất chấp nói khiến Lãnh Nguyệt Ly trực tiếp ho khan, sắc nước miếng!

- Phụ thân, tối nay người phải nhẹ chút nha!

-

Khóe môi Lãnh Nguyệt Ly co rút, không phản bác được.

Hắn cảm thấy mình hoàn toàn không phải đối thủ của tiểu nha đầu này, nhìn nàng ngượng ngùng nói những lời kia, hắn có cảm giác tự bẽ mặt đập chân mình.

Nếu là một giai nhân phong hoa tuyệt đại nói vậy có lẽ còn có thể khiến lòng người ngửa ngáy, suy nghĩ vẫn vơ.

Nhưng tiểu nha đầu này mới bao lớn? Trong mắt hắn, đó hoàn toàn là một cô bé non nớt!

Một đứa trẻ trong mắt hắn mà lấy thân báo đáp? Đùa à?

- Phụ thân, con đã trưởng thành, ở tuổi này có thể xuất giá rồi!

Mộng Hàm Yên nghiêm túc nhấn mạnh, nàng thề mình tuyệt đối thấy sự im lặng trong mắt Lãnh Nguyệt Ly hoàn toàn là chê bai nàng!

Nàng hiện tại tuy không có thân hình này nữa, nhưng lại có khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu nha!

Giá trị nhan sắc cao thế này thì ngực phẳng cũng không sao nhỉ?

- Cho ta!

Hắn lạnh lùng nói, đưa tay ra.

- Cái gì?

Mộng Hàm Yên tò mò hỏi, đôi mắt to sinh động chứa ánh sao lấp lánh.

Dường như nghĩ đến điều gì đó, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lập tức đỏ lên.

- Chẳng lẽ phụ thân muốn con lấy thân báo đáp ngay bây giờ? Kỳ thực con.vẫn chưa chuẩn bị xong mà!

- Mút quả.

Lãnh Nguyệt Ly mặt không đổi sắc nói, hắn miễn cưỡng chấp nhận bồi thường này.

Mặc dù đây là lần đầu tiên của hắn nhưng chỉ là một sự cố ngoài ý muốn.

Cũng giống như hắn mở quan tài Cửu Hoàng Thiên Ngọc vậy, một hành động vô tâm lại giống như mở hộp thần Pandora, hậu quả vượt quá sức tưởng tượng.

- Vâng! Vâng! Mút quả! Cho!

Mộng Hàm Yên nhanh nhẹn đưa xâu mút quả cho hắn, thờ phào nhẹ nhõm.

- Phụ thân, nhớ chữa lại con một viên nha!

Nàng lưu luyến nói, nhận lại là một ánh mắt sắc bén vô tình.

Lãnh Nguyệt Ly cắn một viên mút quả, đây là lần đầu tiên hắn ăn thứ này, mùi vị chua chua ngọt ngọt ấy khiến hắn khó mà quên được, cũng giống nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước kia.

Khắc ghi một dấu ấn nóng bỏng trong tim hắn.

Hắn chưa từng cảm nhận dao động tình cảm lớn như thế, giống như giữa trời băng đất tuyết chợt rơi xuống một ngọn lửa bùng bùng.

Mộng Hàm Yên ngồi một bên ăn xong kẹo trái cây, trong lòng vô cùng thỏa mãn hạnh phúc.

Nàng thật thích sống bên cạnh hắn!

Dù hắn trầm mặc ít nói, lạnh lùng băng giá, nàng vẫn thích ở bên hắn mà không có lý do.

- Buổi đấu giá bắt đầu!

Ánh đèn màu vàng chiếu lên đài cao trung ương, một nữ tử từ dưới đài bay lên, xuất hiện trước mặt mọi người.

Mộng Hàm Yên lập tức ngồi ngay ngắn chỉnh tề, nhìn ra phía ngoài, tràn đầy hứng thú và hiếu kỳ với mọi thứ.

Người chủ trì buổi đấu giá mặc lễ phục dạ hội, trông rất quyến rũ. Tóc xoắn màu nâu gọn sóng xõa trên vai, dung nhan trang điểm tinh tế làm tôn lên gương mặt xinh xắn.

- Chào mọi người! Hoan nghênh mọi người đến với buổi đấu giá của Thủy Trung Liên, hiện tại bắt đầu đấu giá vật phẩm đầu tiên.

Người chủ trì ấn lên bảng điều khiển mờ mờ trong không khí, trên đài hiện ra hình lập thể của vật phẩm đấu giá.

Bởi vì mỗi vật phẩm đấu giá đều rất quý báu nên để bảo đảm an toàn, họ dùng phương thức chiếu hình để trưng bày.

Hình chiếu lập thể này rất sinh động, trông hệt như đang nhìn vật thật.

- Vật phẩm này là một vật tùy táng trong lăng mộ cổ đại.

Người chủ trì bắt đầu giới thiệu vật đầu giá, ánh mắt mọi người đều tập trung vào hình chiếu.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Thuộc Về Con

Xuất hiện trước mắt mọi người là một miếng ngọc bội hình long hổ mang phong cách cổ, trải qua sự mài mòn của thời gian vẫn được gìn giữ vẹn nguyên.

- Đây là ngọc bội Long Hổ Hoàng, ước chừng có lịch sử khoảng ba trăm năm, là vật tùy táng trong một tòa cổ mộ. Giá khởi điểm mười vạn đồng, mỗi lần tăng giá không dưới một vạn.

Người chủ trì mở miệng nói, trên mặt là nụ cười khéo léo.

- Hiện tại bắt đầu đấu giá!

Mọi người cẩn thận quan sát hình dáng và chất lượng miếng ngọc bội kia, cảm thấy đây đúng là đồ cổ bèn mở miệng ra giá.

- Mười một vạn.

- Mười hai vạn.

-

Cảnh tượng rất náo nhiệt, mọi người rất hứng thú với ngọc bội mở màn này, thi nhau ra giá.

Lãnh Nguyệt Ly liếc nhìn ngọc bội kia, không có hứng thú nhìn lần thứ hai.

Nói thật, nếu có thứ gì hấp dẫn mắt tới thì chính là khóa trường mệnh phượng hoàng đeo trên người Mộng Hàm Yên, đó tuyệt đối là một chí bảo thượng cổ.

Lai lịch của nàng là một câu đố, hẳn nhìn không thấu.

Hơn nữa nàng còn có một sức mạnh thần kỳ có thể khống chế vạn vật thể gian, nhưng hình như nàng không biết sử dụng loại năng lực đó.

Mộng Hàm Yên chỉ tới tham gia náo nhiệt, không hứng thú với vật phẩm đầu giá bên ngoài, ngược lại vô cùng nhiệt tình với điểm tâm và đồ ăn vặt trên bàn.

Vật phẩm đầu giá đầu tiên bán với giá ba mươi lăm vạn!

Vật phẩm đầu giá tiếp theo là một cái đỉnh đồng xanh, trong mắt Lãnh Nguyệt Ly cũng là một vật bình thường đến không thể bình thường hơn.

Vài vật phẩm đầu giá liên tiếp, hẳn đều không hứng thú.

- Phụ thân, có phải chúng ta tới đây ăn chùa không?

Mộng Hàm Yên thấy Lãnh Nguyệt Ly không hứng thú với những món đồ đó, bèn nhỏ giọng hỏi.

- Lo ăn của con đi, đừng nói chuyện!

Lãnh Nguyệt Ly chỉ cảm thấy những thứ trong đầu nàng đều làm chết người không đến mạng.

- Con sẽ nhỏ tiếng, không để họ phát hiện chúng ta ăn chùa đâu.

Mộng Hàm Yên nghiêm túc gật đầu, sau đó bắt đầu ăn rất nhanh khiến hẳn không khỏi che trán.

- Vật phẩm đầu giá lần này là một chiếc vòng tay thạch anh hồng, làm từ thạch anh hồng cực phẩm, từng viên thạch anh trong suốt lấp lánh, bên trong ẩn chứa linh khí, có thể tụ thần dưỡng linh. Vòng tay thạch anh hồng này giá khởi điểm một vạn, mỗi lần tăng giá không thấp hơn năm ngàn.

Người chủ trì trưng bày chiếc vòng tay thạch anh hồng xinh đẹp, chiếc vòng tay này không phải đồ cổ nhưng được dưỡng ở nơi nồng đậm linh khí, lấy nhiễm linh khí nên giá tiền tương đối đắt.

Nhưng với mọi người mà nói, đó chẳng qua chỉ là một trang sức bình thường nên không mấy hứng thú.

- Wow! Chiếc vòng đẹp quá!

Mắt Mộng Hàm Yên sáng lên nhìn chiếc vòng kia, ánh mắt đầy vẻ yêu thích.

Nhưng khi nhớ đến họ không có tiền mua, ánh mắt nàng lại âm trầm, lưu luyến không rời nhìn chiếc vòng tay xinh đẹp ấy.

Thạch anh hồng như những đóa anh đào hồng phấn, màu sắc rực rỡ đáng yêu.

- Ta ra giá một vạn!

Cơ Phân thích chiếc vòng tay này, tức thì bấm đèn ra giá.

Vòng tay thạch anh hồng vô cùng tinh xảo, đeo trên người càng thể hiện đẳng cấp, tuyệt đối có thể khiến nàng ta trông càng thêm chói mắt.

Trên vòng tay còn được điểm xuyết thêm kim cương và bạc khiến vòng tay càng lấp lánh sắc màu.

Nàng ta vừa thấy vòng tay này liền muốn mua!

Thấy tiểu thư Cơ gia ra giá, các tiểu thư khác cũng không tiện tranh giành.

Ai không biết tính tình của tiểu thư Cơ gia, tranh đồ với nàng ta chính là đắc tội với nàng ta.

Bị nàng ta ghi thù thì rất không hay.

- Một vạn năm ngàn.

Đèn trong Từ Liên Các phát sáng, một giọng nói vang lên, mọi người hầu như đều nghe được giọng nói ấy vọng vọng bên tai.

- Là khách quý Từ Liên Các ra giá!

- Đây là lần đầu tiên ngài ấy ra giá tới nay!

- Chẳng lẽ vòng tay thạch anh hồng này là một bảo bối?

- Cứ cho nó là bảo bối thì người có thể tranh với khách quý Từ Liên Các à?

- Nói cũng phải!

-

Mọi người thấy khách quý Từ Liên Các ra giá thì đều không muốn đắc tội vị khách quý thần bí này.

Cơ Phân rất muốn chiếc vòng thạch anh kia nhưng dưới ánh mắt ra hiệu của trưởng bối Cơ gia, nàng ta đành phải từ bỏ.

Khách quý Từ Liên Các đại biểu cho địa vị tôn quý!

Cơ gia họ còn không có tư cách vào Từ Liên Các, nghĩ cũng biết điều đó khó cỡ nào.

- Phụ thân, chúng ta không có tiền!

Mộng Hàm Yên nghe Lân Nguyệt Ly ra giá thì lo lắng nói nhỏ với hần, sợ bị người khác nghe được.

- Khách quý Từ Liên Các ra giá một vạn năm ngàn! Còn ai ra giá nữa không?

Người chủ trì thấy toàn trường trầm mặc, đành cười khổ lắc đầu.

Khách quý Từ Liên Các ra tay, đương nhiên không ai dám đắc tội.

- Một vạn năm ngàn lần một!

- Một vạn năm ngàn lần hai!

- Thành giao!

Người chủ trì cuối cùng tuyên bố chiếc vòng tay thạch anh hồng này thuộc về khách quý Từ Liên Các, sau đó bắt đầu đấu giá vật phẩm tiếp theo, là một đồng tiền cổ.

Không lâu sau, vòng tay thạch anh hồng đặt trong một chiếc hộp trang sức tinh xảo được đưa đến Từ Liên Các.

Người phục vụ đưa đồ tới cung kính nói:

- Tiên sinh, đồ của ngài, xin nhận lấy.

- Ủ! Ngươi có thể ra ngoài rồi!

Lãnh Nguyệt Ly không cần mở hộp cũng biết bên trong là gì.

Sau khi người phục vụ rời đi, hần đẩy hộp đến trước mặt Mộng Hàm Yên.

- Mở ra đi!

Mộng Hàm Yên hơi do dự một chút nhưng vẫn không giấu được niềm yêu thích trong lòng, mở cái hộp tinh xảo kia ra, bên trong là vòng tay thạch anh hồng vô cùng xinh đẹp.

- Phụ thân, con thật sự có thể đeo nó sao?

- Bây giờ nó đã thuộc về con.

Lãnh Nguyệt Ly thấy nàng do dự, bèn tự tay đeo nó cho nàng.

Chiếc vòng đeo trên tay nàng, làm tôn lên làn da trắng như sứ của nàng, đẹp khiến lòng người mê say.

Mộng Hàm Yên kinh ngạc nhìn vòng tay, vẻ mặt thỏa mãn, có điều trong lòng vẫn hơi lo lắng, đến lúc đó họ không có tiền trả thì có bị đuổi hay không?

Nhưng Lãnh Nguyệt Ly không hề lo lắng chút nào, nhìn nàng vui vẻ, hần cảm thấy như mình cũng được vui lây.

Lại thêm vài vật phẩm được đấu giá, mọi người đều đang đợi gì đó.

Cuối buổi đấu giá, người chủ trì tuyên bố.

- Tiếp theo là vật phẩm đấu giá cuối cùng!

Mọi người lập tức lên tinh thần, họ chính là vì vật phẩm đấu giá cuối cùng này mà tới, không biết sẽ là bảo bối gì đây?

Mọi người đều đưa mắt nhìn lên bục, khi trên đó hiển thị vật phẩm đấu giá, mọi người đều ngừng thở, mở to mắt ra nhìn, sợ bỏ lỡ điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Long Tuyết Tiên Ba

- Phụ thân, người nhìn cây linh hoa kia kìa! Nụ hoa xinh đẹp như tuyết trắng vậy!

Mộng Hàm Yên nhìn hình ảnh đóa linh hoa chớm nở được chiếu trên đài cao, lá xanh như phi thủy phối với nụ hoa như bạch ngọc, trông rất xinh đẹp thích mắt.

Dù chỉ là một hình ảnh nhưng vẫn có thể cảm nhận được linh khí lượn lờ quanh nó.

- Đây là hoa gì vậy?

- Ta chưa từng thấy cây linh hoa nào thế này.

- Mọi người nhìn kìa, lá nó như vuốt rồng, nụ hoa như tháp tuyết ngàn tầng, cực kỳ hiếm thấy.

- Là vật phẩm đấu giá cuối cùng, chắc chắn phải có lai lịch bất phàm.

Bọn họ chờ đợi người chủ trì giới thiệu, kiến thức của họ không đủ, không nhận ra hoa này.

- Hoa này tên Long Tuyết Tiên Ba, năm trăm năm mới nở hoa một lần, hoa chứa linh khí nồng đậm, có thể kéo dài tuổi thọ. Căn cứ theo giám định của đích thân giám bảo sư, hoa này sắp nở, dù là người bình thường ăn cánh hoa của nó cũng có thể kéo dài trăm năm tuổi thọ.

Người chủ trì kích động nói, cây Long Tuyết Tiên Ba này có thể nói là giá trị liên thành, có nó tương đương với có trăm năm tuổi thọ.

Với mọi người tuổi thọ không dài hiện nay, nó tuyệt đối là một bảo bối khiến người ta điên cuồng.

Quả nhiên lời người chủ trì vừa dứt, toàn trường tức khắc bùng nổ.

- Kéo dài trăm năm tuổi thọ! Thứ này ta nhất định phải có!

Một ông lão tuổi xế chiều ánh mắt bừng lên tia sáng, kích động nói.

Ông cảm nhận được thời gian của mình không còn nhiều, càng lớn tuổi càng sợ chết, càng tham luyến hồng trần xinh đẹp.

- Chúng ta phải dốc hết toàn lực tranh hoa này, nếu có thể khiến lão gia tử sống lâu thêm trăm năm, gia tộc chúng ta chắc chắn sẽ càng hùng mạnh hơn.

Gia chủ Cơ gia nói, người mạnh nhất trong gia tộc là phụ thân ông, nhưng lão gia tử tuổi tác đã cao, e là không sống được mấy năm nữa.

Ông sợ một khi lão gia tử qua đời, gia tộc sẽ sa sút.

- Bất kể giá cao thế nào cũng phải lấy được hoa này.

Các đại gia tộc biết được chỗ thần kỳ của hoa, họ vô cùng tín nhiệm giám định sư của phòng đấu giá Thủy Trung Liên.

Chủ nhân phía sau phòng đấu giá này là Thủy gia, vô cùng thần bí, nghe đồn trong Thủy gia tộc có mấy cao thủ cực mạnh. Hễ là người muốn gây sự với Thủy gia đều hoàn toàn biến mất.

Không ai biết họ mạnh cỡ nào, chỉ biết là không thể chọc đến họ.

Cũng có tin đồn rằng thiếu chủ Thủy gia rơi xuống vực nhiều năm về trước vẫn chưa chết, một lần nữa quay về, đồng thời mạnh hơn quá khứ không biết bao nhiêu lần.

Có điều đó cũng chỉ là tin đồn, không ai nhìn thấy nên không đủ tin cậy.

- Hoa này giá khởi điểm một ngàn vạn, mỗi lần tăng giá không thấp hơn một trăm vạn. Hiện tại bắt đầu đấu giá!

Giá tiền mà người chủ trì đưa ra khiến mọi người kinh hãi, giá khởi điểm đã một ngàn vạn, khó mà tưởng tượng được cuối cùng nó sẽ bán với giá bao nhiêu.

Một ngàn vạn với người bình thường là giá trên trời nhưng với các đại gia tộc của cái thâm hậu mà nói, nếu một ngàn vạn có thể mua được trăm năm tuổi thọ thì giá đó không hề đắt.

Nhưng rất hiển nhiên, muốn dùng giá khởi điểm để mua Long Tuyết Tiên Ba là chuyện không thể nào.

Bởi vì vừa bắt đầu đã có người báo giá cao.

- Hai ngàn vạn! Mộc gia chúng ta muốn nó!

Mộc gia trong ngũ hành thế gia báo giá, lập tức đã nâng cao một ngàn vạn.

- Năm ngàn vạn!

Kim gia cũng lên tiếng báo giá, bắt buộc phải có bảo bối này.

- Sáu ngàn vạn!

- Bảy ngàn vạn!

-

Các đại gia tộc tranh giành cướp giật, không chút nhượng bộ, dưới sức hấp dẫn của Long Tuyết Tiên Ba, dù là các gia tộc bình thường ngoài mặt quan hệ tốt thì vào lúc này cũng xé lớp ngụy trang mà tranh đoạt.

- Phụ thân, bọn họ điên cuồng quá! Linh hoa này tốt đến thế à?

Mộng Hàm Yên tuy đã quên mất quá khứ nhưng nhãn lực cốt lõi vẫn còn, nàng cảm thấy linh hoa này chỉ là một linh vật bình thường mà thôi!

- Thế giới này linh khí cạn kiệt, rất ít linh thảo có thể sống được lâu.

Lãnh Nguyệt Ly nhẹ nhàng nói, Long Tuyết Tiên Ba đó chẳng là gì với hắn nhưng trong mắt những người này lại là bảo bối hiếm thấy.

- Phụ thân, chúng ta có cần nhân thời khắc quan trọng họ đấu giá này mà lên lút chuồn đi không?

Mộng Hàm Yên hỏi, nàng nhớ hai người họ là kẻ nghèo hai bàn tay trắng, nên bất kể là ăn hay mua đều không có tiền trả.

Lúc này không chuồn còn đợi đến lúc nào?

- Không cần.

Lãnh Nguyệt Ly không nói cho nàng biết, Long Tuyết Tiên Ba đang được đấu giá hơn một tỷ đồng ngoài kia là từ hắn mà ra.

Đó là gốc cây hắn vứt vào trong góc, không biết đã nảy mầm phát triển thành linh hoa từ bao giờ nhưng thời gian quá ít, công hiệu quá thấp, hắn giữ lại cũng không dùng được nên đem ra ngoài.

Nếu hắn đem ra kỳ hoa dị thảo và bảo vật quý giá thì sợ là sẽ gây nên sóng to gió lớn.

Có điều hắn rất khiêm tốn, không có làm như vậy.

Lúc hắn đến thế giới này, Phượng Mỹ Tuyết liền nói cho hắn biết thế giới này vô cùng yếu ớt, không chịu nổi bọn họ hành hạ.

Nếu muốn ở lại thì phải làm một người bình thường. Bằng không, thế giới này sẽ bị hủy diệt, vô số sinh linh gặp tai ương.

Hắn cũng cảm nhận được điều đó nên rất nhiều bảo bối đều không sử dụng được ở đây.

- Ta ra giá mười tỷ!

Một ông lão ra giá, đẩy giá tiền lên một độ cao mới.

- Mười một tỷ!

Giá tiền trực tiếp tăng hàng tỷ, hoàn toàn vượt quá dự liệu của mọi người.

Những gia tộc không chuẩn bị đủ tiền bạc giờ đây hối hận không kịp, chỉ có thể nhìn người khác cạnh tranh, còn mình thì bất lực.

- Năm mươi tỷ!

Gia chủ Cơ gia cắn răng, báo ra một cái giá trên trời.

Ông không muốn từ bỏ như vậy, trực tiếp hô lên giá tiền cao nhất mà gia tộc có thể bỏ ra.

- Chín mươi tỷ!

Một bà lão tóc trắng xóa ra giá, không biết lai lịch bà thế nào nhưng tuyệt đối là thực lực thâm hậu.

Bà vừa báo giá xong, toàn trường yên tĩnh không tiếng động.

- Khách quý Thanh Liên Các ra giá chín mươi tỷ, còn ai ra giá cao hơn không?

Người chủ trì cũng hít một hơi, mở miệng hỏi.

Mọi người Cơ gia nhìn về phía gia chủ, gia chủ lắc đầu.

Nếu phí chín mươi tỷ mua gốc linh hoa này thì sản nghiệp Cơ gia bọn họ sẽ tiêu tan, ông không muốn tiếp nhận hậu quả như thế.

- Chín mươi tỷ lần thứ nhất!

- Chín mươi tỷ lần thứ hai!

- Thành giao!

Cuối cùng Long Tuyết Tiên Ba bán với giá trên trời là chín mươi tỷ, toàn trường đều chấn động.

Rất nhanh, một tấm thẻ đặc thù được lãnh đạo phòng đấu giá đích thân đưa đến Từ Liên Các.

- Tiên sinh, đây là thẻ Từ Kim cao cấp nhất của phòng đấu giá chúng tôi, mời tiên sinh ấn vân tay lên, thẻ này có thể sử dụng ở bất kỳ ngân hàng nào, mặt mã chính là dấu vân tay.

Lãnh Nguyệt Ly nhận thẻ, ấn dấu tay lên, trên thẻ hiện lên các vạch.

- Vì tiên sinh là khách quý cao cấp nhất của chúng tôi nên được miễn phí thủ tục giao dịch. Vòng tay thạch anh hồng lần này tiên sinh đấu giá được xem như quà ra mắt của chúng tôi, hi vọng lần sau còn có cơ hội hợp tác.

Một nữ tử xinh đẹp nói, cô ấy rất biết cách làm ăn, biết danh tiếng của phòng đấu giá vô cùng quan trọng nên không so đo lợi ích trước mắt.

- Bên này có một con đường riêng biệt có thể giúp tiên sinh thuận lợi rời khỏi phòng đấu giá mà không ai quấy rầy.

- Ừ.

Lãnh Nguyệt Ly dẫn Mộng Hàm Yên rời khỏi phòng đấu giá theo lối đi riêng biệt, trực tiếp xuất hiện ở chợ bên ngoài, để những người trong phòng đấu giá chờ chờ uống công.

Mộng Hàm Yên tròn mắt há mồm nhìn Lãnh Nguyệt Ly, hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại!

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Rung Động

- Có muốn mua gì không?

Lãnh Nguyệt Ly nhàn nhạt hỏi, hần đến phòng đấu giá là muốn đổi ít tiền tệ lưu thông ở đây, tránh cho trên người không có đồng nào.

- Có thể muốn mua gì thì mua ư?

Mộng Hàm Yên ngẩng đầu nhìn bóng dáng cao lớn của hần, có cảm giác quen thuộc đến kỳ lạ.

Nàng không nói ra được là quen thuộc chỗ nào, tóm lại là cảm giác như đã từng quen biết.

- Ừ.

Lãnh Nguyệt Ly gật đầu, bảo nàng có thể tùy ý chọn lựa.

- Vậy chúng ta mua ít gạo về nấu, đúng rồi, còn mua hạt giống rau về trồng nữa, kế đó là mua nồi niêu xoong chảo....

Mộng Hàm Yên hăng hái bùng bùng nói, lập tức bắt đầu tổng mua sắm. Dĩ nhiên khi thấy thức ăn ngon, nàng cũng không bỏ qua.

Không chỉ chính nàng hăng hái thưởng thức mà còn không quên lôi kéo Lãnh Nguyệt Ly cùng chia sẻ.

Nếu hần không ăn, nàng luôn có biện pháp khiến hần mở miệng.

Đã lâu không nếm vị thức ăn, hần đột nhiên phát hiện điểm tâm nhỏ nhìn tựa như bình thường lại có mùi vị khác nhau.

Lúc này hần cũng chợt phát hiện, cuộc sống mỗi ngày trước kia của hần đều một màu vô vị, thậm chí không có gì đáng để hồi tưởng, trừ bóng dáng xinh đẹp màu trắng ngần năm trước là hơi ấm duy nhất của hần.

Đợi khi nàng mua xong tất cả mọi thứ thì trời đã tối.

- Xong rồi?

Lãnh Nguyệt Ly liếc nàng, nhìn dáng vẻ mệt chết của nàng, hần không còn gì để nói.

Lần đầu tiên hần nhận ra, đi dạo phố với nữ tử đứng là không phải việc dành cho người làm.

- Vâng, tạm tạm.

Mộng Hàm Yên vốn còn muốn mua thêm một ít thì bị Lãnh Nguyệt Ly trực tiếp xách đi.

- Về nhà.

Lãnh Nguyệt Ly mang nàng về thẳng Anh Hoa Lâu, để nàng tự sắp xếp những thứ mua được.

Nhưng hồi lâu không nghe được động tĩnh gì, hần bèn đi vào nhà.

Thấy nàng ngã trên mặt đất, hần bước nhanh đến, bế nàng lên.

Hần đặt nàng trên giường, nắm lấy tay nàng, cảm nhận tình trạng của nàng.

- Là vì linh khí nơi đây quá yếu ớt, không thể nào chống đỡ thân thể của nàng sao?

Hần cảm nhận được tình trạng của nàng rất không ổn, sức sống vốn tràn đầy trong cơ thể bắt đầu dần dần tàn đi, đây không phải một dấu hiệu tốt.

Nếu bỏ mặc nàng, hần có thể vứt đi gánh nặng này vô cùng thoải mái.

Nhưng ý nghĩ ấy vừa hiện lên trong đầu liền bị hần kiên quyết bác bỏ.

Nhìn nàng chết đi từng chút một, hóa thành một cỗ thi thể lạnh lẽo, hần không làm được.

- Chẳng lẽ kiếp trước ta thiếu nợ nàng à?

Lãnh Nguyệt Ly bất đắc dĩ thở dài, hần cảm thấy giữa hần và nàng có một mối liên kết không rõ ràng, dường như số mệnh đã định sẵn là hần và nàng chắc chắn sẽ gặp nhau.

Kiếp trước, trên trời cao, dưới suối vàng, giữa biển hoa bi ngạn đỏ rực như lửa ấy, phải chăng họ đã nhìn nhau từ xa xa?

Nơi sâu thẳm linh hồn hần có chút rung động, phảng phất như đôi tình nhân đã trải qua mấy kiếp, vượt muôn nẻo đường, nếm mọi tang thương, để rồi ngàn vạn năm sau cuối cùng cũng gặp lại nhau.

Hần không suy nghĩ sâu xa tại sao nàng lại tác động đến tâm tư của hần đến vậy, khiến trái tim đã lặng yên của hần bắt đầu dậy sóng.

- Xem ra phải đi tìm người kia thôi.

Hần không am hiểu việc trị bệnh cứu người, nhưng hần nghĩ đến một người có thể cứu nàng.

Hần lập tức bế thân thể nhỏ nhắn mềm mại của nàng lên, bay về nơi sâu trong núi Cửu Hoa quanh năm sương mù quây quần.

Nơi đây rất ít người dám đến vì thần bí khó lường, có quá nhiều truyền thuyết khiến lòng người sợ hãi.

Song, uy nghiêm của rừng sâu núi thẳm ấy với Lãnh Nguyệt Ly thì không là gì cả.

Trời đã hoàn toàn tối đen, nhưng trong một chỗ sâu nơi rừng rậm có một mảnh rừng trúc phát sáng.

Ánh huỳnh quang nhàn nhạt phủ khắp rừng trúc như đi vào một giấc mộng kiêu diễm.

Gió thổi qua phát ra tiếng xào xạc nhẹ nhàng.

Giữa rừng trúc có một hồ nước phẳng lặng phản chiếu hình ảnh xung quanh.

Trong rừng vang lên tiếng sáo trong trẻo, xa xôi, giải bày hết nỗi niềm tương tư mong nhớ.

Lãnh Nguyệt Ly bế Mộng Hàm Yên xuyên qua đại trận do rừng trúc tạo thành, rơi xuống giữa hồ, xuyên qua hồ vào một không gian nhỏ khác.

Cảnh nơi đây không khác với bên ngoài, chẳng qua là nhiều thêm một mái nhà.

Trong sân nhà, dưới tàng hoa tử đằng, một nam tử như ngọn gió thổi sáo ngọc trong tay.

Biết Lãnh Nguyệt Ly đến, ông cũng không bỏ sáo ngọc xuống mà vẫn tiếp tục thổi cho đến khi hết khúc mới từ từ đứng dậy.

- Quân thượng đến, Phong Ngâm không tiếp đón từ xa.

Nạp Lan Phong Ngâm khẽ mỉm cười, đưa mắt nhìn tiểu nha đầu trong ngực Lãnh Nguyệt Ly.

- Giúp ta xem tình trạng của nàng ấy.

Lãnh Nguyệt Ly thấy nơi đây không có chỗ để đặt Mộng Hàm Yên nằm xuống thì cứ bế nàng như thế.

- Được.

Nạp Lan Phong Ngâm biết Lãnh Nguyệt Ly chưa bao giờ nhờ vả người khác, hôm nay lại vì nha đầu này mà đến tìm ông giúp đỡ, đây là lần đầu tiên.

Đường đường là Nguyệt Ly quân thượng mở miệng, ông nói thế nào cũng phải xem thử.

- Su tôn!

Tuyết U nghe động tĩnh bên ngoài bèn đi ra, thấy Mộng Hàm Yên trong lòng Lãnh Nguyệt Ly thì lộ vẻ lo lắng.

- Muội ấy sao vậy?

- Triệu chứng này quả thực rất kỳ lạ, sức sống không ngừng trôi đi, không cách nào ngăn cản.

Nạp Lan Phong Ngâm cau mày, cuối cùng lắc đầu.

- Quân thượng chỉ có thể tìm cao nhân khác, ta không cứu được nàng ấy.

Ông nói, nếu có thể cứu, nể mặt Lãnh Nguyệt Ly, ông sẽ dốc hết sức mình.

Nhưng rất đáng tiếc, ông không ngăn được sức sống trên người cô bé này điên cuồng trôi đi.

- Thế gian này ngay cả ông cũng không cứu được thì ai cứu được?

Lãnh Nguyệt Ly nghe Nạp Lan Phong Ngâm nói là không thể dốc sức thì càng hiểu được tình huống nguy cấp của Mộng Hàm Yên.

- Có một người có lẽ có thể cứu, người đó từng có một danh hiệu là: bắt từ ma y.

Nạp Lan Phong Ngâm hiểu rõ năng lực của người kia, nói không chừng có thể cứu được cô bé này.

Ông chú ý tới ánh mắt lo lắng của Tuyết U, đoán được hần quen cô bé này.

- Người ông nói là Huyền Diệt?

Lãnh Nguyệt Ly biết Huyền Diệt là một nam nhân sâu không lường được, có điều có thể tìm được hần ta ở đây sao?

- Ta nghe nói Nhân Tịch đang định cư ở Giang Nam.

Nạp Lan Phong Ngâm cung cấp một manh mối quan trọng, Nhân Tịch là nữ nhân mà Huyền Diệt thích, nếu nàng ấy ở đây thì Huyền Diệt không thể nào không đuổi theo tới đây.

Lãnh Nguyệt Ly nhận được manh mối liền trực tiếp mang Mộng Hàm Yên rời đi, ngay cả lời từ biệt cũng không có thời gian để nói.

- Su tôn, tình trạng của muội ấy rất tệ sao?

Tuyết U nhìn Lãnh Nguyệt Ly mang Mộng Hàm Yên rời đi, lo lắng hỏi.

- Ủ. Nếu không có sức mạnh phi thường và tạo hóa nghịch thiên thì không sống được bao lâu nữa.

Những lời bình thản của Nạp Lan Phong Ngâm khiến sắc mặt Tuyết U trắng bệch.

Hần vẫn nhớ nụ cười đáng yêu của muội ấy, nhớ giọng nói ngọt ngào của muội ấy, hần không muốn muội ấy chết.

- Su tôn, con có thể làm gì cho muội ấy không? Con không muốn muội ấy chết!

Nạp Lan Phong Ngâm nghe vậy kinh ngạc nhìn hần, ông rất hiểu người đồ đệ này, chưa từng có ai khiến hần quan tâm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Cánh Cửa Thời Không

Đêm Giang Nam, mông lung xinh đẹp.

Nước lững lờ dưới chân cầu nhỏ, đèn lênh bênh trôi nổi trên sông.

Nước sông như dải lụa vòng qua trấn cổ thủy mặc, trong trấn cổ xinh đẹp tao nhã ấy có một tòa viện trồng đủ loại hoa.

Một chiếc đèn màu vàng nhạt dưới mái hiên chiếu sáng đường về.

“Két!”

Lãnh Nguyệt Ly dừng trước cổng viện, chưa đợi hần gõ cửa, cánh cửa gỗ có dây leo bám tự động mở ra, trong đêm trăng phát ra âm thanh rất rõ ràng.

Dưới ánh trăng êm dịu, hoa tường vi nở đầy, một chiếc xích đu đặt trong sân, bên trên cũng có dây hoa leo bám.

- Đúng là khách quý.

Một nữ tử đang ngồi dưới đèn trong sân uống trà.

Nữ tử này khí chất bất phàm, thanh nhã cao quý, tựa cô lan chỉ (1), tựa trà Vũ Tiên (2).

(1) cô lan chỉ: phong lan và bạch chỉ, đều là những loại cỏ thơm.

(2) trà Vũ Tiên: một loại trà thượng phẩm.

Đặc biệt nhất là đôi mắt màu trắng bạc không nhuộm bụi trần dưới hàng mày liễu của nàng, ánh trăng dịu dịu lấp lánh trong đôi mắt ấy toát lên vẻ ngạo thị quần hùng, nhìn hết tang thương muôn đời.

Ngồi đối diện nàng là một nam tử tuấn tú như điêu khắc, nét đẹp của hần không chói mắt, ngược lại giống một khối ngọc thô thấu suốt, bất luận nhìn từ góc độ nào đều không thể soi mói.

Đó là một nam nhân rất ưa nhìn, đôi mắt phượng hẹp dài màu vàng nhạt vô cùng thâm thúy.

Hần mặc âu phục màu đen trông rất lạnh lùng.

“Khó khăn lắm tên Huyền Thương kia không có ở đây, có thể cùng Nhân Tịch hưởng thụ thế giới hai người, vậy mà lại xuất hiện một bóng đèn to thế này!”

Hần âm thầm bất mãn nói, thật muốn trực tiếp đuổi người đi.

Nhưng nữ chủ nhân nơi này là nữ tử đối diện hần, Nhân Tịch.

Nàng đã mời người ta vào, hần sao tiện mồm miệng đuổi người chứ?

Nên dù có không vui đến mấy, hần cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

- Huyền Diệt, ngươi không cần trung cái bản mặt thối đó ra, ta tới tìm ngươi cứu người, cứu xong, ta sẽ đi ngay.

Lãnh Nguyệt Ly đi đến trước mặt Huyền Diệt, bệ thân thể nhỏ nhắn mềm mại của Mộng Hàm Yên, cảm giác được nàng càng lúc càng nhẹ, trái tim hần không kiềm được mà hoảng loạn.

Hần đã thử ngăn sức sống của nàng trôi đi nhưng không thành công.

- Nàng ấy vốn đã chết, chỉ còn lại một tàn hồn được khóa trường mệnh phượng hoàng giữ lại, đây là trời cao muốn thu tính mạng nàng ấy, sinh tử luân hồi là quy tắc của thiên đạo, điều này ngươi nên hiểu.

Huyền Diệt liếc mắt nhìn Mộng Hàm Yên, nàng vốn là người đã chết nhưng có người cường chế dùng thuật nghịch thiên giữ lại một hồn phách cho nàng, khiến nàng sống lại.

Có điều việc đó sợ là phải trả một cái giá cực kỳ to lớn!

- Ta không cho phép nàng ấy chết!

Lãnh Nguyệt Ly nghe lời Huyền Diệt nói, bàn tay không kiềm được co thành nắm đấm.

- Trời nếu muốn thu nàng thì ta đấu với trời!

Trên người hần toát ra hơi thở của tuyệt thế cường giả, như một cơn gió lốc cuốn qua khiến phong vân biến sắc.

- Nguyệt Ly, người nên biết rằng mỗi người đều có quỹ tích vận mệnh của riêng mình, nàng ấy không phải người phạm, mệnh cách của nàng ấy ngay cả ta và Huyền Diệt đều nhìn không thấu. Cường chế nghịch thiên sửa mệnh, bao nhiêu hậu quả đều sẽ trút xuống người người.

Nhân Tịch nói, hôm nay nàng mặc bộ sườn xám tơ tằm màu hồng cánh sen, búi tóc tao nhã, rất xinh đẹp.

Nhưng trên người nàng không còn hơi thở của cường giả tuyệt thế trong quá khứ nữa.

- Cũng như người nghịch thiên sửa mệnh cho muội muội nên mất hết tu vi, rơi từ thần đàn xuống phạm trần trở thành người bình thường sao?

Lãnh Nguyệt Ly nhìn Nhân Tịch hiện giờ không còn là nữ tử cao cao tại thượng trong quá khứ nhưng khí chất cao quý tao nhã trên người vẫn chưa từng giảm bớt.

Đây chính là Nhân Tịch, vĩnh viễn không thể là người bình thường.

“Suyt!”

Ngón tay ngọc của Nhân Tịch đặt lên môi, khuôn mặt mỹ lệ vẫn bình tĩnh.

- Đừng nói với A Tuyết việc này!

- Nói cho ta biết biện pháp cứu nàng ấy.

Lãnh Nguyệt Ly biết hai người trước mắt hẳn là có biện pháp cứu Mộng Hàm Yên, dù thời gian quen biết ngắn ngủi nhưng hẳn không nỡ để nàng chết.

- Sức sống của nàng ấy không ngừng trôi đi, nếu có thể bổ sung sức sống thì có thể kéo dài tính mạng.

Huyền Diệt chỉ muốn mau chóng đuổi Lãnh Nguyệt Ly, mặc kệ Nhân Tịch lắc đầu với hẳn, hẳn vẫn nói thẳng cho Lãnh Nguyệt Ly biết biện pháp:

- Khóa trường mệnh phượng hoàng sẽ khóa lại một hồn phách duy nhất của nàng ấy không tan nhưng hiện tại đã trôi qua quá lâu, cảm thụ khí tức của nó mà xem, dường như đã trên vạn năm, khóa trường mệnh phượng hoàng sắp vỡ rồi. Hồn phách của nàng ấy đã dung hòa với khóa trường mệnh phượng hoàng, vào lúc khóa trường mệnh vỡ, nàng ấy sẽ tan thành mây khói.

- Ta phải làm sao?

Lãnh Nguyệt Ly nghe Huyền Diệt nói thì cảm thấy cô bé trong lòng như búp bê sứ vậy, vừa chạm vào liền vỡ tan.

Hắn cảm thấy dường như mỗi một khắc đều có thể mất nàng.

- Trừ phi có kỳ tích xảy ra, hồn phách của nàng ấy có thể hoàn chỉnh. Bằng không, dù người nói tiếp sinh mệnh cho nàng ấy, nàng ấy cũng chỉ có thể chờ chết.

Nhân Tịch nhìn Mộng Hàm Yên, dung nhan xinh xắn, toàn thân toát ra hơi thở thuần khiết, là một đứa trẻ khiến người ta yêu thích.

Đáng tiếc nàng ấy là người nghịch thiên sống lại nên một khi chết sẽ không có cơ hội luân hồi chuyển kiếp.

- Ta có thể tìm đủ các mảnh linh hồn cho nàng ấy!

Lãnh Nguyệt Ly biết tìm kiếm mảnh linh hồn rất khó nhưng hẳn sẵn lòng tìm đủ, chỉ để tranh cho nàng một cơ hội sống.

- Đừng ngại thơ! Người biết linh hồn nàng ấy tản mát ở đâu không?

Huyền Diệt bấm ngón tay tính toán, tuy không thể hoàn toàn thấy rõ vận mệnh của cô bé này nhưng vẫn có thể suy dẫn được ít tin tức.

Lãnh Nguyệt Ly cũng bấm tay suy dẫn, tính ra được mảnh linh hồn tản mát của nàng ở lại trong một thời không khác vạn năm về trước.

- Nếu những linh hồn vụn vỡ của nàng ấy quay về thì nàng ấy mới xem như thực sự sống. Bằng không, linh hồn thiếu sót, cuối cùng nàng ấy sẽ tiêu tan.

Nhân Tịch nói, hy vọng này vô cùng mong manh.

Cô bé này chỉ còn một hồn phách mà vẫn có thể tỉnh lại sau giấc ngủ vạn năm, đây vốn đã là kỳ tích.

- Ta biết rồi, đa tạ!

Lãnh Nguyệt Ly mang Mộng Hàm Yên xoay một vòng, họ lại quay về Anh Hoa Lâu.

Hắn cẩn thận đặt nàng lên giường, ánh mắt đầy phức tạp.

- Nếu ta không mở quan tài Cửu Hoàng Thiên Ngọc, phải chăng nàng sẽ không biến mất?

Kỳ thực bất kể hần có mở quan tài hay không, khóa trường mệnh trên người nàng đã sắp không khóa được tính mạng của nàng rồi.

- Có ta ở đây, nàng sẽ tiếp tục sống.

Lãnh Nguyệt Ly kiên định nói, sức nặng trong lời nói còn hơn cả núi.

Hần cắt ngón tay mình, nhỏ dòng máu đầy sức sống của mình vào miệng nàng, bảo vệ tính mạng nàng.

- Ồ? Không đúng!

Lúc hần đang cảm ứng tình trạng linh hồn của Mộng Hàm Yên thì phát hiện linh hồn của nàng hoàn toàn biến mất khỏi thân thể.

Hần vội vàng bấm ngón tay tính toán hướng đi của linh hồn nàng, kết quả khiến hần khiếp sợ.

- Thật không thể tin nổi! Nàng lại có thể mở được cánh cửa thời không đã phủ bụi vạn năm!

Mộng Hàm Yên chìm vào giấc ngủ say, trong giấc mộng, nàng đưa tay đẩy một cánh cửa đồng xanh cổ xưa nặng nề, trên cửa có hoa văn huyền ảo phức tạp, có hình vẽ dây leo màu vàng nhạt quấn quanh, có đóa hoa xinh đẹp nàng chưa từng thấy, nàng mở cánh cửa ấy.

Mở cửa ra, dường như nàng đã mở ra một thế giới khác, xuyên qua thời gian không gian vạn năm, trở lại lúc ban đầu.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Quỷ Vương

Ánh sáng chói mắt chiếu xuống, Mộng Hàm Yên phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường đá trong một căn nhà đá trong rừng.

Ngoài cửa sổ dây leo rũ xuống, đóa hoa đỏ thắm dịu dàng khoe sắc.

Trên người nàng vẫn là giá y đỏ rực, đầu hơi choáng váng, nàng cố gắng nhớ lại những hình ảnh mơ hồ trong ký ức.

- Giá y! Đêm tuyết! Đào hôn!

Nàng chợt bật dậy, tựa như sau khi nàng rời khỏi tòa thành kia, ký ức đã hoàn toàn gián đoạn.

Tỉnh lại lần nữa ở nơi này, nàng đứng dậy đánh giá hoàn cảnh chung quanh.

- Hình như là chỗ ở tạm của thợ săn.

Nàng thấy những dụng cụ săn thú treo trong căn nhà đá, có lẽ đây là nhà của một thợ săn nào đó.

- Mau mau thay bộ giá y này ra! Bằng không nhất định có phiền phức lớn!

Mộng Hàm Yên vừa thay xong giá y liền nghe thấy một tràng tiếng nổ to, kèm theo đó là tiếng cánh cửa gỗ nặng nề bị chia năm xẻ bảy rơi xuống.

“Rầm!”

Cửa gỗ vỡ vụn bay vào nhà, văng trên mặt đất.

Một nam tử áo tím đi vào nhà chỉ thấy giá y và mũ phượng bị vứt lăn lông lốc, trong nhà ngay cả nửa bóng người cũng không có.

- Chết tiệt! Lại để nàng ta chạy thoát! Nữ nhân! Người chờ đó cho ta!

Hần vỗ một cái lên tường đá, cả căn nhà ầm ầm ngã xuống.

- Tiếp tục lục soát! Dù có lật hết bãi săn cũng phải tìm cho ra nữ nhân kia! Nàng ta trốn không thoát đâu!

- Rõ! Vương gia!

Tiếng hô đồng thanh mạnh mẽ tưởng như sắp chọc thủng tầng mây.

Sau khi đội nhân mã ấy rời đi, từ trong đồng phế tích đồ nát, Mộng Hàm Yên bò ra ngoài.

- Tiểu tử thú! Ngươi tốt nhất nên cầu nguyện đừng lọt vào tay ta!

Mộng Hàm Yên đầu đầy bụi bặm leo ra, trên người nàng là bộ y phục da thú, tóc tết thành một bím.

- Lần này xem có tìm được ta hay không nhé!

Nàng le lười theo hướng họ rời đi, lo họ sẽ quay lại nên lập tức rời khỏi nơi này.

Nàng chưa từng gặp nam nhân kia nhưng qua hai lần tiếp xúc cũng đủ để nàng nhận ra hẳn là một nhân vật nguy hiểm.

Mộng Hàm Yên cúi đầu nhìn khóa trường mệnh phượng hoàng đeo trên cổ, không biết tại sao nàng luôn cảm thấy khóa trường mệnh này vô cùng quan trọng, tuyệt đối không thể rời người.

Nhưng nàng là ai? Trong đầu nàng đều là một mảng mơ hồ.

Nàng cúi đầu nhìn khóa trường mệnh phượng hoàng mình đeo, thấy những con chữ được khắc rõ ràng trên đó.

- Mộng Hàm Yên! Không sai! Mình là Mộng Hàm Yên!

Trừ nó ra, nàng không nhớ được thông tin nào khác, có một bóng dáng mơ hồ xuất hiện hết như anh đào trắng lạnh, chỉ là nàng nhìn không rõ lắm.

- Cẩn thận lục soát!

Một tiếng quát lạnh lùng vang lên cách đó không xa, Mộng Hàm Yên không dám nấn ná nữa, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Nàng tìm một dòng suối nhỏ, đang muốn uống một ngụm nước thì chợt cảm giác được nguy hiểm từ phía sau truyền đến.

“Vút ____”

Một mũi tên nhọn bay tới, nếu không phải nàng cảm ứng được nguy hiểm, lách mình tránh được thì đã bị đâm thủng rồi.

- Đuổi theo! Đừng để con mồi chạy thoát!

Cách đám cây trong rừng, đội ngũ săn thú theo sát không rời Mộng Hàm Yên.

- Ngươi mới là con mồi! Cả nhà các ngươi đều là con mồi!

Thân thể Mộng Hàm Yên rất yếu ớt, nàng biết mình phải lập tức tìm được đường ra, bằng không sẽ không chống đỡ được.

Giọng của nam tử kia, nàng nhớ kỹ, món nợ này về sau bọn họ sẽ từ từ tính sổ.

Nàng chạy một vòng, phát hiện đây là bãi săn tự nhiên nguyên thủy. Trừ nguy hiểm đến từ những người đó còn có nguy hiểm đến từ những con ác thú hung mãnh.

Dựa theo cỏ dưới chân, nàng phân biệt phương hướng, sau đó lại nhìn rêu trên thân cây và mức độ rậm rạp của khu rừng để khẳng định lại suy đoán của mình rồi chạy về phía ngoài.

Đội ngũ săn thú phía sau và đội ngũ truy bắt nàng theo vết cỏ hỗn loạn đuổi một mạch tới, không ngừng áp sát nàng.

Nhưng ở phạm vi ngoài bãi săn thú không chỗ nào có thể ẩn nấp.

Vào lúc nàng sắp bị phát hiện thì thấy một chiếc xe hoa lẹ từ xa đến gần.

- Cứu mạng!

Mộng Hàm Yên mở miệng kêu cứu, đôi mắt lấp lánh trên khuôn mặt nhỏ nhắn toát lên vẻ kiên định.

Cùng lắm thì cược một lần!

- Dừng xe!

Giọng nữ thanh thúy êm tai vang lên, tựa như tiếng trân châu rơi trên khay ngọc khiến trái tim người nghe run rẩy.

Bàn tay ngọc trắng trẻo thon dài vén màn xe, nhìn thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn chật vật.

Đôi mắt sáng như sao trên trời kia vẫn lấp lánh rực rỡ dù gương mặt lấm lem bùn đất.

- Để muội ấy lên xe.

Nữ tử nói, giọng nói êm tai lộ ra uy nghiêm khiến người khác không thể nào chống đối.

- Đa tạ!

Mộng Hàm Yên lập tức leo lên chiếc xe hoa lệ, ngẩng đầu nhìn nữ tử bên cạnh.

Nàng ấy mặc một bộ váy trắng, trên váy thêu từng đóa tường vi hồng đan cài vào nhau. Dung nhan ẩn giấu dưới màn sa mỏng, viền lớp màn sa ấy là vô số viên ngọc lỏng lảnh.

Nàng ấy ăn vận rất trang nhã, mái tóc dài như thác được búi bởi một cây trâm tường vi thạch anh có tua rua.

Toàn thân nàng ấy toát ra khí chất cao quý lạnh lùng!

- Có người xấu đuổi theo muội!

Mộng Hàm Yên nói, dáng vẻ chật vật khiến nàng trông vô cùng đáng thương.

Nàng thế này khiến người ta không thể nào liên tưởng đến vị tân nương đào hôn đầy khí phách làm cho đường đường một vị vương gia giận đến giậm chân.

- Đừng sợ! Tỷ dẫn muội đi!

Nàng ấy đưa cho Mộng Hàm Yên một chiếc khăn sạch thêu hoa tường vi, không hề ghét bỏ bộ dạng hiện giờ của nàng.

Mộng Hàm Yên nhận lấy khăn từ tay nàng ấy, thấy trên người nàng ấy có rất nhiều hoa tường vi trang điểm thì đoán rằng nàng ấy rất thích loại hoa này.

Xe tiếp tục đi về phía trước, chưa đợi Mộng Hàm Yên thở phào nhẹ nhõm, một giọng nói vô cùng ngang ngược vang lên.

- Dừng xe!

Cách lớp màn xe, Mộng Hàm Yên thấy một đội quân ngăn phía trước, nam tử áo tím cưỡi ngựa dẫn đầu trông oai phong凛冽.

Nàng vén một góc màn xe muốn nhìn dáng vẻ hấn ta.

Song nàng chỉ thấy một chiếc mặt nạ anh đào phượng hoàng và một đôi mắt màu lam quyến rũ.

Đó là một chiếc mặt nạ màu đồng xanh phối với hoa văn đóa hoa màu vàng điểm xuyết thêm cẩm thạch, ở giữa là một con phượng hoàng màu vàng đậu trên mặt nạ, tinh xảo lộng lẫy.

Vóc dáng nam tử cao gầy to lớn, mái tóc dài xinh đẹp màu tím bạc như mộng như ảo phát phơ trong gió.

Hắn luôn mặc y phục tím, nơi góc áo có hoa anh đào trắng khiến Mộng Hàm Yên cảm thấy vô cùng thích mắt.

Không biết khuôn mặt bên dưới mặt nạ ấy thế nào nhưng hơi thở lạnh băng toát ra từ toàn thân hắn như tu la địa ngục khiến linh hồn người ta run rẩy.

- Đôi mắt trong trẻo như biển cả thế kia lại đặt trên người ác ma này, đúng là phí của trời mà!

- To gan! Ai dám ngăn cản xa giá của công chúa điện hạ Nguyệt tộc chúng ta?

Tuy bị khí thế của nam tử này trấn áp nhưng thân là thiếp thân thị vệ của công chúa Nguyệt tộc, Thiên Ca vẫn không sợ hãi nhìn nam tử trước mặt.

- Công chúa Nguyệt tộc?

Vương gia lạnh lùng luôn mang dáng vẻ cay nghiệt dầu muối không vào, nhàn nhạt liếc xa giá hoa lệ kia một cái.

Nữ tử Nguyệt tộc trong truyền thuyết đều vô cùng xinh đẹp, công chúa Nguyệt tộc Nguyệt Thiên Mi lại càng được ca ngợi là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ!

Các hộ vệ ai nấy đều là cao thủ, quả thực không giống như đội xe bình thường.

- Dù là công chúa Nguyệt tộc thì sao chứ? Quý vương điện hạ muốn lục soát xe của các người! Ai dám nói không?

Một cậu bé thanh tú bên cạnh Quý vương lạnh lùng nói.

Quý vương!

Khi nghe cậu bé nhắc đến tên Quý vương, tất cả mọi người đều hít vào một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyệt Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Công Chúa Nguyệt Tộc Hòa Thân

Cái tên Quý vương khiến người nghe đều cảm thấy sợ hãi!

Nghe nói hán là tu la khát máu, cuồng ma giết người, lòng dạ độc ác, vô tâm vô tình.

Chỉ từ danh xưng Quý vương của hán là có thể tưởng tượng được hán đáng sợ thế nào.

Hán là vương giả mạnh nhất đế quốc Thiên Vũ ở Mộng Hoa đại lục, sự máu lạnh vô tình và những chiến tích huy hoàng của hán đã khiến hán trở thành Quý vương đáng sợ nhất trong lòng mọi người.

Có tin đồn ngầm rằng Quý vương chính là Diêm Vương đoạt mệnh, người hán muốn giết sẽ tuyệt đối trốn không thoát.

Trong mắt người đời, hai chữ Quý vương đồng nghĩa với cái chết.

Giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Nguyệt Thiên Mi vang lên từ xe ngựa:

- Hóa ra là Quý vương điện hạ! Nguyệt Thiên Mi không tiếp đón từ xa, xin chớ trách.

- Lục soát xe!

Quý vương mặc kệ người ngồi trong xe là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ, hán chỉ cần tìm được tiểu nữ nhân dám to gan đào hôn kia!

Hán sẽ cho nàng ta biết, ai là người mà nàng ta không thể đắc tội!

Chưa từng có ai dám bốn cột hán như thế! Xem mặt mũi hán không tồn tại như thế!

Nữ nhân kia quả là gan lớn bằng trời!

Mộng Hàm Yên nghe ngữ điệu cương quyết của hán thì trái tim không khỏi thấp thỏm.

Người này đúng là quá bá đạo!

Quả thực chính là ngông cuồng tự đại!

- Rõ!

Cậu bé thanh tú Đỗ Trần lập tức muốn tiến lên lục soát, cậu có mái tóc bạch kim rực rỡ như ngân hà, khuôn mặt nhỏ nhắn rõ ràng xinh xắn đáng yêu nhưng trong mắt Mộng Hàm Yên lại là quá đáng ghét!

Đỗ Trần không hề do dự, cậu nhớ rõ vẻ mặt Quý vương phẫn nộ thế nào khi nhìn thấy tờ giấy kia và tân phòng trống rỗng.

Cậu đã rất lâu không thấy ngài ấy tức giận đến thế!

Tiểu tân nương đào hôn kia đúng là có bản lĩnh.

- Khoan đã!

Nguyệt Thiên Mi lên tiếng ngăn thiếu niên Đỗ Trần bên cạnh Quý vương tiến vào, nghe lời của nàng ấy, Đỗ Trần nhìn Quý vương chờ chỉ thị.

- Bốn công chúa tới đế quốc Thiên Vũ là để hòa thân, Quý vương điện hạ phái người tùy tiện vào xe sẽ tổn hại đến danh dự của bốn công chúa, điều này e là không thỏa đáng?

- Vậy mời Nguyệt công chúa ra ngoài, sau đó bốn vương sẽ để Đỗ Trần vào tìm xem đào phạm của bốn vương có trong xe hay không!

Quý vương lạnh lùng nói, không may có ý thương hương tiếc ngọc.

- Vương huynh làm mất tân nương của mình, lúc này đang con giận dữ nhưng cũng không thể giận cá chém thớt sang ái phi sắp cưới của ta chứ? Không

lẽ huynh muốn đoạt thiên hạ đệ nhất mỹ nữ với ta ư?

Thiên Vũ đế quân Mặc Cẩn Tà cười dị thú đến, đeo cung lớn hình rồng, khoác khôi giáp màu vàng, trông rất oai phong凛凛 liệt.

Mây kiếm mắt sáng, phong thái bất phàm, cực kỳ chói mắt, vô cùng tôn quý.

Dung nhan góc cạnh rõ ràng như được điêu khắc, sống mũi cao thẳng, môi đỏ quyến rũ, trông rất tuấn tú.

Đôi mắt màu vàng nhạt âm u thâm thúy đầy vẻ ngông cuồng kiêu ngạo.

Hắn rõ ràng đang cười nhưng ý cười không toát lên từ nội tâm khiến Mộng Hàm Yên có cảm giác tiểu lý tàng đao (1).

(1) Tiểu lý tàng đao: trong nụ cười ẩn chứa đao.

“Hóa ra kẻ hại ta là tên khốn kiếp này!”

Mộng Hàm Yên ở sau màn lờ mờ Mặc Cẩn Tà, nàng nhớ trước đó tên này cứ xem nàng là con mồi mà truy đuổi suốt đường, nếu không phải tại hắn chen vào thì nàng sao lại chật vật như vậy?

Không phải nàng chỉ khoác y phục da thú thôi sao? Hắn mù à?

Nàng cảm thấy mình xui tám kiếp mới gặp phải hai huynh đệ họ.

Quả nhiên không phải người một nhà không vào cùng một cửa, hai huynh đệ này đều là kẻ khốn kiếp trong những kẻ khốn kiếp!

Nguyệt Thiên Mi nghe giọng trầm hùng hồn của nam tử này thì trong lòng hiếu kỳ về ngoại hình của Thiên Vũ đế quân, chỉ là không lén lút nhìn họ như Mộng Hàm Yên.

- Vương đệ nói đùa rồi! Tân nương của đệ, ta không có hứng thú.

Quý vương lạnh lùng nói, nhìn Mặc Cẩn Tà đích thân tới ngăn cản, mạch nước ngầm giữa hai người cuộn trào mãnh liệt.

- Các ngươi gây ra đó làm gì? Còn không mau hộ tống Nguyệt công chúa vào cung? Nếu dọc đường gặp phải kẻ xấu, trẫm chỉ hỏi tội các ngươi!

Mặc Cẩn Tà nghiêm giọng quát, đội ngũ sẵn thủ theo sau hắn lập tức gia nhập vào đội ngũ hộ tống của Nguyệt tộc.

- Chúng ta đi!

Biểu cảm của Quý vương bị mặt nạ che khuất nên không nhìn rõ, nhưng giọng điệu của hắn vô cùng không vui.

Hắn dẫn đầu đội ngũ rời đi, tiếp tục tìm kiếm ở những nơi khác, không xung đột chính diện với Thiên Vũ đế quân.

Đoàn người Nguyệt tộc chậm rãi rời đi, Mặc Cẩn Tà nhìn theo họ, ánh mắt phức tạp.

- Người đâu, theo dõi đội xe này cho ta.

Mặc Cẩn Tà ra lệnh, một ánh vệ lạng lẽ theo sát đoàn xe Nguyệt tộc.

- Ta muốn xem xem là dạng nữ tử gì mà ngay cả Quý vương cũng không đặt vào mắt!

Lúc nghe nói tân nương của Quý vương biến mất, hắn rất vui vẻ!

- Công chúa, hình như có kẻ bám theo!

Thiên Ca vô cùng nhạy bén, tuy không nhìn thấy người theo dõi nhưng lại cảm nhận được một hơi thở lạ.

- Không sao, cứ để hắn theo.

Nguyệt Thiên Mi nhẹ nhàng nói, ánh mắt nhìn Mộng Hàm Yên lộ ra vài phần tìm tòi nghiên cứu.

- Muội tên gì?

Nàng ấy hỏi, ngoại hình của Mộng Hàm Yên cùng lắm chỉ mười một mười hai tuổi, vẫn còn là một đứa trẻ.

- Muội tên Mộng Hàm Yên. Thế còn tỷ?

- “Đình viện xuân thâm nguyệt thiên mi, Nhất liêm hoa ảnh duệ mê ly.” (1) Nguyệt Thiên Mi là tên tỷ.

(2) Đình viện mây cong xuân nồng đượm, Bức rèm mờ ảo bóng hình hoa.

Nguyệt Thiên Mi nói, cử chỉ nàng ấy toát lên khí chất tao nhã.

- Yên nhi, nhà muội ở đâu? Tỷ bảo Thiên Ca tìm cơ hội lên đưa muội đi!

- Nguyệt tỷ tỷ, muội không biết nhà mình ở đâu, muội không nhớ gì cả, chỉ nhớ tên mình thôi.

Mộng Hàm Yên cảm thấy hơi thờ trên người Nguyệt Thiên Mi rất thanh khiết khiến nàng có cảm giác vô cùng dễ gần.

Nàng ấy có thể ra tay giúp đỡ một người xa lạ như nàng nên đáng để nàng tin tưởng, vì thế nàng không hề nói dối nàng ấy.

- Nếu muội bằng lòng thì có thể theo bên cạnh tỷ. Một cô bé như muội cô đơn phiêu bạt bên ngoài thật sự quá nguy hiểm.

Nguyệt Thiên Mi nắm tay Mộng Hàm Yên, một mình nàng lẻ loi trợ trợ đến cái nơi xa lạ này, lòng cũng tràn đầy bất an.

Nàng tuy là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ nhưng không thể tự quyết định cuộc đời mình, ngay cả hôn nhân cũng là công cụ cho lợi ích gia tộc.

- Được!

Mộng Hàm Yên nghĩ hiện tại bên ngoài quá nguy hiểm, thế lực của Quý vương quá lớn, nàng đã chọn phải tổ ong vô vẽ, bây giờ vẫn nên trốn thì hơn.

Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất.

Tên kia chắc chắn không ngờ được nàng luôn nấp dưới mí mắt hắn ta.

Ngoài ra nàng cũng muốn nhân cơ hội này điều tra về thân phận, lai lịch chính mình, nếu nàng là tần nương của Quý vương thì nhất định có người biết về nhà mẹ đẻ của nàng.

Cứ đi theo hướng đó, lo gì không biết mình là ai?

- Yên nhi, phía sau có nước sạch, muội rửa mặt thay y phục đi.

Nguyệt Thiên Mi nhìn đáng vẻ chật vật hiện tại của Mộng Hàm Yên, nếu muội ấy xuất hiện thế này tất nhiên sẽ thu hút sự chú ý của người khác.

Nguyệt Thiên Mi lấy ra một bộ xiêm y trước kia của mình, nàng là người thích giữ những đồ cũ, dù là y phục mặc hồi bé nàng cũng giữ tất cả trong vòng tay trữ vật của mình.

Vì Mộng Hàm Yên nhỏ hơn nàng mấy tuổi nên vóc dáng cũng nhỏ hơn rất nhiều.

Nàng chọn một bộ y phục thích hợp đưa cho muội ấy, đó là bộ y phục màu hồng thêu đầy những đóa tường vi lớn.

- Công chúa, phía trước là thành Quán Mặc rồi! Hoàng thành của đế quốc Thiên Vũ!

Giọng Thiên Ca vọng vào từ bên ngoài.

Trong xe, Mộng Hàm Yên thay xong y phục, lau vết bẩn trên mặt, lộ ra dung nhan xinh xắn vốn có khiến mắt Nguyệt Thiên Mi tỏa sáng.

- Bộ này rất vừa người muội! Nào, muội ngồi đây, tỷ chải tóc cho!

Nguyệt Thiên Mi kéo Mộng Hàm Yên ngồi bên cạnh rồi lấy chiếc lược gỗ chải bím tóc rối tung của muội ấy lại cho gọn gàng.

Bàn tay khéo léo của nàng ấy thắt những bím tóc nhỏ với dây lụa và trâm châu hồng trang trí.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Phụ Cả Thiên Hạ Thì Sao Chứ?

Sau khi thay y phục chỉnh tề, Mộng Hàm Yên trông hoàn toàn khác trước.

Tiểu nha đầu nhếch nhác vừa nãy giờ đây xinh xắn sạch sẽ giống như một búp bê.

- Chúng ta sắp vào thành rồi.

Nguyệt Thiên Mi nói, lấy ra một hộp thức ăn trong xe ngựa, trong hộp là bánh ngọt để nàng ăn dọc đường.

Nàng không có khẩu vị nên chỉ ăn một miếng.

- Đây là bánh hoa mai, Yên nhi nếm thử đi. Sau khi chúng ta dừng chân, tỳ sẽ chuẩn bị thêm cho muối ăn.

- Đa tạ Nguyệt tỳ tỳ!

Mộng Hàm Yên cảm động nói, thấy tỳ ấy dịu dàng quan tâm như vậy, trong lòng nàng dâng lên một dòng nước ấm.

Nàng cầm một miếng điểm tâm lên, sau đó để xuống.

- Sao thế? Muối không thích ăn à?

Nguyệt Thiên Mi nghi hoặc hỏi, thấy Mộng Hàm Yên cầm bánh lên nhưng lại để xuống, tưởng rằng muối ấy không thích.

- Bánh này có vấn đề, ở giữa bị hạ độc.

Mộng Hàm Yên nói, tuy nàng không nhớ được quá khứ nhưng không mất đi năng lực phân biệt.

- Đây không phải đậu đỏ ư?

Nguyệt Thiên Mi nhìn đậu đỏ vô cùng rực rỡ xinh đẹp tô điểm giữa bánh hoa mai.

- Đó không phải đậu đỏ mà là một loại đậu tên tương tự chứa kịch độc.

Mộng Hàm Yên nghiêm túc nói, tương tự là loài cây có kịch độc, nếu ăn nhiều sẽ gây chết người.

- Nhưng tỳ đã ăn một miếng rồi.

Nguyệt Thiên Mi không thể nào tiếp nhận việc bánh này chứa kịch độc, đó là bánh do chính tay tỳ tỳ trong tộc xưa nay luôn yêu thương nàng làm.

- Nếu chỉ ăn một ít thì có thể dẫn đến chán ăn hoặc đau bụng.

Mộng Hàm Yên nói theo bản năng, dường như không cần suy nghĩ đã bật thốt thành lời.

- Bất kể Nguyệt tỳ tỳ có tin muối hay không, tóm lại phải cẩn thận đề phòng người cho bánh này.

Nàng không nói thêm gì nữa, người ta từng ra tay giúp nàng, nàng xem như có qua có lại. Về phần tỳ ấy tin hay không tin, đó không phải chuyện của nàng.

- Nhưng tại sao tỳ ấy muốn hại tỳ?

Dọc đường đi, quả thực Nguyệt Thiên Mi thấy không khỏe, có điều nàng không hiểu, tại sao tỳ tỳ muốn độc chết nàng?

- Vẽ hổ vẽ da xương khó vẽ, Biết người biết mặt biết lòng sao?

Mộng Hàm Yên thấy nàng ấy thiện lương đơn thuần như vậy, sợ là sau khi vào hoàng cung sẽ khó có đường sống.

Loại nơi như hoàng cung không thích hợp với người quá đơn thuần.

Nàng không nghĩ bánh độc là nhằm vào Nguyệt Thiên Mi, không phải nàng dễ tin người mà là nàng tin vào trực giác của mình.

Xe ngựa chạy băng băng, đã tới cổng thành Quán Mặc.

Cổng thành đồ sộ khí thế được xây bằng đá huyền mặc, trông đầy vẻ thế lương hùng hồn.

Tòa thành trì này không thể phá vỡ, tường thành chính là một cửa ải thép vững chãi, người đứng dưới thành đều có cảm giác nhỏ bé.

Có đội thân vệ của Thiên Vũ để quân hộ giá, đoàn xe Nguyệt tộc tiến vào thành Quán Mặc không bị cản trở.

- Mau xem đoàn xe kia thật oai phong!

- Không biết là ai nhỉ?

- Nhìn kia, đó là đội thân vệ của bộ hạ!

- Nhìn tộc huy trên xe kia, không phải là xe của Nguyệt tộc đấy ư?
- Nghe nói thiên hạ đệ nhất mỹ nữ Nguyệt Thiên Mi gả cho Thiên Vũ đế quân chúng ta, không biết là thật hay giả?
- Tin tức Huyền Cơ Lô đưa ra, mười phần chắc chín là thật.
- Thật muốn thấy dung mạo của thiên hạ đệ nhất mỹ nữ một lần!

.....

Người bên ngoài nhiệt tình thảo luận, tràn đầy tò mò và mong đợi.

Nguyệt Thiên Mi không vén màn xe nhìn bên ngoài, thành Quán Mặc này có phồn hoa đến mấy, về sau cũng không có duyên với nàng, nàng chẳng qua chỉ là một con chim hoàng yến bị nhốt trong lồng giam hoàng cung mà thôi.

Mộng Hàm Yên thấy nàng mặt ủ mày chau bèn cất tiếng hỏi:

- Nguyệt tỷ tỷ, tỷ có vẻ không vui, là vì chuyện bánh độc sao?
- Yên nhi, tỷ chỉ là cảm thấy không thể quyết định vận mệnh của mình nên vô cùng mệt mỏi và bất lực.

Nguyệt Thiên Mi lắc đầu, nàng biết tỷ tỷ hạ độc hại mình thì chỉ cảm thấy trái tim băng giá. Nàng chợt hơi hiểu ra tại sao ánh mắt tỷ tỷ nhìn mình lại đầy vẻ phức tạp mà mình nhìn không thấu.

Có lẽ trong Nguyệt tộc, đối với tỷ tỷ, nàng chỉ là hòn đá vướng chân mà thôi.

Nàng tuy thiện lương nhưng không ngu ngốc. Ngược lại nàng rất thông minh, từ nhỏ đã tinh thông mọi thứ cảm kỳ thư họa.

Đáng tiếc là nàng không có thiên phú tu luyện, có một dung nhan khuynh thành nhưng không có năng lực tự bảo vệ mình, thế nên vận mệnh đã định là sẽ trở thành vật hi sinh.

- Tỷ từng ảo tưởng rằng mình có thể có một mối tình ấm áp tốt đẹp! Không cần oanh oanh liệt liệt, chỉ cần một thoáng rung động con tim, tâm ý tương thông, gọi tuyết dâng hương, nhắc bút vẽ tranh, cầm sắt hài hòa, không cần bạc đầu giai lão, chỉ cần bên nhau như thuở ban đầu.

Giọng nói trong trẻo nhẹ nhàng như băng tuyết của Nguyệt Thiên Mi chậm rãi nói về khao khát của mình.

Nàng cũng có ước mơ thiếu nữ, có khát vọng tình yêu!

Song, hết thảy chỉ là vô ích!

- Nếu muốn yêu thì cứ đi tranh thủ!

Suy nghĩ của Mộng Hàm Yên rất đơn giản, nếu nàng yêu một người, dù phụ cả thiên hạ thì sao chứ?

- Sẽ không có cơ hội đó, vận mệnh của tỷ đã được định sẵn từ lâu rồi.

Nguyệt Thiên Mi nhớ đến giọng nói ngang ngược lạnh lùng đầy hủy diệt và điên cuồng của Mặc Cẩm Tà, bên cạnh một đế vương sao mà lăm lăm phi tàn. Nàng không phải người duy nhất, càng không nhận được tình yêu.

Nàng có thể cảm nhận được, người kia không có tình yêu.

- Thiên hạ đệ nhất mỹ nữ không vào Đọa Thiên Ma Cung bọn ta, chẳng phải là phung phí của trời sao?

Một giọng nói âm u lạnh lẽo đột nhiên vang lên giữa con phố phồn hoa, giữa bầu trời chợt có tuyết trắng bay bay.

Một nam tử yêu nghiệt tà đạo cười cốt long gầm vang mà đến.

Hắn có đôi mắt màu xám bạc, toàn thân toát ra ma khí nồng đậm.

Cốt long phát ra uy áp khiến mọi người không thể động đậy.

- Để bốn tôn xem xem thiên hạ đệ nhất mỹ nữ trông thế nào!

Bàn tay hắn quơ vào hư không, chiếc xe lập tức chia năm xẻ bảy, bay ra ngoài.

Lòng bàn tay hắn xuất hiện một lực hút, quơ xuống phía dưới.

Mộng Hàm Yên cảm giác được nguy hiểm ập đến, bèn chắn trước người Nguyệt Thiên Mi, đẩy nàng ấy ra, còn bản thân lại bị lực hút khổng lồ kia hút vào, thân thể nhỏ bé bay lên trời cao.

Nàng mặc váy hoa tường vi hồng, như một đóa hoa mềm mại bay giữa trời tuyết trắng.

Mái tóc dài bay múa, tay áo rộng bị gió thổi phất phơ, hết như sương mù lay động.

Nàng giống như tinh linh hoa rơi vào lòng nam tử cười cốt long, đôi mắt mở to của nàng như ngưng tụ cả sao trời trong đó.

Nhìn thiếu nữ xinh đẹp này bay lên, đáy mắt nam tử yêu nghiệt tuấn mỹ tà đạo hơi gọn sóng hiểm thấy.

- Tiểu nha đầu thật đáng yêu!

Đôi môi mỏng gợi cảm của hắn cong về hai bên, cực kỳ xinh đẹp.

- Thả ta ra!

Mộng Hàm Yên đưa tay đẩy hắn, giọng nói trong trẻo của nàng như có ý chí thiên địa thần linh, khiến người khác không cách nào kháng cự.

Nam tử yêu nghiệt phát hiện mình lại buông lỏng tay dưới mệnh lệnh của nàng thì vô cùng chấn động bởi sức mạnh ấy!

“Đó là ngôn linh! Nha đầu này là ai? Ngôn linh mạnh dường này...”

Hắn không tin một cô bé có thể có ngôn linh mạnh đến thế, sức mạnh ấy hết như ý chí thiên địa, mạnh đến kinh khủng, thậm chí khiến hắn cảm thấy khiếp đảm.

- Á!

Mộng Hàm Yên thành công khiến nam tử yêu nghiệt kia nói lỏng tay, có điều thân thể mềm mại của nàng cũng từ trên cao rơi xuống.

Ai cứu nàng với?

Nàng không biết bay mà!

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Vào Cung

- Ô? Công chúa Nguyệt tộc hòa thân còn mang theo muội muội bồi giá (1)?

(1) Bồi giá: thời xưa khi một người con gái có địa vị thân phận đi lấy chồng thường hay mang theo thị nữ hoặc tỷ muội để làm thiếp cho chồng, những cô gái gả kèm như vậy gọi là bồi giá.

Quý vương vô thức ôm chặt Mộng Hàm Yên, dường như sợ bị vương đệ của mình cướp mất.

- Sao bỗng dưng không nghe nói Nguyệt công chúa có muội muội? Nàng ấy tên gì?

Thiên Vũ đế quân Mặc Cẩn Tà tâm tư thâm trầm, ánh mắt sắc bén như đao kiếm.

- Muội muội của Thiên Mi tên Nguyệt Hàm Yên, muội ấy không phải bồi giá, chỉ là nghe nói Thiên Vũ có thắng cảnh tuyệt vời và phố xá phồn hoa náo nhiệt nên mới theo Thiên Mi đến đây mở rộng tầm mắt.

Nguyệt Thiên Mi trong lòng cực kỳ căng thẳng nhưng ngoài mặt vẫn giữ bình tĩnh, tránh bị nhìn ra sơ hở.

Nàng cực kỳ sợ Quý vương không nhận ra Mộng Hàm Yên, dù sao muội ấy lúc này trông hoàn toàn khác, nếu trước kia muội ấy và Quý vương chưa từng gặp gỡ thì có lẽ có thể thoát được một kiếp.

Nhưng nếu muội ấy và Quý vương đã từng gặp thì nàng sẽ phải hứng chịu cơn giận của Quý vương.

- Tỷ tỷ, cứu muội với! Vị đại thúc này là đồ háo sắc!

Mộng Hàm Yên vội kêu lên, lời nói truyền vào tai mọi người khiến Quý vương đen mặt.

Khát máu, vô tình, mạnh mẽ, đáng sợ đều là những từ hình dung về Quý vương!

Nhưng hai từ háo sắc và đại thúc lần đầu tiên được dùng cho Quý vương.

- Háo sắc? Đại thúc? Người biết mình đang nói chuyện với ai không?

Ngón tay thon dài của Quý vương nắm lấy cằm nàng, làn da mịn màng mềm mại tức thì đỏ lên dưới tay hắn.

Động tác của hắn đã rất nhẹ rồi, không ngờ da của nàng lại yếu ớt đến thế.

Nàng bị buộc ngẩng đầu lên, đôi môi đỏ mọng như hoa hồng dính nước khê mờ, chết tiệt rất quyến rũ!

Đôi con ngươi như được tắm sương mù cực kỳ trong suốt, phản chiếu mặt nạ phượng hoàng trên mặt hắn.

Hắn liếc nhìn khóa trường mệnh phượng hoàng của nàng, thấy bốn chữ “trường sinh bất diệt” theo phong cách cổ xưa, lúc hắn định nhìn thấu mặt sau của khóa trường mệnh thì nàng vội vàng quát to:

- A? Mắt ngươi nhìn đâu đó? Háo sắc! Khốn kiếp! Lưu manh! Vô lại! Vô sỉ! Bất lương...

Nàng đưa tay che mắt hắn, giọng nói êm tai bắn ra liên tục, mắng vô cùng lưu loát.

Trước mặt nhiều người như vậy, bị mắng dữ dội như thế, hắn khí trên người Quý vương quả thực có thể đông cứng mọi người.

Toàn thành yên tĩnh như chết, không ai dám thở mạnh.

Đám người Đỗ Trần lại càng trực tiếp hóa đá!

Nguyệt Thiên Mi thăm cầu nguyện Mộng Hàm Yên đừng bị Quý vương bóp chết trong con tức giận!

- Ha ha ha!

Một tràng cười sung sướng vô cùng rõ ràng trong thành Quán Mặc yên tĩnh.

Thiên Vũ đế quân Mặc Cẩn Tà thấy bộ dạng méo mó của Quý vương thì không nhịn được phá lên cười.

- Vương huynh! Chỉ là một tiểu nha đầu, huynh hà tất gây khó dễ người ta? Nếu huynh thật sự thiếu nữ nhân, vương đệ có thể đưa cho huynh vài mỹ nhân, tốt hơn tiểu nha đầu đẹp lép này không biết bao nhiêu lần!

Mặc Cẩn Tà đưa tay kéo Mộng Hàm Yên thoát khỏi ma trảo của Quý vương.

Nguyệt Thiên Mi vội tiến lên đưa nàng cách xa hai con người nguy hiểm này.

Nguyệt Thiên Mi cảm thấy rất bất lực với việc mình không thể tu luyện, nếu nàng đủ mạnh thì sẽ không ở nơi đây mà sốt ruột trong lòng.

- Đẹp lép cái đầu ngươi! Dáng ngươi mới đẹp lép! Đẹp lép hơn con tép!

Mộng Hàm Yên thở phì phò lắm lắm, tuy tên này đưa nàng thoát khỏi ma trảo nhưng không có nghĩa là nàng sẽ tha thứ cho hắn.

Hai kẻ này đều không tốt lành gì!

- Khụ khụ!

Mặc Cẩn Tà lúng túng ho khan, nàng tự cho rằng mình nói rất nhỏ, nhưng với thực lực của hắn và Quý vương hoàn toàn nghe được rất rõ ràng.

Đôi môi anh đào dưới mặt nạ Quý vương hơi cong lên khó nhận ra.

Nhìn vẻ mặt lúng túng của Mặc Cẩn Tà, hắn bỗng dưng vui vẻ.

- Nguyệt công chúa!

Thiên Ca thấy Nguyệt Thiên Mi đột nhiên ngắt xiu bèn vội la lên.

- Tỷ tỷ!

Mộng Hàm Yên thấy sắc mặt Nguyệt Thiên Mi xanh xao, môi trắng bệch, bèn lo lắng kêu lên.

- Đưa Nguyệt công chúa vào cung, triệu tập linh y chữa trị.

Mặc Cẩn Tà nói, Thiên Ca bế Nguyệt Thiên Mi lên xe mới, Mộng Hàm Yên cũng nhảy lên theo.

Chiếc xe được đội hộ vệ hộ tống bay về phía hoàng cung, vì Mặc Cẩn Tà nhúng tay nên Quý vương chỉ có thể để Mộng Hàm Yên rời đi.

Mặc Cẩn Tà nhìn ánh mắt Quý vương, dường như phát hiện chuyện gì khó tin lắm vậy.

Hắn hứng thú với tiểu nha đầu kia thậm chí còn hơn cả công chúa hòa thân sắp cưới của mình.

Bởi vì tiểu nha đầu kia đặc biệt trong mắt Quý vương nên khiến hắn chú ý.

Xe ngựa dừng lại bên ngoài hoàng cung, Mộng Hàm Yên vén rèm xe, nhìn cung điện to lớn đồ sộ tọa lạc trên một tòa linh sơn.

Thác rơi xuôi chảy, chim quý thú hiếm, mây đỏ mịt mờ.

Ngôi lưu ly khúc xạ tia sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời, từng tòa cung quỳnh điện ngọc chằng chịt trong linh sơn.

Tòa linh sơn này tên Liên Anh Sơn, phủ khắp cả dãy núi là tầng tầng lớp lớp anh đào, màu sắc anh đào mỗi nơi mỗi khác, xa xa nhìn lại như một dải lụa màu xinh đẹp quấn quanh sườn núi.

Cả tòa linh sơn được các đại trận vây quanh, chỉ có cửa cung chín tầng là có thể đi qua.

- Đứng lại! Vào hoàng cung phải có lệnh thông hành.

Tướng canh giữ cửa cung nói, tuy đội ngũ này có đội hộ vệ của bộ hạ đi cùng nhưng vẫn phải làm theo quy củ.

- Đây là văn thư!

Thiên Ca lấy ra văn thư của Nguyệt tộc, chứng minh thân phận bọn họ.

Bọn họ không có lệnh thông hành nhưng văn thư chứng minh thân phận này cũng có thể để họ vào phạm vi bên ngoài hoàng cung.

- Mang Nguyệt công chúa đến Thủy Nguyệt Cung! Những kẻ không phận sự khác không thể tiến vào!

Tướng canh giữ cửa cung ra lệnh cho một cấm vệ quân hoàng cung đưa Nguyệt Thiên Mi vào cung, trong cung quy củ nghiêm ngặt, người bình thường không thể tùy tiện ra vào.

- Vào cung phải xuống xe ngựa, mong mọi người phối hợp.

- Tỷ tỷ hôn mê bất tỉnh, ông bảo tỷ ấy xuống thế nào?

Mộng Hàm Yên lên tiếng, nhìn Nguyệt Thiên Mi vẫn đang hôn mê, trong lòng đầy lo lắng.

- Đây là quy tắc trong cung! Trừ Nguyệt công chúa, những người khác không được vào. Ngoài ra, trong hoàng cung, chỉ có người được bộ hạ đặc biệt cho phép mới có thể ngồi xe, những người khác đều phải đi bộ!

Tướng giữ cửa nói rất cứng nhắc, không có ý dãn xép.

- Các ông quá không nói lý lẽ!

Mộng Hàm Yên tức giận nói, hiện tại Nguyệt Thiên Mi cần vào cung trị liệu, thế mà lại bị ngăn ngoài cửa cung.

- Đây là quy tắc! Mặt tướng không dám vi phạm!

Tướng giữ cửa vẫn thái độ như vậy, khăng khăng không cho qua.

- Nếu không cho vào thì chúng ta tìm linh y trong thành.

Mộng Hàm Yên nghĩ cứ kéo dài thế này cũng không hay, thà rằng đi vòng trở lại tìm người khác chữa trị.

- Có chuyện gì?

Giọng nói như gió mát chậm rãi vang lên, một chiếc xe ngựa xuất hiện ở cửa cung.

- Khởi bẩm hầu gia, công chúa Nguyệt tộc hòa thân hôn mê bất tỉnh, không thể đi bộ vào cung!

Tướng giữ cửa nói, nhìn người tới với vẻ tôn kính.

- Ô? Nếu Nguyệt công chúa hôn mê thì nên mau chóng vào cung trị liệu, để bệnh tình trì hoãn sẽ không tốt!

Nam tử chậm rãi nói, giọng điệu nhẹ nhàng khiến người khác nghe như tắm gió xuân.

- Nhưng đây là quy tắc trong cung!

Tướng giữ cửa khó xử nói.

- Vậy để Nguyệt công chúa ngồi xe ngựa của bốn hầu vào cung đi.

Nam tử bước ra khỏi xe ngựa, đi về phía đoàn người Nguyệt tộc.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Cầm Hầu Mai Hàn Sinh

- Chuyện này?

Thiên Ca nhìn về phía Mộng Hàm Yên, tuy nàng còn nhỏ tuổi nhưng vừa rồi nàng bênh vực lẽ phải cho Nguyệt Thiên Mi, không sợ hãi cường quyền khiến hấn cảm thấy đáng tin cậy.

- An nguy của tỷ tỷ quan trọng nhất, hiện tại chỉ có thể làm như vậy!

Mộng Hàm Yên nói, bảo Thiên Ca bế Nguyệt Thiên Mi vào trong xe của nam tử kia.

- Ta không biết huynh là ai, cho nên để bảo đảm an nguy của tỷ tỷ, ta cũng muốn cùng vào.

- Không thành vấn đề!

Nam tử gạt đầu, gương mặt tuấn tú nho nhã nở nụ cười thân thiết.

Mộng Hàm Yên ngồi lên xe, theo hấn vào hoàng cung.

- Vị hầu gia kia là ai thế?

Thiên Ca và những người Nguyệt tộc khác không được vào cung, chỉ có thể ở ngoài cung chuẩn bị trở về Nguyệt tộc phục mệnh.

- Ngài ấy là Cầm hầu tiếng tăm lừng lẫy của Thiên Vũ đế quốc chúng ta – Mai Hàn Sinh!

Tướng giữ cửa nói với ngữ điệu tôn kính và sùng bái.

- Mai Hàn Sinh! Chẳng lẽ là thiên hạ đệ nhất cầm sư?

Thiên Ca nhớ mình từng nghe qua cái tên này, Mai Hàn Sinh là cầm sư vô cùng nổi tiếng, không chỉ ở đế quốc Thiên Vũ mà cả ở những nơi khác nữa.

- Không sai! Đó chính là Cầm hầu của chúng ta!

Tướng giữ cửa từng ở xa xa nhìn Cầm hầu Mai Hàn Sinh đánh đàn, hình ảnh đó quả thực quá rung động cả trời và người.

Cả đời này ông cũng không quên!

Linh khí Liên Anh Sơn vô cùng nồng đậm, cho nên nơi này trừ chỗ ở của Thiên Vũ đế quân, những khu vực khác cũng dành cho các quý nhân được đặc biệt cho phép vào ở trong cung.

Cầm hầu Mai Hàn Sinh là một người trong đó, ở Trường Ca Điện.

Vì thân phận hấn tôn quý lại được Thiên Vũ đế quân Mặc Cẩn Tà đặc biệt cho phép nên có thể đi xe đến Trường Ca Điện.

- Đây là chỗ tỷ tỷ ta ở sao?

Mộng Hàm Yên thấy xe dừng trước một cung điện tao nhã liền mở miệng dò hỏi.

- Đây là chỗ ở của huynh!

Mai Hàn Sinh mỉm cười, từ tốn nói.

- Chỗ ở của Nguyệt công chúa còn phải đi một quãng rất xa nữa, trước tiên nên ở đây chữa trị tương đối ổn thỏa rồi hãy đi, bằng không để bệnh tình tri hoãn thì được không bù nổi mất.

- Vâng! Đa tạ huynh!

Mộng Hàm Yên nghe hẳn nói vậy cũng không khăng khăng đòi đến chỗ ở của Nguyệt Thiên Mi.

Nàng vốn định công nàng ấy ra ngoài nhưng vóc dáng quá nhỏ, thế là Mai Hàn Sinh đưa tay giúp bế nàng ấy lên.

Trong xe, huân hương vẫn vít lượn lờ bay đến mũi Nguyệt Thiên Mi, nàng ngửi thấy mùi thuốc thoang thoảng khiến người khác sáng khoái trên người hẳn, từ từ mở mắt.

Đập vào mắt là một khuôn mặt ấm áp như ngọc, và một đôi mắt dịu dàng như nước.

Mai Hàn Sinh bế Nguyệt Thiên Mi xuống xe, cổng Trường Ca Điện có trồng cây hoa, bóng râm xanh lục lơ mờ, ánh nắng vàng vụn vặt từ ngon cây đổ xuống.

Hàng mi của hẳn nhuộm sắc vàng khiến nàng cảm giác như hẳn đang tỏa sáng.

Nàng không biết nam tử này là ai nhưng lúc này nàng cảm thấy rất an tâm.

Trái tim, chợt hẫng một nhịp.

Một con gió thổi qua, cánh hoa từ trên cây rơi xuống như bướm bướm vỗ cánh đậu lên bờ vai hẳn.

Hình ảnh ấy quá đẹp!

Nàng yếu ớt tựa vào lòng hẳn, ý thức mơ hồ.

Mai Hàn Sinh đặt nàng lên giường trong thư phòng, thấy nàng đeo khăn che mặt, hô hấp có chút khó khăn bèn đưa tay muốn gỡ xuống.

- Huynh làm gì thế?

Mộng Hàm Yên thấy hẳn muốn gỡ khăn che mặt của Nguyệt Thiên Mi bèn cảnh giác nói, lập tức đến bên cạnh bảo vệ nàng ấy.

- Mặt của tỷ tỷ chỉ có phu quân tỷ ấy mới được nhìn!

- Huynh chỉ lo lắng nàng ấy hô hấp không tiện chứ không có ý cợt nhả.

Mai Hàn Sinh giải thích, thấy Mộng Hàm Yên nhìn hẳn như đề phòng sói thì không kiềm được cười khở.

- Huynh trông giống đám tặc háo sắc lắm sao?

- Anh hùng không hỏi xuất thân, lưu manh không nhìn tuổi tác! Mặc kệ huynh giống hay không giống, chuyện gì cũng đều có khả năng!

Mộng Hàm Yên nghiêm túc nói khiến Mai Hàn Sinh dở khóc dở cười.

- Linh y vẫn chưa tới ư?

- Huynh chính là linh y.

Mai Hàn Sinh nhẹ nhàng nói, giọng nói hiền hòa khiến người nghe như tắm gió xuân.

- Nàng ấy là đi đường quá mệt mỏi, lại ăn phải chất độc, cộng thêm hàn khí vào người nên mới ngất xỉu.

Dọc đường hẳn đã nhìn triệu chứng của Nguyệt Thiên Mi, nói ra tình trạng bệnh của nàng ấy vô cùng chuẩn xác.

- Nấu một chén thuốc cho nàng ấy uống sẽ không sao, bình thường chú ý nghỉ ngơi nhiều là có thể bình phục.

Hắn kê một đơn thuốc giao cho một tùy tùng.

- Lạnh quá!

Giọng nói yếu ớt của Nguyệt Thiên Mi thốt ra khỏi bờ môi.

- Ở đây có bếp lò, sẽ nhanh ấm lên thôi. Mọi người đi xe vất vả cả ngày, nghỉ ngơi chốc lát đi, sau đó huynh sẽ đưa nàng ấy về chỗ ở.

Mai Hàn Sinh đốt bếp lò trong nhà, hơi nóng nhanh chóng tỏa ra ngoài.

- Huynh thật tốt!

Mộng Hàm Yên thấy hần tử mi chu đáo như vậy, ấn tượng về hần không tệ.

Nàng cảm thấy con người hần rất tốt, rất xứng đôi với Nguyệt Thiên Mi!

- Muội không rời bỏ tỷ tỷ mình, muội cũng rất tốt!

Mai Hàn Sinh mỉm cười nói, nấu thuốc xong liền đưa cho Mộng Hàm Yên.

Nàng ngửi mùi thuốc, xác nhận thành phần không có vấn đề rồi định đưa tay dứt cho Nguyệt Thiên Mi.

Nhưng Nguyệt Thiên Mi nằm đó, nàng không thể nào dứt thuốc.

- Có thể phiền huynh giúp không?

- Giúp thế nào?

Mai Hàn Sinh khó hiểu hỏi, hần chưa từng dứt thuốc cho ai bao giờ.

Y thuật của hần rất cao nhưng đa số mọi người đều không biết, họ chỉ biết hần giỏi đánh đàn.

- Huynh giúp muội đỡ tỷ tỷ ngồi dậy là được.

Mộng Hàm Yên nói, bụng chén thuốc nóng trong tay, nhẹ nhàng thôi.

- Ồ! Được!

Mai Hàn Sinh bước tới đỡ Nguyệt Thiên Mi dậy, để phòng ngừa nàng ấy ngã xuống tiếp, hần bèn ngồi phía sau mà đỡ.

Tư thế này quá mức thân mật, gương mặt hần hơi ửng đỏ.

Nguyệt Thiên Mi cảm nhận được hơi ấm sau lưng, vô thức dựa vào lòng hần.

Mộng Hàm Yên nhìn cảnh họ bên nhau, cảm thấy rất vui mắt thích ý!

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyệt Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Miếu Cổ Anh Đào Tím Trong Hoàng Cung

Mộng Hàm Yên dứt Nguyệt Thiên Mi uống thuốc xong, thấy sắc mặt nàng ấy tốt lên nhiều, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn nở nụ cười.

- Nơi này có huynh chăm sóc, muội có thể ăn chút gì đó rồi tùy tiện đi dạo ở Trường Ca Điện. Nhưng đừng rời khỏi phạm vi nơi này nhé, tránh gặp phải phiền toái.

Mai Hàn Sinh đỡ Nguyệt Thiên Mi nằm xuống, sau khi uống thuốc, nàng ấy vẫn phải nghỉ ngơi một lát mới có thể rời đi.

- Vậy được!

Mộng Hàm Yên cảm nhận được ý tốt của Mai Hàn Sinh, nếu hần muốn hại các nàng thì căn bản không cần phí nhiều công sức như thế.

Mai Hàn Sinh sai người đưa cơm canh nóng tới, Mộng Hàm Yên nuốt nước miếng, ngồi xuống bắt đầu ăn.

Thấy nàng ăn thật nhanh, Mai Hàn Sinh nở nụ cười hiền hòa.

- Đừng vội, từ từ ăn!

- Đại ca ca, muội vẫn chưa biết huynh là ai đấy?

Mộng Hàm Yên nhìn hấn, hấn mang đến cảm giác như một đại ca ca hàng xóm khiến phòng tuyến trong lòng nàng dần dần buông xuống.

- Huynh họ Mai, mai trong hoa mai. Tên Hàn Sinh, tự Lạc Tuyết.

Mai Hàn Sinh lịch sự nho nhã nói, hàn mai trang điểm trên góc y phục hấn lộ ra vài phần ngạo ý.

- “Phong linh mai ngữ, Ngạo cốt thiên hương. Bắc triều mặc tiêu, Nam tịch hàn sinh.” (1)

(1) Gió nghe tiếng của mai; Hoa mai có cốt cách, có hương thơm. Khi thủy triều lên nơi phương bắc buốt giá, người thổi tiêu đều im lặng. Khi thủy triều xuống nơi phương nam lạnh lẽo, tiếng sinh ca cũng không còn. (Tiêu là nhạc cụ tiêu biểu cho phương bắc, sinh là nhạc cụ tiêu biểu cho phương nam)

Mộng Hàm Yên đọc một đoạn khiến Mai Hàn Sinh bất ngờ kinh ngạc.

- Không ngờ tuổi của muội không lớn mà lại có ý văn như vậy!

Mai Hàn Sinh dường như phát hiện được vật quý, ánh mắt hiền hòa đánh giá Mộng Hàm Yên.

Nàng cảm thấy mình bị xem thường, nắm tay lại nói:

- Mai đại ca, muội không còn nhỏ nữa có được không?

- Vậy muội mấy tuổi?

Mai Hàn Sinh buồn cười nhìn nàng, rõ ràng là một tiểu nha đầu mà cứ không chịu thừa nhận.

- Muội.....muội cũng không biết! Dù sao chính là không nhỏ!

Mộng Hàm Yên nhìn thân thể nhỏ nhỏ với đôi tay nhỏ nhỏ của mình, lời nàng nói ra ngay cả mình cũng không thấy thuyết phục.

Nàng không nhớ chuyện trong quá khứ, thậm chí không nhớ mình mấy tuổi, điều này khiến nàng cảm thấy rất bất lực.

- Ha ha!

Mai Hàn Sinh cười khẽ, tiếng cười rất êm tai ấm áp.

Mộng Hàm Yên ăn xong, thấy Nguyệt Thiển Mi vẫn đang ngủ say bên đây cửa đi ra sân sau.

Trời vừa có một trận tuyết rơi, trong sân còn tuyết đọng.

Hậu viện có một cây mai già, xa xa có thể ngửi được hương mai phiêu đảng.

Một gốc hồng mai nở rộ đón gió, từng đóa hoa mai ngạo nghễ trên cành, hồng mai ánh tuyết cho nàng một cảm giác mạnh mẽ về thị giác.

- Đẹp quá!

Mộng Hàm Yên mặc váy hồng phong phanh đứng dưới gốc mai, đưa tay muốn đón lấy cánh hoa rơi xuống.

Đôi môi mềm mại của nàng cong lên như vầng trăng khuyết, vô cùng quyến rũ.

Khóa trường mệnh phượng hoàng trên cổ nàng phát ra âm thanh lạnh lạnh êm tai khiến linh hồn nàng chấn động.

“Thứ gì đang gọi ta?”

Nàng chợt cảm nhận được một sức hấp dẫn mãnh liệt khiến nàng không nhịn được muốn lại gần hơn.

“Ồ bên kia!”

Nàng đẩy cánh cửa hậu viện, băng qua rừng hoa mai.

Chỉ có xung quanh Trường Ca Điện trồng hoa mai, những nơi khác đều trồng linh hoa anh đào bốn mùa không héo.

Khóa trường mệnh phượng hoàng vô cùng nóng bỏng, phát ra ánh sáng màu vàng nhạt, tâm trạng nàng cũng trở nên kích động và nôn nóng.

Nàng đưa tay đẩy ra lớp dây mây, phát hiện hình như mình đã đến một nơi không có vết tích con người.

Hương anh đào nồng đậm phiêu phiêu trong gió, nàng ngẩng đầu nhìn lên, đó là một cây hoa anh đào màu tím, vươn ra những cành hoa như tán ô kéo

dài đến ngoài tường.

- Đây là đâu?

Nàng lúc này không hề đếm xỉa đến lời nhắc nhở trước đó của Mai Hàn Sinh, bởi sức hấp dẫn trong tim khiến nàng có vọng động muốn bất chấp tất cả.

Nàng nhất định phải tìm được thứ đó!

- Nơi này không có thủ vệ, cũng không có lối vào.

Mộng Hàm Yên nhìn tòa miếu vô cùng cổ xưa trước mắt, cổ đến mức không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng.

Cổng lớn bị khóa bởi một cái khóa to, dấu vết loang lổ, dây leo bám đầy cột trụ và mái hiên.

Nàng quanh quanh quẹo quẹo dọc đường nửa ngày mới tới đây, người khác e là còn không biết nơi này có một tòa miếu cổ bị bỏ hoang.

Song, điều kỳ lạ là khắp nơi đâu đâu cũng là tuyết trắng, nhưng tòa miếu cổ này lại không chút vết tích của tuyết.

“Nó đang ở trong đó!”

Nàng thấy bức tường của miếu cổ này rất cao nhưng có dây leo bám lên nên quyết định thử mạo hiểm.

Nàng nắm lấy dây leo, bò lên trên.

May là dây này đủ chắc cộng thêm chính nàng cũng xem như nhẹ nên có thể bò lên dù vất vả.

Khi Mộng Hàm Yên khỏ sở cực nhọc bò đến đầu tường, nàng thấy khung cảnh bên trong.

Một cây anh đào già màu tím ở bên cạnh đại điện miếu cổ, nhánh cây vô cùng rậm rạp, vươn ra đến ngoài tường.

Nàng quyết định bò từ trên cành vào, nhưng vừa đưa tay chạm đến cành hoa thì một con đầu nhói nóng bỏng truyền đến.

Những đóa hoa màu tím hóa thành ngọn lửa bùng cháy lao về phía nàng.

Nàng không ngờ như vậy, hoảng sợ lùi về sau, rơi xuống khỏi tường cao.

Nàng vốn nghĩ sẽ rơi vào bên trong nhưng bức tường cao của miếu cổ có một kết giới ngăn nàng đến gần. Dường như chỉ có thứ trong đó mới được vào.

“Lần này ngã thành chó ròi!”

Mộng Hàm Yên nhớ bức tường này cao khoảng mười trượng, nàng ngã xuống như thế, không chết cũng bị nội thương.

Nàng muốn đưa tay bám lấy dây leo nhưng khoảng cách quá xa, không thể bám được.

Vào lúc nàng nhắm mắt chuẩn bị tiếp xúc với mặt đất thì nàng cảm nhận được mình đang đè lên một thứ mềm mại.

- Ồ? Hình như cũng không đau!

Nàng chớp chớp đôi mắt sinh động, khó hiểu lắm bậm tịt nói.

- Bởi vì cô đè lên người ta! Cho nên người đau không phải cô!

Một giọng nói vô tội rơi vào tai Mộng Hàm Yên, lúc này nàng mới bất giác nhận ra hình như mình đúng là đang đè lên một người khác.

Nàng cúi đầu nhìn, phát hiện chẳng những mình đè lên một người khác mà đó còn là một mỹ nam vô cùng xinh đẹp!

Dung nhan như họa, thêm một nét sẽ dư, bớt một nét sẽ thiếu, ngoại hình có thể nói là cực kỳ hoàn mỹ.

Đây là một mỹ nam đẹp như tranh vẽ, dù là lúc cau mày cũng đẹp đến mức khiến người ta không nhận được muốn hôn một cái.

- Sao cô còn chưa đứng dậy khỏi người ta?

Toàn thân nam tử toát ra khí chất như trích tiên, trên dung nhan tuyệt mỹ hiện rõ sự không vui.

- Ta muốn dựa thêm một lát!

Lời nói vô lại của Mộng Hàm Yên khiến mỹ nam trích tiên đen mặt trong nháy mắt.

Hắn bị đè dưới người nàng như thế, tuy nàng rất nhẹ nhưng vẫn khiến hắn cảm thấy vô cùng lúng túng.

Tóc dài xõa tung dưới đất, vô cùng xinh đẹp giữa nền tuyết trắng.

- Đùa huynh thôi! Có ai nói với huynh rằng, hề gặp huynh là không kiếm được muốn trên không?

Mộng Hàm Yên nghịch ngợm nói, chống tay lên ngực hắn, bò dậy.

Bị móng vuốt nhỏ của nàng chống lên, khoe miệng của nam tử trích tiên co quắp.

Đây là sàm sỡ sao? Tiểu vô lại từ đâu ra thế?

- Không có!

Nam tử trích tiên thân nhiên nói, nếu có người muốn đùa giỡn hắn thì đều không còn sống trên đời này.

- Vừa nãy đa tạ huynh! Nhờ huynh làm cái đệm dày nên muội mới tránh được một kiếp.

Mộng Hàm Yên chân thành đa tạ nhưng đối phương dường như không có ý tiếp nhận.

Hắn căn bản là bị động mà!

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Tuyết Trần Phong

- Vậy ta cảm thấy vô cùng vinh hạnh! Có thể trở thành một cái đệm dày!

Nam tử trích tiên đứng dậy, tao nhã vô tuyết đọng trên người, khôi phục dáng vẻ tiêu sái không nhiễm bụi trần.

- Cơ hội như vậy quả thực không phải ai cũng có đâu!

Mộng Hàm Yên cười tươi rói, bộ dạng đường đường chính chính hoàn toàn không chút áy náy khiến nam tử trích tiên liếc xéo.

- Huynh xem như là đã cứu mạng muội, lần sau có cơ hội muội sẽ báo đáp huynh! Bây giờ muội phải về rồi!

Nàng thấy mình không thể vào được tòa miếu cổ, chỉ có thể tạm thời từ bỏ, đợi sau khi về điều tra thêm tình hình ở đây rồi lại định đoạt.

Tính toán thời gian thì Nguyệt Thiên Mi hẳn là sắp tỉnh lại, nàng đi lâu như vậy, phải về ngay mới được.

Nàng đi vào rừng, bóng dáng nho nhỏ như tinh linh đáng yêu trong rừng.

Nam tử trích tiên nhìn theo bóng dáng nàng, trên gương mặt tuấn mỹ hiện rõ vẻ nghi hoặc.

“Nha đầu này sao xuất hiện ở đây?”

Hắn đứng trước miếu cổ, quay đầu nhìn cổng lớn khóa chặt.

Tòa miếu cổ này hoang vắng đã lâu, lẽ ra không nên có người biết đến sự tồn tại của nó mới phải.

Nhưng tiểu nha đầu kia sao đến được nơi này?

Hắn cảm nhận tình hình của tòa miếu cổ, lẩm bẩm nói:

- Phong ấn ở đây càng ngày càng yếu rồi, thứ kia sẽ nhanh chóng xuất hiện trên thế gian thôi.

Lúc hắn định rời đi thì bóng dáng màu hồng nọ lại xuất hiện trước mắt hắn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào kết hợp với bộ dạng tức giận thờ phỉ phò, hiển nhiên là nàng chạy một mạch trở về.

Nàng vội vã chạy tới, thấy hắn còn ở đây, gương mặt trong nháy mắt cười tươi như hoa.

Có điều dưới chân nàng không có phanh, giẫm lên đá còn đọng tuyết, trượt chân, hoa lệ ngã nhào vào lòng trích tiên.

Hắn không phải không tránh được nàng nhưng nghĩ đến việc nàng ngã trên đất thì hắn không muốn tránh, cứ để nàng lao vào lòng.

Không biết tại sao, hắn luôn cảm thấy hình như mình quen biết nàng!

Nàng đem đến cho hắn một cảm giác vô cùng phức tạp.

- Cô muốn làm gì?

- Muội không tìm được đường về, muội lạc đường!

Mộng Hàm Yên nói, về mặt bất đắc dĩ.

Vừa nãy nàng muốn về nhưng sau khi vòng một vòng thì bị thăm phát hiện mình không tìm được đường về.

May là có cảm ứng đặc thù đưa nàng quay lại nơi này.

- Huynh có thể đưa muội đến Trường Ca Điện không?

Nàng ngẩng đầu nhìn nam tử trích tiên hỏi, hắn trông vô cùng lãnh đạm, là kiểu người không thích lo chuyện bao đồng.

Nàng không biết hắn có chịu giúp hay không, tóm lại vẫn muốn thử một lần.

- Đi thôi!

Nam tử trích tiên nắm tay nàng, trực tiếp bay lên, chân giẫm lên tuyết đầu cành, hệt như chim bay giữa trời cao.

Mộng Hàm Yên dựa vào bên cạnh hắn, nhìn khuôn mặt đẹp đến mức khiến người khác đổ kỵ của hắn, trong đầu tựa như cũng có một bóng dáng tương tự, có điều nhìn không rõ lắm.

- Huynh là ai? Có phải chúng ta đã từng gặp nhau không?

Nàng không kiếm được mở miệng hỏi, phải chăng họ đã từng quen biết?

Nàng cảm nhận được sự hờ hững lạnh nhạt trong linh hồn hắn, nếu họ chưa từng quen biết thì hắn là hắn sẽ không giúp nàng.

Hắn đặt nàng ở hậu viện Trường Ca Điện, giọng nói trong trẻo êm ái vang lên bên tai nàng:

- Nhớ kỹ tên của ta, Tuyết Trần Phong.

Nàng cảm giác được hơi thở nguy hiểm toát ra từ người hắn nhưng vẫn không dám được muốn đến gần hơn.

Tựa như một đóa hoa bị ngan chết người, rõ ràng nở bên bờ hoàng tuyền nhưng đẹp đến mức khiến tâm hồn mê say.

- Tuyết – Trần – Phong.

Nàng nhớ cái tên này, ngẩng đầu nhìn về phía hắn.

Nhưng chỉ thấy từng con bướm xinh đẹp quyến rũ bao quanh người hắn, những con bướm địa ngục màu tím nhỏ hơi trong suốt mang đến cảm giác lộng lẫy và rực rỡ. Trên cánh bướm mềm mại là hoa văn nhụy hoa mạn đà la tuyệt sắc.

Chúng bay múa tạo nên ánh sáng lóa mắt, xinh đẹp mà quý dị.

- Bướm địa ngục.

Nàng đột nhiên bật thốt tên loài bướm ấy, rõ ràng nàng không nhớ nhưng khi nhìn thấy vẫn có thể nhận ra.

Điều này chứng minh trước đây nàng từng thấy loại bướm này rồi!

Những con bướm địa ngục tung bay múa lượn, trong ánh sáng tím lóa mắt ấy, nam tử trích tiên Tuyết Trần Phong chậm rãi biến mất.

- Yên nhi! Yên nhi muội ở đâu?

Giọng nói lo lắng của Nguyệt Thiên Mi từ trong nhà vọng ra, sau khi nàng tỉnh lại không thấy Mộng Hàm Yên, hỏi thăm mới biết muội ấy đã ra ngoài, nàng bèn đi tìm.

- Muội ở đây!

Mộng Hàm Yên vội vàng đi vào, không để Nguyệt Thiên Mi chờ lâu.

- Nguyệt tỷ tỷ có thấy đỡ hơn chưa?

- Tỷ đỡ hơn nhiều rồi, đa tạ Yên nhi dọc đường luôn chăm sóc tỷ, là tỷ liên lụy muội!

Nguyệt Thiên Mi áy náy nói, cảm thấy mình đã liên lụy Mộng Hàm Yên.

Nàng không giúp được gì cho muội ấy, ngược lại còn khiến muội ấy chịu vất vả.

- Không có chuyện đó đâu! Đừng nói gì mà liên lụy với không liên lụy, tỷ chăm sóc tốt chính mình mới là điều nên làm!

Mộng Hàm Yên cảm nhận được sự ấm áp Nguyệt Thiên Mi mang đến cho nàng, trong lòng không khỏi cảm động.

Được đối đãi dịu dàng như vậy, nàng cảm thấy rất vui vẻ.

- Lần này nhờ Mai đại ca cứu tỷ, cũng nhờ huynh ấy chữa trị cho tỷ. Tỷ có gặp huynh ấy chưa?

- Ủ! Tỷ đã đa tạ huynh ấy rồi!

Lúc Nguyệt Thiên Mi tỉnh lại thì thấy người nam tử ấm áp như ngọc ấy canh giữ bên người nàng.

Hắn mang đến cho nàng cảm giác như tắm gió xuân, khiến cảm giác bất an trong lòng nàng đều biến thành khói bụi.

- Yên nhi, muội biết huynh ấy tên gì không?

Nguyệt Thiên Mi trước đó vội vàng, chưa kịp hỏi. Thêm vào đó, nàng cũng ngại mở miệng hỏi nên vẫn chưa biết tên hắn.

- Huynh ấy tên Mai Hàn Sinh, tự Lạc Tuyết. Tên đẹp lắm đúng không?

Mộng Hàm Yên thấy Nguyệt Thiên Mi dường như rất hứng thú với huynh ấy khiến nàng không khỏi cười thầm.

- Mai Lạc Tuyết, đúng là rất đẹp!

Nguyệt Thiên Mi cảm thấy tên này đầy ý thơ, nó khiến nàng tựa như thấy cảnh đẹp thê lương của tuyết và hoa mai.

- Rất xứng với Nguyệt tỷ tỷ đấy!

Mộng Hàm Yên che miệng cười, nàng nhìn ra được Nguyệt Thiên Mi có ấn tượng rất tốt với Mai Hàn Sinh.

- Yên nhi đừng đùa tỷ!

Nguyệt Thiên Mi thẹn thùng nói, đỏ mặt.

- Chúng ta nên đi thôi, dù sao tỷ cũng là công chúa hòa thân của Nguyệt tộc, ở lại nơi này lâu sẽ khiến người ta bàn tán.

Nụ cười trên mặt nàng chậm rãi biến mất, nhớ tới nam tử lãnh khốc vô tình kia, sắc mặt nàng tái nhợt đi mấy phần.

- Được! Vậy chúng ta nói lời từ biệt với Mai đại ca thôi!

Mộng Hàm Yên nhìn về mặt tỷ ấy, cảm thấy tỷ ấy giống như không phải tới hòa thân mà là tới pháp trường.

Có điều tỷ ấy sợ như vậy cũng bình thường, bởi hai huynh đệ kia đều không phải hạng người lương thiện, người này so với người kia càng biến thái hơn, đổi thành nàng nàng cũng không gả!

Nàng không biết tại sao ban đầu mình lại ngồi lên kiệu của Quý vương? Chắc trúng tà nhỉ?

Nàng cảm thấy mình cần thiết phải điều tra thêm nguyên nhân, nhân tiện hiểu về thân thế, lai lịch của mình, không đến mức cái gì cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Đúng Là Cực Phẩm Nhân Gian

Hai người vào thư phòng, những bức tranh chữ, tranh thủy mặc tươi mát thanh nhã treo trong phòng, Mai Hàn Sinh đang ngồi trước bàn đọc sách, tay cầm quyển sách.

Ánh nắng nhạt ngoài cửa sổ rơi trên người hắn, trông hắn rất bình yên.

Mái tóc dài như nước xỏa trên vai, một cây trâm ngọc hàn mai ngạo tuyết cắm trên tóc hắn.

Áo xanh như sương, sinh động phóng khoáng.

Nguyệt Thiên Mi nhìn dáng vẻ hắn nghiêm túc đọc sách, trái tim đập thành thịch.

Gương mặt dưới lớp vải sa không kiềm được mà đỏ ửng.

Mộng Hàm Yên cũng thấy hình ảnh xinh đẹp này nhưng nàng vẫn cảm thấy trích tiên nàng gặp ở miếu cổ trước đó mới đúng là cực phẩm nhân gian!

Cao ngạo lạnh lùng như vậy, tiên khí như vậy, hoàn mỹ đến mức không giống người phàm!

Không biết hắn là ai? Sau này còn có cơ hội gặp lại không?

- Ra ngoài chơi đã mới về đây à?

Những lời thân thiết của Mai Hàn Sinh kéo gần khoảng cách giữa hai người.

Hắn như đại ca ca hàng xóm đang nhìn tiểu muội muội ham chơi vậy, ánh mắt không hề có ý trách móc.

- Muội đâu có chơi đã! Muội nói rồi, muội không phải con nít!

Mộng Hàm Yên không phục nói, khiến Nguyệt Thiên Mi cũng cười.

- Yên nhi, muội trông nhiều lắm cũng chỉ mười hai tuổi, vẫn chưa được xem là người lớn đâu! Đợi thêm mấy năm nữa, muội mới có thể nói mình không phải con nít.

Nguyệt Thiên Mi cười trêu, nhìn dáng vẻ đáng yêu của Mộng Hàm Yên khi nói mình không phải con nít, hiển nhiên là một đứa trẻ dễ thương mà!

- Muội đâu có nhỏ như vậy....

Mộng Hàm Yên không phục nói, nàng tìm một cái gương nhìn vào, thiếu nữ trong gương nhỏ nhắn đáng yêu, ngoại hình non nớt.

- Muội cảm thấy mình ít nhất cũng mười ba tuổi!

Nàng lẩm bẩm tự nói khiến hai người kia đều bật cười thành tiếng.

- Ha ha ha!

Nguyệt Thiên Mi nhìn nụ cười trên khuôn mặt tuấn tú của Mai Hàn Sinh, rục rịch mà ảm áp đến thế.

Nếu đời này có thể có một nam tử ảm áp như ánh mặt trời làm bạn bên cạnh thì có lẽ cuộc đời sẽ không tịch mịch như tuyết nhỉ?

Người ấy như một gốc hồng mai giữa trời băng đất tuyết, sưởi ấm cả mùa đông.

- Quên mất, bọn muội đến là để nói lời từ biệt! Đa tạ huynh ra tay giúp đỡ! Thiên Mi vô cùng cảm kích!

Nguyệt Thiên Mi nhẹ nhàng hành lễ, rất có phong phạm của đại gia khuê tú.

- Mai đại ca sau này gặp lại!

Mộng Hàm Yên vẫy tay với Mai Hàn Sinh, trong lòng vẫn nghĩ rốt cuộc mình mấy tuổi.

- Lạc Xuyên, đưa hai người họ đến Thủy Nguyệt Cung!

Mai Hàn Sinh dặn thân tín bên người đích thân đưa họ đi.

Hắn ở trong cung lâu, đương nhiên biết cung điện mà công chúa Nguyệt tộc sẽ ở.

Thiên Vũ đế quân tuyển hậu, các nước các tộc đều đưa công chúa tới, muốn họ trở thành đế hậu của đế quốc Thiên Vũ.

Theo thân phận công chúa của các tộc, muốn vào cung làm phi là chuyện vô cùng đơn giản, xem như là hôn nhân chính trị.

Nhưng nếu muốn trở thành đế hậu duy nhất, thê tử kết tóc duy nhất của Thiên Vũ đế quân, thì khó như lên trời. Họ nhất định phải vượt qua tất cả đối thủ cạnh tranh mới có thể tranh được chút cơ hội.

- Nếu gặp khó khăn gì thì bảo người đưa thứ này đến chỗ huynh, huynh sẽ biết là hai muội gặp nạn! Huynh sẽ ra sức giúp đỡ!

Mai Hàn Sinh bẻ một nhánh hồng mai, giao cho Mộng Hàm Yên.

Mộng Hàm Yên cầm nhánh hồng mai trong tay, chớp chớp đôi mắt linh động, nghiêm túc hỏi hân:

- Mai đại ca, chúng ta bèo nước gặp nhau, vốn không quen biết, tại sao huynh giúp bọn muội như vậy? Không phải là coi trọng nhan sắc của Nguyệt tỷ chứ?

- Yên nhi!

Nguyệt Thiên Mi tức thời đỏ mặt, lên tiếng quở trách.

- Có thể gặp nhau là duyên phận! Dù năng lực của huynh không đủ để xưng bá thiên hạ, nhưng huynh muốn dùng hết khả năng của mình giúp đỡ những người cần giúp đỡ.

Mai Hàn Sinh nhẹ nhàng nói ra ý nghĩ trong lòng.

Họ vừa mới quen nhau nhưng hân cho rằng bằng hữu không thể dùng thời gian quen biết dài ngắn để đánh giá mức độ sâu nặng trong tình cảm, mà đó là một loại cảm giác.

Có những người đã định sẵn là có duyên với nhau!

- Ở đời có quá nhiều bất công và đau khổ, mỗi người đều có vận mệnh của riêng mình, sức huynh nhỏ bé có lẽ không thể thay đổi được gì, thế nhưng, tặng người hoa hồng, tay vẫn lưu hương (1).

(1) Tặng người hoa hồng, tay vẫn lưu hương: ý nói khi mình tặng quà hoặc giúp đỡ người khác thì bản thân cũng nhận được niềm vui.

Mộng Hàm Yên nhón chân, đưa tay vỗ vỗ vai hân:

- Loại người tốt như huynh sẽ có ngày chịu thiệt thòi!

- Kỳ thực muội cảm thấy lời huynh nói rất có lý! Chỉ là vận mệnh của muội đã định, không thể nào thay đổi.

Nguyệt Thiên Mi lắc đầu, từ khoảnh khắc nàng bước lên con đường này thì đã không thể nào quay lại, không ai cho nàng cơ hội lựa chọn.

Nàng không có quyền nói không, bởi nàng chỉ là một con cò.

Hai nàng ngồi xe chuyên dụng của Mai Hàn Sinh, do Lạc Xuyên đích thân hộ tống, dọc đường không hề bị thị vệ tuần tra ngăn cản.

Nếu để hai nàng đi bộ xa như vậy giữa trời đông giá rét này thì cũng là một loại giày vò.

- Phía trước chính là Thủy Nguyệt Cung, bên trong không chỉ có hai người ở mà có cả những người khác nữa, mọi việc cẩn thận!

Lạc Xuyên lên tiếng, xem như nhắc nhở hai nàng.

- Đa tạ!

Nguyệt Thiên Mi xuống xe, nhìn Thủy Nguyệt Cung cách đó không xa.

Mộng Hàm Yên đứng cạnh nàng ấy, nhìn tòa cung điện vô cùng lộng lẫy, hồ nước xung quanh đã đóng băng, một chiếc cầu lớn bắc ngang qua hồ, vươn thẳng đến Ngũ Nguyệt Cung.

Lạc Xuyên đưa các nàng đến đây liền tự quay về phục mệnh.

- Yên nhi, tỷ hơi sợ.

Nguyệt Thiên Mi nhìn tòa cung điện rộng rãi khí thế này, trong lòng bỗng dưng sợ hãi, dường như trước mắt không phải cung điện xa hoa mà là thú dữ tai ương vậy.

- Đừng sợ! Có muội ở đây!

Mộng Hàm Yên nắm tay Nguyệt Thiên Mi, cho nàng ấy sức mạnh kiên định.

- May mà có muối!

Nguyệt Thiên Mi cảm thấy ở nơi này mình không hề cô đơn, trái tim sợ hãi cũng trở nên bình tĩnh hơn.

Mộng Hàm Yên nói:

- Đi thôi! Bất luận có khó khăn gì, chúng ta cùng nhau san phẳng nó!

Ở nàng có một sức truyền cảm, có thể khiến người khác cảm thấy yên tâm.

- Ủ!

Nguyệt Thiên Mi hít sâu một hơi, cất bước đi về phía Thủy Nguyệt Cung.

Băng qua chiếc cầu, hai nàng đến cửa cung, thủ vệ cửa cung liếc nhìn họ.

- Đưa ra tín vật thân phận.

Thủ vệ mặt không biểu cảm nói, nữ tử đến ở Thủy Nguyệt Cung đều chưa được sắc phong chính thức nên địa vị không cao hơn họ.

Vào cửa Thủy Nguyệt Cung, có thể còn sống ra ngoài hay không thì phải xem bản lĩnh của mỗi người.

Nguyệt Thiên Mi lấy ra văn thư Nguyệt tộc, văn thư này tổng cộng hai bản, một bản trên tay nàng, bản còn lại trên tay thị vệ hộ tống.

- Vào đi!

Sau khi xác định văn thư không có vấn đề, thủ vệ mở cánh cửa dày cộm nặng nề của Thủy Nguyệt Cung cho họ qua.

Cửa cung đồ thảm viền vàng rực rỡ dưới ánh chiều tà, thế nhưng khói mù trong thâm cung đủ để biến hết thấy huy hoàng thành tro bụi, hóa hồng nhan thành bộ xương khô.

Sau khi họ vào, có một lão ma ma dẫn đường.

- Ôi chào! Ai thế này? Đến muộn như vậy, làm giá cũng thật cao!

- Đeo khăn che mặt, ngay cả dáng vẻ cũng không dám lộ, nói không chừng là một người xấu xí đấy!

- Hòa thân mà còn dẫn theo trẻ nhỏ, tưởng đi chơi à?

Một đám oanh oanh yến yến thấy Mộng Hàm Yên và Nguyệt Thiên Mi đi vào, bèn mỗi người một câu chỉ chỉ chỏ chỏ.

Vừa vào cung, họ đã bày ra trận thế lớn như vậy để nghênh đón các nàng!

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Muội Muội Của Bồn Công Chúa

- Yên nhi, ở đây chúng ta lạ nước lạ cái, không nên xích mích với họ!

Nguyệt Thiên Mi nghe họ nói thì cắn cắn đôi môi đỏ, nhin xuống.

Chuyện nhỏ không nhin sẽ hỏng chuyện lớn!

Nàng không muốn vì mấy câu nói đó mà rước lấy phiền toái vô tận.

- Vâng!

Mộng Hàm Yên cũng không muốn rước phiền toái về cho Nguyệt Thiên Mi, đám nữ nhân như hổ như sói này người nào người nấy đều không phải hạng tốt lành gì.

Một nữ tử mềm yếu như Nguyệt Thiên Mi ở cái nơi ăn thịt không nhả xương này vốn đã vô cùng nguy hiểm, nếu gặp phải kẻ tiểu nhân cố tình gây khó dễ thì càng khó sống yên.

Nàng kiềm chế cơn giận trong lòng, không nói gì với họ.

Thấy hai nàng không đáp trả, họ cảm thấy như mình đánh vào vải bông, không có hiệu quả gì.

Họ không vui!

Thấy Nguyệt Thiên Mi đi tới, có người đưa chân ra khiến nàng ấy vấp ngã.

May mà Mộng Hàm Yên đỡ kịp, nàng ấy mới không ngã nhào trên đất.

Mộng Hàm Yên tức giận ngẩng đầu nhìn lại thì thấy một nữ tử dung nhan diễm lệ.

Nàng ta trang điểm đậm, vẽ khuôn mặt như một bức tranh, đôi mắt xéch toát ra khí thế bén nhọn, kiêu ngạo tự mãn.

Trong mắt Mộng Hàm Yên, nàng ta là một con công vênh váo.

- Ha ha ha!

Nhìn Nguyệt Thiên Mi chịu thiệt, mọi người cười ồ lên.

Nữ tử diễm lệ nhìn hai nàng đầy khinh thường, lên tiếng chế nhạo:

- Nhìn gì mà nhìn? Tiểu nha đầu chưa từng thấy mỹ nhân đẹp như ta à? Nhìn bộ dạng nghèo kiết xác của ngươi hẳn là cũng không có bao nhiêu kiến thức.

- Ta đúng là chưa từng thấy người không biết xấu hổ như vậy! Bộ dạng chanh chua đủ chứng minh nội tâm cô méo mó cỡ nào! Dù trên mặt cô bôi bôi trét trét bảy tám lớp phấn cũng không che được mùi cặn bã đâu!

Mộng Hàm Yên thấy Nguyệt Thiên Mi nhiều lần nhượng bộ nhưng họ vẫn hùng hổ ép người thì không muốn thế nữa.

Nếu nhượng bộ chỉ khiến họ cho rằng các nàng dễ ức hiếp, càng lúc càng lấn tới thì thà rằng dứt khoát cứng rắn đối phó!

- Tiểu nha đầu leo mép, xem ta xé nát miệng ngươi đây!

Nữ tử diễm lệ giận dữ, đưa tay muốn đánh Mộng Hàm Yên, toàn thân giận đến run rẩy.

- Ta là công chúa Nguyệt tộc, ai dám động đến muôi muôi của bản công chúa?

Nguyệt Thiên Mi thấy Mộng Hàm Yên bị ức hiếp bèn lạnh giọng quát.

Nàng vốn muốn nhẫn nhịn cho êm chuyện, không muốn vô cớ rước lấy phiền toái nhưng những người này thật sự quá đáng!

Tượng đất còn biết tức giận, huống hồ nàng là con người bằng xương bằng thịt!

- Nàng ta chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ trong lời đồn!

- Nàng ta là công chúa Nguyệt tộc!

- Dựa vào nhan sắc của công chúa Nguyệt tộc, nàng ta không phải rất có khả năng trở thành đế hậu ư?

-

Mọi người sau khi biết thân phận Nguyệt Thiên Mi, vẻ mặt càng thêm nghiêm túc.

Họ vốn muốn ra oai phủ đầu với nữ tử mới tới, nào ngờ nàng ta lại có thân phận hiển hách như vậy!

Danh hiệu thiên hạ đệ nhất mỹ nữ đủ khiến nàng ta trở thành tiêu điểm chú ý của Thiên Vũ đế quân.

Nhưng đồng thời nó cũng khiến nàng ta trở thành mục tiêu công kích, kẻ thù chung của mọi người.

- Nguyệt tộc thì sao chứ? Từ Cung Diên ta trời sinh mỹ lệ, chẳng lẽ không sánh bằng nàng ta?

Ánh mắt bén nhọn của nữ tử diễm lệ Từ Cung Diên nhìn Nguyệt Thiên Mi đầy địch ý.

“Hậu vị này Từ Cung Diên ta muốn chắc rồi! Ai cũng đừng hòng tranh với ta!”

Nàng ta nói trong lòng, nhất quyết phải có được hậu vị.

- Bồn công chúa mệt rồi, các người tránh đường!

Nguyệt Thiên Mi thân nhiên nói, trong nhu nhược lộ ra khí thế kiên cường bất khuất.

Lần đầu tới Thủy Nguyệt Cung, nàng đã cảm nhận được ác ý nồng đậm.

May mà có Mộng Hàm Yên bên cạnh nắm lấy tay nàng, tiếp cho nàng đứng khí và sức mạnh.

- Hai vị ở phòng này.

Thanh ma ma dẫn đường âm thầm quan sát, đưa hai nàng đến chỗ ở.

- Nguyệt tỷ tỷ, ma ma này không đơn giản, nhớ để lại ấn tượng tốt cho bà ấy! Chúng ta vừa tới đã gây thù chuốc oán vô số, không thể không có người chiều cổ.

Mộng Hàm Yên nói nhỏ với Nguyệt Thiên Mi, nàng cảm thấy tiến cung không phải là việc cho người bình thường, ở đây bước bước kinh hoàng, nơi nơi nguy hiểm, người người đều là kẻ địch!

Nếu muốn sống thì phải mạnh hơn tất cả mọi người.

Rất rõ ràng, Nguyệt Thiên Mi hiện vẫn chưa đủ mạnh, cộng thêm đây là lần đầu tiên ra ngoài, hoàn toàn là dè dặt lo sợ.

- Đa tạ ma ma dẫn đường! Đây là chút tâm lòng nho nhỏ, mong ma ma vui lòng nhận cho.

Nguyệt Thiên Mi lấy ra một chiếc vòng ngọc tinh xảo đưa cho Thanh ma ma.

- Đa tạ Nguyệt công chúa!

Thanh ma ma cười híp mắt nhận lấy chiếc vòng ngọc chất lượng thượng đẳng, thái độ tốt hơn trước rất nhiều.

- Ma ma đi thông thả!

Nguyệt Thiên Mi thấy có hiệu quả, bèn cảm kích nhìn Mộng Hàm Yên.

Nàng cảm giác mình chưa hiểu muội ấy lắm, muội ấy trông rất nhỏ nhưng đôi lúc lại rất chín chắn.

- Yên nhi, muội thật thông minh!

- Tạm tạm! Muội chỉ thông minh chút xíu hà! Tại Nguyệt tỷ tỷ ngốc thôi!

Lời của Mộng Hàm Yên khiến Nguyệt Thiên Mi không kiềm được nở nụ cười.

Bầu không khí căng thẳng trở nên dễ chịu hơn rất nhiều.

- Vậy Nguyệt tỷ tỷ ngốc phiên Tiểu Yên nhi chỉ bảo nhiều hơn!

Nguyệt Thiên Mi nắm lấy tay Mộng Hàm Yên, có muội ấy bên cạnh thật tốt!

- Được! Yên tâm đi! Muội sẽ bảo vệ tỷ!

Mộng Hàm Yên gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng nghiêm túc.

Nàng nếu để một mình Nguyệt Thiên Mi ở lại đây, tỷ ấy chắc chắn không sống được đến ngày sắc phong.

Dù sao nàng vẫn muốn tìm kiếm bí mật của tòa miếu cổ kia nên trước tiên phải ở lại đây.

- Nguyệt công chúa, nô tỳ đưa cơm đến!

Có tiếng cung nữ truyền từ bên ngoài vào, đi đường vất vả, Nguyệt Thiên Mi quả thật rất đói.

- Vào đi!

Nguyệt Thiên Mi lên tiếng, cung nữ liền bưng thức ăn vào.

- Người tên gì?

Nguyệt Thiên Mi hỏi, muốn hiểu rõ hơn tình hình nơi này.

- Nô tỳ tên Cúc Thúy! Sau này nô tỳ sẽ hầu hạ công chúa!

Cúc Thúy đặt thức ăn lên bàn, giúp hai nàng thu xếp tốt chăn đệm, đốt huân hương, sau đó lui ra ngoài.

- Đi đường mệt chết được! Cảm thấy toàn thân như rã ra ấy!

Nguyệt Thiên Mi thấy Cúc Thúy đi rồi, trò chuyện với Mộng Hàm Yên cũng buông lỏng hơn nhiều.

Nàng không hề kêu nại, cho người khác cảm giác rất bình dị dễ gần.

- Nguyệt tỷ tỷ, tỷ có ngân châm không?

Mộng Hàm Yên hỏi, không cho Nguyệt Thiên Mi ăn com ngay.

- Có!

Nguyệt Thiên Mi lấy ra một cây ngân châm, hiếu kỳ xem Mộng Hàm Yên muốn làm gì.

- Nếu có độc thì ngân châm sẽ đổi màu. Trong cung này không thể tin ai cả, việc gì cũng phải cẩn thận.

Mộng Hàm Yên tuy mất đi ký ức quá khứ nhưng kiến thức trong đầu vẫn còn, lúc cần thiết sẽ tự động hiện ra.

- Được rồi! Thức ăn không có vấn đề!

- Vậy tỷ ăn đây!

Nguyệt Thiên Mi dọc đường đều chưa ăn gì cả, giờ đã đói muốn chết.

Nàng vừa cầm đũa lên chuẩn bị ăn thì nghe Mộng Hàm Yên nói:

- Không được! Bây giờ vẫn chưa thể ăn!

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Điệp Vũ Sơn Trang

- Tại sao?

Nguyệt Thiên Mi không hiểu nhìn Mộng Hàm Yên, nàng lớn tuổi hơn muội ấy nhưng lại không hiểu biết nhiều bằng muội ấy.

- Vì vẫn chưa kiểm tra bát đĩa! Thức ăn không có vấn đề không có nghĩa là an toàn.

Mộng Hàm Yên đặt đũa vào bát, rót nước ngâm một lát rồi dùng ngân châm thử.

Ngân châm đổi màu trong nháy mắt khiến trái tim Nguyệt Thiên Mi suýt nhảy ra ngoài.

- Là ai muốn hại chúng ta?

Nguyệt Thiên Mi vốn cảm thấy những người kia chỉ hơi ngang ngược chứ không ngờ họ lại ác độc như thế.

Các nàng vừa vào cung, bữa com đầu tiên đã bị hạ độc.

- Nguyệt tỷ tỷ, tỷ nghĩ cách chuẩn bị một bộ bát đĩa và ly rượu bằng bạc tinh khiết, lúc muội không có đây, tỷ cũng không tới nỗi bị độc chết.

Mộng Hàm Yên thấy Nguyệt Thiên Mi không hiểu cả những kỹ năng sinh tồn cơ bản thì lắc đầu bất đắc dĩ.

- Ủ.

Nguyệt Thiên Mi bây giờ ngay cả khẩu vị ăn com cũng không có, chỉ cảm thấy toàn thân rét lạnh.

- Huân hương này cũng có vấn đề, mùi hơi ngọt, hẳn là thực dung hương. Người hương này thời gian dài sẽ khiến dung nhan tiêu tụy, người gầy trơ xương, mặt mũi dữ tợn.

Mộng Hàm Yên dội nước dập huân hương, cất giọng nhẹ nhàng nhưng khiến Nguyệt Thiên Mi sợ ngây người.

- Yên nhi, tỷ sợ quá!

Nguyệt Thiên Mi từ nhỏ không có thiên phú tu luyện nên không được gia tộc xem trọng, không ai xem nàng là mối uy hiếp, vì thế mới có thể bình an trưởng thành.

Trong lúc nàng trưởng thành, dung nhan mỹ lệ dần dần hiển lộ, lúc đó nàng mới được chú tâm bồi dưỡng.

Cầm kỳ thư họa thi tửu trà, mọi thứ nàng đều tinh thông.

Lúc đó nàng mới được người thân xem trọng, trong lòng cảm thấy vô cùng vui vẻ, nàng đã rất chăm chỉ nỗ lực mới có thể học được nhiều tài nghệ như thế.

Vì đạt được sự công nhận của mọi người, vì hi vọng mình là đứa con xuất sắc trong mắt phụ mẫu.

Song, khi bất ngờ nhận được thông báo phải đến đế quốc Thiên Vũ hòa thân, gả cho Thiên Vũ đế quân, nàng cảm thấy mọi hi vọng trước nay sụp đổ trong nháy mắt.

Không ai suy nghĩ giúp nàng xem nàng có thể sống sót ở nơi hiểm ác này hay không, họ chỉ muốn đem người vô dụng là nàng phát huy tác dụng nên có của một con cờ.

Về phần sau khi vào hoàng cung Thiên Vũ, nàng sống hay chết, hưng hay suy, họ đều không thèm để ý.

- Sợ gì chứ? Sợ không thể giải quyết vấn đề, chúng ta phải chiến thắng sợ hãi mới có thể sống tiếp.

Mộng Hàm Yên nói, nàng lấy nhanh mai trước đó Mai Hàn Sinh tặng, bẻ một phần, làm thành một đôi đũa đơn giản, rửa sạch sẽ rồi đưa cho Nguyệt Thiên Mi.

- Dùng cái này ăn cơm đi! Ăn no mới có sức đấu với đám yêu ma quỷ quái kia!

- Ủ!

Nguyệt Thiên Mi gỡ khăn che mặt xuống, lộ ra dung nhan như hoa như ngọc.

Dung nhan ấy rung động lòng người, dù là nữ tử cũng kiềm lòng không được.

Môi đỏ như hoa, làn da như tuyết mịn tưởng chừng có thể vắt ra nước, dung nhan không son không phấn vẫn đẹp đến khôn cùng.

- Nguyệt tỷ tỷ thật đẹp!

Mộng Hàm Yên hai tay chống cằm, mắt không hề nháy nhìn Nguyệt Thiên Mi.

- Yên nhi, muội tự đi soi gương thì biết thế nào là mỹ nhân chân chính!

Nguyệt Thiên Mi cảm thấy nhan sắc của Mộng Hàm Yên mới là thực sự mỹ lệ, chỉ là vẫn còn hơi non nớt, qua một hai năm nữa, muội ấy tuyệt đối sẽ là một giai nhân nghiêng nước nghiêng thành.

- Thật đẹp đến vậy sao? Tự dung muội thấy rất áp lực! Muội cũng phải chuẩn bị một cái khăn che mặt lại mới được, nghe nói đẹp quá sẽ gặp kiếp đào hoa!

Mộng Hàm Yên đùa, khiến Nguyệt Thiên Mi cười ra tiếng.

- Muội trước đó đã ăn ở chỗ Mai đại ca rồi, giờ không ăn nữa, để muội xem xem trong phòng còn vấn đề gì nữa không.

Nàng bắt đầu kiểm tra phòng ốc, xác nhận không có vấn đề mới tạm thời yên tâm.

- Nguyệt tỷ tỷ không khỏe, nghỉ ngơi trước đi! Muội ra ngoài hóng mát tí!

- Đừng về muộn quá, dọc đường nhớ cẩn thận!

Nguyệt Thiên Mi gật đầu, thân thể nàng hiện vẫn rất yếu, miễn cưỡng chống đỡ đến bây giờ.

Yếu đuối sẽ bị người khác ức hiếp, nàng phải mạnh mẽ lên.

Dọc đường nàng cứu Mộng Hàm Yên nhưng muội ấy lại bảo vệ nàng nhiều hơn, khiến nàng cảm thấy ấm áp.

Mộng Hàm Yên rời khỏi phòng, tìm cung nữ Cúc Thúy, muốn biết rõ là ai hạ độc hại các nàng.

Có điều nàng chưa quen với Thủy Nguyệt Cung, đi một vòng vẫn chưa tìm được Cúc Thúy, ngược lại lại nghe người ta bàn tán về chủ đề tân nương của Quý vương, nàng liền nấp vào bụi hoa nghe lén.

- Mọi người nghe gì chưa? Tân nương của Quý vương bỏ trốn ngay đêm đại hôn đấy!

- Suyt! Nhỏ tiếng chút! Ai dám nói bậy chuyện của Quý vương, cẩn thận đầu mình!

Một nữ tử khác khấn trương nói, ai mà không biết Quý vương máu lạnh tàn nhẫn, nếu ngài ấy biết các nàng dám bàn tán sau lưng thì chắc chắn sẽ chết người.

- Tân nương kia cũng quá to gan nhỉ? Chọc giận Quý vương thì người nhà không phải thâm sao? Nhất định sẽ bị giết hết cửu tộc.

- Lúc ta vào cung thì nghe nói Quý vương đã phái binh bao vây nhà mẹ đẻ của tân nương kia rồi! Chỉ đợi nàng ta tự chui đầu vào lưới thôi!

- Nhà mẹ đẻ nàng ta đúng là xui xẻo!

- Cũng đâu trách tân nương kia chạy trốn được, mọi người đều nghe nói rồi mà, tân nương của Quý vương sau khi vào phủ đều chưa từng có người sống đi ra, thậm chí ngay cả thi thể cũng không có. Tân nương này không biết đã là người thứ mấy rồi, tóm lại thật đáng sợ!

Có người hoảng sợ nói, nếu không phải danh tiếng của Quý vương quá kinh khủng thì cũng đâu tới nỗi ai nấy vừa nghe tiếng đã sợ mất mật.

- Ta biết nhà mẹ đẻ của tân nương Quý vương là Diệp Vũ son trang thành bắc!

- Diệp Vũ son trang không phải thế lực nhỏ, nhưng lần này e là gặp phải rắc rối rồi.

Mọi người nhỏ giọng bàn tán, bàn xong chuyện về tân nương của Quý vương thì bàn tới chuyện về Thiên Vũ đế quân.

“Diệp Vũ son trang thành bắc!”

Đôi mi thanh tú của Mộng Hàm Yên khẽ chau, nghe nói Quý vương phái binh bao vây nhà mẹ đẻ của nàng, nàng không nhịn được muốn đi xem tình hình.

Nhưng nàng xuất cung thế nào đây?

Tân nương của Quý vương mà họ nói là chỉ nàng, cũng có nghĩa nàng là tiểu thư của Diệp Vũ son trang.

- Mặc y phục này xuất cung e là không ổn!

Nàng đi dọc đường thấy Cúc Thúy lén la lén lút ra khỏi một gian phòng.

Qua khung cửa sổ, nàng thoáng thấy bóng người trong phòng chính là Từ Cung Diên.

Nhìn dáng vẻ của họ, Mộng Hàm Yên không cần hỏi cũng đoán được người sau lưng Cúc Thúy là ai.

Nàng theo sau Cúc Thúy, nhặt một chiếc gậy, nhân lúc vắng vẻ thì đánh lên nàng ta một cái, khiến nàng ta ngã xiu trên đất.

- Gậy này đúng là đánh nhanh – chuẩn – độc!

Mộng Hàm Yên kéo nàng ta vào trong góc, bắt đầu cởi y phục nàng ta.

Vì vóc người Cúc Thúy nhỏ thấp nên Mộng Hàm Yên có thể mặc vừa y phục của nàng ta.

- Y phục này bốc mùi của người cận bã, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, mình không thêm mặc đâu!

Nàng vừa che bai bộ y phục vừa nhanh nhẹn thay vào, sau đó tìm chỗ giấu kỹ bộ y phục của mình.

Nàng giả trang thành cung nữ, lục lọi một hồi thì tìm được lệnh bài trên người nàng ta.

- Ôi chao ôi! Đúng là may mắn!

Lệnh bài đặc biệt cho phép này trông có vẻ không phải đồ của Cúc Thúy, rất có thể là Từ Cung Diên đưa cho nàng ta bảo nàng ta lén lút ra ngoài làm chuyện xấu xa gì đó.

- Nhưng mà đường xuất cung vẫn xa quá!

Nàng giả trang xong xuôi, tay cũng đã có lệnh bài xuất cung nhưng nghĩ đến đường rồi cung vẫn còn xa thì vô cùng đau đầu.

- Thời gian cấp bách, mình phải nhanh nhanh lên!

Nàng vẫn nhớ đường ra ngoài, bèn vội vã rời Thủy Nguyệt Cung.

Có lẽ ở ngoài cung sẽ có câu giải đáp cho thân thể của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Cô Cảm Thấy Ta Dễ Bắt Nạt?

Mộng Hàm Yên vừa rời khỏi Thủy Nguyệt Cung không bao xa thì thấy Thiên Vũ đế quân Mặc Cẩn Tà cười dị thú lao vùn vụt ngang qua.

Nàng vội vàng cúi đầu, đứng vào một góc, sợ bị nhận ra.

Nhìn hần vụt qua người mình rồi, nàng mới bước ra.

- Các người nhanh nhanh lên, nếu để lỡ việc mua sắm cho các chủ tử thì các người không gánh nổi trách nhiệm đâu!

Một chiếc xe ngựa xuất hiện ở cổng sau Thủy Nguyệt Cung, đây là xe ngựa phụ trách xuất cung mua vật phẩm.

“Cơ hội tốt!”

Mộng Hàm Yên lén lút chuồn vào trong xe ngựa, lén vào một góc.

Xe ngựa nhanh chóng di chuyển, chạy về phía cửa cung.

- Mọi người xuống xe kiểm tra lệnh bài.

Thủ vệ cửa cung lên tiếng, bảo mọi người phải qua kiểm tra mới được ra ngoài.

Các cung nữ thi nhau lấy lệnh bài ra, Mộng Hàm Yên biết họ sẽ kiểm tra bên trong xe ngựa nên cũng chỉ có thể bước xuống, đưa ra lệnh bài.

Nàng mặc y phục giống mọi người, cộng thêm sắc trời mờ mờ nên không ai phát hiện có nhiều hơn một người.

- Được rồi! Không vấn đề gì! Ra đi!

Thủ vệ cất tiếng, mọi người lại lên xe ngựa.

Khi xe ngựa đến nơi phố xá sầm uất, tốc độ chậm lại, Mộng Hàm Yên nhảy xuống, hòa vào dòng người.

- Nếu có thể bay lên trời hay độn thổ thì tốt! Đi thể này sẽ gãy chân mất.

Mộng Hàm Yên đành chịu lắc lắc đầu, cảm thấy sức mình thực quá yếu.

Nàng cảm thấy mình lẽ ra không yếu thể này mới đúng! Nhưng thân thể nàng giờ đây đúng là yếu ớt như vậy, thậm chí đi nhiều một chút cũng thấy mệt đến choáng váng.

- Đi Điệp Vũ sơn trang thể nào đây?

Nàng muốn mua một con thú cưỡi nhưng tiếc là không xu dính túi, thứ duy nhất trên người nàng có thể cầm cố được là chiếc khóa trường mệnh.

Nhưng nàng biết khóa trường mệnh này vô cùng quan trọng với mình, nàng không thể mất nó.

Lúc này, nàng thoáng thấy trong đám người có một bóng dáng trích tiên trắng như tuyết, bèn vội vã chạy theo.

Bóng dáng trích tiên ấy băng qua cầu, quẹo vào một con hẻm.

Mộng Hàm Yên vội vàng đuổi theo, vừa vào hẻm thì đụng phải hần.

- Cô đi theo ta làm gì?

Tuyết Trần Phong thấy lại là nha đầu này thì không khỏi nhũn mày, nàng ấy đúng là âm hồn không tan mà!

- Trùng hợp quá! Không ngờ thể giới này lại nhỏ như vậy, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Mộng Hàm Yên ngẩng đầu, lộ ra nụ cười rục rờ.

- Cứ nói cô muốn làm gì đi! Không cần làm bộ làm tịch!

Tuyết Trần Phong nhìn nàng cười ngọt ngào như vậy thì cảm thấy không có chuyện gì tốt.

- Kỳ thực cũng không có gì, muội muốn đến Điệp Vũ sơn trang thành bắc xem náo nhiệt, nhưng tay nhỏ chân nhỏ chạy quá chậm nên muốn đi nhờ xe!

Mộng Hàm Yên sợ chiếc xe đi nhờ duy nhất này sẽ chạy mất nên không quên kéo góc áo hắn, đáng thương nói.

- Trần Phong ca ca, huynh giúp muội nha!

Giọng nói ngọt lịm, mềm mại của nàng rơi vào tai Tuyết Trần Phong khiến hắn có cảm giác không chống đỡ nổi.

- Xem náo nhiệt gì?

Tuyết Trần Phong hỏi, muốn biết nguyên nhân nàng đòi đến Điệp Vũ sơn trang.

- Huynh đừng là kiến thức hạn hẹp, không nghe chuyện tân nương của Quý vương chạy trốn sao? Muội nghe nói tân nương đó đến từ Điệp Vũ sơn trang, bởi vậy mới muốn đi xem náo nhiệt!

Mộng Hàm Yên kích động nói, mặt tươi như hoa khiến Tuyết Trần Phong cảm nín.

- Hưng phấn tới vậy à?

Tuyết Trần Phong liếc nàng, có thể nhảm chán hơn nữa không?

Vì một lý do thế này mà chạy tới đây!

- Chắc chắn rồi! Mau dẫn muội đi nào!

Mộng Hàm Yên kéo góc áo hắn, vất vả lắm mới tìm được một chiếc xe đi nhờ, nàng không muốn để nó chạy mất.

Tuyết Trần Phong khẽ cau mày, một tay nắm lấy tay nàng, trực tiếp bay về phía thành bắc.

- Á!

Mộng Hàm Yên thỉnh linh bị mang lên trời cao, sợ hết hồn, lập tức ôm lấy hắn như bạch tuộc.

- Buông tay! Bằng không ta sẽ ném cô xuống đấy!

Tuyết Trần Phong bị ôm chặt cứng, suýt không thể cử động.

Mộng Hàm Yên lắc mạnh đầu, kiên quyết không buông tay:

- Huynh muốn ném muội xuống, muội không buông!

-

Tuyết Trần Phong phát hiện mình gặp kẻ vô lại, thật sự rất đau đầu.

- Ta sẽ không ném cô xuống, cô đừng ôm chặt cứng như vậy, ta không cử động được.

- Ồ.

Mộng Hàm Yên chợt dạ gật đầu, hơi lỏng tay ra nhưng vẫn ôm lấy cánh tay hắn, thân thể mềm mại dán sát vào hắn.

Nếu không phải nàng còn nhỏ, hắn nghĩ mình không thể nào bình tĩnh được.

Cuối cùng cũng đến Điệp Vũ sơn trang thành bắc, Tuyết Trần Phong vốn định để nàng lại một mình nhưng nàng lại ý lại vào hắn.

- Huynh thấy nơi đây thù vệ nghiêm ngặt như thế, xung quanh lại có trọng binh canh gác, muối căn bản không vào được. Huynh làm người tốt thì làm cho trót, đưa muối vào trong son trang chơi đi!

- Ta có thể nói không ư?

Tuyết Trần Phong thấy nàng kéo góc áo hắn, ánh mắt đầy chờ mong nhìn hắn thì không thể nào nhẫn tâm cự tuyệt.

- Không thể!

Mộng Hàm Yên trả lời dứt khoát khiến Tuyết Trần Phong dờ khóc dờ cười.

Sao lại có người nhờ người khác giúp đỡ như vậy chứ?

Tuyết Trần Phong nhìn khuôn mặt trẻ con của Mộng Hàm Yên, nhàn nhạt hỏi:

- Cô cảm thấy ta dễ bắt nạt?

- Không hề!

Mộng Hàm Yên lắc đầu, nghiêm túc trả lời.

- Huynh là người duy nhất muối có thể nhờ giúp đỡ.

Nàng cô đơn nói, ánh mắt có chút bất đắc dĩ và bi thương.

Nàng không biết mình là ai, cũng không biết mình có người thân nào không, thậm chí không biết mình mấy tuổi, không biết gì về bản thân, ở trên đời này nàng không có gì cả.

Một mình nàng lẻ loi trợ trợ, không biết vì sao vẫn tồn tại giữa thế gian.

Nàng rất mệt mỏi! Cũng rất bận rộn!

Hiện giờ nam tử trịch tiên bên cạnh là người duy nhất nàng có thể khẩn cầu giúp đỡ, nếu ngay cả huynh ấy cũng không muốn giúp thì nàng không biết mình có thể tìm ai nhờ vả.

Lúc Tuyết Trần Phong nghe nàng nói mình là duy nhất, trái tim không khỏi hẫng một nhịp.

Nhìn nàng cô đơn bất lực, trong lòng hắn ngập tràn không nở.

- Đi thôi! Ta cũng đi xem náo nhiệt!

Sắc mặt Tuyết Trần Phong hơi phức tạp, hết lần này đến lần khác không thể cự tuyệt nàng.

Nàng tựa như có ma lực khiến hắn không thể nhẫn tâm với nàng.

Nhưng trong ký ức, rõ ràng hắn chưa từng gặp nàng!

Một thiếu nữ hồn nhiên rực rỡ như thế, nếu đã từng gặp qua, hắn không thể nào không nhớ.

Hắn mang Mộng Hàm Yên đáp xuống nóc nhà trong Điệp Vũ son trang, nghe bên dưới có tiếng nói chuyện, hắn bèn đỡ một miếng ngói đen ra để nhìn vào.

Bên dưới là phòng nghị sự của Điệp Vũ son trang, quân đội Quý vương bao vây phía ngoài, yêu cầu họ giao ra tân nương bỏ trốn, cho nên họ không thể rời khỏi.

- Lão gia! Bây giờ nên làm thế nào cho tốt đây?

Một người phụ nữ trung niên sốt ruột nói, vẻ mặt đầy hoảng hốt lo sợ.

Mộng Hàm Yên cũng nhìn xuống dưới, xem có phải người nàng quen hay không, nói không chừng có thể đánh thức ký ức trong đầu nàng.

- Sớm biết nha đầu thối đó to gan như vậy thì không nên đưa ả đi thay nữ nhi của chúng ta! Bây giờ ả đã thành thế này, Quý vương sẽ không bỏ qua cho nhà chúng ta!

Nam tử trung niên ngồi chính giữa tức giận nói, nếu không phải phu nhân của ông đưa ra chủ ý tặc hại đó thì giờ đâu có ra nông nỗi này.

- Ai bảo nha đầu không biết từ đâu chui ra kia vừa khéo ngất bên suối không xa Điệp Vũ son trang chúng ta, để ả làm thế thân cho bốn tiểu thư là phúc ba đời ả tu được!

Một tiểu thư yêu kiều nói, không chút ý áy náy.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Chỉ Là Muốn Quay Về

- Chuyện này đâu thể trách Tú Xuân! Tú Xuân là hòn ngọc quý trên tay chúng ta, chúng ta sao có thể đẩy con bé vào hố lửa? Ai mà không biết gả cho Quý vương sẽ chết không toàn thân chứ!

Trang chủ phu nhân Chung thị nói, vô cùng dung túng nữ nhi Tô Tú Xuân.

- Nữ nhi rõ ràng đã bỏ thuốc cho nha đầu kia, để ả ngoan ngoãn gả vào phủ Quý vương, nào ngờ ả tỉnh lại, còn to gan lớn mật bỏ trốn!

Tô Tú Xuân cũng không biết đã sơ sót chỗ nào mà mọi chuyện không phát triển theo kế hoạch của nàng ta.

Nàng ta vốn muốn tìm một kẻ thế thân, dù sao gả qua cũng là chết, đến lúc đó Quý vương đâu biết kẻ kia là giả mạo.

Nhưng người tính không bằng trời tính, tân nương bỏ trốn khiến họ trở tay không kịp.

- Một bước đi nhầm, toàn tộc hiểm nguy.

Tô trang chủ lắc đầu, nhìn ánh lửa trước mặt, sắc mặt nặng nề.

- Mọi người lúc đầu tìm được cô nương đó ở đâu? Chúng ta lại tìm nàng ta về, thỉnh tội với Quý vương, nói không chừng còn có cơ hội xoay chuyển.

Có người lên tiếng, chỉ sợ Quý vương đã nhìn thấy dáng vẻ của tân nương kia nên bây giờ họ không thể tùy tiện tìm một người thay thế.

- Nhị thúc, chưa ai từng gặp nha đầu đó, căn bản không biết nhà ả ở đâu, ả đến từ đâu. Lúc con gặp ả, hình như ả bị thương, trông vô cùng yếu ớt. Trên người ả cũng không có gì cả, muốn tìm được rất khó.

Tô Tú Xuân nói, nàng ta vốn muốn tìm một nha hoàn làm vật hi sinh, nhưng lại nghĩ nếu đã gặp nữ tử xa lạ này thì cứ hi sinh ả đi, dù gì cũng là người không quen biết.

- Ôi! Thế này thì khó rồi!

Mọi người lắc đầu, Quý vương hiện giờ muốn Diệp Vũ son trang giao người, họ tìm không được người thì giao thế nào đây?

- Mấy kẻ này đúng là xem mạng người như cỏ rác mà!

Mộng Hàm Yên nghe được Diệp Vũ son trang không phải người thân gì của nàng cả, ngược lại còn coi rẻ mạng người, đem nàng làm vật hi sinh!

Đúng là lỗ bịch!

- Mạng nữ nhi nhà mình là mạng còn mạng người khác thì không phải chắc?

Nàng tức giận rằng, hóa ra mình khổ sở bị ép làm tân nương của Quý vương như thế!

Nàng đã nói mà, với mắt nhìn của nàng, không có khả năng bụng đói ăn quàng như vậy!

Tuy đã rõ nguyên nhân nàng trở thành tân nương của Quý vương nhưng lại mất đi manh mối cuối cùng cũng chính là manh mối liên quan đến thân phận của nàng.

Không ai biết nàng là ai, trước đó cũng không ai gặp nàng.

Cái gọi là nhà mẹ đẻ của nàng căn bản chỉ là một trò lừa bịp.

Nghĩ đến việc vẫn không tìm được mình là ai, vẻ mặt nàng hơi mất mát.

Tuyết Trần Phong thấy thần sắc nàng thay đổi thất thường, không nhận được nói lời quan tâm.

- Đầu phải cô bị đưa đi làm tân nương của Quý vương, sao lại hồn bay phách lạc như vậy?

- Muội chỉ là muốn quay về!

Mộng Hàm Yên lắc đầu, nàng cảm thấy mình không về nhà được.

- Bé con muốn về đâu? Huynh tiễn muội một đoạn!

Tuyết Trần Phong vốn muốn mặc kệ tiểu nha đầu này nhưng nhìn vẻ mặt cô đơn của nàng, hẳn không thể nào bàng quan không đếm xỉa.

Mộng Hàm Yên thu lại nỗi mắt mát nơi đáy lòng, nói với Tuyết Trần Phong:

- Về Thủy Nguyệt Cung chứ đâu! Muội ra ngoài lâu lắm rồi, tỷ tỷ sẽ lo lắng!

Nàng hiện tại không biết nên đi đâu tìm quá khứ của mình, nàng cảm thấy tòa miếu cổ kia trong hoàng cung có lẽ sẽ có câu trả lời nàng muốn.

- Được!

Tuyết Trần Phong mang nàng bay vút qua nóc nhà, sau đó từ giữa bầu trời bay thẳng vào phạm vi hoàng cung. Kết giới ở đây không hề cản trở bước chân hắn, hắn qua lại hoàng cung tự nhiên như thường.

Không lâu sau, Mộng Hàm Yên nhận ra nàng đã về đến phụ cận Thủy Nguyệt Cung.

- Bé con, huynh đưa đến đây thôi, tự muội vào nhé!

Tuyết Trần Phong đưa tay sờ đầu nàng, nhìn đáng vẻ ngó người ra của nàng, cảm thấy rất đáng yêu.

- Tạm biệt Trần Phong ca ca! Đa tạ huynh!

Mộng Hàm Yên gật đầu, vẫy tay với hắn rồi cúi đầu lách qua cửa sau đi vào.

Nàng mặc trang phục cung nữ nên không khiến người khác chú ý.

Nàng tìm đến địa điểm giấu y phục, thay đồ, chôn y phục cung nữ của Cúc Thúy xong xuôi rồi mới về chỗ ở của mình.

Cửa không khóa, nàng đẩy mạnh bước vào, cảm giác như khí lạnh đều bị ngăn cách bên ngoài.

Nàng vào nhà đóng cửa cài then rồi xoay người tìm Nguyệt Thiển Mi, thấy nàng ấy chưa ngủ mà đang khiêu đèn viết chữ.

Thư pháp xinh đẹp tự nhiên, sống động trên trang giấy.

Nghe tiếng bước chân, nàng ấy ngẩng đầu lên, bút trong tay ngừng lại.

- Cóng rồi hả? Mau qua đây sưởi tay nè!

Nguyệt Thiển Mi không hỏi Mộng Hàm Yên đi đâu chơi, muội ấy có tự do của riêng mình, chỉ cần bình an là được.

Nàng đưa lò sưởi nhỏ đến gần Mộng Hàm Yên, đặt lòng bàn tay nhỏ lạnh lẽo của muội ấy lên, giúp muội ấy sưởi ấm.

- Nguyệt tỷ tỷ, muội không lạnh! Đừng để tỷ nhiễm lạnh!

Mộng Hàm Yên rút tay về, chạy bên ngoài thật lâu, toàn thân nàng đều lạnh ngắt.

Nàng tuy yếu ớt nhưng vẫn khỏe hơn Nguyệt Thiển Mi, xem như còn có chút căn cốt.

- Giờ này không có nước nóng, bằng không muội ngâm nước nóng sẽ thoải mái hơn nhiều!

Nguyệt Thiển Mi nói, nơi này dù sao cũng không phải là nhà, nàng cũng không phải phi tử chính thức, thế nên đồ ăn hay nước nóng đều được cung cấp theo đúng thời gian quy định.

Bây giờ đã qua giờ cung cấp nước nóng nên không thể có nước nóng.

- Ở nơi trời băng đất tuyết như vậy nếu được tắm suối nước nóng thì mới là sướng khoái!

Mộng Hàm Yên không nhịn được nói, nàng cũng rất muốn tắm nước nóng thoải mái.

Suốt quãng đường này, nàng đã mệt lắm rồi, khắp người khó chịu.

- Nhắc tới suối nước nóng, tỷ nghe nói đỉnh núi của hoàng cung Thiên Vũ có một suối nước nóng thiên nhiên, nhưng chỉ Thiên Vũ đế quân mới có tư cách

dùng. Nơi đó bình thường luôn là cấm địa.

Nguyệt Thiên Mi lấy một bộ y phục mới đưa cho Mộng Hàm Yên.

- Bộ y phục này là Thanh ma ma đưa, sau khi vào cung phải mặc cung trang. Bộ này là của muội!

- Ô!

Mộng Hàm Yên cầm lấy cung trang, tuy cung trang không hoa lệ nhưng đẹp và tinh xảo hơn trang phục cung nữ nhiều.

Trong cung rất chú trọng ăn mặc, căn cứ vào thân phận và địa vị khác nhau mà y phục được phân phối khác nhau.

- Muộn rồi, Nguyệt tỷ tỷ nghỉ ngơi sớm đi!

- Ủ. Viết xong hàng cuối cùng này tỷ sẽ nghỉ!

Nguyệt Thiên Mi viết xong những con chữ cuối cùng rồi lên giường nằm ngủ.

Trong lòng nàng đầy lo lắng bất an, vốn là khó ngủ, nhưng vì quá mệt mỏi nên cuối cùng vẫn thiếp đi.

Mộng Hàm Yên ngủ trên giường khác, nàng nghĩ nghĩ mùi trên người mình, thực sự ngủ không được, bèn bò ra ngoài theo lối cửa sổ, túm lấy bộ cung trang mới, đi về hướng suối nước nóng trên đỉnh núi.

Đêm hôm khuya khoắt, bóng dáng nho nhỏ của nàng rất không nổi bật, thêm vào đó đỉnh núi là cấm địa, không ai dám đến gần, càng tiện cho nàng xâm nhập.

Lúc đến đỉnh núi, quả nhiên nàng thấy suối nước nóng giữa những ụ tuyết lớn, mắt nàng lập tức sáng rực.

- Cuối cùng có thể tắm nước nóng rồi!

Nàng đặt y phục phía sau tảng đá, sau đó cởi y phục trên người mình, nhảy vào suối nước nóng.

Nàng bơi thỏa thích trong suối nước nóng, toàn thân được làn nước ấm áp bao phủ, thoải mái đến mức chỉ muốn ngủ.

Nàng bơi một vòng lớn dưới nước, lúc ló đầu ra hít thở thì thấy trên bờ có một nam tử tuấn tú lạnh lùng đang cởi y phục, sau đó đi về phía suối nước nóng.

“Đúng là xui xẻo mười tám kiếp mà!”

Nàng ở góc kia của suối nước nóng, lúc này ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Bởi vì nam nhân trước mặt ấy rất nguy hiểm! Nàng không muốn bị phát hiện!

Nàng cảm giác rằng nếu bị phát hiện thì mình sẽ chết rất thảm!

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Liên Anh Sơn

Sau trận tuyết lớn, bầu trời đêm vô cùng trong trẻo, một vầng trăng sáng treo cao giữa trời.

Đỉnh núi Liên Anh Sơn cũng mọc đầy cây anh đào, có điều hoa anh đào ở đây là màu tím mộng mơ.

Anh đào tím nở mãi không tàn, trên cánh hoa nhuộm từng đốm tuyết trắng, tím trắng đan xen.

Lớp tuyết trắng xóa bao phủ bên bờ suối nước nóng hòa với hơi nước bốc lên khiến nơi đây đẹp như tiên cảnh.

Mộng Hàm Yên giấu mình trong suối nước nóng, nhìn Mặc Cẩn Tà bước vào trong suối tắm rửa, ánh trăng chiếu lên người hắn, mái tóc như thác của hắn xõa ra.

Tướng mạo hắn vô cùng tuấn tú, vóc người cũng vô cùng cường tráng.

Hắn đắm mình trong suối nước nóng, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Giờ khắc này, hắn dường như ít đi vài phần hung ác, cho người khác cảm giác tĩnh lặng bình yên.

“Cái tên này muốn tắm bao lâu đây?”

Mộng Hàm Yên ngâm mình trong suối nước nóng, cảm thấy thời gian đợi hắn rời đi là một loại giày vò.

Nàng không dám bước ra trước, vì như vậy sẽ bị hắn phát hiện.

Nàng chỉ có thể ngâm mình trong suối nước nóng, không dám lộn xộn, tránh phát ra âm thanh.

Một người ở đầu này suối nước nóng, một người ở đầu kia suối nước nóng, ở giữa là hơi nước mờ mịt.

Mộng Hàm Yên ngâm mình rất lâu, đầu hơi choáng váng.

Không thể tắm suối nước nóng quá lâu, tắm một lát rồi lên là được.

Nhưng Mặc Cẩn Tà không vội, thân thể hắn cường tráng, lại có linh lực hộ thân nên không thấy khó chịu chút nào, ngược lại còn vô cùng hưởng thụ cảm giác tắm suối nước nóng giữa trời đông tuyết phủ.

Ánh trăng từ từ biến mất, một đám mây bay ngang bầu trời.

Tuyết rơi trắng xóa đất trời, Mộng Hàm Yên ở trong suối nước nóng nên không thấy quá lạnh.

Cuối cùng vào lúc nàng sắp ngất, Mặc Cẩn Tà mới đứng dậy, làm bay hơi khô bọt nước trên người, mặc y phục chỉnh tề, khoác thêm một chiếc áo choàng màu vàng sẫm, cất bước đi về phía dưới.

“Phù___”

Mộng Hàm Yên thở ra một hơi dài, cảm giác như tìm được đường sống trong chỗ chết.

- Cuối cùng cũng đi rồi!

Nàng bước ra khỏi suối nước nóng, một cơn gió lạnh thổi đến, nàng không nhận được run cảm cập.

- Lạnh quá!

Nàng vội vàng lau khô nước trên người, run rẩy mặc y phục, sau đó ôm y phục bản mò mẫm xuống núi.

- Trăng mờ gió lớn, ngay cả một cái đèn cũng không có!

Nàng nín lặng, trên người nàng không có bật lửa, không nhìn rõ đường.

- Ngươi nói cái này sao? Bây giờ thì sáng chưa?

Một giọng nói lạnh lùng chọt vang lên bên tai, dọa nàng suýt thì trực tiếp lăn từ trên đỉnh núi xuống.

Trong màn đêm đen kịt trước mắt nàng, từng ngọn đèn sáng lên từ đỉnh núi đến chân núi.

Bóng tối trong nháy mắt bị xua tan, ánh đèn soi rọi nơi đây sáng như ban ngày.

Thiên Vũ để quân Mặc Cẩn Tà đứng cách nàng không xa đang như cười như không nhìn nàng, nàng cảm thấy cái nhìn ấy còn lạnh hơn cả đất trời băng giá hiện giờ.

- Ngươi không cười càng sáng hơn! Ngươi vừa cười, cả thế giới đều tối om!

Mộng Hàm Yên nói, số nàng xui quá, tên này đúng là nham hiểm, rõ ràng biết có người ở đây mà còn tắm rề rề lâu như vậy.

Sớm biết bị phát hiện thì nàng đâu cần đợi lâu đến thế!

- Ha! Tiểu nha đầu, không ai nói cho ngươi biết nơi này chỉ có bốn đề mới được tới sao?

Mặc Cẩn Tà nhìn tiểu nha đầu này, lá gan của nàng ấy đúng là rất lớn.

- Không có! Tôi vừa mới tới sao biết được! Chỗ này to như vậy, một mình ngài dùng lãng phí biết mấy, lãng phí là đáng xấu hổ!

Mộng Hàm Yên thấy hắn tiến lại gần thì vội lùi ra sau hai bước, kéo dài khoảng cách với hắn.

- Nói vậy chỉ có tấm yên ương mới không lãng phí? Hà?

Bóng dáng Mặc Cẩn Tà xuất hiện trước mắt nàng như ma quỷ, không cho phép nàng trốn tránh.

Thấy nàng tránh mình như rắn rết, đôi mắt hấn bùng lên lửa giận.

Hấn đáng sợ như vậy sao?

Không phải biết bao nữ tử đều trăm phương ngàn kế muốn bò lên giường hấn, mong được hấn sủng ái sao?

Thế mà tiểu nha đầu này thấy hấn lại cứ như thấy ma quỷ!

- Hay chúng ta làm lại một lần nhé?

Ngón tay có vết chai của hấn nắm lấy cằm nàng, ép nàng nhất định phải ngẩng đầu nhìn hấn.

Dung nhan xinh xắn tuyệt vời của nàng dưới ánh đèn đẹp đến mức không gì sánh được. Đôi môi hồng hào ẩm ướt còn quyến rũ hơn cả anh đào.

Hấn chợt có xúc động muốn vuốt ve nó!

Đang lúc hấn cúi người muốn hôn nàng thì cảm thấy dưới người đau nhức, hấn bị nàng đá một cú.

- Làm lại cái đầu nhà ngài á! Cút qua chỗ khác đi!

Mộng Hàm Yên vốc một nắm tuyết ném vào mặt hấn, sau đó ba chân bốn cẳng chạy xuống dưới núi.

Nàng sợ hấn đuổi theo nên chạy theo hướng khác hướng nàng lên núi.

Tên này quá nguy hiểm, ai biết hấn sẽ làm gì nàng chứ, nàng không chạy mới là lạ.

- Muốn chạy?

Bóng Mặc Cẩn Tà lóe lên, lại xuất hiện trước mắt Mộng Hàm Yên lần nữa, khiến nàng không thể chạy trốn.

Nàng đang chạy nhanh xuống núi, sự xuất hiện đột ngột của hấn làm nàng không thể hãm tốc độ.

Thế là nàng lao vào hấn, hai người trực tiếp lăn xuống núi.

Mặc Cẩn Tà đầu gối nàng lại như vậy, hại cả hấn cũng cùng lăn xuống sau núi Liên Anh Sơn.

Nếu là nơi khác, hấn còn có thể dùng linh lực chống đỡ, nhưng đây lại là sau núi Liên Anh Sơn.

Đó là khu vực cấm linh, bất kỳ ai vào đó đều trở thành người bình thường, không thể sử dụng linh lực.

Hai người lăn từ trên núi xuống, hấn vô thức ôm lấy thân thể nhỏ nhắn của nàng.

Có lẽ do nàng khơi lên hứng thú của hấn nên hấn không mong tiểu nha đầu này ngã chết!

Sau núi Liên Anh Sơn đọng lớp tuyết dày, nàng nằm trong lòng hấn, thân thể nhỏ nhắn nhẹ như lông vũ, lạnh đến mức có thể tan biến bất cứ lúc nào.

- Nha đầu, tỉnh!

Mặc Cẩn Tà ngồi dậy, cảm giác con đau từ trên lưng ập tới khiến hấn không nhận được hít vào một hơi khí lạnh.

- Lạnh. ...

Thân thể Mộng Hàm Yên hơi run rẩy, nàng vốn đã vô cùng yếu ớt, bây giờ lại ngã từ trên cao xuống, dù có hấn ngăn cản phần lớn lực va đập nhưng nàng vẫn bị thương.

Mặc Cẩn Tà cảm giác được nàng run lấy bầy, tuyết lại đang rơi không ngừng thì không kiềm được nhíu mày.

Hấn phát tín hiệu bí mật cầu cứu, cố chịu đựng cơn đau trên lưng, bế nàng lên, tìm chỗ trú tuyết.

Hấn cũng là lần đầu tiên tới sau núi Liên Anh Sơn này.

Nơi đây mới là cấm địa chân chính, bất kỳ ai cũng không được phép vào, dù hấn là Thiên Vũ đế quân cũng không ngoại lệ.

Hơi thở của tiểu nha đầu trong lòng rất yếu ớt, chân mày hấn nhú càng chặt hơn.

Cuối cùng cũng thấy trước mặt có một hang động, lúc hấn vào hang, một con cáo tuyết lao ra.

Hấn rút một thanh nhuyễn kiếm làm thành đai lưng bên hông đâm về phía cáo tuyết, dù không thể sử dụng linh lực, thực lực của hấn vẫn vô cùng mạnh mẽ.

Một kiếm đâm tới, cáo tuyết ngã xuống, tắt thở.

Hấn nhìn cũng không thèm nhìn, bế Mộng Hàm Yên vào hang.

Hấn lấy ra bật lửa, tìm ít cỏ khô, đốt lên một đồng lửa.

Thấy nàng vẫn lạnh run lấy bầy, hấn ôm nàng vào lòng.

Nàng tựa vào ngực hấn, hơi ấm trên người hấn truyền tới khiến nàng không nhịn được dựa gần hơn.

Nếu lúc này nàng còn ý thức, chắc chắn sẽ sợ hãi cách xa hấn mười vạn tám ngàn dặm.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Cửu Thiên Băng Tuyền Mộng Hồn Liên

- Tiểu nha đầu yếu ớt quá!

Mặc Cần Tà dựa vào vách đá, chăm chú nhìn gương mặt tái nhợt của nàng, cảm giác như nàng có thể tắt thở bất cứ lúc nào.

Người bên cạnh hấn đều là nam nhi mạnh mẽ, ai nấy đều cứng cỏi bền chắc như sắt đá.

Gặp phải tiểu nha đầu yếu ớt như búp bê sứ này, hấn nhất thời không biết phải làm sao.

- Khí tức linh hồn nàng quá yếu.

Cảm nhận được khí tức linh hồn yếu ớt của nàng, chân mày hấn càng nhú chặt hơn.

- Mình từng nghe lão tổ nói, sau núi Liên Anh Sơn có Cửu Thiên Băng Tuyền, Mộng Hồn Liên trong đó có thể dưỡng được linh hồn.

Hấn cởi áo khoác ra khoác lên người nàng, sau đó công nàng lên lưng.

Gió tuyết vẫn chưa ngừng, hấn mò mẫm trong đêm tối, gió lạnh ập tới khiến Mộng Hàm Yên run cầm cập.

Nàng hình như cảm thấy có ai đó công mình nhưng không mở nổi mắt, trước mắt nàng chỉ toàn một màu tối om.

Hơi thở nàng rất yếu nhưng luôn kiên trì, chưa hề từ bỏ sự sống.

Khóa trường mệnh phượng hoàng tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, ánh sáng ấy tuy yếu ớt nhưng chưa từng biến mất.

“Yên nhi! Con nhất định phải tìm được mảnh tàn hồn tàn mất trong thiên địa! Phụ thân đợi con quay về!”

Bên tai văng đến một giọng nói dịu dàng, ánh sáng của khóa trường mệnh phượng hoàng nơi ngực nàng mạnh hơn mấy phần.

- Phụ thân...

Mộng Hàm Yên hình như lẩm bẩm thành tiếng, giọng nói yếu ớt của nàng đầy vẻ quuyến luyến và ý lại.

Nàng như nhìn thấy một nam tử khề gật đầu với mình, ánh mắt cổ vũ.

“Vút! Vút!”

Đột nhiên có những con băng xà lao ra trong đất tuyết, tập kích bọn họ.

- Cút ngay!

Nhuyễn kiếm trong tay Mặc Cẩn Tà bay múa, kiếm khí tung hoành, đẩy lui bọn chúng.

Nhưng số lượng băng xà rất lớn, hợp thành từng bày tiến tới.

- Muốn chết đến thế à? Bồn đề sẽ thành toàn cho các người!

Trưởng kiếm trong tay hần rung lên, kiếm khí như băng tuyết bay múa, băng xà đứt thành từng đoạn rơi là tả trên mặt đất.

Kiểm trong tay hần đi đến đâu giết đến đó, sát khí toàn thân hần nồng nặc, tựa như sát thần.

Cuối cùng hần tìm được Cửu Thiên Băng Tuyền, đó là một con suối đóng băng, dưới lớp băng là một nụ hoa sen màu vàng sắp nở.

Hoa sen ấy tỏa ra màu vàng chói lọi, chiếu sáng cả Cửu Thiên Băng Tuyền.

- Muốn Mộng Hồn Liên nở rộ, cần dùng dòng máu dương cương làm tan chảy Cửu Thiên Băng Tuyền này.

Một nữ tử vô cùng quyến rũ đột nhiên xuất hiện trước mặt Mặc Cẩn Tà, áo lông cáo đỏ rực toàn thân khiến nàng ta cực kỳ rực rỡ giữa nơi đất trời băng giá này.

Nàng ta có một đôi mắt cầu hôn nhiếp phách, người nhìn vào sẽ bị đắm chìm trong đó.

Khóe môi đỏ của nàng ta cong lên một nụ cười nhẹ như có như không.

- Người là ai? Bồn đề vì sao phải tin người?

Mặc Cẩn Tà thấy nàng ta xuất hiện lặng lẽ không tiếng động giữa nơi trời băng đất tuyết vắng vẻ không một bóng người này thì biết nàng ta không phải là người!

- Ta là ai không quan trọng! Nếu người muốn cứu cô ta thì chỉ còn mỗi cách này. Ta có thể nói cho người biết, linh hồn cô ta quá yếu, không chống đỡ nổi lâu đâu.

Nữ tử quyến rũ ấy ôm một thanh phượng cầm màu đen được làm từ gỗ mun trong tay, dây đàn màu vàng phát sáng trong đêm tối, vô cùng huyền bí.

- Một mảnh tàn hồn cô đọng trong thân thể, tồn tại giữa thế gian, đây vốn đã là một việc nghịch thiên.

- Người nói gì?

Mặc Cẩn Tà nghe không hiểu lời nàng ta nói, muốn bắt lấy nàng ta, nhưng bóng dáng nàng ta lặng lẽ biến mất giữa không trung.

Hắn đặt Mộng Hàm Yên trên lưng xuống, cảm nhận được tình trạng của nàng rất tệ.

Hắn nhìn Cửu Thiên Băng Tuyền, thử dùng kiếm chém vào lớp băng nhưng không chút hiệu quả.

Lớp băng ấy cực kỳ cứng chắc, kiên cố tốt cùng, đao kiếm không thể phá vỡ.

- Lê nào thực sự như lời nữ tử kia mới có thể lấy được Mộng Hồn Liên?

Mặc Cẩn Tà không xác định mình có nên vì một tiểu nha đầu không quen thân mà hi sinh lớn như vậy hay không, hắn quay đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng vẫn quật cường cầu sống, chưa từng từ bỏ.

Dù hơi thở của nàng rất yếu ớt nhưng trước sau chưa từng đứt đoạn.

Có lúc hắn đã tưởng nàng không chống đỡ nổi đến khi hắn tìm thấy Cửu Thiên Băng Tuyền, nhưng nàng đã làm được.

- Nha đầu! Nếu người đã không từ bỏ chính mình thì ta cũng không từ bỏ người!

Mặc Cẩn Tà lắc đầu, dùng nhuyễn kiếm trong tay cắt lên cánh tay mình.

Máu nhỏ xuống Cửu Thiên Băng Tuyền, mỗi giọt máu đều tạo ra những gợn sóng màu vàng.

Dòng máu nóng rực hòa vào con suối.

Những vết nứt mà mắt thường cũng có thể nhìn thấy xuất hiện, lan ra như mạng nhện.

“Rắc!”

Một âm thanh vỡ vang lên, một ánh sáng đỏ vọt lên trời theo vết nứt vỡ của Cửu Thiên Băng Tuyền.

- Tiểu tử! Cảm ơn người giúp ta giải phong ấn! Bây giờ, ta lại tự do rồi!

Tiếng cười vô cùng quyến rũ vang lên sau núi Liên Anh Sơn, vọng khắp tứ bề.

- Người là đồ lừa đảo!

Mặc Cần Tà ý thức được máu của mình đã thả yêu quái bị phong ấn trong cấm địa này ra ngoài thì sắc mặt lập tức khó coi.

- Ta đâu phải lừa đảo? Người muốn cứu tiểu nha đầu này, làm theo cách ta nói không hề sai, chỉ là ta không nói người biết bên dưới có phong ấn ta mà thôi!

Nữ tử áo đỏ cười với hắn khiến hắn giận đến giậm chân.

- Được rồi! Ta đi đây! Động tĩnh nơi đây chắc chắn đã kinh động đến lão bát tử kia, người phải cứu tiểu tình nhân của người nhanh nhanh lên, Mộng Hồn Liên chỉ nỡ trong một sát na (1) thôi!

(1) Sát na: từ trong Phật giáo, chỉ một thời gian rất ngắn.

Nàng ta vung ống tay áo, Mộng Hồn Liên trong Cửu Thiên Băng Tuyền nở rộ, nàng ta giải bùa chú cấm linh của Liên Anh Sơn, xé trời rời đi.

Mặc Cần Tà thấy Mộng Hồn Liên đã nở, bèn vội vàng bế Mộng Hàm Yên vào trong Cửu Thiên Băng Tuyền.

Vừa vào trong suối, cơ thể nàng tự động hấp thu tinh hoa do Mộng Hồn Liên phát ra.

“Tại sao mình không muốn nàng chết? Có lẽ vì nàng vẫn còn giá trị với mình ư? Ít nhất thì nàng là người mà Quý vương hứng thú”.

Hắn không biết giải thích nguyên nhân mình cứu nàng thế nào, cuối cùng chỉ có thể nghĩ đến lý do như vậy mới có thể miễn cưỡng giải thích cho hành vi của mình.

“Hề là thứ huynh muốn thì ta đều muốn đoạt! Đây là huynh nợ ta!”

Mặc Cần Tà nắm tay thành nắm đấm, ánh mắt hiện lên vẻ tàn nhẫn.

Nhờ công dụng của Mộng Hồn Liên, linh hồn sắp tan rã của Mộng Hàm Yên một lần nữa ngưng tụ lại với nhau.

Nàng mở mắt, phát hiện mình đang ở trong ngực Mặc Cần Tà thì bị dọa vội vàng đẩy hắn ra.

- Ngài...Tôi....

Nàng không biết giữa hai người hiện tại là tình huống gì, nàng nhớ hình như trước đó nàng không cẩn thận đẩy hắn cùng rơi xuống núi.

Nàng vậy mà còn sống?

- Ngài cái gì mà ngài? Người báo đáp ân nhân cứu mạng như vậy à? Nếu không phải bọn để nổi lòng từ bi thì người đã chết từ lâu rồi.

Mặc Cần Tà nhìn đáng vẻ như thấy quỷ của nàng thì tức mà không chỗ phát tiết, nha đầu này nhìn hắn cứ phải biểu hiện như vậy sao?

Hắn tự nhận thấy mình là một nam nhân vô cùng quyến rũ, sao lọt vào mắt nàng lại thành không chút quyến rũ thế này?

Hay là nàng còn quá nhỏ nên không biết thưởng thức sự quyến rũ của hắn?

- Ngài cứu tôi?

Mộng Hàm Yên có chút không dám tin, nam nhân nguy hiểm này cứu nàng ư?

Nhưng dường như nàng nhớ được mùi trên người hắn, là hơi ấm mà nàng ôm chặt lấy trong cơn giá lạnh!

- Ủ, trừ bọn để ra, còn có thể là ai?

- Là tôi bị điên? Hay là ngài bị ngốc vậy?

- Nha đầu thôi...

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Vùng Đất Phong Ấn Thượng Cổ

Mộng Hàm Yên đứng dậy, nhờ ánh sáng của Mộng Hồn Liên trong Cửu Thiên Băng Tuyên, nàng thấy sau lưng hấn bị thương.

- Sao ngài bị thương nặng thế này?

Nàng nhìn thấy vết thương rất sâu thì trái tim run rẩy dữ dội.

- Ngã từ nơi cao như vậy, người nói còn có thể thế nào?

Mặc Cẩn Tà có mạnh hơn nữa cũng là thân thể máu thịt, đương nhiên không thể chịu nổi chấn động như thế, huống hồ còn phải che chở tiểu nha đầu trong lòng.

- Tôi băng bó giúp ngài!

Mộng Hàm Yên đưa tay vốc một vốc nước trong Cửu Thiên Băng Tuyên, rửa vết thương cho hấn.

Nhìn vết thương có lẫn đá cát trên lưng hấn, nàng cảm thấy trong lòng khó chịu.

Nàng tháo trâm cài tóc xuống, gỡ cát đá trong vết thương ra cho hấn.

Mặc Cẩn Tà đúng là rất kiên cường, không vì đau mà kêu ra tiếng.

- Ngài có thuốc trị thương không?

- Bỏn để sao có thể chuẩn bị thứ đó chứ! Kẻ yếu mới cần thuốc trị thương!

Mặc Cẩn Tà ngao nghể nói, hoàn toàn là đáng về kiêu ngạo ngông cuồng tự đại.

- Vậy tôi rất tiếc nói cho ngài biết, bây giờ ngài chính là kẻ yếu cần thuốc trị thương!

Giọng Mộng Hàm Yên không hề tốt lành, đã là lúc nào rồi mà tên này còn vọt chết mạnh miệng.

Nàng liếc Mộng Hồn Liên trong Cửu Thiên Băng Tuyên, đưa tay hái một cánh hoa của nó.

Nàng biết đây là Mộng Hồn Liên, hương thơm có thể ngưng tụ linh hồn, cánh hoa có thể chữa trị ngoại thương.

Nàng nhai nát cánh hoa rồi đắp lên lưng hấn.

“Shh!”

Mặc Cẩn Tà hít vào một ngụm khí lạnh, cảm nhận được ngón tay nàng lướt trên lưng hấn, trừ đau đớn còn có chút tê tê khác thường.

- Không làm đau ngài chứ?

Mộng Hàm Yên nghe tiếng hít vào của hấn, động tác không khỏi nhẹ nhàng hơn.

Ngón tay nàng nhẹ lướt qua lưng hấn khiến hấn hơi run lên.

- Ta ngược lại mong người mạnh tay hơn chút!

Mặc Cẩn Tà cắn đôi môi đỏ gọi cảm, dung nhan tuấn tú hiện ra chút thần sắc quái dị.

Dạng mỹ nhân xinh đẹp nào mà hấn chưa từng gặp?

Với những mỹ nữ quyến rũ muôn màu muôn vẻ kia, trái tim hấn luôn phẳng lặng, nhưng tiểu nha đầu này lại khiến hấn cảm thấy trái tim mình lăn tăn gợn sóng, rung động như một tiểu tử mới lớn.

Điều này quá không thể tưởng tượng nổi!

- Ngài nói gì?

Mộng Hàm Yên tưởng mình nghe lầm, mở miệng hỏi lại.

- Ta nói ngươi đúng là một tiểu nha đầu sao? Tại sao ta cứ thấy ngươi không hề nhỏ nhĩ!

Mặc Cần Tà cứ có cảm giác này, trông nàng còn rất nhỏ nhưng hấn lại thấy nàng đầy hấp dẫn.

Từng cử chỉ của nàng đối với hấn đều rất có sức hút.

- Đúng là tri kỷ! Tôi cũng cảm thấy mình không hề nhỏ, tuyệt đối không chỉ mười một tuổi!

Mộng Hàm Yên vội gật đầu nói, nghe câu trả lời của nàng, Mặc Cần Tà cho rằng mình nghĩ quá nhiều rồi.

Tiểu nha đầu này chính là một đứa trẻ!

Nàng xé váy băng bó vết thương cho hấn, nhìn cung trang màu hồng của nàng trở thành băng vải quấn lên người hấn, khoe môi hấn không kiềm được co rúm.

- Đừng chê bai! Tôi băng đẹp lắm đấy!

- Ta không thấy đẹp chỗ nào cả!

Mặc Cần Tà đen mặt nói, hấn đường đường là Thiên Vũ đế quân lại bị băng bó kiểu cọ như vậy, tổn hại đến thanh danh cả đời của hấn.

- Trả áo khoác cho ngài!

Mộng Hàm Yên cởi áo khoác trên người mình, nhón chân khoác lên người hấn.

Vóc người cao lớn của hấn khiến nàng cảm thấy rất áp lực.

Nhìn thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của nàng dựa vào trước người, hấn đưa tay ôm nàng vào lòng.

Hương thơm thoang thoảng phả vào mũi, hấn dường như thấy hoa anh đào nở rộ.

Mộng Hàm Yên giúp hấn buộc dây áo khoác thì bị hấn ôm vào lòng, nàng lập tức đỏ mặt giẫy giụa.

- Đừng lộn xộn! Chúng ta phải lên thôi!

Mặc Cần Tà nói bên tai nàng rồi nhún mũi chân, đạp vào núi đá bay lên.

Hấn vốn muốn đợi người tới tiếp ứng, nhưng trước đó hấn đã thà yêu quái, phá hồng kết giới cấm linh nơi này nên bây giờ hấn cũng có thể sử dụng linh lực.

Hấn ôm Mộng Hàm Yên bay thẳng lên trên, không lâu sau đã xuất hiện trên đỉnh núi.

- Có muốn tắm uyên ương thêm lần nữa không?

Khoe môi hấn cong lên nụ cười không đứng đắn khiến Mộng Hàm Yên cảm thấy rất nguy hiểm.

- Không! Không! Tôi mệt lắm! Muốn về ngủ!

Nàng vội vàng lắc đầu, muốn thoát khỏi ngực hấn, nhưng hấn ôm rất chặt không có ý định buông lỏng.

- Ngủ? Đề nghị này không tệ!

Mặc Cần Tà nhìn nàng, lời nói ra khiến gương mặt nàng trắng bệch.

Khi nàng phát hiện mình lại bị hấn ôm bay lên, còn chưa kịp nói gì thì nàng thấy Thủy Nguyệt Cung xuất hiện trong tầm mắt.

- Hóa ra là đưa tôi về ngủ! Đa tạ ngài!

Mộng Hàm Yên thở phào nhẹ nhõm, nở nụ cười ngọt ngào.

- Ồ? Hóa ra ngươi muốn theo bản đế cùng về Ngự Long Cung ngủ à? Vậy thì đi nào!

Mặc Cần Tà xấu xa nói, nhìn nàng bị dọa lắc đầu dừ dội, hấn bỗng dưng cảm thấy vui vẻ.

- Không có! Tôi không có muốn như thế! Ngài bị thương, mau về ngủ đi! Đừng nghĩ đến chuyện không phù hợp với thiếu nhi, hơn nữa tôi còn nhỏ như vậy, lại không có vóc dáng, ánh mắt ngài lại cao như vậy, chắc chắn không vừa mắt.

Mộng Hàm Yên vùng khỏi ngực hấn, tốt bụng nhắc nhở.

- Nói không chừng bốn đế vừa vặn thích loại cái thìa non nót như ngươi thì sao?

Mặc Cẩn Tà cảm giác đi cùng với nàng tâm trạng rất thoải mái, lúc nào cũng bị nàng làm vui vẻ.

- Đừng dọa tôi! Tôi về đây!

Mộng Hàm Yên ba chân bốn cẳng chạy vào Thủy Nguyệt Cung, dáng vẻ chạy trốn chết của nàng khiến Mặc Cẩn Tà không kiềm được nở nụ cười.

- Bệ hạ! Ngài không sao chứ?

Một ánh vệ mở miệng hỏi, trước đó ánh vệ nhận được tín hiệu cầu cứu, họ đã phái người xuống núi cứu viện.

- Không sao.

Mặc Cẩn Tà khoát tay, bảo ánh vệ hủy bỏ mệnh lệnh cứu viện.

- Đi điều tra về công chúa Nguyệt tộc, đặc biệt là vị tiểu công chúa! Mọi tình báo liên quan đều nhanh chóng giao đến tay bốn đế!

- Rõ!

Ánh vệ biến mất tại chỗ giống như chưa từng xuất hiện.

Lúc này ở sau núi Liên Anh Sơn xuất hiện một bóng người, nhìn Cửu Thiên Bạng Tuyền vụn vỡ và mùi máu còn lưu lại trong không khí, đôi mắt dưới mặt nạ hần hiện lên vẻ lo âu.

Khi Mặc Cẩn Tà trở về Ngự Long Cung, một người khác cũng đến.

- Quý vương đêm khuya đến tẩm cung bốn đế là có ý đồ bất chính sao?

Thấy đó là Quý vương, sắc mặt Mặc Cẩn Tà rõ ràng không hề hòa nhã.

Giữa hai người vô cùng không hòa thuận, thường xuyên xuất hiện mâu thuẫn, đối chọi gay gắt nhau là chuyện bình thường.

- Bốn vương nếu còn không đến thì hoàng cung này e là sắp bị đệ làm nghiêng ngả rồi!

Quý vương đeo mặt nạ phượng hoàng, đôi mắt màu lam hết như màu lam tỏa ra trong mắt yêu quái.

Mái tóc dài màu tím bạc rối tung phía sau hần. Hần mặc áo bào tím điểm tuyết hoa anh đào trắng, khắp người đầy vẻ huyền bí.

- Liên Anh Sơn là vùng đất phong ấn thượng cổ, nó phong ấn cái gì chắc là đệ không biết!

Trong giọng nói của Quý vương là lửa giận rõ rệt, cái tên này không thể an phận một chút sao, không thể không gây rắc rối sao?

- Bốn đế làm sao biết nơi đây phong ấn cái gì? Máy việc quan trọng này, không phải lão tổ chỉ nói với một mình vương huynh sao? Bốn đế nào có tư cách được nghe?

Mặc Cẩn Tà lạnh nhạt nói, với sự thiên vị của lão tổ, trong lòng hần đầy không cam lòng và không phục.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyệt Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Chờ Con Quay Về

- Hừ! Đừng trút oán khí của đệ lên người ta! Đó là quyết định của lão tổ chứ không phải lựa chọn của bốn vương. Đệ tưởng biết càng nhiều bí mật thì sẽ càng vui vẻ sao?

Quý vương lạnh lùng nói, mặt nạ phượng hoàng che phủ khiến người ta không nhìn thấy vẻ mặt hần.

- Nói chung, một người bị che đậy, không biết gì cả thì càng không thể vui vẻ.

Mặc Cẩn Tà thần nhiên nói, giọng điệu vô cùng lạnh nhạt.

- Nếu đệ đã muốn biết thì ta nói cho đệ biết!

Nghe giọng bất mãn của hần, Quý vương biết hần đã chất chứa oán hận với việc này từ lâu.

Hai huynh đệ họ cũng từng yêu thương lẫn nhau, nhưng giờ đây lại như nước với lửa.

- Trong Cửu Thiên Bạng Tuyền của Liên Anh Sơn phong ấn một trong chín thần khí Thái Hư – Mặc Cầm Hồn Đồ, đồng thời cũng phong ấn một con yêu quái mạnh mẽ. Bây giờ con yêu quái đó bị đệ thả ra rồi, thiên hạ nhất định sẽ đại loạn.

Quý vương nói ra chân tướng sự thực với Mặc Cầm Tà, đệ ấy là Thiên Vũ đế quân, đương nhiên phải gánh vác trách nhiệm bảo vệ muôn dân thiên hạ.

Trước đây phong ấn còn tốt thì hần sẽ không nhiều lời, tránh gây nên phiền phức.

Nhưng bây giờ phong ấn đã giải, hần nhất định phải nói rõ ràng, bằng không tương lai nếu gặp phải nguy hiểm sẽ không ứng phó kịp.

- Chín thần khí Thái Hư! Nghe nói người có được chín thần khí Thái Hư sẽ có được thiên hạ, đạt thành ý nguyện.

Mặc Cầm Tà không ngờ sau núi Liên Anh Sơn lại phong ấn chí bảo - một trong chín thần khí, điều này khiến hần cực kỳ khiếp sợ.

- Không sai! Từ xưa tới nay đã có truyền thuyết như vậy! Nhưng điều chúng ta nên cân nhắc là, yêu quái có được thần khí, nhờ sức mạnh của thần khí sẽ gây nên bao nhiêu sóng to gió lớn!

Quý vương đến tìm Mặc Cầm Tà chính là vì việc này, bằng không hần cũng không rảnh rỗi đi ngó cái bản mặt lạnh lùng đó của đệ ấy.

Hần còn muốn tìm nữ nhân to gan lớn mật kia! Nữ nhân dám khiêu chiến uy nghiêm của hần!

- Việc này cần phải bàn bạc kỹ lưỡng.

Mặc Cầm Tà lúc đối diện với đại sự thì không đối chọi gay gắt với Quý vương nữa mà bắt đầu bàn bạc sách lược tiếp theo.

Hai người họ trò chuyện thâu đêm trong Ngự Long Cung, còn Mộng Hàm Yên leo cửa sổ vào phòng ngủ, chui vào trong chăn.

Nàng nhớ lại những gì xảy ra giữa mình và Mặc Cầm Tà đêm nay, hình như hần cũng không đáng ghét đến thế!

Ít nhất hần đã cứu nàng chứ không vứt nàng lại giữa trời băng đất tuyết.

Bây giờ Quý vương tìm nàng khắp thành, không biết nếu có một ngày hần phát hiện thật ra nàng đang ở trong cung thì sẽ thẹn quá hóa giận đến mức nào?

Nhớ đến khí lạnh tỏa ra khắp người Quý vương, nàng lắc đầu thật mạnh, vẫn là đừng nghĩ đến hần, hoàn toàn là ác mộng!

Sức khỏe nàng còn rất yếu, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi nhưng giấc ngủ cũng chẳng an.

Bởi nàng không biết nơi mình đến, cũng không biết nơi trở về, nàng cảm thấy như mình chính là một đám lục bình không rễ, trôi nổi vô định khắp nơi.

Chỉ có giọng nói dịu dàng bên tai cô vũ nàng, cho nàng dừng khi đi tiếp.

“Yên nhi, đừng từ bỏ! Ta sẽ canh giữ bên cạnh con, chờ con quay về...”

Trong giấc mộng hiện ra một nam tử tuấn tú vô song, ánh mắt dịu dàng nhìn nàng.

Nàng đưa tay muốn nắm lấy tay người ấy nhưng làm thế nào cũng không chạm được.

Người ấy đứng trong sương mù, phảng phất như cách ngàn vạn năm thời không, nàng không thể nào nhìn rõ.

- Phụ thân!

Nàng bật thốt trong tiềm thức, giật mình tỉnh lại khỏi cơn mơ, há mồm thở dốc, trên trán toát ra mồ hôi lạnh.

- Yên nhi, muội sao thế?

Nguyệt Thiển Mi nghe tiếng kêu của Mộng Hàm Yên, bèn khoác một cái áo ngoài rồi vội vã chạy đến.

Nhìn thần sắc tiêu tụy của muội ấy, nàng lộ vẻ lo lắng.

Nàng khẽ đặt tay lên trán Mộng Hàm Yên, cảm thấy hơi nóng.

- Không phải bị cảm lạnh chứ?

- Nguyệt tỷ tỷ, chỉ là muội thấy ác mộng thôi, không có gì đâu.

Mộng Hàm Yên lắc đầu, không biết gì cả đối với nàng mà nói chính là ác mộng lớn nhất.

Nàng đưa tay nắm chặt khóa trường mệnh phượng hoàng trên cổ, giống như đây là thứ duy nhất nàng có thể nắm chặt vậy.

- Dậy! Hôm nay bắt đầu huấn luyện lễ nghi cung đình!

Tiếng ma ma bên ngoài vang lên cùng tiếng chuông báo thức vang vọng khắp Thủy Nguyệt Cung.

Tất cả nữ tử vào cung đều phải trải qua huấn luyện, cuối cùng mới có thể gặp mặt Thiên Vũ đế quân.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Vẫn Còn Một Người

- Nguyệt tỷ tỷ, muội không cần huấn luyện lễ nghi cung đình chứ?

Mộng Hàm Yên nói, nghĩ đến chuyện huấn luyện lễ nghi cung đình gì đó là nàng lại thấy đau đầu.

- Chắc không cần! Dù sao muội cũng đâu phải đến hòa thân!

Nguyệt Thiển Mi biết Mộng Hàm Yên chỉ tạm thời ở lại bên cạnh nàng, lúc nào muội ấy tìm được người thân thì sẽ rời khỏi nàng.

Cho nên chính nàng phải độc lập kiên cường mới có thể sống tiếp trong thâm cung này.

- Tỷ đi mặc y phục trước đây.

Nguyệt Thiển Mi mặc cung trang, chải chuốt trang điểm xong xuôi, đeo khăn che mặt vào.

Mộng Hàm Yên cũng ngồi dậy rửa mặt chải đầu, y phục trên người nàng từ tối qua đến giờ vẫn chưa thay, có điều vạt váy bị xé hồng mất rồi.

Đêm qua nàng không chú ý, bây giờ mới nhớ là nàng phải mặc cung trang.

- Yên nhi, y phục của muội sao bị hồng thế?

Nguyệt Thiển Mi thấy vạt váy bị xé của Mộng Hàm Yên thì không khỏi lên tiếng hỏi.

- Buổi tối muội treo cây, không cẩn thận làm rách. Dù sao muội cũng không ra ngoài, chắc là không sao đâu, lát nữa muội tìm kim chỉ vá lại.

Mộng Hàm Yên nhìn chỗ rách trên váy, không kiềm được nhớ đến tên Mặc Cẩn Tà kia.

Nếu không phải tại băng bó vết thương cho hắn thì bộ y phục mới của nàng sẽ không bị rách.

Vậy mà hắn còn chê màu hồng xấu!

- Ra tập hợp!

Tiếng thúc giục bên ngoài vang lên, mọi người ngay cả thời gian ăn cơm cũng không có.

- Yên nhi, tỷ ra ngoài, muội ở lại đây nhé.

Nguyệt Thiển Mi nói rồi vội vã ra ngoài.

Mộng Hàm Yên lo cho nàng ấy, bèn nhào người bên cửa sổ nhìn ra sân, phòng ốc nơi đây bao quanh một cái sân to.

Cho nên mỗi phòng đều có thể nhìn ra sân, có thể ra tập hợp trong thời gian ngắn nhất.

- Bắt đầu kiểm kê nhân số! Bất kỳ ai đến muộn đều phải phạt đứng!

Từ Cung ma ma nói, giọng điệu vô cùng nghiêm khắc.

Bà là ma ma phụ trách đợt huấn luyện này, thực lực trong cung rất thâm hậu, từng là bà vú của Thiên Vũ đế quân, thế nên địa vị không hề tầm thường.

Bởi thế bà dùng ánh mắt chọn con dâu để đối xử với các nàng!

Cung nữ bên cạnh đọc tên theo danh sách, ai được đọc tên thì đứng ra.

- Bất kể thân phận trước kia của các người cao quý cỡ nào, đã bước qua cổng lớn hoàng cung thì bây giờ các người đều là nữ nhân của Thiên Vũ đế quân. Từ khoảnh khắc rời khỏi gia tộc, các người phải hiểu, mình không còn đường lui nữa.

Từ Cung ma ma nói với họ, những nữ tử này vừa vào cung còn chưa hiểu thân phận hiện tại của mình, vẫn kiêu căng phách lối, tự cao tự đại thì nhất định sẽ gây ra rắc rối.

- Bất kể các người có lọt vào mắt bệ hạ hay không, các người đều phải ở lại trong hoàng cung này đến chết mới thôi. Theo thân phận và dung mạo của các vị đây, nếu không có gì bất ngờ thì sẽ được phong làm phi tần, nhưng nếu có người tư chất kém cỏi, bị phế làm cung tỳ cũng là chuyện rất bình thường.

Nghe lời bà nói, sắc mặt mọi người đều nghiêm túc.

Sau khi bước qua cửa cung, hưng suy vinh nhục của các nàng đều gắn liền với một nam nhân, nam nhân ấy có thể định đoạt sinh tử tương lai của các nàng.

- Danh sách tổng cộng năm mươi người đều ở cả đây!

Cung nữ Cúc Thúy bên cạnh mở miệng nói, hôm nay mặt nàng ta rất nhợt nhạt, giọng nói cũng mang theo âm mũi.

Tối qua đông cứng hơn nửa đêm mà hôm nay vẫn có thể ra ngoài với dáng vẻ không có gì đáng ngại, nói rõ rằng nàng ta không đơn giản.

Nếu không phải nàng ta quá bất cẩn, cũng sẽ không bị Mộng Hàm Yên đánh ngất.

- Cô cô, còn một người chưa ra ngoài! Hôm qua Diên nhi đã nhìn thấy!

Từ Cung Diên lên tiếng, nàng ta liếc một vòng, không thấy Mộng Hàm Yên liền đoán được rằng nàng tránh không ra ngoài.

Từ Cung ma ma và Từ Cung Diên là người trong cùng một gia tộc, nàng ta đương nhiên có chỗ dựa.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Ra Oai Phủ Đầu

- Diên nhi, còn ai chưa ra?

Từ Cung ma ma đã lớn tuổi, rất yêu thương cô cháu gái Từ Cung Diên này, thấy cháu gái vào cung, bà đương nhiên sẽ chiều có nhiều.

- Cô cô, người đó ở chung với nàng ta! Cô cô xem kìa, nàng ta vào cung rồi mà vẫn đeo khăn che mặt chính là không tôn trọng cô cô.

Từ Cung Diên lập tức chỉ vào Nguyệt Thiên Mi nói, cuối cùng cũng tìm được cơ hội đối phó nàng ta, xem lần này nàng ta làm sao thoát khỏi!

- Người là ai? Tại sao đeo khăn che mặt? Tương trong cung là hậu viện nhà mình chắc? Đeo khăn che mặt thì ai biết liệu người có phải là thích khách, ý đồ hãm hại bệ hạ hay không?

Từ Cung ma ma nhìn Cúc Thúy, ý bảo nàng ta gỡ khăn che mặt của Nguyệt Thiên Mi xuống.

- Ma ma, nữ tử Nguyệt tộc chúng tôi sau khi cập kê phải đeo khăn che mặt, khăn che mặt này chỉ có phu quân tương lai mới có thể gỡ.

Giọng nói dịu dàng của Nguyệt Thiên Mi vang lên, nữ tử Nguyệt tộc các nàng dùng khăn che mặt để hứa hôn. Sau khi trưởng thành, nàng được chính tay mẫu thân đeo lên khăn che mặt, ngoại trừ người thân thiết nhất, những nam tử khác trước khi nàng thành thân đều không được nhìn dung mạo của nàng.

- Ngoài ra cô nương hôm qua tiến cung cùng tôi là muội muội của tôi, muội ấy chỉ tiến tôi vào cung, sau khi tôi được sắc phong, muội ấy sẽ xuất cung. Muội ấy không phải công chúa hòa thân nên không ra tập hợp.

Nàng giải thích rõ ràng, nếu là người biết lý lẽ đương nhiên sẽ hiểu.

Rất tiếc nàng gặp phải Từ Cung ma ma ngang ngược không nói lý lẽ, ở trong hoàng cung bà ta được bề hạ coi trọng nên không để những nữ tử này vào mắt.

- Quy củ quái gở gì vậy, không thích hợp với trong cung chúng ta. Bỏn ma ma bảo ngươi gỡ khăn che mặt xuống thì ngươi phải gỡ! Còn muội muội gì kia của ngươi nếu đã vào cung thì không thể ra ngoài, vào Thủy Nguyệt Cung chính là người dưới quyền quản lý của bỏn ma ma. Không là công chúa hòa thân thì chỉ có thể là cung nữ người hầu.

Từ Cung ma ma lạnh lùng nói, căn bản không đếm xỉa đến lý lẽ gì.

Cúc Thúy nghe lời bà, định đưa tay gỡ khăn che mặt của Nguyệt Thiên Mi xuống.

Nguyệt Thiên Mi đương nhiên không chịu, ở đây không chỉ có những nữ tử này mà còn có rất nhiều thị vệ và nô bộc đều là nam tử.

Với nữ tử Nguyệt tộc, khăn che mặt cũng quan trọng như danh dự.

Nàng tránh ra, không muốn để Cúc Thúy gỡ khăn che mặt của mình.

- Tiệt nhân! Còn dám tránh!

Từ Cung ma ma sai bước qua, khí thế hung hăng, vô cùng tức giận.

- Nhanh bắt lấy á!

Từ Cung Diên lập tức kêu lớn, bảo nữ tử bên cạnh Nguyệt Thiên Mi bắt lấy nàng.

Bởi biết nàng ta là cháu gái ruột của Từ Cung ma ma nắm quyền chủ yếu cai quản hậu cung, các nàng đương nhiên là nịnh nọt, lấy lòng nàng ta.

Dựa vào nhan sắc của Từ Cung Diên cộng thêm sự giúp đỡ của Từ Cung ma ma, con đường tương lai của nàng ta có thể nói là thênh thang sáng sủa.

- Dừng mà!

Nguyệt Thiên Mi yếu ớt, đầu địch nổi nhiều người như vậy, cánh tay nàng nhanh chóng bị khống chế, không thể nào nhúc nhích.

- Bỏn ma ma muốn gỡ khăn che mặt của ngươi, ngươi không có quyền nói không! Ngươi phải biết từ khoảnh khắc ngươi tiến cung, địa vị của ngươi chỉ hơi cao hơn cung nữ một chút mà thôi.

Từ Cung ma ma đưa tay muốn tát Nguyệt Thiên Mi để ra oai trước mặt mọi người, để họ biết nên nghe theo lời ai!

- Dừng tay! Ai dám động đến tỷ tỷ của ta!

Mộng Hàm Yên xông đến, đẩy Từ Cung ma ma ra.

Nàng xem như đã thấy được sự tàn khốc trong cung, một ma ma cũng có thể ở nơi này làm mưa làm gió.

- Bà chẳng qua chỉ là một ma ma nhỏ nhoi mà vọng tưởng muốn ra tay với công chúa Nguyệt tộc tôn quý của chúng ta! Bà xứng à?

Mộng Hàm Yên lạnh lùng nói, quay đầu nhìn những nữ tử khác.

- Buông bàn tay bẩn thỉu của các ngươi ngay!

Ánh mắt nàng quá mức kinh người, toát ra uy nghiêm đáng sợ khiến trong lòng họ run lên dữ dội, không tự chủ buông lỏng tay.

Lời nàng nói như ý chí của thần, không ai có thể làm trái.

- Cô cô! Cô không sao chứ? Người cháu nói chính là tiểu tiện nhân đó!

Từ Cung Diên vội vã đỡ Từ Cung ma ma, đây là chỗ dựa của nàng ta trong hậu cung, nàng ta không thể có chút sơ sót nào.

- Yên nhi! Sao muội lại ra đây?

Nguyệt Thiên Mi thấy Mộng Hàm Yên mặc bộ xiêm y rách ươm chạy ra thì trong lòng trầm xuống, lo lắng nhìn muội ấy.

Y phục như vậy sẽ tổn hại đến danh dự.

- Thấy họ bắt nạt tỷ như vậy, muội đâu còn ngồi yên được chứ!

Mộng Hàm Yên vốn định tìm một bộ y phục khác thay ra, nhưng chưa nói việc nàng không có y phục để thay mà nàng còn không có nhiều thời gian để

làm chuyện như vậy.

Nàng muốn thêm bước nữa thì Nguyệt Thiên Mi sẽ bị đánh mất!

Quả nhiên mọi người thấy y phục của Mộng Hàm Yên liền bắt đầu chỉ chỉ chỏ chỏ.

- Nhìn bộ y phục nàng ta hồng không ra thể thống gì kìa!

- Đúng là không biết ý tứ.

- Tuổi còn nhỏ mà không biết xấu hổ.

- ...

Lời nói và ánh mắt khác thường của mọi người không khiến Mộng Hàm Yên lùi bước.

- Tiểu nha đầu vất mũi chưa sạch nhà ngươi dám ăn nói vô lễ với bốn ma ma! Người đâu! Vả miệng ả cho ta!

Từ Cung ma ma ngừng một hơi thở, hung ác nói.

- Ai dám đụng đến ta? Ta là công chúa Nguyệt tộc, đại diện cho Nguyệt tộc, các ngươi ai dám đụng đến ta, cẩn thận cái đầu của các ngươi!

Giọng nói lạnh lạnh của Mộng Hàm Yên lộ vẻ ngang ngược.

- Bốn công chúa là sứ giả, là khách quý của bệ hạ các ngươi! Một hạ nhân như bà dám động tay động chân, ta trước tiên vả miệng bà, giúp bệ hạ các ngươi dạy dỗ quy củ cho bà.

Nàng vung tay tát Từ Cung ma ma một bạt tai.

“Chát!”

Âm thanh lạnh lạnh rơi vào tai mọi người rõ rệt như sấm nổ.

- Cô cô!

Từ Cung Diên thấy vết bàn tay trên mặt Từ Cung ma ma, kinh hoàng thất thanh kêu lên.

Từ Cung ma ma bị đánh trước mặt mọi người, không chịu nổi nhục nhã như vậy, khí huyết xông lên đầu, hai mắt trợn ngược, hôn mê bất tỉnh.

- Mau truyền linh y!

Từ Cung Diên vội hô to, tình cảnh hỗn loạn.

- Mọi người đều về phòng cả đi, huấn luyện hôm nay tạm dừng, chờ Từ Cung ma ma tỉnh lại rồi hãy nói.

Thanh ma ma lên tiếng bảo mọi người về.

Lần này âm ỉ to như thế, với tính cách thù dai của Từ Cung ma ma, cuộc sống sau này của Nguyệt công chúa e là sẽ càng khó khăn.

- Yên nhi!

Nguyệt Thiên Mi nắm tay Mộng Hàm Yên, lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh.

Vừa nãy nàng thực sự rất sợ, nếu không nhờ muội ấy thông minh ứng đối, nàng cũng không biết phải làm sao.

Nhưng Mộng Hàm Yên ra tay đánh Từ Cung ma ma cũng đem lại phiền phức lớn.

- Sau này muội cứ mặc kệ tỷ, người bọn họ muốn đối phó là tỷ! Tỷ không thể để muội bị liên lụy.

- Nguyệt tỷ tỷ đừng sợ! Bất kể có khó khăn gì, chúng ta đều có thể giải quyết. Tỷ cứ ở đây nghỉ ngơi đi, muội đi một lát rồi về.

Mộng Hàm Yên cầm nhánh mai trên bàn, bây giờ ở trong cung nàng chỉ có thể nhờ Cẩm hâu giúp đỡ.

Nàng leo cửa sổ ra ngoài, vội vàng chạy về phía Trường Ca Điện của Cẩm hâu.

Nàng thấy bà ma ma già này kiêu căng phách lối như thế, chắc chắn bà ta có chỗ dựa, đợi bà ta tỉnh lại thì các nàng sẽ xui xẻo.

Nàng có thể bỏ đi nhưng Nguyệt Thiên Mi thì không. Tỷ ấy gánh vác trọng trách của cả tộc, đã vào cung là không còn đường lui.

Nếu có thể tránh được, Nguyệt Thiên Mi đã không vào cung.

Nàng chạy một mạch đến Trường Ca Điện, tay cầm nhánh hoa mai xin cầu kiến Cầm hầu.

Thủ vệ thấy nhánh mai trong tay nàng, biết đó là hoa mà Cầm hầu thích nhất:

- Cầm hầu có việc, hiện không có ở đây.

Mộng Hàm Yên nghe nói Cầm hầu không có ở đây, liền nghĩ đến Lạc Xuyên bên cạnh Cầm hầu:

- Vậy có thể mời Lạc Xuyên ra không? Tôi có việc gấp muốn huynh ấy chuyển lời.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyệt Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Đồng Ngôn Vô Kỵ

- Cô nương đợi một lát!

Thủ vệ ở cổng nghe nàng biết Lạc Xuyên, biết nàng hẳn là rất thân với Cầm hầu, cho nên hẳn vào trong mời Lạc Xuyên ra.

Lạc Xuyên vốn đang khó hiểu là ai tìm mình, khi thấy Mộng Hàm Yên thì nhớ ra ngay.

- Mời cô nương vào.

Lạc Xuyên thấy tay nàng cầm nhánh hoa mai mà Cầm hầu tặng liền mời nàng vào Trường Ca Điện, nói chuyện bên ngoài tai vách mạch rừng.

Hoàng cung chính là nơi hiểm ác như vậy, mỗi bước chân đều phải đi cẩn thận.

Mộng Hàm Yên thấy động tác của hắn là hiểu thời gian hắn ở trong cung rất lâu, cho nên theo bản năng vô cùng cẩn thận.

Nàng đưa nhánh hoa mai cho Lạc Xuyên, thận trọng nói:

- Nhờ huynh đưa nhánh hoa mai này cho Cầm hầu, nói với huynh ấy rằng muội và tỷ tỷ gặp nguy hiểm, cần huynh ấy giúp đỡ.

Ở nơi này nàng không có lựa chọn nào khác, người nàng có thể tin tưởng và nhờ giúp đỡ chỉ có Cầm hầu Mai Hàn Sinh, dù chỉ có một tia hi vọng, nàng cũng muốn đánh cược một lần.

- Cô nương yên tâm! Chờ hầu gia trở về, tôi sẽ lập tức chuyển lời cho ngài ấy. Đường trong cung không dễ đi, xin bảo trọng!

Lạc Xuyên gật đầu với nàng, nhìn ánh mắt tin tưởng của nàng, hắn cảm thấy rất khó có được.

Trong cung người người tranh đấu, rất hiếm người đơn thuần tín nhiệm một người xa lạ.

- Ta tiễn cô ra ngoài!

- Đa tạ Lạc Xuyên!

Mộng Hàm Yên rời khỏi Trường Ca Điện, chạy về phía Thủy Nguyệt Cung.

Nàng không ngờ nhanh như vậy đã phải dùng đến nhánh hoa mai do Mai Hàn Sinh tặng, nàng cảm thấy mình vẫn còn quá yếu nên mới không bảo vệ được Nguyệt Thiên Mi.

Nếu nàng đủ mạnh thì tốt rồi!

Lúc này nàng không hề biết mình chỉ là một tàn hồn ngưng tụ mà thành, có thể sống đã là kỳ tích. Việc sở hữu sức mạnh to lớn với tình trạng yếu ớt hiện giờ của nàng là một tham vọng xa vời.

Hiện tại mỗi khoảnh khắc nàng sống đều là thời gian Lãng Nguyệt Ly tranh thủ cho nàng, để nàng đi thu thập các mảnh linh hồn tàn nát trong thiên địa.

Ba hồn bảy phách, nàng chỉ còn một hồn trong cơ thể, hai hồn và bảy phách đều không còn.

Khóa trường mệnh phượng hoàng không biết còn có thể kiên trì bao lâu, thời gian của nàng không nhiều.

Chỗ chết người nhất chính là, nàng căn bản không biết mình sống vì cái gì, nàng chỉ mơ hồ cảm thấy mình phải tìm thứ gì đó vô cùng quan trọng.

Trong đầu nàng phảng phất như vang lên âm thanh, nàng không biết là thật hay giả, tương lai của nàng rất mờ mịt.

Nàng đạp lên lớp tuyết dày, chạy một hơi, không dám ngừng lại nghỉ ngơi.

Nàng chạy quá nhanh, không nhìn thấy ở giao lộ trước mặt chợt xuất hiện cỗ kiệu, thị vệ khiêng kiệu kinh hãi, suýt làm người trong kiệu té ngã.

- Ngươi là ai? Dám to gan xông tới kiệu của hoàng thái hậu!

Cung nữ mở miệng quát mắng, không để ý đến Mộng Hàm Yên té ngã trên nền tuyết.

- Ai gia không sao, đừng làm khó nàng ấy.

Hoàng thái hậu ở trong kiệu vén một góc màn, giọng nói nhàn nhạt vang lên.

- Lần này xem như ngươi may mắn, nương nương chúng ta rộng lượng! Lần sau đi mà còn không có mắt thì không gặp may như vậy đâu!

Cung nữ mắng một câu rồi bảo mọi người khiêng kiệu di chuyển đến Ngự hoa viên ngắm hoa.

Trong Liên Anh Sơn cũng có một vùng đặc biệt tạo thành hoa viên to lớn, nơi đó trồng đủ loại kỳ hoa dị thảo.

Mộng Hàm Yên ở trên tuyết, nhìn chiếc kiệu lộng lẫy đi qua trước người, ngửi thấy hương mực như có như không trong không khí.

- Mùi hương này quen thuộc quá! Mình từng ngửi thấy ở đâu nhỉ?

Nàng loáng thoáng cảm thấy mùi hương này rất quen thuộc, có điều không nhớ rõ.

Nàng có rất nhiều thứ không nhớ rõ, bởi vậy nàng không hề xoắn xuýt, bằng không nàng nhất định sẽ điên mất.

- Có lẽ có một ngày, mình sẽ nhớ lại hết những gì đã quên. Bây giờ không được nhụt chí, đường phải từng bước từng bước mà đi tiếp. Những gì từng xảy ra chắc chắn sẽ để lại dấu vết. Mình phải tìm quá khứ của chính mình!

Đẩy mắt nàng hiện lên sự kiên định, nàng sẽ không vì chút khó khăn mà yếu đuối dừng bước, niềm tin trong lòng giúp nàng kiên trì đi tiếp.

- Bây giờ mình có một việc quan trọng chính là bảo vệ Nguyệt tỷ tỷ đến khi sắc phong.

Nguyệt Thiển Mi là bằng hữu đầu tiên nàng quen biết sau khi tỉnh lại.

Biết rõ tỷ ấy gặp nguy hiểm, nàng không thể cứ thế buông tay mặc kệ.

Huống hồ còn có Quý vương đang lùng bắt nàng khắp nơi, nếu bị hãm bắt được, nàng cũng chịu không nổi.

Nàng không phiền não nhiều, vui vẻ cũng một ngày, không vui cũng một ngày, vậy thì cứ chọn vui vẻ mà sống!

- Đi đường cũng đi không xong mà dám ở trong cung chạy bậy chạy bạ!

Giọng nói lạnh lùng như tu la địa ngục chợt rơi vào tai nàng, nàng sợ đến mức toàn thân lạnh toát.

“Đúng là sợ của nào trời trao của đó mà!”

Mộng Hàm Yên gian nan ngẩng đầu, nặn ra một nụ cười, nhìn về phía Quý vương cười bạch mã chạy tới đứng bên cạnh nàng.

- Quý vương điện hạ! Thật trùng hợp! Ha ha!

Nàng cảm thấy mặt mình sắp cứng rồi, cười với hắn đúng là động tác độ khó cao.

- Rất trùng hợp! Đi đâu cũng gặp ngươi, làm sao bốn vương biết có phải ngươi có ý mai phục ở đây không?

Quý vương lạnh lùng nói, giọng điệu không chút tình cảm, vô cùng lạnh lẽo.

- Tiểu nữ tử sao dám mai phục điện hạ chứ? Tôi chỉ là đi dạo thôi!

Mộng Hàm Yên thầm mắng hắn một vạn lần, cái tên cuồng tự ngược này chắc có chứng ảo tưởng bị hại đây!

- Đi dạo thành ra thế này à!

Quý vương thấy y phục của nàng bị rách, nàng thì bị ngã trên đất, muốn bao nhiêu chặt vật là có bấy nhiêu chặt vật.

- Tội đã thảm thế này rồi! Quý vương điện hạ không phải vẫn muốn bắt nạt một nữ tử yếu đuối như tôi chứ?

Mộng Hàm Yên nghe giọng điệu ngông cuồng tự đại của hắn, thực sự muốn đập cho hắn một cú nhưng nàng vẫn kiềm chế được.

Điều này nói rõ rằng sự nhẫn nại của nàng không tệ, giận đến thế mà vẫn nhịn được.

- Nữ tử? Trong mắt bốn vương, ngươi chỉ là một đứa trẻ! Sự hung hăng ngang tàng lần trước của ngươi đâu? Không phải ngươi nói đại thúc háo sắc gì đó sao?

Quý vương đột nhiên đưa tay ra, hút nàng đặt lên lưng ngựa.

Bàn tay to lớn của hắn nắm lấy cổ tay trắng trẻo của nàng khiến nàng không thể nhúc nhích.

Hắn xác thực nàng đúng là không có chút linh lực, yếu ớt đến đòi mạng, khí tức sinh mệnh vô cùng yếu.

- Đồng ngôn vô kỵ (1)! Đồng ngôn vô kỵ mà!

(1) Lời trẻ con nói không kiêng kỵ gì cả.

Mộng Hàm Yên bị hắn bắt lấy, hảo nữ không chịu thiệt trước mặt, không có người cứu nàng, nàng chỉ có thể yếu thế.

Nàng ghét nhất người khác nói nàng là trẻ con, nàng tuyệt đối tuyệt đối không phải một đứa trẻ!

Tuy rằng khuôn mặt búp bê và thân hình nhỏ nhắn xinh xắn này không có chút sức thuyết phục nào nhưng nàng tin chắc mình có một trái tim của người trưởng thành.

- Hừ!

Quý vương bị tiểu nha đầu tinh quái này chọc cho vui vẻ, đôi môi đỏ dưới mặt nạ phượng hoàng hơi cong lên.

Hai chân hắn thúc vào bụng ngựa, giục ngựa chạy như bay, Mộng Hàm Yên cả kinh, không khống chế được dựa vào ngực hắn.

Thân thể mềm mại của nàng dán vào hắn khiến thân thể hắn không khỏi cứng đờ trong chốc lát.

Hắn tự nhắc nhở mình, nàng chẳng qua là một tiểu nha đầu vất mũi chưa sạch mà thôi!

Áo bào tím tung bay, vó ngựa hất tung bụi tuyết, dọc đường hoa rơi lác đác, đẹp không sao tả xiết.

Tốc độ bạch mã quá nhanh, Mộng Hàm Yên không dám nhảy xuống, bằng không là chết chắc.

Ngã ngựa mà chết thì cũng quá bi kịch rồi.

Nàng ngược lại muốn xem xem cái tên này muốn làm gì? Muốn dẫn nàng đi đâu?

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Biên Niên Sử Thiên Địa

Bạch mã phi như bay không trở ngại trên đường trong cung, ai dám ngăn cản Quý vương điện hạ?

Quý vương mang Mộng Hàm Yên băng qua một cánh rừng hoa động tuyết, trước mắt xuất hiện một tòa lầu cao.

- Vạn Thư Các!

Mộng Hàm Yên đọc chữ khắc trên tảng đá lớn trước tòa lầu cao, còn chưa nhìn kỹ Vạn Thư Các này trông thế nào thì đã bị xách xuống.

- Đi!

Quý vương nhàn nhạt nói, không chờ nàng đồng ý đã kéo nàng vào Vạn Thư Các.

Cửa lớn Vạn Thư Các tự động mở ra theo bước chân hần đến gần, làm rơi những bông tuyết rào rào.

Cánh cửa màu đỏ thẫm có vết tích cổ xưa loang lổ do năm tháng.

- Nơi này tối om om! Sẽ không có quỷ chứ?

Mộng Hàm Yên bị Quỷ vương mang vào Vạn Thư Các, trong lòng không kiềm được hồi hộp.

- Quỷ vương đang ở bên cạnh ngươi, còn sợ quỷ gì chứ?

Quỷ vương nhìn đáng vẻ đáng yêu của nàng, trong lòng có cảm giác khác thường.

- Nói cũng có lý. Kỳ thực, thứ đáng sợ nhất trên thế giới này không phải quỷ, mà là người!

Mộng Hàm Yên cảm giác kẻ bên cạnh mình mới là nguy hiểm nhất, bởi thế nàng nên lo cho cảnh ngộ bản thân trước thì hơn.

- Không nhìn ra cái đầu nhỏ của ngươi cũng có thể nói ra lời sâu sắc như vậy.

Quỷ vương lạnh lùng nói, dẫn Mộng Hàm Yên vào trong phòng âm u đen kịt.

Nơi đây xếp đầy các loại sách vở, chen chúc đầy ắp trên giá sách.

Tay Mộng Hàm Yên bị nắm bởi lòng bàn tay hần, nàng muốn trốn cũng trốn không được, đánh thì đánh không lại hần, nên chỉ có thể bị hần kéo đi.

Ở đây không một bóng người, cả gian phòng vắng vẻ ngoại trừ từng hàng từng hàng giá sách ra, chút ánh sáng cũng không có, khiến nàng rất không có cảm giác an toàn.

- Chính là nơi này!

Quỷ vương chợt dừng lại giữa các giá sách, nói một câu như vậy.

- Ngài... ngài đừng làm vậy nha! Tôi vẫn còn là một đứa trẻ, nếu ngài xuống tay với tôi thì chính là cảm thù! Không đúng! Không bằng cảm thù! Táng tận lương tâm!

Mộng Hàm Yên thấy hần dừng lại ở một nơi tối om om như vậy, ở đây chỉ có hai người cô nam quả nữ, trước không có làng sau không có quán, nàng la rách cổ họng cũng không ai tới cứu.

“Cộp!”

Đầu nhỏ của nàng bị gõ mạnh.

- Còn nhỏ tuổi sao tư tưởng không thuần khiết như vậy! Vóc người phẳng lì với bộ y phục rách này của ngươi dán vào người bốn vương, bốn vương cũng không hứng thú nổi. Người thì nhỏ mà suy nghĩ linh tinh thì nhiều!

Quỷ vương bị nàng làm cho tức cười, tiểu nha đầu này còn chưa trưởng thành nhưng ý nghĩ trong cái đầu nhỏ ấy thực khiến hần xấu hổ.

- Vậy ngài dẫn tôi tới cái xá xinh tôi thui này làm gì?

Mộng Hàm Yên thờ phào nhẹ nhõm, không phải ra tay với nàng là được rồi!

Ông trời phù hộ!

- Chỉ là kiểm chứng một suy đoán mà thôi!

Quỷ vương liếc ngực nàng một cái, nàng tức khắc như cọp bị giẫm đuôi, đưa tay che mắt hần.

- Mắt không được nhìn lung tung! Ngài có phong độ quân tử không vậy? Phi lễ chó nhìn có hiểu không hả?

Giọng nói lạnh lạnh êm tai của Mộng Hàm Yên vang vọng rõ rệt bên tai khiến hần dờ khóc dờ cười.

Quỷ vương đưa tay đẩy tay nhỏ của nàng ra, bàn tay ấy nhỏ nhắn mịn màng mềm mại như mỡ đông khiến hần không dám quá dùng sức, sợ bóp nát tay nàng.

- Nhẹ chút! Đau quá!

Mộng Hàm Yên kêu lên, hần đã cố gắng nhẹ nhàng nhưng vẫn làm nàng đau.

- Người đừng kêu giống như bốn vương đang làm chuyện phu thê với người chứ.

Khỏe miệng Quý vương hơi co quắp, giọng tiểu nha đầu này khiến hắn có chút tâm tình rối loạn.

- Tôi nào có? Còn không phải tại ngài thô bạo như vậy sao?

Mộng Hàm Yên lườm hắn, đẩy tay hắn ra, dung nhan xinh đẹp ửng đỏ.

Quý vương không nói tiếp với nàng mà đưa tay rút trên giá sách ra một quyển sách vô cùng cổ xưa.

Quyển sách cổ ấy cực kỳ tinh xảo, mặt trên được khảm nạm tiên kim bảy màu với vật liệu thần kỳ điểm xuyết ở giữa hợp thành hoa văn phượng hoàng huyền ảo.

Hoa văn ấy giống như đúc với hoa văn trên khóa trường mệnh phượng hoàng mà Mộng Hàm Yên đeo.

Một cây Hồn Độn Thanh Liên, thanh liên sinh năm lá, hoa nở hai mươi bốn cánh, giữa cánh hoa có hoa văn nhật nguyệt.

Một luồng hơi thở hồng hoang cổ kính ngưng tụ trên quyển sách cổ này.

“Quyển sách này quen thuộc quá!”

Mộng Hàm Yên nhìn quyển sách cổ trên tay Quý vương, trong lòng nổi lên sóng to gió lớn.

- Có muốn xem không?

Quý vương lên tiếng hỏi, quơ quơ quyển sách cổ trên tay. Cảm giác nặng nề tựa như đang gánh chịu hàng vạn hàng tỉ ngôi sao.

- Muốn!

Mộng Hàm Yên gật đầu, không chờ đợi nổi vội vã giật lấy quyển sách.

Nàng ôm nó, cảm giác quen thuộc trong lòng càng lúc càng mãnh liệt.

Nàng đưa tay chạm vào hoa văn trên sách, quyển sách vốn âm ỉ chìm vào khoảnh khắc nàng chạm vào lại phát ra hào quang rực rỡ.

Hào quang ấy soi sáng cả Vạn Thụ Các, cũng khiến mắt Quý vương phát ra ánh sáng lạ thường.

- Quả nhiên là nàng!

Quý vương trần ngập chờ mong nhìn Mộng Hàm Yên, nàng chính là người hữu duyên mà bộ sách thần này chờ đợi.

Truyền thuyết nói rằng chỉ có người đeo khóa trường mệnh phượng hoàng – một trong chín thần khí Thái Hư mới có thể mở được bộ sách thần này.

Mục đích hắn mang Mộng Hàm Yên tới đây chính là để kiểm chứng xem thứ nàng đeo có phải là khóa trường mệnh phượng hoàng – một trong chín thần khí Thái Hư hay không.

Lần đầu tiên nhìn thấy khóa trường mệnh trên cổ nàng, hắn đã cảm thấy nó rất không tầm thường.

Bây giờ xem ra, suy đoán của hắn quả nhiên không sai!

- Đây là bộ sách thần thượng cổ “Biên niên sử thiên địa” ghi lại tất cả chuyện xảy ra từ thời hỗn độn sơ khai, thiên địa vạn vật thu hết vào trong đó, bất kể người muốn biết cái gì, nó đều có thể cho người biết.

Mộng Hàm Yên nghe Quý vương nói, trong đầu loáng thoáng hiện ra vài hình ảnh mơ hồ, cho nàng biết làm thế nào mở bộ sách thần “Biên niên sử thiên địa” này.

Nàng đưa quyển sách thần lại gần khóa trường mệnh phượng hoàng, mảnh thiên thạch trên khóa trường mệnh phát ra tia sáng hòa lẫn với đá hỗn độn khảm trên sách thần.

Sách thần được nàng đánh thức, ánh mắt Quý vương lộ vẻ ngạc nhiên mừng rỡ.

Thứ quan trọng nhất trong “Biên niên sử thiên địa” là bí mật liên quan đến chín thần khí Thái Hư, nghe nói chỉ có quyển sách thần này là có thể chỉ dẫn phương hướng, vị trí và cách thu phục chín thần khí.

Phong ấn đã mở, Mộng Hàm Yên đưa tay muốn mở sách thần nhưng chưa lật được trang nào, nàng ngất xỉu.

Quý vương ở rất gần nàng, thấy nàng ngất bèn vội đỡ lấy nàng.

Nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng, hấn tức thì cau mày.

Sách thần rơi xuống đất, lại mất đi ánh sáng.

Quyển sách này chỉ khi ở trên tay chủ nhân mới có thể phát ra hào quang chói lọi.

Hắn cách không tóm lấy quyển sách thần, muốn mở ra nhưng căn bản không làm được.

Ngoại trừ Mộng Hàm Yên, không ai có thể mở nó ra.

Cho dù đưa sách đến gần khóa trường mệnh phượng hoàng trên người nàng cũng không có phản ứng!

Hắn đưa tay thăm dò mạch đập của nàng, cảm nhận được thân thể nàng vô cùng suy yếu.

Đặc biệt là vừa mở phong ấn “Biên niên sử thiên địa”, tiêu hao sức mạnh linh hồn, khiến nàng trực tiếp hôn mê.

May là đêm qua nàng đã hấp thu sức mạnh của Mộng Hồn Liên, nếu không nàng căn bản không có cách nào mở được phong ấn sách thần.

- Tiểu nha đầu này được làm từ giấy sao?

Quý vương bé Mộng Hàm Yên, đồng thời mang quyển sách thần rời đi.

Nàng nhẹ đến đòi mạng, lại yếu ớt thế này, khiến hắn thực sự không biết nên không chế sức lực thế nào.

Lúc này trong Thủy Nguyệt Cung, Tử Cung ma ma đã tỉnh lại, đang nổi trận lôi đình.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyệt Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Đêm Không Thể Chợp Mắt

- Tiểu tiện nhân kia lại dám cả gan làm loạn, ngang nhiên đánh vào mặt ta!

Tử Cung ma ma tỉnh lại, ngồi trên giường, nhìn Tử Cung Diên đang trông coi bên cạnh, những người khác đều đã lui ra.

- Cô cô, không thể bỏ qua cho hai tỷ muội kia như vậy! Họ còn thật sự tưởng bản thân là đại nhân vật gì đó, chưa sắc phong đã to gan như thế, nếu có một ngày nàng ta được phong làm phi, chẳng phải là sẽ ban chết cho cô cô sao?

Tử Cung Diên thêm nắm đấm muối, sợ thiên hạ chưa loạn, bèn đổ thêm dầu vào lửa, mượn cơ hội này để diệt trừ cái gai trong mắt.

Chỉ riêng danh hiệu thiên hạ đệ nhất mỹ nữ của Nguyệt Thiên Mi cũng khiến Tử Cung Diên cảm thấy như đứng đồng lửa như ngồi đồng than, đêm không thể chợp mắt.

Nàng đã phái Cúc Thúy âm thầm hạ độc, ả không sống được lâu đâu.

Nhưng nếu để ả được sắc phong làm phi, lỡ như trước khi chết ả được đăng lên làm hậu thì chẳng phải hời cho ả sao?

- Nàng ta dám!

Tử Cung ma ma nghe lời Tử Cung Diên nói thì con giận bốc lên. Cả khuôn mặt già nua của bà đều nhăn lại!

- Cô cô, bây giờ họ đã dám đánh vào mặt cô cô trước mặt mọi người rồi, sau này ai mà biết được họ có dám làm như vậy hay không? Chúng ta không thể mạo hiểm!

Tử Cung Diên bưng trà tới, ân cần đưa cho Tử Cung ma ma.

- Lễ nào cô cô không tin Diên nhi sao?

- Cô cô đương nhiên tin Diên nhi! Hai tiểu tiện nhân đó đừng tưởng rằng thân phận công chúa là có thể vô pháp vô thiên, họ đã vào cung thì chính là cá chậu chim lồng. Dù thân phận trước đây hiển hách đến mấy thì ở nơi này chả là cái gì cả!

Tử Cung ma ma vốn bụng dạ hẹp hòi, bây giờ nghe Tử Cung Diên nói vậy, gương mặt bà lộ vẻ tàn nhẫn.

- Diên nhi! Đỡ cô cô dậy!

- Dạ! Cô cô!

Từ Cung Diên lập tức đỡ Từ Cung ma ma dậy, về mặt đắc ý.

Hai người khí thế hùng hổ đi đến nơi ở của Nguyệt Thiên Mi, theo sau là một đám cung nữ.

Nhìn dáng vẻ của Từ Cung ma ma, chúng nữ đều bị kinh động, ra ngoài xem kết cuộc.

- Ô kia! Từ Cung ma ma đi tới chỗ của Nguyệt công chúa.

- Lần này Nguyệt công chúa xui xẻo rồi.

- Ai bảo nàng ta không có chỗ dựa! Đáng đời!

- Còn không phải sao? Chẳng qua chỉ là công chúa Nguyệt tộc chứ đâu phải là công chúa Thiên Vũ, có tư cách gì mà ra oai chứ!

- Chúng ta cũng đi xem náo nhiệt thôi!

- Lần này ta xem hai tỷ muội kia thoát kiếp nạn thế nào.

- Đắc tội Từ Cung ma ma thì phải chịu.

-

Chúng nữ lủi ra lủi rít bàn tán, không ai có ý định ra mặt giúp đỡ, tất cả đều thờ ơ lạnh nhạt, cười trên nỗi đau của người khác.

Mất đi một đối thủ cạnh tranh mạnh như thế, các nàng đương nhiên là càng mừng thầm trong bụng.

Trong cung tàn khốc như vậy đây, người không chết thì chính là ta chết!

Nếu không độc ác, làm sao bảo vệ được địa vị?

“Rầm!”

Cửa nơi Nguyệt Thiên Mi ở bị đá ra, một đám cung nữ bao vây vào.

Từ Cung ma ma cong khóe môi, vênh vào nói:

- Kéo hai tiểu tiện nhân xúc phạm bề trên đi, tống vào nhà giam! Dù sao ở Thủy Nguyệt Cung này, bà chính là một tay che trời, giết hai công chúa ngoại tộc có là gì chứ?

Không ai dám lên tiếng, cũng không ai dám làm chủ cho họ.

Chuyện như vậy ở trong cung rất nhiều, chỉ cần thủ đoạn kín kẽ một chút, nói họ nhiễm bệnh mà chết, đến lúc đó ai có thể truy cứu trách nhiệm của bà?

Sinh lão bệnh tử đâu phải thứ bà có thể định đoạt.

- Các người muốn làm gì? Ai cho phép các người xông loạn?

Nguyệt Thiên Mi thấy họ xông vào thì đôi bàn tay trắng nắm chặt, dung nhan dưới khăn che mặt hơi trắng bệch.

- Là mệnh lệnh của bốn ma ma!

Từ Cung ma ma đi vào, ánh mắt khinh bỉ, đầy đắc ý.

Bà tự cho rằng mình có địa vị rất cao trong hậu cung, bất kể công chúa gì cũng phải ngoan ngoãn nhận tội cho bà.

- Bắt!

Vài cung nữ bắt lấy Nguyệt Thiên Mi.

- Buông tay! Tự ta đi!

Nguyệt Thiên Mi nghiêm giọng quát, trong nhu nhược lộ ra khí thế.

- Ma ma, chỉ có một người.

Cung nữ tìm một vòng không thấy Mộng Hàm Yên, chỉ có một mình Nguyệt Thiên Mi trong phòng.

- Xem ra là chạy rồi!

Từ Cung Diên cười lạnh nói, nhìn Nguyệt Thiên Mi bị bắt, trong lòng nàng ta không biết vui sướng nhường nào.

- Xem ra muội muội người tự chạy thoát thân, bỏ mặc người tỷ tỷ là người rồi. Lần này chỉ có một mình người lẻ loi trợ thôi!

- Muội muội ta là sứ giả Nguyệt tộc, là công chúa được sủng ái nhất của Nguyệt tộc, các người không được động đến muội ấy! Bằng không liên minh bị hỏng, bệ hạ tức giận, các người ai dám gánh chịu?

Nguyệt Thiên Mi biết lần này mình không thể nào tránh né, nên đối mặt thì phải dũng cảm đối mặt.

Nàng mừng vì Mộng Hàm Yên đã ra ngoài, như vậy muội ấy sẽ không bị bắt giam cùng với nàng.

Dù là vào lúc này, nàng vẫn cố sức bảo vệ Mộng Hàm Yên.

- Hừ! Tiểu tiện nhân kia không có đây cũng đỡ phiền phức! Dẫn nàng ta đi!

Từ Cung ma ma nghe lời Nguyệt Thiên Mi nói, trong lòng cũng âm thầm cân nhắc.

Tiểu nha đầu kia nếu quả thực có lai lịch như vậy thì không thể giết chết.

Nếu bắt được thì phải hành hạ một phen nhưng giữ lại tính mạng nó.

Các cung nữ áp giải Nguyệt Thiên Mi đến phòng giam, trong Thủy Nguyệt Cung chỉ có một phòng giam, không biết đã hại chết bao nhiêu thiếu nữ vô tội.

Một khi đã vào là không còn cơ hội lại nhìn thấy ánh mặt trời.

- Vào đi!

Từ Cung ma ma đã chuẩn bị xong các loại hình cụ để chăm sóc cho nữ tử không phục tùng sự quản giáo của bà này, để nàng ta biết phải nghe lời ai, biết không thể chống đối với ai!

Ngay lúc Nguyệt Thiên Mi dậm bước vào phòng giam tanh tươi u tối kia thì một giọng nói vang lên.

- Khoan đã!

Mọi người nghe đó là giọng nam, bèn quay đầu theo hướng âm thanh.

Nguyệt Thiên Mi nghe giọng nói quen thuộc cũng chợt nhìn sang, trong con ngươi lấp lánh phản chiếu dung nhan như ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 40: Vô Nhai

Nam tử tóc dài như mực, trên bộ y phục dài điểm tuyết hoa mai, thanh lịch tao nhã.

Hắn chính là Cẩm hầu Mai Hân Sinh, khi về Trường Ca Điện nhận được tin tức từ Lạc Xuyên, hắn không chút trì hoãn mà lập tức chạy tới đây.

Nếu hắn đến muộn hơn một bước, không biết Nguyệt Thiên Mi sẽ chịu khổ thế nào!

Thấy hắn đến đây, đáy mắt Nguyệt Thiên Mi hiện lên ánh sáng kỳ lạ.

Chúng nữ thấy Cẩm hầu đến thì lập tức hành lễ:

- Tham kiến Cẩm hầu!

Dù là Từ Cung ma ma cũng không thể không cung kính hành lễ, vì Cẩm hầu đường đường là vương hầu, là thanh niên tuấn kiệt rất được bệ hạ xem trọng.

- Nguyệt công chúa đã phạm tội gì mà các người áp giải nàng ấy vào phòng giam?

Mai Hàn Sinh từ tốn hỏi, giọng nói nho nhã nhưng chất chứa uy nghiêm của kẻ bề trên.

- Hầu gia, đây là chuyện riêng của Thủy Nguyệt Cung chúng tôi, cũng là chuyện hậu cung, chuyện nhà của bệ hạ, hầu gia hỏi đến sợ là không thỏa đáng?

Từ Cung ma ma xảo quyệt, thấy Cầm hầu đích thân tới cũng không chút hoang mang.

Mai Hàn Sinh nói, giọng điệu rõ ràng không vui:

- Nguyệt công chúa là bằng hữu của bốn hầu, bốn hầu hỏi thăm một câu chẳng lẽ không được sao? Hay bốn hầu nhất định phải xin bệ hạ ân chuẩn?

- Nô tỳ không dám!

Từ Cung ma ma nghe Cầm hầu nói ra quan hệ giữa ngài và Nguyệt Thiên Mi, rõ ràng là muốn che chở nàng ta, sắc mặt của bà trở nên khó coi.

Nguyệt Thiên Mi thấy Mai Hàn Sinh bảo vệ mình như vậy thì cảm động từ tận đáy lòng.

Hạt giống vốn đã chôn sâu nơi đáy lòng lạnh lẽ này mầm, từ từ đâm ra chồi non.

Hình như lần nào nàng gặp phải nguy hiểm, hần cũng giúp nàng hóa giải, điều này khiến nàng sinh ra một cảm giác kỳ lạ với hần.

Có điều cảm giác ấy đã bị nàng đè ép xuống.

- Nàng ta không phục tùng dạy dỗ, bất kính với nô tỳ, bởi vậy nô tỳ mới giam nàng ta lại hỏi lỗi.

Từ Cung ma ma lên tiếng, giống như đã chịu uất ức tày trời.

- Cẩn rồi! Người chỉ là một nô tỳ mà dám nói chủ tử bất kính với người? Chẳng lẽ không ai rõ thân phận địa vị của mình hay sao? Nguyệt công chúa không lâu nữa sẽ là phi tử của bệ hạ, người phải biết ai là chủ ai là tớ chứ!

Ánh mắt Mai Hàn Sinh không giận tự uy nhìn Từ Cung ma ma khiến trên trán bà rỉ ra mồ hôi to như hạt đậu.

- Lão nô biết lỗi! Thả chủ tử ra!

Từ Cung ma ma hiểu rõ Nguyệt Thiên Mi có Cầm hầu làm chỗ dựa trong cung, bà không thể công khai đối phó nàng ta, chỉ có thể dùng chiêu ngầm thôi.

Từ Cung Diên thấy việc sắp thành lại bại, trong lòng tức đến nội thương!

Nguyệt Thiên Mi thấy nguy hiểm của mình tạm thời được giải trừ bèn lập tức bước nhanh đến muốn nói lời đa tạ Mai Hàn Sinh.

Lúc nàng sắp đến trước mặt Mai Hàn Sinh, chợt có thứ gì đó đánh vào đầu gối nàng, nàng đau đến mức ngã về phía hòn núi giả bên cạnh.

Nếu nàng va vào đó, chắc chắn sẽ bị rách da đầu.

- Cẩn thận!

Mai Hàn Sinh đưa tay đỡ Nguyệt Thiên Mi để nàng khỏi bị thương.

Hần cảm thấy có người âm thầm ra tay nhưng ở đây quá nhiều người nên hần không nhìn được người đó là ai.

Có điều việc này không hề quan trọng, bởi trong cung vốn là như vậy, trừ bản thân ra thì không còn ai có thể tin tưởng.

Biết người đó là ai thì thế nào? Cả thế gian đều là địch, khoảnh khắc này là bằng hữu không có nghĩa khoảnh khắc tiếp theo vẫn là bằng hữu.

Tại Nguyệt Thiên Mi đỏ lên, nói lời cảm tạ Mai Hàn Sinh:

- Đa tạ!

- Không biết Cầm hầu sao lại đến Thủy Nguyệt Cung? Nữ tử ở đây đều là người được chuẩn bị cho bệ hạ! Nếu để bệ hạ biết một nam tử như Cầm hầu đột nhiên đến nơi này thì e rằng cũng là một tội nặng chứ nhỉ?

Từ Cung ma ma lên tiếng, không biết làm thế nào Cầm hầu nghe được tin tức.

- Bốn hầu vừa từ chỗ bệ hạ qua đây, bệ hạ công việc bề bộn không rảnh tiếp đón công chúa các tộc, bốn hầu nếu đã đi ngang thì vào đây san sẻ chút ưu phiền giúp bệ hạ, có gì không được?

Mai Hàn Sinh là Cầm hầu, không phải là người dễ đối phó như vậy. Nếu cho rằng đáng về quân tử ôn hòa của hắn chính là quả hồng mềm thì hoàn toàn sai.

- Là nô tỳ lỗ lòi!

Từ Cung ma ma lúc này mới lĩnh giáo được sự lợi hại của Mai Hàn Sinh, bà giống như con gà trống đầu thua ỉu xiu.

- Nguyệt công chúa cũng bị sợ hãi rồi, trước hết nghỉ ngơi đi! Bồn hầu không quấy rầy nữa!

Mai Hàn Sinh biết nơi này là Thủy Nguyệt Cung, hắn không tiện ở lâu, bằng không truyền đến tai bệ hạ đương nhiên không phải chuyện gì tốt.

Ánh mắt Nguyệt Thiển Mi nhẹ nhàng nhìn hắn, nhìn bóng lưng hắn rời đi, nàng có hơi mất mát.

- Nếu Cầm hầu đã lên tiếng giúp người, lần này bồn ma ma sẽ không nhắc chuyện cũ nữa.

Từ Cung ma ma đành mặc cho Nguyệt Thiển Mi quay về.

- Cô cô đừng giận! Cầm hầu dù sao cũng là một ngoại thần, đâu thể bảo vệ nàng ta từng thời từng khắc chứ? Cơ hội sau này của chúng ta còn rất nhiều!

Từ Cung Diên an ủi nói, trong lòng nàng cũng rất không cam tâm, nàng sẽ không buông tha như vậy.

- Hừ! Nàng ta tưởng rằng có thể chịu đựng đến ngày sắc phong? Cứ chờ đi!

Từ Cung ma ma cắn răng, nhìn Nguyệt Thiển Mi đi về, bà cảm thấy mặt mũi mình đều mất sạch.

Nguyệt Thiển Mi về đến phòng, cửa phòng đã bị hỏng, nàng được sắp xếp ở một gian phòng khác.

Nàng không biết Mộng Hàm Yên đi đâu mà đến giờ vẫn chưa về!

Lần này Mai Hàn Sinh giúp nàng ngăn tai họa, nhưng không ai có thể bảo vệ nàng cả đời, nàng có thể đi được bao xa trong cung đây?

Chính nàng cũng không thể nào xác định!

Có điều trải qua chuyện lần này, nàng đã hạ quyết tâm, nhất định phải khiến bản thân mạnh mẽ hơn, can trọng hơn mới có thể sống tiếp.

Lúc này trong một tòa cung điện, Mộng Hàm Yên đang nằm trên chiếc giường cực lớn.

Nàng gian nan mở mắt thì thấy bức màn hoa lệ từ trên cao rủ xuống, nơi viền của bức màn như mây như khói được tô điểm bằng những viên trân châu.

Chỗ này nguy nga tráng lệ, lư hương thú ngừ bằng vàng bốc lên hơi nóng, tỏa ra một làn hương lượn lờ trong điện.

Nền được trải thảm dày khiến người ta bước đi cũng không gây tiếng động.

- Đây là đâu?

Trong lòng Mộng Hàm Yên nghi hoặc, nàng nhớ hình như trước đó mình cầm một quyển sách cổ, khi muốn lật nó ra xem thì đột nhiên mất đi ý thức.

Nàng quay đầu nhìn quanh thì thấy quyển sách cổ ấy đang nằm bên gối của nàng, lúc này nàng mới yên tâm.

- May mà mầy còn ở đây!

Nàng đưa tay chạm nhẹ vào quyển sách cổ ấy, nó liền phát ra ánh sáng.

Vào lúc đầu ngón tay của nàng chạm vào quyển sách, định mở nó ra thì một làn sương mù màu vàng tuôn ra từ trong sách.

Sau đó, một người thần bí mặc áo khoác vàng hiện ra trước mặt Mộng Hàm Yên.

Khi nhìn thấy người đó, nàng không hề kêu lên kinh ngạc.

Tựa như cảnh này không hề xa lạ nên không khiến nàng cảm thấy kinh ngạc.

- Chủ nhân! Người có thể gọi tôi là Vô Nhai!

Vô Nhai nói, hắn đứng trước mặt Mộng Hàm Yên, giọng nói không buồn không vui, không có cảm xúc của loài người.

Hắn là do “Biên niên sử thiên địa” hóa thành, bởi thế không có thất tình lục dục của người phàm.

- Vô Nhai, tại sao người gọi ta là chủ nhân? Người biết ta là ai sao?

Mộng Hàm Yên hỏi, không biết liệu hần có thể cho nàng biết những bí mật liên quan đến nàng hay không.

- Thừa chủ nhân, người có thể đánh thức Vô Nhai là chủ nhân của Vô Nhai. Còn về chủ nhân là ai, Vô Nhai không biết. Vô Nhai chỉ có thể biết vận sự vạn vật được ghi lại trong “Biên niên sử thiên địa” mà thôi, nhưng trong đó không có chủ nhân, không tồn tại bất kỳ chữ nào liên quan đến chủ nhân.

Vô Nhai trả lời, hần chỉ là một quyển sách nên cũng có chuyện hần không biết.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Chiếc Quạt Thời Gian

- Tại sao ta lại có cảm giác là mình đã từng sở hữu người? Ta đã quên đi quá khứ, nhưng người cũng không nhớ gì sao?

Mộng Hàm Yên nhìn Vô Nhai, vốn tưởng rằng có thể biết mình là ai, không ngờ lại là công dã tràng.

- Chủ nhân và Vô Nhai quả thực có liên hệ từ lâu nhưng Vô Nhai đã bị phong ấn, có những bí mật Vô Nhai không thể nào xem được. Trừ phi chủ nhân có năng lực giải phần nội dung bị phong ấn ấy, Vô Nhai mới có thể giải đáp thắc mắc cho chủ nhân.

Vô Nhai cũng cảm thấy nữ tử trước mắt rất quen thuộc, nhưng hiện giờ nội dung hần có thể đọc trong “Biên niên sử thiên địa” căn bản không có ghi chép liên quan tới nàng.

Hần cẩn thận cảm ứng một lát, phát hiện trong “Biên niên sử thiên địa” có một khu bị sức mạnh nào đó phong ấn, hần không thể nào xem được nội dung.

- Ta phải làm thế nào để giải phong ấn trong sách?

Mộng Hàm Yên vừa nghe hình như có hi vọng, liền vội vã hỏi.

- Chủ nhân! Người bây giờ vẫn chưa thể giải được phong ấn này, bởi vì giải phong ấn cần sử dụng sức mạnh chân chính của chủ nhân, mà chủ nhân bây giờ vẫn chưa đạt đến sức mạnh ấy.

Vô Nhai có thể cảm nhận được sức mạnh của Mộng Hàm Yên rất yếu ớt, dù chỉ là mở trang sách để hần xuất hiện cũng khiến nàng có chút không chống đỡ nổi.

Mộng Hàm Yên ngán ngẩm nói, cảm thấy mình rất vô dụng:

- Nói cho cùng vẫn là ta không đủ mạnh.

Vô Nhai thấy ánh mắt nàng ảm đạm thì lập tức nói với nàng:

- Chủ nhân tuyệt đối đừng nói như vậy! Tuy Vô Nhai không biết thân phận của chủ nhân, nhưng nếu người đã là chủ nhân của Vô Nhai thì chắc chắn người không phải kẻ yếu mà nhất định là cường giả tuyệt thế!

Tuy hần chỉ là một quyển sách thần, không có ký ức về quá khứ nhưng hần khẳng định không mấy may nghi ngờ.

- Đó chỉ là đã từng thôi! Bây giờ ta chỉ là một phế nhân.

Mộng Hàm Yên cảm thấy mình không có chút sức mạnh nào, nàng mang máng cảm giác rằng Vô Nhai nói không sai, nàng chắc chắn đã từng rất mạnh rất mạnh, trong tiềm thức của chính nàng có cảm giác như vậy.

Chỉ là nàng không biết tại sao bây giờ mình lại yếu ớt thế này?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Đúng rồi! Khóa trường mệnh phượng hoàng!

Mộng Hàm Yên nghĩ đến khóa trường mệnh phượng hoàng mình đeo, đây là thứ duy nhất có thể đại diện cho thân phận và quá khứ của nàng.

- Vô Nhai, người có thể cho ta biết thông tin về khóa trường mệnh này trên người ta không? Có lẽ sẽ giúp ích cho ta.

- Chủ nhân xin đợi chốc lát, Vô Nhai sẽ tra cứu biên sách vạn quyển vì người!

Trong đầu Vô Nhai có vô số ký tự và hình vẽ bay qua, tất cả ghi chép trong “Biên niên sử thiên địa” chỉ cần không bị phong ấn thì hẳn đều có thể xem trong thời gian ngắn nhất.

Sở dĩ hán tên là Vô Nhai vì hán đại diện cho năm tháng vô cùng vô tận và tri thức mệnh mông vô bờ. (1)

(1) Chữ “vô nhai” nghĩa là vô bờ, không giới hạn.

“Biên niên sử thiên địa” là bộ sử cổ của trời đất, cũng bao gồm các bản đồ và vật lạ ở thế gian.

Biên học vô bờ, năm tháng vô biên, nên hán tên là Vô Nhai.

- Tìm được rồi!

Vô Nhai rất nhanh đã tìm được thông tin liên quan đến khóa trường mệnh phượng hoàng, hán đọc lên cho Mộng Hàm Yên nghe:

- “Khóa trường mệnh phượng hoàng là thần khí đứng đầu trong chín thần khí Thái Hư, chứa sức mạnh thần kỳ vô cùng to lớn, có thể khóa linh hồn, khóa thời gian, khóa sinh mệnh. Dù qua ngàn năm thậm chí vạn năm vẫn có thể bảo đảm trường sinh bất lão, linh hồn bất diệt”.

Tay Mộng Hàm Yên nắm khóa trường mệnh phượng hoàng, hèn gì trên đó khắc bốn chữ “trường sinh bất diệt”, hóa ra nó thật sự đại diện cho trường sinh bất diệt!

Người đời đều mong mỏi trường sinh, có thể tưởng tượng được khóa trường mệnh phượng hoàng là vật nghịch thiên nhường nào!

- Vậy ta phải làm thế nào mới có thể tìm lại ký ức?

- Thừa chủ nhân, trong chín thần khí Thái Hư có một thần khí gọi là chiếc quạt thời gian, có thể đảo ngược thời gian, đưa người ta quay về quá khứ. Nó sở hữu sức mạnh nghịch chuyển thời gian, chủ nhân có thể dựa vào thần khí này để xem ký ức trong quá khứ.

Vô Nhai nói cho Mộng Hàm Yên biết cách tìm lại ký ức.

- Nhưng ta không biết chiếc quạt thời gian hiện đang ở nơi nào?

Mộng Hàm Yên nghe được có một loại thần khí như vậy, mắt chợt sáng lên.

- Chín thần khí Thái Hư rải rác khắp nơi trong thiên địa, để tôi tra xem chiếc quạt thời gian hiện đang ở đâu.

Vô Nhai bắt đầu tra vị trí của chiếc quạt thời gian, quyển sách có ghi lại thông tin về nó.

- Liên Anh Sơn ở thành Quán Mặc của Thiên Vũ đế quốc là nơi phong ấn chiếc quạt thời gian.

Hán nhanh chóng nói cho Mộng Hàm Yên biết kết quả, nàng tức thì sửng sốt.

- Nơi này chính là Liên Anh Sơn.

Mộng Hàm Yên kinh ngạc, nói cách khác, chiếc quạt thời gian có thể giúp nàng nhớ lại quá khứ chính là ở nơi này.

Rất có thể nó cách nàng không hề xa, chỉ là từ trước đến nay nàng chưa từng thấy nó.

- Chiếc quạt thời gian hình dạng thế nào ta còn không biết, đến lúc nó đặt trước mặt ta, chẳng phải ta không thể nào nhận ra sao?

- Chín thần khí có thể cảm ứng lẫn nhau, nếu chủ nhân tới gần bất kỳ thần khí nào, khóa trường mệnh phượng hoàng đều sẽ nóng lên! Nhưng cũng có một trường hợp khóa trường mệnh phượng hoàng không thể cảm ứng được đối phương, chính là thần khí bị người ta cố ý che giấu khí tức dao động.

Vô Nhai nói cho Mộng Hàm Yên biết biện pháp, chủ nhân có khóa trường mệnh phượng hoàng muốn tìm chín thần khí Thái Hư đơn giản hơn người khác rất nhiều.

Nhưng mỗi lần chín thần khí Thái Hư xuất thế chính là một lần đại kiếp nạn, ứng kiếp mà sinh!

- Hình như ta đoán được nó ở đâu rồi!

Mộng Hàm Yên nhớ đến tòa miếu cổ thần bí kia, trong đó có thứ hấp dẫn nàng.

- Chủ nhân có thần khí Thái Hư trên người rất nguy hiểm, Vô Nhai dạy chủ nhân cách ẩn giấu dao động khí tức của thần khí.

- Được!

Mộng Hàm Yên hiện tại không có năng lực bảo vệ thần khí này, mà nàng cảm nhận được thần khí này có quan hệ vô cùng chặt chẽ với mình, tuyệt đối không thể sơ sót, cho nên nhất định phải liều mạng bảo vệ nó.

Vô Nhai biểu diễn cho nàng xem một lần cách tạo ra thủ ấn quyết, Mộng Hàm Yên học được ngay lập tức, tốc độ nhanh đến mức khiến hấn kinh ngạc.

- Chủ nhân, có phải người đã từng biết nó rồi không? Không ai có thể học được thủ ấn quyết huyền ảo phức tạp như vậy chỉ trong một lần!

- Có lẽ vậy! Thứ đã từng biết thì dù có quên nó vẫn tồn tại. Giống như bản năng ấy, hoàn toàn không khó.

Mộng Hàm Yên cảm thấy có những năng lực chỉ bị nàng quên mất mà thôi, chỉ cần gọi đến là nàng sẽ nhớ lại.

- Chủ nhân yên tâm, có Vô Nhai bên cạnh, người chắc chắn sẽ khôi phục ký ức!

Vô Nhai nhìn ra được, chủ nhân đã quên đi quá khứ, cũng giống như hấn không nhớ được những gì đã qua.

Hấn cũng có một đoạn ký ức xa xưa bị phong ấn, tin rằng sẽ có một ngày sau khi chủ nhân khôi phục, người có thể cho hấn biết toàn bộ chân tướng.

Đoạn ký ức xa xưa bị phong ấn ấy, cuối cùng hấn sẽ biết được thôi.

Mộng Hàm Yên cảm thấy thể lực của mình hơi không chống đỡ nổi, Vô Nhai vội hóa thành quyền sách cổ, như vậy sẽ không tổn hao sức mạnh linh hồn của nàng.

- Uống thuốc nào!

Quý vương đi vào trong điện, thấy Mộng Hàm Yên nghỉ ngơi đã lâu như vậy mà vẫn là đáng về một môi ỉu xù, chân mày dưới mặt nạ của hấn hơi cau lại.

- Tôi không có bệnh.

Mộng Hàm Yên thấy hấn đi vào thì cảnh giác lùi về phía sau, duy trì khoảng cách với tên nguy hiểm này.

- Con nít đứ đả nào cũng sợ uống thuốc! Xem ra ta chỉ có thể dùng sức mạnh thôi!

Quý vương thấy nàng không phối hợp, còn không ngừng tránh né thì tức giận đến mức dung nhan tuấn tú đen thui.

Tiểu nha đầu này thực sự rất to gan, chống đối hấn mà còn nói thần nhiên như vậy!

Ngón tay hấn chỉ vào Mộng Hàm Yên, nàng lập tức không thể động đậy.

Nàng trừng to đôi mắt đẹp, nhìn hấn chằm chằm.

- Đây! Đại thúc! Ngài đừng làm bậy nha!

Bàn tay thô ráp của Quý vương nắm lấy chiếc cảm mịn màng của nàng, đôi mắt to xoay tròn của nàng đầy hoảng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Lam Mộng Hoa Lộ

- Gọi ta thêm một tiếng đại thúc nữa xem, có tin ta lột sạch người ngay bây giờ không?

Giọng nói lạnh lùng của Quý vương rơi vào tai Mộng Hàm Yên khiến nàng sợ ngây người trong nháy mắt.

- Đại gia! Xin ngài tha cho!

Mộng Hàm Yên chớp chớp mắt, hàng mi xinh đẹp như cánh bướm vỗ theo từng cái chớp mắt của nàng. Đôi mắt ấy rạng ngời như ánh sao, dường như chỉ trong khoảnh khắc sẽ có ánh sáng lung linh trong đó bay ra ngoài.

Đuôi mắt nàng liếc nhìn y phục của mình, chợt phát hiện hình như mình đã bị người khác thay y phục.

Trước đó nàng không nhìn kỹ, bây giờ mới bắt giác nhận ra.

Sắc mặt nàng hơi thay đổi, rốt cuộc là ai thay y phục cho nàng?

Trời ạ! Không phải là người này chứ?

- Bé con! Gọi ca nào!

Nhìn dáng vẻ đáng yêu của nàng như tiểu hồ ly giương nanh múa vuốt bây giờ yên tĩnh lại, thu móng vuốt nhỏ về, Quý vương có một cảm giác đặc biệt.

- Ca ____

Mộng Hàm Yên bây giờ là người đang dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, tạm thời chiều theo ý hấn để tránh chịu thiệt.

Quý vương bưng chén thuốc trong tay, đỡ:

- Ngoan lắm! Há mồm uống thuốc nào!

- Tôi thật sự không có bệnh! Không gạt ngài đâu!

Mộng Hàm Yên nhìn hấn, tin chắc rằng mình không có bệnh.

Nàng chỉ là suy yếu một chút thôi có được không?

- Há mồm! Bằng không bốn vương không ngại dùng thân thể đút ngươi đâu!

Quý vương biết cô bé này không chịu nổi hấn dọa dẫm, quả nhiên vừa nghe hấn nói vậy, nàng lập tức ngoan ngoãn mở đôi môi non mơn mím như anh đào.

Nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn của nàng, đôi môi dưới mặt nạ phượng hoàng hơi cong lên.

Ngón tay hấn khẽ cử động, nước thuốc màu lam nhạt trong chén lập tức hóa thành một dòng chảy bay vào miệng nàng.

“Bá đạo vô lại!”

Mộng Hàm Yên mắng to trong bụng, cái tên này đúng là đủ xấu xa!

Nước thuốc màu xanh lam ấy thơm ngát chảy qua miệng, hòa vào cơ thể nàng.

Nàng cảm thấy cả người như có một dòng nước ấm chảy qua, cuốn trôi mọi mệt mỏi.

Khuôn mặt nhỏ tái nhợt của nàng cũng hiện lên chút hồng hào khỏe khoắn.

- Đó là gì vậy?

Nàng cảm thấy thân thể mình có thể cử động, hấn đã giải trói buộc cho nàng.

- Lam Mộng Hoa Lộ, lấy từ chỗ sâu của Thiên Đoạn Vân Lâm!

Quý vương nhàn nhạt nói, Thiên Đoạn Vân Lâm là vùng đất nguy hiểm, người bình thường căn bản không dám vào.

Lam Mộng Hoa Lộ được thu thập từ một loài linh hoa tên là hoa Lam Mộng, chứa sức mạnh thần kỳ tăng cường sức sống.

Ánh mắt hấn rất sắc bén, vừa liếc mắt đã nhìn ra thân thể Mộng Hàm Yên quá yếu, khí tức linh hồn suy nhược, cần linh dược đầy linh khí mới có tác dụng.

Mộng Hàm Yên ngồi trên giường nhìn Quý vương:

- Tôi sẽ không nói lời cảm tạ, ngài không vô duyên vô cớ đưa tôi linh dược quý giá, cứ nói thẳng ngài muốn tôi làm gì đi!

Hấn có mái tóc dài đẹp như mộng ảo màu tím bạc cao quý thần bí, khiến hấn trông khác tất cả mọi người.

Mặt nạ phượng hoàng tinh xảo hoa mỹ không biết che giấu dung nhan như thế nào bên dưới!

Trường bào màu tím điểm tuyết hoa anh đào trắng khiến khí chất lạnh lùng bá đạo của hấn có thêm chút dịu dàng hòa nhã.

Ánh nắng màu mật ong ngoài cửa sổ xuyên qua cánh cửa màu đỏ thẫm chiếu lên người hấn, như tấm màn sa của mây mù khẽ đung đưa trong gió.

Lúc này Mộng Hàm Yên mặc bộ váy dài nhung màu trắng, trông như con thỏ nhỏ đáng yêu.

Bộ y phục này rất ấm áp, ấm hơn bộ cung trang kia nhiều.

- Cô bé, sao ngươi biết bốn vương không có lòng tốt cứu ngươi?

Quý vương nhìn đôi mắt trong veo đầy cơ trí của nàng, nhất thời hứng thú với nàng lại tăng thêm mấy phần.

- Quý cũng không tin, ngài nói tôi sẽ tin ư? Ngài là Quý vương đấy!

Mộng Hàm Yên không ngốc, cũng không cảm thấy ngoại hình trẻ con bây giờ của mình có sức quyến rũ gì đủ khiến Quý vương tàn khốc máu lạnh vô tình đối xử đặc biệt.

Nàng tự mình hiểu mình, biết rõ mình không phải là vận người mê!

Huống hồ cái tên này sẽ làm chuyện không có lợi ích sao?

- A! Ngươi đúng là hiểu rõ bốn vương!

Trên người Quý vương có hàn khí người sống chơ lại gần, dù chỉ một ánh mắt cũng khiến người khác cảm thấy linh hồn run rẩy.

Đó là ma vương tu la đến từ địa ngục!

- Tôi không hề hiểu rõ Quý vương điện hạ, tôi chỉ tin rằng không có bánh từ trên trời rơi xuống!

Mộng Hàm Yên nói, đối với tên này nàng tôn kính mà tránh xa.

Nếu có thể, nàng thả mình cách xa hắn một chút, cả đời cũng không gặp lại.

Quý vương nói thẳng cho nàng biết mục đích của mình:

- Quyền “Biên niên sử thiên địa” này chọn ngươi, cho nên ngươi là người bốn vương muốn tìm, bốn vương cần biết tung tích của chín thần khí Thái Hư.

Mục tiêu của hắn rất đơn giản, chính là tìm chín thần khí Thái Hư, hắn canh giữ Liên Anh Sơn nhiều năm như vậy cũng vì biết có thần khí ở nơi này.

- Nói cho ngài biết tung tích của chín thần khí thì tôi được lợi gì?

Mộng Hàm Yên nhìn thẳng vào Quý vương, lúc bàn điều kiện đương nhiên không thể trốn tránh chùn bước.

- Ngươi cảm thấy ngươi có tư cách bàn điều kiện với bốn vương?

Mắt Quý vương hiện lên ánh sáng lạnh, dường như sự hòa nhã trước đó đều là giả tạo.

- Lễ nào không có sao?

Mộng Hàm Yên cầm lấy “Biên niên sử thiên địa”, nó lập tức tỏa ra hào quang chiếu sáng cả tòa cung điện.

Nàng nhìn hắn với ánh mắt thản nhiên, tựa như toát ra sự cao ngạo và tự tin không nói rõ thành lời.

Khí chất bình tĩnh tự nhiên này hoàn toàn không phù hợp với tuổi tác của nàng.

Trong một khoảnh khắc, Quý vương cảm giác như người mình đang thấy là một nữ thần đứng ở đỉnh cao thiên địa, nhìn xuống chúng sinh.

Nhưng khi hắn phục hồi tinh thần lại, nhìn đáng vẻ trẻ con của nàng thì mọi thứ dường như chỉ là ảo giác của hắn.

Ảo giác này đúng là quá hoang đường!

Nàng chẳng qua chỉ là một tiểu nha đầu mà thôi!

- Mỗi lần cung cấp thông tin về một loại thần khí, bốn vương sẽ chấp nhận một điều kiện của ngươi, ngoài ra còn tặng ngươi một cây linh thảo! Ngươi thấy thế nào?

Quý vương trực tiếp nói ra điều kiện của hắn, vẫn nắm giữ quyền chủ động như cũ.

- Đồng ý! Có điều quyền “Biên niên sử thiên địa” này tôi muốn lấy! Nó là của tôi!

Mộng Hàm Yên ôm quyển sách thần như ôm một bảo bối đã mất nay lại trở về. Nó là thứ quen thuộc trong ký ức của nàng, nàng không muốn chấp tay đưa cho người khác.

- Được!

Quý vương nghĩ quyển sách thần ấy trong tay người khác chỉ là một cục gạch, căn bản không mở được, lại không nghe mệnh lệnh của hắn, cho nàng cũng không sao.

- Vậy bây giờ tôi có thể nói cho ngài biết, khóa trường mệnh phượng hoàng trên người tôi là tung tích của thần khí thứ nhất. Có điều nếu nó rời khỏi người tôi, tôi sẽ chết.

Mộng Hàm Yên nói, nếu nàng hiện tại vẫn còn giá trị lợi dụng với hắn thì hắn không thể cướp đi khóa trường mệnh phượng hoàng của nàng.

- Tiểu hồ ly nhà ngươi!

Quý vương không thể không nói cô bé này rất giao hoạt, hắn đương nhiên biết một trong chín thần khí là khóa trường mệnh phượng hoàng đang ở trên người nàng.

Vậy mà nàng lại dùng nó để đổi lấy điều kiện, có phải quá vô lại không?

- Lam Mộng Hoa Lộ lúc này xem như là linh dược đầu tiên, ngươi nói muốn điều kiện gì đi!

Hắn muốn biết nha đầu này đưa ra điều kiện gì, nàng xem như là người đầu tiên dám tính kế hắn, còn tính kế đường đường chính chính như vậy!

- Tôi muốn ngài bảo vệ tính mạng của tỷ tỷ tôi!

Mộng Hàm Yên biết Quý vương quyền bính ngút trời, trừ Thiên Vũ đế quân Mặc Cẩn Tà ra, Quý vương chính là người quyền lực nhất trong cung.

Điều kiện đầu tiên của nàng không phải cho chính mình mà cho Nguyệt Thiên Mi.

Bằng hữu đầu tiên của nàng!

- Có thể không?

Nàng sợ hắn không đồng ý, bèn kéo kéo góc áo của hắn, ánh mắt đầy chân thành và hi vọng.

- Chỉ giới hạn an toàn sinh mệnh cho nàng ta trước lúc sắc phong thôi! Bỏn vương không có nhiều tình lực đi lo chuyện bao đồng!

Nhìn ánh mắt lấp lánh của nàng, Quý vương không thốt ra được lời cự tuyệt.

- Ủ ừ! Vậy là được rồi!

Mộng Hàm Yên vui vẻ gật đầu, niềm vui ấy dường như cũng lây lan sang hắn.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Tuyết Mộng Thiên Nữ

- Sau này ngươi phải theo bên cạnh bỏn vương bất cứ lúc nào, bỏn vương đi đâu ngươi đi đó.

Lời của Quý vương khiến Mộng Hàm Yên cảm thấy cả người đều không được thoải mái.

- Vậy tôi còn có tự do hay không đây? Tôi bán thông tin chứ đâu có bán thân!

Mộng Hàm Yên không vui nói, cái tên này thật sự xem bản thân là chúa tể à!

- Ngươi không phải công chúa hòa thân, sống ở Thủy Nguyệt Cung không thích hợp. Hay là ngươi muốn tự tiến cử, trở thành phi tần của Thiên Vũ đế quân?

Quý vương nhìn nàng, tiểu nha đầu vô tư này trong mắt hắn không được xem là nữ nhân.

- Tôi không muốn làm phi tần phi tiếc gì cả!

Mộng Hàm Yên lắc đầu thật mạnh, nàng không thèm có dây dưa gì với hai huynh đệ này đâu.

Hiện giờ nàng đã biết ban đầu nàng gả vào Quý vương phủ là vì bị tiểu thư Điệp Vũ son trang hãm hại.

Nhưng nàng mơ hồ cảm thấy phải chăng mình có xích mích gì đó với Quý vương nên mới vung bút để lại một tờ giấy như vậy.

Chính tờ giấy bá đạo ngang ngược kia khiến cả thành Quán Mặc gà bay chó sủa.

Bởi vì nó là một cái tát thẳng vào mặt! Một cái tát mạnh mẽ vào mặt người nam nhân bá đạo kiêu ngạo này!

Đến nỗi bây giờ nhìn thấy hấn, nàng vẫn hơi chột dạ.

- Vậy thì ở lại đây đi!

Quý vương biết trên người nàng có một trong chín thần khí nên không thể thả nàng rời đi.

Đồng thời, việc nàng có thể mở quyển sách thần “Biên niên sử thiên địa” đối với hấn mà nói là vô cùng quan trọng.

- Thần khí thứ hai là chiếc quạt thời gian đang ở ngay Liên Anh Sơn.

Mộng Hàm Yên bây giờ không còn chỗ nào khác để đi, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, nàng không muốn làm phi tần gì đó nên không phản đối lời hấn nữa.

Nàng tạm thời ở lại đây, sau khi lấy được chiếc quạt thời gian, nếu có thể khôi phục ký ức, nàng mới biết mình nên đi đâu về đâu.

- Vị trí cụ thể, hấn là một tòa miếu cổ thần bí.

- Bỏn vương biết rồi, chờ bỏn vương xác định xong sẽ chấp nhận một điều kiện của ngươi.

Quý vương nghe nàng nhắc tới miếu cổ là biết ngay nó ở chỗ nào.

Mộng Hàm Yên thấy hấn sắp rời đi thì vội vàng lên tiếng nhắc nhở:

- Quý vương điện hạ! Ngài phải nhớ chuyện đã hứa với tôi đó nha! Nhân tiện nói với tỷ tỷ tôi là bây giờ tôi rất tốt, để tỷ ấy khỏi phải lo lắng.

Nàng không biết Lạc Xuyên có thông báo với Cẩm hầu hay không, Nguyệt Thiên Mi hiện tại có ổn hay không?

- Bỏn vương trước giờ luôn nhất ngôn cửu đỉnh!

Quý vương lạnh lùng nói, vô cùng không thích sự không tín nhiệm của nàng.

- Ai biết cửu đỉnh của ngài có nặng hay không chứ!

Mộng Hàm Yên lăm bằm một câu, lập tức nhận được ánh mắt sắc như dao của hấn.

Thấy hấn rời khỏi đại điện, nàng mới thở phào nhẹ nhõm:

- Cái tên này có cần tai thính dữ vậy không?

Nàng bước xuống giường, ngoài kia đất trời giá rét nhưng trong đại điện này vẫn ấm áp như mùa xuân.

Nàng bước chân trần trên tấm thảm dày nên không thấy lạnh, theo nàng đánh giá thì nơi này hình như là một trắc điện. (1)

(1) Trắc điện (còn gọi là thiên điện): điện phụ, phân biệt với chính điện.

Phía bên kia là tấm điện của Quý vương, đen kịt một màu, trông rất không đáng yêu.

Nàng không đi qua đó, đỡ gây xích mích với tên quý mặt lạnh kia!

Tòa cung điện này vô cùng lớn nhưng chỉ có một mình nàng, tất cả cung nữ đều canh giữ ở bên ngoài, không thể vào đây.

Cũng không có cung nữ nào dám hầu hạ bên cạnh Quý vương, nghe nói người bên cạnh Quý vương đều sẽ chết một cách không rõ ràng.

Đặc biệt là nữ tử thì càng không có người sống lâu.

Nàng bất giác đi đến thư phòng, nhìn bức tranh chữ treo trên đó, nét chữ đầy bá khí hùng hồn.

Dù cách một bức tranh vẫn có thể cảm nhận được khí thế mạnh mẽ ấy.

- Ô? Nghiên mực hoa sen này thật đặc biệt!

Mộng Hàm Yên thấy trên bàn có một nghiên mực hoa sen, nàng định cầm lên quan sát kỹ mới phát hiện nàng không dịch chuyển nó được.

Nàng thử xoay nó thì nó quả thực chuyển động.

Cùng lúc đó một cánh cửa ngòm xuất hiện trước mặt khiến nàng giật mình.

- Có nên vào xem thử hay không nhỉ?

Mộng Hàm Yên hơi do dự, lòng đầy hiếu kỳ nhưng lại sợ bị người khác phát hiện.

- Chỉ nhìn một cái thôi!

Nàng thấy xung quanh không có ai, Quý vương cũng đã ra ngoài rồi, bèn nhân cơ hội này vào xem thử tên kia có bí mật gì.

Nghe nói tân nương của Quý vương đều là tể phẩm, không biết có phải thật hay không!

Nếu đúng là như thế thì những tể phẩm kia cuối cùng đi về đâu? Lẽ nào chính là mật thất này?

Nàng thấp tha thấp thỏm đi vào, mật thất tối om om.

Nàng vừa nghĩ có cần tìm một cái bật lửa để soi hay không thì bước chân kế tiếp, toàn bộ mật thất bỗng bừng sáng.

Nền ở đây tự động sáng lên dọa nàng suýt nhảy dựng.

- Kia là một bức tranh! Một bức tranh mỹ nhân!

Nàng thấy trong mật thất chỉ treo một bức tranh, ngoài ra không có đồ vật gì khác, trên bức tranh ấy là bóng lưng của mỹ nhân.

Tuy chỉ là một bóng lưng nhưng cũng khiến người ta mơ màng vô hạn.

Bóng lưng đó vô cùng xinh đẹp, toát lên bá khí cao ngạo không thốt nên lời!

Tựa như trong thiên địa chỉ có một mình nàng ấy, sừng sững lẻ loi trên trần thế, giữa hồng trần mờ mịt.

- Sao mình có cảm giác quen thuộc kỳ lạ thế nhỉ, tiếc là không nhìn thấy mặt.

Mộng Hàm Yên phát hiện bí mật của Quý vương lại là một bức tranh bóng lưng mỹ nhân, đây đúng là sở thích hiếm lạ.

Đúng lúc này, nàng nghe được tiếng bước chân, bèn vội vã chạy ra ngoài, đóng cửa mật thất lại.

Một khắc sau, nàng xoay người liền thấy thiếu niên tuấn tú Đỗ Trần đứng trước mặt, mái tóc màu bạc vô cùng chói mắt giống như ánh trăng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cậu khiến người ta nhìn rất thích mắt.

Cậu theo bên cạnh Quý vương nhiều năm, không ai biết giữa cậu và Quý vương là quan hệ gì, chỉ biết Quý vương đi đâu cũng có bóng dáng cậu đi theo.

Nhưng thân phận của cậu lại không giống người hầu, bất kể là cách ăn mặc của cậu hay cách Quý vương bình thường đối xử với cậu, hai người đều trông không giống như chủ tớ.

- Thư phòng của điện hạ không cho phép bất kỳ ai đi vào, mời cô ra ngoài! Bằng không khi điện hạ trở về, chắc chắn sẽ nổi giận.

Đỗ Trần nói với Mộng Hàm Yên, thấy nàng tuổi còn nhỏ nên cậu có cảm giác như tiểu muội muội.

- Đa tạ đã nhắc nhở! Ta biết rồi!

Mộng Hàm Yên gật đầu, theo cậu ra khỏi thư phòng.

- Đây là đâu thế? Chỉ có hai người chúng ta ư? Vắng vẻ như nhà quý á, thấy ghê quá!

- Đây là Quý điện! Bình thường chỉ có Quý vương điện hạ mới có thể vào ờ! Người khác không dám tự tiện tiến vào, trừ phi cần thiết quét dọn mới vào nhưng không được ở lại quá lâu.

Đỗ Trần đáp lời, lúc Quý vương điện hạ ra ngoài đã bảo cậu làm xong mọi việc thì quay về trông coi tiểu nha đầu này.

- Nói vậy ta là vị khách đầu tiên ở Quý điện rồi! Có phải ta nên cảm thấy vinh hạnh không?

Mộng Hàm Yên nghe tên của điện này, chỉ cảm thấy quá đáng sợ.

Tên rất chính xác, nhưng đây đúng là nơi dành cho người ở sao?

- Phải đó! Người khác không có vinh hạnh bậc này đâu, dù là bộ hạ cũng chưa từng ở lại Quý vương điện.

Đỗ Trần nghiêm túc trả lời khiến Mộng Hàm Yên lau mồ hôi lạnh.

Nàng có thể không cần vinh hạnh này không?

Tùy tiện ngủ ngoài trời ở bên ngoài cũng tốt hơn ở cái Quỷ điện âm u này vô số lần đấy!

Lúc nàng còn đang xoắn xuýt thì Quỷ vương đã đi đến trước miếu cổ. Đây là một ngôi miếu thần nữ, thờ cúng Tuyết Mộng Thiên Nữ từng cứu vớt thiên địa chúng sinh.

Nhưng, kết giới của miếu cổ đã biến mất, hán phá cửa mà vào, nhìn chỗ đặt tượng thần nữ trống không, thần khí vốn đặt ở đây cũng đã không còn bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Yên Ôn Chưa Từng Có

- Là ai phá kết giới, lấy đi thần khí chiếc quạt thời gian?

Quỷ vương cảm giác được kết giới này là bị người khác phá hủy, nhưng kẻ nào biết nơi này phong ấn một trong chín thần khí Thái Hư – chiếc quạt thời gian?

Mỗi thần khí trấn áp một con yêu quái mạnh mẽ, hiện tại chiếc quạt thời gian đã mất có nghĩa là con yêu quái đó đã giành được tự do.

Không ai biết thần khí nào trấn áp con yêu quái nào, nhưng có thể khẳng định con yêu quái này đã chiếm được thần khí.

Còn tại sao chín thần khí Thái Hư lại trấn áp yêu quái mạnh mẽ, câu trả lời cũng không ai biết.

Những năm tháng xa xưa ấy nay đã trở thành bí ẩn mà chỉ có sự tồn tại tối cao mới có thể biết được.

- Xem ra muốn tìm chín thần khí vẫn phải dựa vào nha đầu đó.

Quỷ vương nhớ tới tiểu nha đầu tinh quái kia, không biết nàng đã có được khóa trường mệnh phượng hoàng như thế nào.

Chẳng lẽ nàng có gì đó đặc biệt?

Sắc trời thấm thoát chuyển sang tối, Mộng Hàm Yên vốn nghĩ rằng đợi Quỷ vương lấy được chiếc quạt thời gian về, sau đó nàng sẽ lên lút lấy xem thử, nói không chừng có thể gọi lại hồi ức gì chăng.

Cho nên nàng không hề rời đi mà ở lại tòa cung điện này chờ đợi.

Đỗ Trần đưa thức ăn tới, không để nàng chết đói ở đây.

Biết Nguyệt Thiên Mi đã có người âm thầm chăm sóc, Mộng Hàm Yên an tâm hơn rất nhiều.

Nàng chờ câu trả lời của Quỷ vương, do quá mệt mỏi nên ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Đêm khuya nghe những âm thanh kỳ dị vang lên, nàng giật mình tỉnh giấc, sau khi nghe kỹ thì toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Nàng nghe tiếng cười lạnh lạnh ma quái của nữ tử kèm theo đủ loại giọng nói âm u, trong đêm tối càng trở nên đáng sợ.

- Hình như âm thanh này truyền từ tấm điện Quỷ vương tới!

Mộng Hàm Yên đứng dậy, cầm cây nến trong tay, lòng mới yên ổn hơn chút ít.

Ánh sáng yếu ớt ấy khiến nàng cảm thấy như được tiếp thêm sức mạnh, an tâm hơn một chút.

Nàng vừa đi đến cửa thì nhớ đến lúc ban ngày, trước khi đi Đỗ Trần đã nghiêm túc dặn dò:

“Ban đêm bất luận thế nào cũng không thể rời khỏi phòng của cô một bước! Bất kể nghe được âm thanh gì cũng xem như không nghe thấy.”

- Âm thanh khủng bố như vậy có thể xem như không nghe thấy sao? Ta đâu có điếc!

Lòng hiếu kỳ của Mộng Hàm Yên đã chiến thắng con hoang sợ của nàng.

Nàng mở cửa, thấy trên cửa có dán bùa chú và treo một thanh kiếm gỗ đào, hình như là dùng để trừ tà.

Ra khỏi phòng, một luồng khí lạnh âm hàn tận xương ập tới, khiến toàn thân nàng run rẩy.

- Lạnh quá!

Hàn khí này không bình thường, cực kỳ âm u lạnh giá, không phải cái lạnh của thời tiết mà lạnh đến linh hồn.

- Hi! Hi! Hi!

Tiếng cười ma quái phiêu phiêu rất đáng sợ, càng gần tấm điện Quý vương, tiếng cười ấy càng thêm rõ ràng.

Nàng nắm chặt cây nến trong tay, trong lòng đã nổi trống lơi quân nhưng vẫn muốn xem xem rốt cuộc là chuyện gì.

Nàng rón rén tới gần tấm điện Quý vương, tấm điện của hắc nguyệt bên cạnh chỗ ở của nàng, nàng không làm rõ được chuyện này thì e là càng không ngu được.

Tấm điện của hắc nguyệt không có cửa, đen kịt một màu, thậm chí còn không có đèn, trông cực kỳ u ám.

Bên ngoài ngay cả ánh trăng cũng không có, cung điện này tối đen đến dọa người.

Ánh nến trên tay nàng lớn cỡ hạt đậu, chỉ có thể soi sáng dưới chân nàng.

Khi thấy ánh nến trên tay chợt đổi sang màu xanh lục thì nàng sợ đến mức suýt vứt luôn nó.

- Trời ơi! Không phải có ma chứ?

Nàng rụt rè bước tới, ánh nến bị một cơn gió lạnh thổi tắt ngóm.

Liền sau đó, cánh tay nàng bị kéo, nàng sợ hãi hét ầm lên.

- Á!

Bàn tay nắm lấy cánh tay nàng vô cùng mạnh mẽ, hơn nữa còn cực kỳ lạnh lẽo, lạnh đến mức thấm vào tận xương.

- Đừng ăn ta! Ta không có thịt đâu!

Mộng Hàm Yên vội vã lên tiếng, khuôn mặt nhỏ bị dọa trắng bệch.

Có câu "lòng hiếu kỳ hại chết mèo", mà lòng hiếu kỳ của nàng lại cứ nặng đến thế, lần này nàng chết chắc rồi!

Nếu như được làm lại, nàng chắc chắn sẽ không hiếu kỳ gì hết!

Dù nửa đêm phòng kẻ bên ma kêu quỷ khóc, nàng cũng sẽ nhút nhát trốn trong chăn, đánh chết cũng không chui ra ngoài!

- Không có thịt cũng không sao, ta uống máu là được rồi!

Bên tai có hơi lạnh phả qua, một cái đầu dựa trên vai nàng, nàng sợ hãi cả người cứng ngắt.- Máu của ta có độc! Uống không ngon đâu!

Mộng Hàm Yên cảm thấy sau gáy rất lạnh rất lạnh, con quỷ này không phải thực sự muốn uống máu của nàng chứ?

- Ta là quỷ, không sợ độc! Uống ngon hay không cũng không sao, tươi là được!

Nàng cảm nhận được đôi môi lạnh lẽo áp lên chiếc cổ thon dài trắng nõn của mình, lông tơ toàn thân nàng dựng đứng.

- Bà đây liều mạng với người!

Nàng nghĩ dù sao cũng chết, thế thì cứ liều mạng mà tới!

Bị hù chết thì quá mất mặt rồi.

Không phải chỉ là một con quỷ thôi sao?

Một người sống sờ sờ như nàng mà sợ quỷ gì chứ?

Trên đời này, thứ đáng sợ nhất chính là người!

Nàng xoay người đánh con quỷ phía sau, nhìn thấy đôi mắt đỏ của hắn phát sáng ma quái trong đêm tối, giống như đóa hoa bỉ ngạn xinh đẹp nở bên bờ hoàng tuyền, nàng tức khắc sợ ngây người.

Trong khoảnh khắc sững sờ ấy, nàng bị kéo vào lồng ngực vô cùng lạnh lẽo của hắn.

- Thật ấm áp!

Giọng nói của hắn sao nghe quen tai thế nhỉ?

Mộng Hàm Yên vừa nghĩ liền nhận ra chủ nhân của giọng nói này, ngoại trừ Quý vương còn có thể là ai?

- Đồ quỷ háo sắc nhà ngài!

Hóa ra con quỷ vừa rồi dọa nàng sợ gần chết chính là cái tên này.

Hèn gì hắn được gọi là Quý vương, hắn tuyệt đối là một tên quỷ háo sắc!

- Ô? Người đêm khuya xông vào tắm điện của bản vương, còn chỉ trích bản vương là quỷ háo sắc? Ai biết có phải người có ý đồ với bản vương hay không?

Quý vương ôm lấy thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của nàng, đôi mắt vốn đỏ ma mị như hoa bỉ ngạn của hắn đã khôi phục lại màu xanh nước biển như kỳ tích.

Tiếng ma kêu quỷ khóc xung quanh cũng biến mất không còn tăm hơi, Quý điện âm u khủng bố lập tức ấm áp hơn không ít.

Hắn phát tay, từng ngọn nến được thắp sáng trong nháy mắt.

Hắn nói bên tai nàng:

- Tối nay, người ở lại đây!

- Ở lại làm gì?

Mộng Hàm Yên nghe hắn nói thì không khỏi sững sờ, nghiêng đầu nhìn hắn đầy khó hiểu.

- Thị tắm!

Lời của Quý vương rơi vào tai nàng, đầu nàng vang lên “ầm ầm ầm”, giống như có một vạ con ngựa chạy qua.

Chưa đợi nàng lên tiếng, hắn đã bế ngang nàng lên, đi về phía chiếc giường cực kỳ rộng lớn.

- Ngài ____ đầu ngài bị lừa á? Hay là bị cửa kẹt?

Mộng Hàm Yên rơi trên chiếc giường đặc biệt dành cho hắn, cảm nhận được hơi thở của hắn quấn quanh bên người.

Cái tên này không phải nói không có hứng thú với nàng ư? Sao đột nhiên lại hóa thân thành lang sói?

- Cảm mến! Ngủ!

Quý vương vung tay lên, màn sa ở trên cao liền rủ xuống, hắn trực tiếp kéo Mộng Hàm Yên đến bên cạnh mình, mặc nguyên y phục như thế mà ngủ.

- Ngài ____

Tay nàng bị hắn tóm lấy, không rút ra được, vừa định lên tiếng thì bị hắn ngắt lời:

- Đừng để bản vương nói lần thứ hai!

Lời Quý vương vừa dứt, ánh nến khắp phòng tắt đi trong nháy mắt.

Mộng Hàm Yên thấy hắn không có cử động gì khác liền nói:

- Tôi không chạy lung tung, ngài buông tay ra có được không?

Nhưng câu trả lời nhận được là, hắn vòng tay ngang người đè lại thân thể mềm mại của nàng.

“Minh trêu ai chọc ai mà bị thế này hờ trời?”

Mộng Hàm Yên khóc không ra nước mắt, cái tên này chắc chắn là lưu manh.

Nàng trợn to mắt trừng hấn, nhưng xung quanh tối om đến dọa người làm nàng không nhìn thấy gì cả.

Nàng vốn muốn đợi hấn ngủ rồi len lén chuồn đi, nhưng chưa đến lúc đó, nàng đã vùi vào ngực hấn ngủ thiếp đi.

Hấn ôm tiểu nha đầu vào lòng, tâm không chút tạp niệm, chỉ có sự bình lặng, yên ổn chưa từng có.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Hơi Âm Duy Nhất

Hấn không nhớ đã bao lâu mình chưa từng được một giấc ngủ ngon!

Hình như là từ trước tới nay chưa bao giờ có nên không thể nào nhớ được.

Hấn bẩm sinh đã mang linh hồn chí âm, thân thể chí hàn, đêm nào cũng bị ma quỷ quẩn thân.

Chỉ cần đêm xuống, hấn vĩnh viễn không được yên tĩnh.

Mỗi đêm, trong mắt hấn đều là tầng tầng bóng ma bóng quỷ, bên tai đều là tiếng ma kêu quỷ khóc, giống như muốn hành hạ hấn phát điên mới cam tâm.

Hấn không biết mình đã sống sót thế nào, hấn chỉ là không ngừng trở nên mạnh mẽ, muốn thay đổi vận mệnh của mình.

Thế nhưng, dù hai tay dính đầy máu tươi, dù người đầy sát khí, hấn vẫn thu hút những thứ ma quỷ này.

Phòng của hấn vào đêm chưa từng có ai dám ở lại, bất kỳ ai cũng không chịu nổi quỷ khí âm u nơi đó.

Vậy mà tiểu nha đầu này đột nhiên xông vào không chút sợ hãi, còn những thứ ma quỷ khó dây dưa kia lúc nàng đến gần lại như chim muông tan tác bỏ chạy.

Giống như khi tối tăm nhất trước bình minh, tia nắng ban mai đầu tiên băng qua chân trời, xua tan mây mù mờ mịt, đầm thũng màn đêm u ám.

Khí tức tinh khôi thuần khiết của tia sáng ấy tỏa ra trên người nàng.

Hấn nắm tay nàng, cảm nhận được sự ấm áp và yên tĩnh đã lâu chưa gặp.

Nàng rốt cuộc là ai? Tại sao lại sở hữu sức mạnh thần kỳ như thế?

Dù nàng không làm gì cả cũng có thể khiến khí âm hàn trong cơ thể hấn bình ổn lại.

Đêm đó, lần đầu tiên hấn ngủ ngon như vậy!

Khi ánh nắng mai đầu tiên rơi xuống giường họ, Mộng Hàm Yên cảm giác được có gì đó đè lên người mình, nàng chậm rãi mở mắt thì thấy Quý vương bên cạnh.

Nàng suýt hét lên, may mà kiềm chế được.

Nàng nhớ lại đêm qua hai người cùng giường chung gối, cái tên này còn ôm nàng ngủ cả đêm, vậy mà nàng lại không chút phiền đồ ngủ luôn!

“Đây là cái gì với cái quỷ gì chứ!”

Mộng Hàm Yên thăm nhủ trong lòng, hoàn toàn không cách nào tiếp nhận sự thực này.

Nàng nhẹ nhàng di chuyển cánh tay hấn, nhìn mặt nạ phượng hoàng cực kỳ tinh xảo mà hấn đeo, nàng có chút kích động muốn gỡ nó xuống.

Bên dưới chiếc mặt nạ này là gương mặt như thế nào?

Ngón tay ngọc mảnh khảnh của nàng lặng lẽ vươn ra, lúc sắp chạm đến mặt nạ phượng hoàng thì Quý vương mở mắt.

Nàng sợ hãi rút tay về, vẻ mặt vô tội cười với hấn, vô cùng thuần khiết.

Chúng tôi rằng nàng không làm gì cả!

- Bé con, ngươi muốn làm gì bốn vương?

Từng tiếng nói rõ ràng của Quý vương rơi vào tai nàng, nàng lắc đầu thật mạnh:

- Tôi không muốn làm gì cả! Tôi không hề làm gì cả!

Mộng Hàm Yên nói rất vô tội, kiên quyết không thừa nhận.

- Sao bốn vương cảm thấy ngươi muốn sàm sỡ ta nhỉ? Ngươi dựa gần thế này, chẳng lẽ là muốn hôn ta?

Mặt nạ phượng hoàng trên mặt Quý vương che hơn nửa khuôn mặt hắn, đôi môi quyến rũ đầy cám dỗ, đúng là rất mê người.

Nhưng Mộng Hàm Yên không có chút ý nghĩ gì với hắn cả!

Chiếc mặt nạ này rất đặc biệt, thỉnh thoảng thay hình đổi dạng, giống như vật sống vậy.

Nàng nhớ mặt nạ phượng hoàng vốn dĩ không phải như thế này, cái này và cái trước kia nàng thấy không giống nhau.

Nàng tò mò cái tên này ngay cả ngủ cũng đeo mặt nạ, có phải quá biến thái rồi không?

Người bình thường không có chuyện gì sẽ đeo mặt nạ à?

Trừ phi hắn xấu đến mức nửa đêm sợ soi gương hù chết chính mình, nên lúc nào cũng phải đeo mặt nạ.

- Ngài nghĩ quá nhiều rồi! Tôi chỉ tò mò tại sao ngài đeo mặt nạ thôi?

Nàng không nhận được nói ra nghi vấn trong lòng, vốn nghĩ cái tên này chắc chắn sẽ không trả lời, không ngờ hắn lại trả lời nàng.

- Ta không muốn thấy một dáng vẻ hoàn toàn khác của mình mà thôi! Có những lúc ngươi sẽ phát hiện rằng, ngươi ở trong gương thay đổi đến mức bản thân cũng không nhận ra, nửa đêm cũng sẽ giật mình tỉnh giấc!

Quý vương bình tĩnh nói, ngữ điệu nhạt đến mức khiến Mộng Hàm Yên cảm thấy đau lòng kỳ lạ.

Hắn rất cô đơn, rất sợ hãi nhưng không ai chia sẻ, cũng không ai hiểu được.

Người đời đều biết Quý vương đáng sợ nhưng không hề biết Quý vương luôn sống trong ác mộng.

Dáng vẻ trầm tĩnh của hắn lúc này chợt khiến nàng nhớ đến một người khác.

Trong hoàng cung nàng đã gặp một nam tử trích tiên, trên người huỳnh ấ hình như cũng toát lên khí chất lạnh lùng cao ngạo như vậy, tựa như cả thế giới đều chỉ có một mình huỳnh ấ.

Bất kể buồn hay vui, bi thương hay hoan lạc, không ai hay biết, chẳng người quan tâm.

Chiếc mặt nạ trước mắt này đang che giấu một gương mặt? Hay là cả trái tim?

- Đeo mặt nạ thì không sợ nữa sao?

Mộng Hàm Yên nhìn vào mắt hắn, đôi mắt giống hệt đôi mắt của “trích tiên”, đều như bầu trời xanh xinh đẹp.

Nhưng nàng rõ ràng nhớ trong bóng tối đêm qua, đôi mắt đỏ ma mị ấy chẳng khác mắt của loài ác quỷ khát máu.

Đó là ảo giác của nàng hay là sự thực?

Lúc đó nàng sợ hãi nên nhất thời không phân biệt được.

- Dậy thôi! Hôm nay ngươi phải giúp bốn vương tìm tung tích của chiếc quạt thời gian!

Quý vương nhìn sắc trời bên ngoài, không ngờ hôm nay hắn ngủ đến lúc này mới tỉnh lại.

Trước đây hắn cả đêm cũng không dám chợp mắt, càng về khuya càng tỉnh táo, chỉ chờ đến khoảnh khắc hừng đông.

Không ngờ đêm qua hắn ngủ say như vậy, đến giờ này mới tỉnh.

- Hôm qua tôi đã nói với ngài rồi mà? Ngài không tìm được tòa miếu cổ anh đào tím kia sao?

Mộng Hàm Yên nghi hoặc nhìn hắn, có phải hắn không thể vào được hay không?

Chiếc quạt thời gian này rất quan trọng với nàng, nàng cần sức mạnh của nó mới có thể biết mình là ai.

Quý vương nói với nàng:

- Nó từng ở trong miếu thần nữ đó nhưng hiện tại đã không cánh mà bay.

Kỳ thực hắn đã biết vị trí của chiếc quạt thời gian từ lâu, chỉ là trước khi kết giới được giải, hắn không thể nào chủ động đi lấy.

Hắn gánh vác trách nhiệm bảo vệ, dù biết rõ thần khí ở đây nhưng không thể nào tự trông tự lấy.

Đây chính là nguyên nhân tại sao hắn biết rõ hai thần khí đều ở nơi này nhưng không hề ra tay với chúng.

Hắn sớm đã cảm giác được kết giới của thần khí bắt đầu lỏng lẻo, kết giới này do bậc tiền bối cách đây rất lâu bày bố, người đời sau không thể động bừa, tự ý thay đổi, bằng không sẽ làm hỏng kết giới.

Kết giới bình thường căn bản không trấn giữ được thần khí, lại còn là thần khí Thái Hư, ngưng tụ sức mạnh thần kỳ nhất của trời và đất.

- Trước đó rõ ràng vẫn còn mà!

Mộng Hàm Yên lẩm bẩm, có điều hắn nói thần khí không còn hắn là sự thật.

Bây giờ nàng muốn tìm chiếc quạt thời gian lại càng khó hơn rồi!

- Ngươi có thể hỏi quyền sách thần đó thử xem.

Quý vương thấy nàng ảo não chán chường, người bị mất thần khí rõ ràng là hắn có được không?

Bỗng chốc bị mất cả hai thần khí, lão tổ chắc chắn sẽ nổi cơn thịnh nộ!

- Ngài muốn tôi chết yếu thì cứ nói thẳng! Bây giờ tôi yếu thế này, đâu thể tùy tiện gọi Vô Nhai ra được? Thêm một lần nữa là tôi chết chắc đấy!

Mộng Hàm Yên bất đắc dĩ nói, linh hồn nàng rất yếu ớt, dù có Lam Mộng Hoa Lộ nuôi dưỡng thì vẫn chỉ khôi phục được chút ít.

Nàng nhất định phải nhanh chóng tìm được chiếc quạt thời gian, nàng sợ mình không chống đỡ được bao lâu nữa.

- Vậy ngươi có cách gì để tìm thần khí?

Quý vương cũng rất đau đầu, bé con này giống như tờ giấy vậy, xé nhẹ một cái là nát.

Sau khi trải qua chuyện đêm qua, hắn lại có thêm một cảm giác rất đặc biệt về nàng.

Nàng là hơi ấm duy nhất của hắn, tựa như sợi rom cứu mạng mà hắn không muốn đánh mất, từ trên người nàng, hắn nhìn thấy một tia hi vọng.

- Chỉ cần thần khí ở gần tôi là tôi có thể cảm ứng được nó. Điều kiện tiên quyết là, nó không bị phong ấn!

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyệt Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Đây Tuyệt Đối Là Nghiệt Duyên

Quý vương nghe được nàng có thể cảm ứng sự tồn tại của thần khí thì gật đầu với nàng:

- Chỉ có thể thử vận may thôi!

- Không biết chiếc quạt thời gian hiện giờ còn ở trong hoàng cung hay không?

Mộng Hàm Yên nói, nàng cũng rất muốn tìm chiếc quạt thời gian.

- Bỏn vương dẫn ngươi dạo một vòng trong cung!

Quý vương nghĩ hiện tại chỉ còn mỗi cách này, hi vọng vận may của họ đủ tốt, có thể cảm ứng được thần khí.

- Tôi vừa mới thức dậy, chưa uống được ngụm nước nào, cũng chưa ăn được miếng cơm nào, đừng ngược đãi người ta như thế chứ?

Mộng Hàm Yên u ám nói, dù bất năng làm việc thì cũng phải để nàng ăn no uống đủ!

Hai ngày nay nàng chưa được ăn bữa cơm tử tế, tiếp tục như vậy thân thể sẽ không chịu nổi.

- Bé con, người rửa mặt trước đi, bốn vương bảo Đồ Trần chuẩn bị cơm nước.

Quý vương nhẹ nhàng nói, lẳng lặng căn dặn Đồ Trần chuẩn bị thức ăn.

- Đi đâu rửa mặt? Cung điện này căn bản không có một người nào hết có được không?

Mộng Hàm Yên bất đắc dĩ nói, Thủy Nguyệt Cung còn có cung nữ đến đưa nước nóng cho nàng rửa mặt, nơi này nàng chưa quen thuộc, biết đi đâu rửa mặt bây giờ?

- Ở đây có một hồ nước! Nước bên này là nước nóng! Còn nước bên kia là nước lạnh!

Quý vương dẫn nàng đến trước một hồ nước, nước nơi đây là nước chảy theo dòng.

- Thật thần kỳ!

Mộng Hàm Yên đưa tay thử nước, đúng là một bên nóng một bên lạnh, nàng lấy một cái khăn xuống rửa mặt, sau đó dùng gáo múc nước súc miệng.

Làm xong những thứ này, nàng quay đầu thấy ánh mắt Quý vương hơi quái lạ.

- Sao vậy? Sao ngài lại nhìn tôi chăm chăm như vậy? Lẽ nào tôi rửa mặt chưa sạch?

Mộng Hàm Yên khó hiểu hỏi, nhưng chỉ nghe được một câu nói lạnh lùng thay vì câu trả lời của hắn:

- Ra ngoài!

Giọng hắn đầy giá buốt khiến Mộng Hàm Yên cảm thấy hắn lại trở thành một tảng băng lớn rồi.

- Ra ngoài thì ra ngoài! Đang yên đang lành, tức cái gì mà tức! Thiệt là!

Mộng Hàm Yên xoay người ra ngoài, lúc rời đi, nàng thấy Quý vương đưa lưng về phía nàng, tay cầm khăn mặt và gáo nước không nhúc nhích.

“Khăn mặt và gáo nước đó không phải của hắn dùng đấy chứ?”

Dung nhan xinh đẹp của nàng ửng đỏ, nghĩ đến việc gáo nước hắn dùng mỗi ngày bị nàng dùng, và chiếc khăn mặt kia nữa, dường như quả thực có hương thơm anh đào lạnh lạnh trên người hắn.

Quý vương tháo mặt nạ phượng hoàng, cuối cùng đặt khăn mặt và gáo nước xuống, chỉ đưa tay vốc nước rửa mặt.

Một dung nhan hoàn mỹ phản chiếu trong làn nước, khiến người khác không thể bỏ mắt ra chút khuyết điểm nào.

Đôi mắt màu lam ấy còn đẹp hơn cả màu nước suối.

“Bóng lưng này trông rất quen! Đúng là giống hệt như “trích tiên”!”

Mộng Hàm Yên ở bên ngoài ló đầu nhỏ vào, nhìn bóng lưng Quý vương, nàng luôn cảm thấy hắn giống hệt Tuyết Trần Phong.

Có khả năng họ là cùng một người không?

Ý nghĩ này cắm rễ trong đầu nàng, nhớ tới khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng của nam tử “trích tiên”, nàng cũng cảm thấy thực sự vui mắt.

“Tuy vóc dáng của hai người họ rất giống nhưng khí chất lại khác xa nhau! Chắc là mình nghĩ nhiều rồi.”

Mộng Hàm Yên cảm giác được Quý vương quay đầu lại, bèn vội vàng thu hồi tầm mắt.

- Minh nhất định còn chưa tỉnh ngủ, tên quý đáng ghét xấu xa này sao có thể là Trần Phong ca ca chứ?

Nàng lẩm bẩm, không biết Quý vương đã xuất hiện bên cạnh từ khi nào.

- Người vừa nói gì?

Quý vương đã đeo mặt nạ phượng hoàng trở lại, ánh mắt nhàn nhạt quét qua nàng.

Hình như vừa nãy hẳn nghe nàng nhắc đến một cái tên nào đó.

- Tôi nói ăn cơm ở đâu? Còn nữa, lần sau có thể chuẩn bị cho tôi ít vật dụng hàng ngày không? Nói thế nào tôi cũng là khách mà!

Mộng Hàm Yên bây giờ nhớ đến việc dùng chung khăn mặt và gáo nước với hẳn, lòng vẫn còn bối rối.

Rõ ràng nàng không muốn có bất kỳ dính líu gì với tên này nhưng cứ dấy dưa vào hẳn.

Đây tuyệt đối là nghiệt duyên!

- Đi theo bốn vương!

Quý vương mới là người cảm thấy bối rối, đồ của hẳn chưa từng dùng chung với người khác bao giờ, vậy mà bé con này lại đụng vào, còn dùng qua một lần.

Hắn cảm thấy những thứ này đều nên vứt đi!

Hắn phát hiện mình đặc biệt kiên nhẫn với bé con này, nếu là người khác chạm vào đồ của hẳn thì không chỉ đơn giản là bị đuổi ra ngoài như vậy.

Có điều nàng cũng là nữ tử duy nhất từng cùng hẳn chung giường chung gối, cho nên hẳn đối xử với nàng vẫn có chút khác biệt.

Nhưng lúc này trong mắt hẳn, nàng chỉ là một cô bé con, không thể liệt vào hàng nữ nhân, ai bảo nàng thực sự quá nhỏ.

Mộng Hàm Yên theo hẳn đến một đình viện đọng đầy tuyết, hoa anh đào trong viện đua nhau nở, quả thực khiến người ta cảm thấy vô cùng xinh đẹp.

Vốn dĩ hoa anh đào không thể nở vào mùa này nhưng Liên Anh Sơn là một nơi đặc biệt, anh đào nơi đây nở rộ quanh năm suốt tháng, vô cùng kỳ diệu.

Trên bàn đá đã dọn sẵn điểm tâm nhưng không thấy bất kỳ bóng người nào.

Ánh mặt trời hôm nay rất ấm áp, không có tuyết rơi, cả thế giới bao trùm trong làn tuyết phủ, trông như được khoác lên chiếc áo màu bạc.

Mộng Hàm Yên thấy dụng cụ ăn đều được chế tạo bằng bạc tinh khiết thì ánh mắt nhìn về phía Quý vương cũng thay đổi.

Xem ra cái tên này ngày nào cũng bị người ta hạ độc!

May mà dụng cụ ăn này đặc thù, nàng đỡ phải đi thử từng cái từng cái một!

Nàng trực tiếp ngồi xuống, sau đó cầm bát đũa bắt đầu ăn.

Quý vương thấy nàng giống như bị bỏ đói đã lâu, vừa ngồi xuống là ăn điên cuồng, nhưng khi hẳn chú ý tới bộ dụng cụ ăn bằng bạc tinh khiết mà nàng dùng thì sắc mặt lại tiếp tục khó coi.

Mộng Hàm Yên thấy nơi này chỉ đặt một bộ bát đũa nên cứ lấy mà dùng, không hề nghĩ nhiều.

Cảm giác được một trận gió lạnh thổi qua, nàng mới tò mò ngẩng đầu nhìn hẳn.

- Sao nữa?

- Hừ!

Quý vương chỉ hừ lạnh một tiếng, nha đầu này lại đang dùng dụng cụ ăn của hẳn, hẳn quả thực sắp điên rồi.

- Ngươi mau buông bát đũa xuống! Sao ngươi có thể dùng bát đũa của điện hạ?

Đỗ Trần bưng một bộ bát đũa gốm sứ đi tới, thấy bát đũa trong tay Mộng Hàm Yên, sắc mặt tức thì đại biến.

Bình thường nơi này chỉ có một mình Quý vương dùng bữa, cho nên dụng cụ ăn là đồ chuyên dụng của Quý vương.

Hôm nay biết có hai người dùng bữa, sau khi chuẩn bị kỹ càng dụng cụ cho Quý vương, cậu đặc biệt đi tìm thêm một bộ bát đũa nữa đem tới.

Không ngờ cậu lại thấy Mộng Hàm Yên dùng bộ bát đũa thường dùng của Quý vương, cậu hầu như có thể tượng được lúc này Quý vương chắc chắn đang bạo nộ.

Bình thường vật dụng bên người Quý vương bất kỳ ai cũng không được phép đụng vào, dù là người phụ trách quản lý như cậu cũng phải cẩn thận từng li từng tí.

- Hà? Cái này không phải là chuẩn bị cho ta sao?

Mộng Hàm Yên vừa uống một ngụm canh, trực tiếp bị sặc.

Nhìn đáng vẻ chật vật của nàng, lửa giận trước đó trong lòng Quý vương biến mất.

Bé con mơ mơ hồ hồ này, bảo hấn dạy dỗ nàng thế nào đây? Hấn bây giờ còn cần nàng giúp tìm thần khí, mà nàng thì thân thể yếu ớt, tính tình lại quật cường, hấn không thể đánh cũng không thể mắng.

Thật khiến hấn cực kỳ đau đầu!

- Cái này mới là chuẩn bị cho cô nè!

Đỗ Trần nói bất đắc dĩ, cậu thật sợ Quý vương trong con giận dữ liền bóp chết tiểu nha đầu này.

- Có lây bệnh cho tôi không đấy? Chủ tử nhà các người bình thường không có bệnh chứ?

Mộng Hàm Yên sợ hãi nói, nghĩ lỡ như hấn có bệnh gì, nàng dùng dụng cụ ăn của hấn thì chắc chắn sẽ bị nhiễm bệnh.

Nàng nhìn kỹ Quý vương, sau đó thở phào nhẹ nhõm.

- Trông hấn rất cường tráng! Chắc là rất khỏe mạnh!

Nghe lời nói của nàng, lửa giận vốn đã tắt của Quý vương một lần nữa bùng lên.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyệt Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Nguyệt Ân Hàn Sương Diệt Mộng Lưu Ly

- Nghe ý của ngươi là chê bát đĩa bồn vương dùng rồi bản?

Quý vương ngồi cạnh Mộng Hàm Yên, nghe lời nàng nói thì tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Bé con này chính là có bản lĩnh khiến tâm trạng đang bình ổn của hấn trở nên bùng bùng lửa giận.

Bản lĩnh giỏi nhất của nàng là chọc giận hấn!

- Khụ khụ!

Mộng Hàm Yên lúng túng ho khan, nàng có thể nói rằng hấn trả lời đúng không?

Nàng cảm thấy nếu nàng mà nói ra thì nhất định sẽ chết rất thảm.

- Kỳ thực tôi chỉ hỏi vu vơ thế thôi.

Nàng không cần ngần ngại nhìn hấn cũng có thể cảm giác được hàn khí âm trầm tỏa ra từ người hấn.

- Vậy bồn vương sẽ nói cho ngươi biết, bồn vương mắc một căn bệnh nan y, không có thuốc chữa! Ngươi chết chắc rồi!

Giọng Quý vương âm vang rõ rệt bên tai Mộng Hàm Yên, nàng kinh hãi há to mồm, sau đó lập tức cầm ấm nước trên bàn lên súc miệng.

- Ha ha!

Nhìn đáng vẻ nai vàng ngơ ngác của nàng, Quý vương lần đầu tiên bật cười ra tiếng.

Rõ ràng bé con này luôn chọc giận hấn, nhưng nàng cũng có thể khiến hấn cảm thấy vô cùng vui vẻ thoải mái.

- Điện hạ cười kìa! Không phải mình hoa mắt đấy chứ?

Đỗ Trần kinh ngạc nhìn Quý vương, cậu đi theo Quý vương đã nhiều năm nhưng đây là lần đầu tiên thấy ngài ấy cười.

- Ngài còn cười được! Kéo một người vô tội theo cùng bệnh chết, có phải ngài cảm thấy rất tốt hay không?

Mộng Hàm Yên thở hắt hắt nói, cái tên này còn có thể cười vui vẻ như vậy, đúng là quá xấu xa!

- Cảm thấy tốt không thể tốt hơn!

Quý vương bây giờ không so đo chuyện nàng dùng bát đĩa của hần nữa, chỉ cảm thấy trêu nàng thật thú vị.

- Nếu tôi chết, chắc chắn sẽ kéo ngài theo! Hừ!

Mộng Hàm Yên nghe hần cười thì đương nhiên hiểu hần căn bản chẳng bệnh tật gì ráo, chỉ là cố ý trêu nàng mà thôi.

- Com ăn xong rồi, không phải chúng ta còn phải đi tìm đồ sao? Mau đi nào!

- Không vội, người ăn rồi nhưng bốn vương chưa ăn.

Quý vương cảm bộ bát đĩa mới thông thả ăn, đúng thực là không vội.

Mộng Hàm Yên thấy thế liền xoay người đi vào trong điện, lát nữa phải ra ngoài mà nàng bây giờ đầu tóc rối bù, ít nhất cũng phải chải tóc cho chỉnh tề rồi mới đi.

Nàng không tìm thấy gương trong phòng mình, bèn chạy qua tấm cung của Quý vương để tìm, nhưng không thấy một cái gương nào, ngay cả lược cũng không có.

- Chẳng lẽ ở thư phòng?

Nghĩ dù sao hần cũng đang ăn com bên ngoài, nàng liền chạy qua thư phòng của hần xem thử có hay không.

Hôm qua sau khi vào, nàng chưa kịp nhìn kỹ, chuyến này quay lại, nàng không tìm được bất kỳ gương lược nào, chỉ thấy trong thư phòng treo tác phẩm tranh chữ.

Trong lòng nàng đột nhiên cực kỳ tò mò, muốn chứng thực xem Quý vương và trích tiên có phải cùng một người hay không, liền đến gần bức tranh chữ ấy.

Nàng tin rằng bức tranh này là tác phẩm của Quý vương, chắc chắn nó sẽ có lạc khoản. (1)

(1) Lạc khoản: phân ký tên, đóng dấu trên các bức tranh, thư từ cổ.

Nếu tên của họ giống nhau thì chứng tỏ rằng họ là cùng một người!

Nàng đứng trước bức tranh chữ, tìm được con dấu lạc khoản.

- Nguyệt__Ly.

Nàng đọc ra hai chữ này, đột nhiên cảm giác vô cùng quen thuộc.

- Nguyệt__Ly! Cái tên này mình từng nghe ở đâu rồi, rất quen! Rất thân thiết!

Nàng nhìn lạc khoản trên bức tranh, cái tên màu đỏ chu sa đâm vào mắt nàng, đóng dấu vào nơi sâu thẳm linh hồn nàng.

Dường như có ai đó rất quan trọng mà nàng không nhớ được, nhưng nàng biết người đó rất quan trọng.

Nàng lại nhanh chóng xem các bức tranh chữ khác, lạc khoản của mỗi bức đều giống nhau.

Ngay cả bức tranh chữ mới nhất trải trên bàn cũng là cái tên này, Nguyệt Ly.

Nghe có tiếng bước chân từ xa đến gần, nàng vội vã ra khỏi thư phòng.

Đỗ Trần từng nói nơi này là cấm địa, nếu nàng lại bị phát hiện ở đây thì không tiện giải thích.

- Nguyệt Ly chính là tên của Quý vương ư?

Không ai biết Quý vương tên gì, nhưng nàng có một cảm giác mãnh liệt rằng đây rất có thể là tên của hần.

- Lẽ nào mình đoán sai? Trần Phong ca ca không giống như đang gạt mình!

Mộng Hàm Yên lòng đầy nghi hoặc, nàng nhớ trích tiên từng nói với nàng, tên của huynh ấy là Tuyết Trần Phong. Nàng cảm thấy huynh ấy nói rất chân thành, không giống như giả vờ.

Còn tên của Quý vương, tám chín phần mười là cái tên nàng thấy trong thư phòng kia.

Nguyệt ả hàn sương, điệp mộng lưu ly. (2)

(2) Trăng mờ sương lạnh, ướt đầm mộng trường.

- Bé con, ngươi chạy đi đâu thế?

Quý vương đột nhiên xuất hiện trước mặt Mộng Hàm Yên, dọa nàng giật nảy mình.

- Tôi không tìm thấy gương trang điểm! Nên mới đi lòng vòng khắp nơi!

Mộng Hàm Yên nói, tòa cung điện lớn thế này mà không có lấy một chiếc gương, đúng là quá kỳ quái.

- Chỗ ở của bốn vương sẽ không xuất hiện thứ đó. Ngươi qua đây!

Quý vương lạnh lùng nói, hấn căm ghét khi nhìn thấy bất kỳ cái gương nào, hễ là nơi hấn ở sẽ không bao giờ có gương.

- Qua làm gì?

Mộng Hàm Yên đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, cái tên này cho nàng áp lực rất lớn, nàng không làm rõ thì sẽ không qua.

- Bảo ngươi qua mà còn lèo nhèo!

Quý vương trực tiếp vung tay, nàng không kháng chế được mà bay đến trước mặt hấn.

Hấn cao 1m84, cao hơn nàng rất nhiều, nàng đứng trước mặt hấn luôn phải ngẩng đầu lên.

Mộng Hàm Yên thỉnh linh bị bắt đến trước mặt hấn, không thoải mái nói:

- Ngài muốn làm gì?

- Không phải ngươi muốn chải đầu sao? Cần quái gì đến gương?

Quý vương duỗi tay ra, lấy ngón tay làm lược, giúp nàng búi mái tóc dài óng mượt rồi gỡ một sợi ruy băng màu tím hồng bên hông nàng cột lại.

Bên hông nàng có mấy sợi ruy băng, ít đi một sợi cũng không sao cả.

- Được rồi! Bây giờ ra ngoài làm việc!

Quý vương nói rồi chột nghĩ tới gì đó nên chưa ra ngoài ngay.

- Ngươi đợi ở ngoài điện! Bốn vương sẽ ra sau!

Mộng Hàm Yên ra ngoài điện, thấy Đỗ Trần ở đó liền mở miệng dò la cậu ta ít chuyện.

- Đỗ Trần, ngươi đi theo Quý vương rất lâu rồi nhỉ?

- Ừ. Từ khi Đỗ Trần có ký ức thì đã đi theo bên cạnh điện hạ.

Đỗ Trần thấy nàng nhỏ tuổi hơn cậu nên chỉ xem nàng là trẻ con, không chút phòng bị.

Mộng Hàm Yên nghe thế, cảm thấy có hi vọng, bèn tiếp tục hỏi:

- Vậy ngươi biết Nguyệt Ly là ai không?

- Tên húy của điện hạ không được gọi thẳng, đó là tội đại bất kính!

Đỗ Trần nói rất trịnh trọng, vẻ mặt đầy nghiêm túc.

- Ô! Hóa ra điện hạ của các ngươi tên là Nguyệt Ly! Tranh chữ trong thư phòng này đều là tác phẩm của hấn há?

Mộng Hàm Yên nghe lời Đỗ Trần nói thì khẳng định suy đoán của mình.

- Suy! Tuyệt đối đừng để điện hạ biết ngươi xông vào, bằng không sẽ phiền phức đấy! Điện hạ không cho phép người ngoài vào đó đâu!

Đỗ Trần vội nói với nàng, tránh cho nàng rước họa vào thân.

- Ta nghe nói tân nương của Quý vương chạy rồi, vậy nhà mẹ đẻ của cô ta bây giờ ra sao? Đã bắt được tân nương chạy trốn đó về chưa?

Mộng Hàm Yên biết cậu nhóc Đỗ Trần tâm địa tốt, kỳ thực rất đơn thuần, có thể moi móc được không ít thông tin.

- Chuyện này người tuyệt đối đừng nhắc trước mặt điện hạ! Điện hạ vẫn còn đang nổi trận lôi đình về chuyện đó, ai nhắc tới đều xui xẻo. Điện hạ đã lệnh cho Điệp Vũ sơn trang trong vòng mười ngày phải giao tân nương ra, bằng không sẽ gặp đại họa.

Đỗ Trần nhỏ giọng nói, bà cô nhỏ này hỏi toàn là những vấn đề khiến cậu toát mồ hôi lạnh.

Nghe tiếng bước chân, họ đều vội vàng im lặng. Bởi nơi này trừ họ ra thì chỉ có Quý vương.

Quý vương trước khi đi đem theo một cái áo choàng của nữ tử, vút cho Mộng Hàm Yên.

- Tự mình quản cho tốt, bốn vương không muốn ôm một khối băng trở về.

- Tội đâu tệ đến vậy chứ!

Mộng Hàm Yên nhỏ giọng lên tiếng, nghĩ đến thân thể của mình, nàng vẫn ngoan ngoãn quấn bản thân thật chặt.

Cái tên này đúng là không khiến người ta thích được, rõ ràng là quan tâm mà cứ nói khiến nàng không thể nào cảm động.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Đại Trận Tỏa Thiên Khốn Long

Quý vương xoay người nhảy lên lưng ngựa, kéo Mộng Hàm Yên đặt phía trước rồi giục ngựa chạy như bay.

Nàng chưa chuẩn bị xong, hét lên sợ hãi, lúc bạch mã lao đi, thân thể nàng hoàn toàn dán vào ngực hấn.

Sau khi thích ứng được với tốc độ, nàng mới thở ra một hơi, trong lòng một lần nữa thăm hỏi hấn mười mấy lần.

Mùa đông có bão táp cuồng phong, gió lạnh thấu xương phả vào mặt, dường như muốn đông nàng thành nước đá.

May mà nàng được quần kỹ, không đến nỗi bị đông cứng.

Quý vương phía sau tuy rằng hơi lạnh lưng, nhiệt độ cũng thấp hơn người bình thường nhưng ở trong vòng ôm của hấn, gió lạnh thổi vào nàng quả thực ít hơn rất nhiều.

- Cảm ứng cho kỹ vào! Đừng có nhìn trái nhìn phải! Trong đầu nghĩ gì thế không biết?

Quý vương thấy nàng thương thức phong cảnh chung quanh thì nói với về không vui, nàng còn nhớ mục đích chuyến đi này của họ không?

- Chỉ cần nó ở trong phạm vi có thể cảm ứng được, khóa trường mệnh phượng hoàng sẽ nóng lên, không cần cố ý quan sát.

Mộng Hàm Yên nói, cùng hấn cưỡi ngựa dạo một vòng trong hoàng cung, thần khí thì không tìm thấy, ngược lại lại khiến không ít người nhìn thấy cảnh này.

Người không biết còn tưởng Quý vương dẫn nàng đi thưởng thức phong cảnh, hơn nữa còn đích thân đi cùng, điều này đúng là chuyện lạ xưa nay chưa từng thấy.

Trong Ngự Long Cung, Thiên Vũ đế quân Mặc Cẩn Tà nghe thuộc hạ báo cáo, dung nhan tuấn tú hiện lên thần sắc phức tạp.

- Điều người nói là thật? Quý vương đích thân ôm nha đầu kia cưỡi ngựa ngắm cảnh?

Mặc Cẩn Tà hiển nhiên không thể nào liên hệ hình ảnh này với Quý vương máu lạnh vô tình, cái tên đó sẽ có nhã hứng thế này?

- Điều thuộc hạ nói hoàn toàn chính xác, thị vệ tuần tra trong cung đều nhìn thấy! Thuộc hạ còn biết là tối qua tiểu cô nương đó đã ở trong Quý vương điện suốt đêm!

Một thị vệ quỳ dưới đất bẩm báo, bất kỳ tin tức nào liên quan đến Quý vương, hấn đều phải báo lại ngay lập tức.

- Lui xuống đi! Quan sát kỹ bọn họ, có gì thì bẩm báo tiếp.

Trong lòng Mặc Cẩn Tà không biết suy nghĩ gì, lẽ nào Quý vương thật sự thích nha đầu đó?

Hắn dám cam đoan nha đầu đó không quá mười ba tuổi, chỉ là một thiếu nữ non nớt, một tiểu nha đầu hoàn toàn không có chút mùi vị trưởng thành.

Quý vương mấy năm nay luôn chọn tân nương, chẳng lẽ cuối cùng lại chọn một cô bé con thế này?

Thị vệ đã lui xuống, không quấy rầy Mặc Cẩn Tà suy nghĩ.

Một ánh vệ nhận được tin tức, lập tức báo lên Mặc Cẩn Tà:

- Bệ hạ, thám tử hồi báo! Công chúa Nguyệt tộc lần này chỉ đi một mình, Nguyệt tộc không có công chúa tên Nguyệt Hàm Yên, Nguyệt công chúa cũng không có muội muội.

Mặc Cẩn Tà nhận được tin tức, lòng đầy nghi hoặc:

- Nàng không phải công chúa Nguyệt tộc, vậy nàng là ai? Tiễn cung có mục đích gì?

- Bệ hạ, có cần bắt nàng ta lại hay không?

Ánh vệ lên tiếng dò hỏi, tiểu nha đầu này gan to bằng trời, dám trà trộn vào hoàng cung, chắc chắn có ý đồ gây rối.

- Không cần, giữ nàng ta lại còn có chỗ hữu dụng. Bảo Cố Uyên điều tra rõ lai lịch nàng ta, điều tra từ đội ngũ những người đưa hôn của Nguyệt tộc, nói không chừng họ biết chút đầu mối. Dựa vào thuật đọc tâm của Cố Uyên, chắc chắn có thể biết lai lịch chân chính của nha đầu kia nhanh thôi.

Mặc Cẩn Tà phát phát tay, ánh vệ liền biến mất bên cạnh hắn.

Đã lâu không mời Cố Uyên ra tay rồi, thuật đọc tâm của tên kia ngay cả hắn cũng có chút kiêng kỵ.

Trong lòng mỗi người đều có bí mật, hắn đương nhiên không muốn bị người khác nhìn thấu.

Cố Uyên có một đôi mắt có thể nhìn thấu tất cả, nhìn thấu lòng người, mỗi lần đối diện với đôi mắt ấy sẽ cảm giác như cả người không còn chút bí mật nào.

- Tiểu nha đầu, ngươi tới nơi này rốt cuộc có mục đích gì?

Hắn không ngờ tiểu nha đầu nhìn như vô hại đáng yêu kia hóa ra lại là kẻ trà trộn vào hoàng cung.

Nàng là người của Quý vương ư?

Ban đầu ở ngoài cung, có phải họ diễn một tuồng kịch hay không?

Mộng Hàm Yên lúc này không biết thân phận giả của mình đã bị lộ, nàng theo Quý vương đi hơn nửa vòng hoàng cung đều không cảm ứng được dao động của thần khí.

Đột nhiên nàng cảm giác được khóa trường mệnh phượng hoàng có phản ứng!

- Có rồi! Hướng đằng kia!

Nàng chỉ một phương hướng, Quý vương lập tức thúc ngựa chạy qua.

Nhưng đột nhiên dao động đó lại biến mất khiến Mộng Hàm Yên mất đi phương hướng.

- Không thấy dao động nữa! Dao động của thần khí đã bị phong ấn rồi!

Mộng Hàm Yên thất vọng nói, nàng rõ ràng vừa cảm giác được thần khí xuất hiện nhưng vẫn không tìm được.

- Ở chung quanh đây sao?

Quý vương hỏi, không hề nghi ngờ lời nói của nàng.

Thấy hắn không nghi ngờ mình nói lung tung, trong lòng nàng cảm động không thôi. Đó là hơi ấm của sự tin tưởng, dù họ rất không hòa hợp, nhưng nàng vẫn vì được tin nhiệm mà cảm động và vui sướng.

Nếu hắn nghi ngờ lời nói của nàng, nàng chắc chắn sẽ không để ý đến hắn. Bởi vì không tin tưởng nhau thì căn bản không cách nào hợp tác.

- Quanh đây có người ở không?

Mộng Hàm Yên thấy nơi này dường như là một hoa viên, dù là mùa đông vẫn rất xinh đẹp.

Tuyết trắng lá xanh, bóng cây dao động, đỉnh đài lầu các, cực kỳ tao nhã.

- Không có! Đây là ngự hoa viên trong hoàng cung, không có người ở. Hơn nữa muốn tìm người cũng khó, bởi vì quá lớn.

Quý vương nghĩ nếu thật có yêu quái trốn ở đây, muốn tìm được nó đúng là không dễ dàng.

- Vậy chúng ta không phải bó tay rồi sao?

Mộng Hàm Yên chỉ có thể tìm được thần khí mà dao động chưa bị phong ấn, nếu đã bị phong ấn thì nàng đành bất lực.

- Trừ phi tên kia sử dụng thần khí, bằng không tôi không thể nào cảm ứng được.

- Nếu nó ở trong cung thì nó chạy không thoát đâu.

Trong tay Quý vương ngưng tụ ra một tấm gương, Mộng Hàm Yên nghĩ tên này ghét nhất là gương mà, sao lại ngưng tụ ra tấm gương này nhỉ.

Liền sau đó, nàng thấy trong gương hiện ra hình ảnh của một ông già.

Hóa ra đây là gương dùng để trò chuyện, hèn gì hấn lại dùng.

- Lão tổ, kết giới thần khí đã bị phá, nhưng bây giờ nó vẫn ở trong hoàng cung, xin lão tổ mở đại trận Tỏa Thiên Khố Long.

- Ta cho ngươi thời gian mười ngày, nhất định phải tìm được thần khí trở về.

Ông lão nói xong, không biết ông làm gì mà từng quầng từng quầng ánh sáng bao phủ Liên Anh Sơn khắp bốn phương tám hướng.

Lên trời không lối, xuống đất không cửa.

Đại trận Tỏa Thiên Khố Long mở!

Thấy động tĩnh lớn như vậy, Mặc Cẩn Tà ra khỏi Ngự Long Cung, nhìn đại trận Tỏa Thiên Khố Long đột nhiên xuất hiện, hấn cau mày, trên dung nhan tuần tú đầy vẻ không cam lòng.

- Rõ ràng bốn đế mới là chủ nhân đất nước này, chủ nhân giang sơn này! Nhưng người mà lão tổ chân chính tin cậy mãi mãi đều là Quý vương! Hấn chẳng qua là một vương gia, còn bốn đế mới là đại đế quân lâm thiên hạ!

Mặc Cẩn Tà nắm chặt nắm đấm, dậm mạnh vào tường.

Hấn cảm thấy mình giống một vị đế vương bù nhìn, ngày nào còn Quý vương thì ngày đó hấn mãi mãi thấp hơn người khác.

Ngay cả việc to lớn như mở đại trận Tỏa Thiên Khố Long cũng không thêm nói với đường đường Thiên Vũ đế quân là hấn một tiếng, cảm giác này khiến hấn cực kỳ khó chịu.

Thấy đại trận Tỏa Thiên Khố Long đã mở, Quý vương dẫn Mộng Hàm Yên đi thẳng ra hoàng cung, đồng thời hạ lệnh phong tỏa cổng lớn hoàng cung, bình thường không được ra vào.

Mộng Hàm Yên hỏi:

- Bây giờ chúng ta đi đâu?

Quý vương trả lời thẳng thắn đơn giản:

- Đi tìm một người, bắt yêu quái!

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Tuyết Hoa Mai

- Quý vương điện hạ lợi hại như vậy mà còn cần mời người tới bắt yêu quái à?

Mộng Hàm Yên quen biết cái tên này không tính là quá lâu nhưng nàng biết tính cách của hấn tuyết đối là kiêu ngạo tự phụ.

Hắn truy bắt nàng lâu như vậy, phong tỏa thành trì chỉ để tìm nàng, nếu hắn biết nàng ở ngay đây, nhất định sẽ tức điên.

Cho nên nàng tạm thời bỏ xuống ân oán giữa nàng và hắn, bởi bây giờ nàng cần dựa vào hắn để tìm chiếc quạt thời gian, tìm kiếm câu đố về bí ẩn thân thể của nàng.

Trước đó, nàng không thể rời khỏi nơi này.

- Nghề nào cũng có chuyên môn! Bỏn vương không phải đạo sĩ, không am hiểu chuyện bắt yêu quái.

Quý vương đúng là hiếm khi nói lời khiêm tốn, chuyện hắn không am hiểu, đương nhiên sẽ có người am hiểu.

- Con yêu quái đó bây giờ đã bị bao vây trong hoàng cung, chỉ cần bắt được nó đương nhiên cũng có thể tìm được thần khí về.

- Ngài bao vây nó trong hoàng cung, không sợ người khác gặp nguy hiểm sao?

Mộng Hàm Yên nghe nói hắn vây khốn con yêu quái lợi hại kia ở trong cung để phòng nó trốn ra ngoài, nhưng nếu con yêu quái đó tác quái trong cung, chẳng phải sẽ làm bị thương người vô tội?

- An nguy của người khác liên quan gì với bỏn vương? Chỉ cần tìm được thần khí, dù có hi sinh cũng là đáng giá.

Giọng Quý vương hồ hững, đầy lạnh lùng và kiên quyết.

Bây giờ hắn vây yêu quái kia thì chỉ có người trong hoàng cung gặp nguy hiểm, nhưng một khi hắn thả ra ngoài, muôn dân thiên hạ đều gặp phải tai ương.

Nên đưa ra quyết định thế nào, hắn hiểu rõ hơn bất kỳ ai.

Hắn biết nhiều lúc mềm lòng là vô dụng, chỉ thêm thả hổ về rừng, hậu họa khôn cùng.

Yêu quái kia vừa mới phá phong ấn, bây giờ là giai đoạn nó yếu nhất nên nhất định phải tìm ra nó. Một khi nó hồi phục, có thần khí trong tay chính là một tràng đại họa.

- Giá_____

Áo tím của Quý vương tung bay, vó ngựa giẫm tung nền tuyết trắng.

Mộng Hàm Yên ở trước người hắn trầm mặc không nói, có lẽ nàng quá mềm lòng, quá nhiều ràng buộc và lo lắng, khiến nàng không thể nào tùy tiện luận bàn về sinh tử.

Nguyệt Thiển Mi vẫn đang ở trong hoàng cung, sao nàng có thể không lo lắng?

- Nếu người lo lắng cho tỷ tỷ của mình thì không cần đâu. Bỏn vương đã bảo Đỗ Trần phái người âm thầm chiếu cố nàng ta, chỉ cần nàng ta không quá xui xẻo thì có thể chịu đựng đến khi sắc phong.

Quý vương thấy nàng thật lâu không nói lời nào thì đoán được tâm sự của nàng.

Bé con này không sợ trời không sợ đất, dường như cái gì cũng không để ý, nhưng rất quan tâm tỷ tỷ của mình.

Người trọng tình cảm như vậy ắt sẽ có nhược điểm.

- Tôi đương nhiên lo lắng cho tỷ tỷ của tôi! Ngài không lo cho đệ đệ của ngài à?

Mộng Hàm Yên nghe nói Thiên Vũ đế quân là đệ đệ của Quý vương, nhưng quan hệ giữa hai người họ thật sự không phải kém bình thường.

Nhìn họ rất có cảm giác kẻ thù gặp nhau đồ cả mắt!

- Sống chết của hắn liên quan gì với bỏn vương?

Quý vương nói như lẽ dĩ nhiên, vô tình vô nghĩa gọn gàng dứt khoát, không chút dây dưa.

Bạch mã chạy như bay hướng về một con đường yên tĩnh trong thành, giọng Mộng Hàm Yên đầy kinh ngạc:

- Ngài và Thiên Vũ đế quân chắc chắn không phải huynh đệ ruột! Làm gì có ai vứt đệ đệ ruột ở nơi nguy hiểm không thèm quan tâm, ngay cả báo một tiếng cũng lười chứ?

- Ta và tên kia không có quan hệ!

Quý vương hiển nhiên không muốn nói thêm về đề tài này, nếu không phải bé con có ý nghĩa đặc biệt với hắn, hắn sớm đã vứt nha đầu lải nhải này rồi.

Đọc đường có vô số câu hỏi tại sao, đúng là một đứa trẻ hiếu kỳ!

Hắn bình thường không nói chuyện với người khác, chỉ có với nha đầu này là nói nhiều nhất.

May mà Mộng Hàm Yên nghe ra được hắn không muốn nhắc đến chuyện Mặc Cẩn Tà, bèn không nói gì nữa.

Băng qua một con hẻm, trước mắt nàng rộng rãi sáng sủa hơn, phía trước là một tòa trúc lâu, trong sân ở bên ngoài, trúc xanh như phi thủy, hoa mai trắng nở rộ rõ đầu cành.

Từ xa nhìn lại, không biết là tuyết trắng hay mai trắng, nhờ hương mai thoang thoảng nơi đầu mũi mới khiến nàng khẳng định là hoa mai.

- Chúng ta đến rồi!

Giọng Quý vương vừa dứt, hắn liền đặt nàng xuống đất.

Ở thành Quán Mặc có một tòa trúc lâu thanh nhã như vậy nhưng không ai quấy rối, cây cỏ hoa lá trồng bên ngoài đều theo quy luật trận pháp, người bình thường không vào được.

Quý vương rung chuông đồng treo trước cổng, tiếng chuông vang lên lanh lảnh.

- Vào đi!

Giọng nói tao nhã vọng ra từ trong nhà, cây mai và rừng trúc vốn cản trở đường đi phía trước từ từ mở ra một con đường, để bọn họ có thể dễ dàng đi vào.

- Đây là đâu nhỉ? Thần thần bí bí!

Mộng Hàm Yên thấy nơi này có trận pháp đặc thù như vậy, không biết người ở đây là thần thánh phương nào.

- Người có thể khiến bốn vương đích thân đến mời đương nhiên là thế ngoại cao nhân.

Quý vương không giải thích gì cả, trực tiếp dẫn Mộng Hàm Yên vào trong.

Nàng vừa vào liền cảm thấy cái lạnh hoàn toàn biến mất, tựa như bị ngăn cách ở bên ngoài vậy.

Nơi này hoa thơm chim hót giống như một thế giới khác.

Hương trà xanh phả vào mũi, chưa nhìn thấy người đã ngửi thấy hương trà phiêu đảng.

- Đúng là khách hiếm!

Một nam tử tuấn tú thanh nhã như gió từ trên trúc lâu nhìn xuống, hắn có đôi mắt màu xanh nhạt tựa như một hồ nước màu khói biếc đầy ý thơ.

Mái tóc lam đỏ xuống như dòng nước, bạch y xuất trần như tuyết. Đẹp như chi lan ngọc thụ, khí chất thanh tân tươi mát như vàng trắng, như sương sớm lúc bình minh.

Toàn thân hắn toát ra hơi thở như gió xuân ấm áp, mang theo nét thần bí khiến người khác nhìn không thấu.

- Đúng lúc ta lấy tuyết pha trà, hai người ngồi xuống uống một ly cho ấm!

Hắn mỉm cười, toát ra khí chất đậm bạc thoải mái.

Quý vương mang Mộng Hàm Yên nhảy trực tiếp từ bên dưới lên, ngồi xuống đối diện hắn.

Nàng hứng gió lạnh nửa ngày, xoa xoa đôi bàn tay nhỏ tê cóng, ngồi trên đệm mềm.

Nàng cúi áo choàng đặt một bên, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng vô cùng đáng yêu. Nàng bưng ly trà nóng, ngửi hương thơm dịu dịu rồi nhấp một ngụm.

Hương tuyết, hương trà, hương hoa, trong nháy mắt tràn đầy trong miệng nàng, nàng cảm giác mùi vị này như đã từng quen biết.

- Có thể uống một ly tuyết hoa mai, thực là không uống chuyến này!

Mộng Hàm Yên cảm khái một câu, vẻ mặt tươi cười đầy vui vẻ thỏa mãn.

“Cạch.”

Tiếng ly rơi xuống đất chột vang lên, nam tử vốn đậm nhạt như mây gió bỗng trợn to mắt, chăm chú nhìn Mộng Hàm Yên.

Hắn vốn không chú ý đến tiểu nha đầu hoàn toàn không có cảm giác tồn tại này, nhưng khi nàng nói ra ba chữ “tuyệt hoa mai”, trong nháy mắt khiến hắn chấn động, đáy lòng nổi lên sóng to gió lớn.

Quý vương cũng uống một ly trà, kinh ngạc nhìn nam tử trước mặt, hắn ta xưa nay luôn bình tĩnh, chưa từng thất thố như vậy.

- Thanh đạo trưởng, có vấn đề gì không?

Lời Quý vương vừa dứt, Mộng Hàm Yên tròn to mắt.

Nam tử anh tuấn này là đạo trưởng? Là thể ngoại cao nhân Quý vương tìm để bắt yêu quái?

Nàng nhìn kỹ, y phục trắng trên người hắn là đạo bào màu trắng có hoa văn hình mây, quả nhiên cực kỳ tiêu sái phóng khoáng.

- Sao cô biết đây là tuyệt hoa mai?

Thanh Ý Dao nhìn Mộng Hàm Yên, tinh tế chú ý đến khóa trường mệnh phượng hoàng trên cổ nàng, thần sắc tức thì kích động.

- Tôi chỉ thuận miệng nói vậy thôi, lẽ nào tôi đoán đúng à?

Mộng Hàm Yên le lưỡi, nàng đúng là chỉ thuận miệng nói thôi, cứ cảm thấy tên nó là như vậy bèn nói theo bản năng.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyệt Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Thanh Ý Dao

- Đạo trưởng nói vậy là ý gì?

Quý vương nhìn Thanh Ý Dao một cách khó hiểu, đạo sĩ nói chuyện nhất định phải quanh co vòng vèo như thế sao?

- Ngài không phát hiện linh hồn cô ấy không toàn vẹn sao? Nếu hồn phách cô ấy toàn vẹn đương nhiên là linh hồn chí dương chí thuần, có thể hóa giải mệnh kiếp của ngài. Nhưng cô ấy bây giờ chỉ có một hồn trong thân thể, bất cứ lúc nào cũng nguy hiểm đến tính mạng.

Thanh Ý Dao nói rất bình tĩnh, nhưng trong lòng sớm đã cuộn trào sóng to gió lớn.

- Một hồn của cô ấy gắn với khóa trường mệnh phượng hoàng, gắng gượng tồn tại giữa thế gian. Nếu Quý vương điện hạ muốn dựa vào cô ấy để tìm thần khí thì bản đạo xin khuyên một câu, tha cho cô ấy đi!

Đôi mắt hắn nhìn xa trông rộng, dường như không gì có thể giấu được hắn.

- Bỏn vương tự có chừng mực, đạo trưởng quản nhiều quá rồi đấy.

Quý vương không thích bị nhìn thấu, như vậy khiến hắn rất không thoải mái, cũng rất không có cảm giác an toàn.

- Trước hết mời điện hạ lánh đi, bản đạo có chuyện muốn nói riêng với vị tiểu cô nương này.

Thanh Ý Dao làm tư thế mời, Quý vương nhìn hắn, thu lại hạt châu kia, bay thẳng xuống lầu.

Hắn nhìn thấy Mộng Hàm Yên đang đứng dưới một cây hoa mai trắng, váy dài màu hồng, mai trắng làm nền, người còn yêu kiều hơn cả hoa.

Sắc mặt nàng luôn hơi nhợt nhạt, vốn dĩ hắn chỉ cho rằng thân thể nàng hơi yếu ớt chút thôi nhưng bây giờ hắn mới biết từ chỗ Thanh Ý Dao là nàng chỉ có một hồn.

Hắn không biết nàng từng trải qua những gian lao gì, từng chịu khổ sở lớn nhường nào, mới có thể chỉ còn lại một hồn.

Khóa trường mệnh phượng hoàng có thể khóa lại hồn phách, hèn gì nàng có thể sống được.

Hèn gì nàng từng nói với hắn, nếu lấy khóa trường mệnh phượng hoàng xuống, nàng sẽ chết.

Hóa ra đó không phải một câu nói đùa mà là sự thật.

- Bỏn vương chờ người ở ngoài, đừng lâu quá đấy!

Quý vương không biết Thanh Ý Dao muốn nói gì với Mộng Hàm Yên, hắn không phải người nhiều chuyện, trực tiếp ra bên ngoài chờ nàng.

- Đứng lâu quá gì?

Mộng Hàm Yên còn chưa biết Thanh Ý Dao muốn tìm nàng, cho nên vẻ mặt khó hiểu nhìn Quý vương.

Quý vương không giải thích với nàng, nhấc bước đi thẳng ra ngoài, để nàng ngây ngốc dưới cây hoa trong sân.

- Muốn uống thêm một ly tuyết hoa mai không?

Thanh Ý Dao ở trên lầu mỉm cười dịu dàng với nàng, trong ánh mắt có vài phần quý trọng.

- Được đấy!

Mộng Hàm Yên bước lên lầu, ngồi đối diện Thanh Ý Dao, uống thêm một ly tuyết hoa mai.

Nàng cảm thấy thứ nàng uống không phải trà mà là một mùi vị quen thuộc.

Nhìn nàng uống vui vẻ như thế, gương mặt Thanh Ý Dao nở nụ cười dịu dàng.

- Tiểu Yên, đã lâu không gặp! Có thể gặp cô lần nữa, thật tốt!

Thanh Ý Dao nhìn nàng chăm chú, ánh mắt khó nén vẻ vui mừng.

Nơi này không có người ngoài, hắn không cần phải che che giấu giấu nữa.

- Người là ai? Ta không tiền không sắc! Người có ý đồ với ta sẽ bị lỗ đấy.

Mộng Hàm Yên căng thẳng nói, ánh mắt đề phòng nhìn Thanh Ý Dao.

Nam nhân ngoại hình càng đẹp càng biết lừa người, gã này đẹp đến như vậy, chắc chắn rất biết lừa người!

Hắn cười lên trông rất hiền lành vô hại, nàng thật bị lừa còn giúp hắn kiếm tiền không biết chừng.

Thanh Ý Dao thấy đáng về đề phòng của nàng thì hơi mất mát nói:

- Tiểu Yên không nhớ ta ư?

- Ta ngay cả mình là ai cũng không biết thì sao có khả năng biết người là ai? Người đừng buồn, ta thật sự không nhớ được.

Mộng Hàm Yên thấy nỗi đau thương trong mắt hắn sâu sắc đến nhường ấy thì cảm thấy đau lòng.

Có lẽ trước đây họ đúng là quen biết, nên nàng mới đau lòng vì ánh mắt mất mát kia của hắn.

- Không sao, xem như quen biết lại lần nữa vậy! Ta là Thanh Ý Dao!

Thanh Ý Dao nghe lời nàng nói, cảm nhận được sự bàng hoàng bất lực của nàng, hắn đi đến bên cạnh nàng, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng.

Động tác của hắn rất tự nhiên, giống như đã từng làm vô số lần.

- Ta là Mộng Hàm Yên.

Nàng tựa vào lòng hắn, cảm thấy vô cùng an tâm. Giống như rất lâu rất lâu về trước, nàng cũng thường tựa vào người hắn, hắn dịu dàng an ủi nàng, tiếp cho nàng sức mạnh lớn nhất.

- Tiểu Yên đừng sợ, ta mãi mãi ở bên cạnh cô.

Thanh Ý Dao nhẹ nhàng vỗ lên lưng nàng, nàng không nhớ gì cả nhưng có những tình cảm dù có trôi vào quên lãng cũng sẽ khắc ghi ở nơi sâu nhất của linh hồn.

- Dao!

Mộng Hàm Yên cảm thấy cảnh này quá quen thuộc, đôi môi đỏ khẽ thốt ra một cái tên khiến cơ thể Thanh Ý Dao cứng đờ.

Vành mắt đỏ lên, hắn ôm nàng rất chặt, giống như bảo bối tưởng đã mất ngờ đâu lại quay về.

Mộng Hàm Yên phục hồi tinh thần lại mới ý thức được mình vừa gọi tên hắn!

Lẽ nào rất lâu rất lâu về trước, nàng từng gọi hắn như vậy sao?

Cảm giác được hắn ôm mình rất chặt, nàng đưa tay nhẹ nhàng đẩy hắn ra.

- Xin lỗi! Là ta thất thố! Chỉ là ta quá mừng thôi!

Trên mặt Thanh Ý Dao lộ ra nụ cười xán lạn, nàng không biết hắn đã tìm nàng bao lâu, vốn tưởng rằng không bao giờ tìm thấy, nào ngờ lại lần nữa gặp được nàng.

- Ta mà trước đây người quen cũng nhỏ thế này sao? Ta cảm giác mình không nhỏ như vậy mới phải!

Trong lòng Mộng Hàm Yên có loại trực giác mãnh liệt rằng hắn là người mình tin tưởng, quan hệ của hai người trước đây vô cùng tốt.

- Tiểu Yên mà ta biết là một giai nhân khuynh thành phong hoa tuyệt thế, không phải một cô bé con thế này! Ha ha!

Thanh Ý Dao nói rồi cười phá lên, nhìn dáng vẻ đáng yêu của nàng bây giờ, thực sự đáng yêu đến mức khiến hắn muốn trào máu mũi.

Hắn chưa từng thấy dáng vẻ thế này của nàng bao giờ, mỗi lần gặp nàng, nàng đều mang phong thái nữ thần lạnh lùng cao ngạo, cho nên vào lần đầu gặp gỡ, hắn hoàn toàn không nhận ra nàng.

- Thật không? Vậy sao bây giờ ta lại nhỏ thế này?

Mộng Hàm Yên nhìn dáng vẻ nhỏ xíu của mình hiện tại, luôn cảm thấy có chút kỳ cục.

- Bởi vì công pháp mà cô tu luyện là “Trường sinh quyết”, mỗi lần qua ba mươi năm sẽ rơi vào một vòng luân hồi mới. Trước đây khi cô biến nhỏ, chắc chắn sẽ không xuất hiện trước mặt ta, cho nên ta không có duyên được thấy một mặt đáng yêu của cô thế này.

Thanh Ý Dao hiểu rất rõ Mộng Hàm Yên, bởi hắn là bằng hữu tốt nhất của nàng.

Sau khi nàng biến mất, hắn đã tìm nàng rất nhiều năm, tất cả các nơi mà nàng có khả năng xuất hiện, hắn đều đã tìm qua.

- Vậy ta mấy tuổi rồi?

Mộng Hàm Yên đề ý nhất là tuổi tác của mình, mình rốt cuộc mấy tuổi?

- Không phải cô nói mình mãi mãi 18 tuổi sao? Còn dáng vẻ của cô bây giờ thì khoảng 12 13 tuổi!

Thanh Ý Dao nói chuyện với nàng rất nhẹ nhàng, không hề lên mặt làm cao.

Hắn đưa tay sờ đầu nhỏ của nàng, đúng là khác biệt quá lớn so với trước đây!

- Vậy ta rốt cuộc là ai? Tại sao ta không nhớ gì cả?

Mộng Hàm Yên truy hỏi, cuối cùng cũng gặp một người có thể giải câu đố bí ẩn về thân thể mình, nàng nhất định phải nắm chắc.

- Không nhớ là chuyện tốt, xem như làm một người bình thường đi, sống cuộc sống bình thường mà cô từng mơ ước!

Thanh Ý Dao dịu dàng nói, mơ ước lớn nhất của nàng trước đây chính là làm một người bình thường, vậy hãy để nàng được thỏa ước mơ đi!

Bây giờ nàng đã quên hết tất cả, quên hết quá khứ, vậy hãy để mọi thứ theo gió bay đi, chỉ cần nàng sống là đủ rồi.

Mộng Hàm Yên kéo góc áo của hắn, nghiêm túc nói:

- Ta muốn biết mình là ai!

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Như Tắm Gió Xuân

- Cô không có người thân trên đời, chỉ có một mình ta là bằng hữu, biết mình là ai thì có ý nghĩa gì? Cô chính là Mộng Hàm Yên!

Thanh Ý Dao không lay chuyển được nàng, chỉ có thể nói cho nàng một ít:

- Từ nhỏ cô đã là cô nhi, sư phụ cô nuôi cô trưởng thành, có điều ta cũng không biết sư phụ cô là ai, bởi vì sư phụ cô quá thần bí, ngay cả ta cũng chưa từng được gặp.

- Vậy tại sao ta trở thành thế này? Ta không nhớ gì cả!

Mộng Hàm Yên rất muốn biết nguyên do của tất cả những thứ này, nàng cảm thấy rất mong lung, có lẽ Thanh Ý Dao có thể chỉ cho nàng phương hướng.

- Bởi vì cô đã làm một việc ngu ngốc nên bây giờ chỉ còn lại một hồn, suy yếu đến mức bất cứ lúc nào cũng có thể chết. Lẽ ra cô chắc chắn phải chết nhưng vì sư phụ vô cùng mạnh mẽ đó của cô đã dùng thuật nghịch thiên khiến cô sống lại.

Thanh Ý Dao đau lòng nhìn nàng, đôi mắt hần chỉ mong nàng vui vẻ, không buồn phiền gì cả, không cần gánh vác trách nhiệm gì.

Làm một con chim sơn ca tự do tự tại là được rồi, đừng làm phượng hoàng trên chín tầng cao nữa!

- Vậy bây giờ ta sẽ chết chứ?

Mộng Hàm Yên nghe hần nói cũng không biết rốt cuộc mình đã làm chuyện ngu ngốc gì, trông dáng vẻ của hần là đánh chết cũng không nói.

- Có ta ở đây thì sao cô chết được? Từ giờ trở đi, chúng ta phải tìm những hồn phách của cô rải rác trong thiên địa, mong sao chúng chưa hề tiêu tán.

Thanh Ý Dao nhìn nàng đầy yêu thương, trước đây hần không bảo vệ nàng thật tốt, lần này hần sẽ không buông tay.

- Đưa tay cô đây!

Hần đưa tay ra, Mộng Hàm Yên đặt tay mình vào lòng bàn tay to lớn của hần, bị lòng bàn tay hần bao lại.

Một dòng nước ấm từ lòng bàn tay hần truyền qua, chống đỡ trái tim nàng.

Mộng Hàm Yên cảm thấy cả người đều ấm áp dễ chịu, cảm giác yếu ớt giảm đi không ít.

- Tạm thời vẫn có thể chống đỡ nhưng không thể kéo dài thêm nữa, trong vòng mười ngày nhất định phải tìm được một trong các hồn phách của cô.

Thanh Ý Dao xoa đầu nàng, có hần ở đây, chắc chắn sẽ không để nàng tan thành mây khói.

Hồn phách của nàng không toàn vẹn, không thể nhập luân hồi, một khi chết rồi sẽ không có kiếp sau.

- Dao! Đa tạ ngươi!

Mộng Hàm Yên cảm nhận được sự quan tâm chân thành của hần dành cho mình khiến nàng thấy trong lòng ấm áp.

Hóa ra thứ nàng cần tìm là hồn phách của chính mình!

Sự do dự mù mờ trong lòng nàng đã biến mất, cuối cùng nàng cũng xác định được phương hướng.

Nàng nhớ mương máng trong đầu có một âm thanh nói đang chờ nàng quay về, nàng nhất định sẽ sống tiếp.

- Đa tạ ta làm gì, cô sống là nguyện vọng lớn nhất, cũng là nguyện vọng duy nhất của ta.

Thanh Ý Dao mỉm cười như tắm gió xuân, cười vô cùng xinh đẹp khiến người nhìn đều vô cùng thoải mái.

- Dao, ngươi cười lên đẹp lắm!

Mộng Hàm Yên thích nhìn hần cười, không phải nụ cười giấu dao, trong bóng giấu kim như hai huynh đệ trong cung kia, nụ cười của hần rất sạch sẽ, như dòng suối nhỏ tươi mát phản chiếu ánh mặt trời vàng chói lọi, cười lên lấp lánh long lanh.

- Vậy sau này ta sẽ thường cười cho cô xem, được không?

Thanh Ý Dao không biết đã bao lâu mình chưa cười vui vẻ như vậy, từ khi nàng chết, trái tim hần cũng chết theo.

Dù bản thân đang cười, hần cũng không cảm giác được.

- Được!

Mộng Hàm Yên gật đầu, dù nàng quên hết tất cả, dù họ mới quen biết từ khoảnh khắc này, nàng vẫn cảm thấy họ là bằng hữu rất thân rất thân.

- Chúng ta ra ngoài thôi! Bằng không Quý vương sẽ đợi sót ruột đấy!

Thanh Ý Dao mang Mộng Hàm Yên rơi xuống lầu, tương lai họ còn rất dài nên không gấp vào lúc này.

- Tính tình tên kia xấu lắm!

Mộng Hàm Yên nói với Thanh Ý Dao, vừa đi hai bước đã thấy Quý vương trước mặt, nàng có cảm giác như làm chuyện xấu bị bắt tại trận.

- Tính tình ai xấu? Nói bốn vương nghe thử xem!

Quý vương lạnh nhạt nheo mắt nhìn nàng, tiểu nha đầu này đúng là vô pháp vô thiên.

Người khác đều sợ hãi hân, chỉ có nha đầu nhí nhảnh tinh quái này là tuyệt đối không sợ. Dù nàng có ra vẻ rụt rè nhút nhát thì cũng chỉ là giả vờ.

- Không ai hết! Không ai hết! Chúng ta đi nhanh thôi! Bằng không con yêu quái đó không biết còn gieo họa cho ai nữa!

Mộng Hàm Yên vội vã lảng sang chuyện khác, thấy Quý vương ngồi lên lưng ngựa thì nàng biết mình đã thành công di dời đề tài.

- Lên!

Quý vương đưa tay ra, muốn mang Mộng Hàm Yên đi.

- Hay là Tiểu Yên ngồi xe ngựa với ta đi, trời đông giá rét này đừng để bị lạnh.

Thanh Ý Dao cất bước lên xe ngựa, ngựa kéo xe là Lư Vân Phi Mã vô cùng oai phong. Xe ngựa rất hoa lệ, trông như một căn nhà nhỏ xinh đẹp.

Đây là xe ngựa chuyên dụng của Thanh Ý Dao, Lư Vân Hương Xa nổi tiếng khắp thiên hạ.

Trừ Thanh Ý Dao, chưa có bất kỳ ai may mắn được mời vào.

Mộng Hàm Yên không biết nhiều như vậy, nhanh chóng leo lên xe, nàng có thể cảm nhận được một trận hàn khí ủa vào, đó chắc chắn là hàn khí trên người Quý vương.

Thanh Ý Dao nắm chặt tay nàng, nàng liền cảm thấy hàn khí ấy biến mất, bị ngăn cách ở bên ngoài.

- Đi.

Lời Thanh Ý Dao vừa dứt, xe ngựa bắt đầu di chuyển.

- Không có phu xe à?

Mộng Hàm Yên thấy không có phu xe, xe ngựa này do ai điều khiển?

- Nó tự biết đi, không cần phu xe.

Thanh Ý Dao nhàn nhạt nói, con Lư Vân Phi Mã này tự có linh tính, chỉ cần nói cho nó biết nơi muốn đến là được.

- Xe ngựa này đẹp quá!

Mộng Hàm Yên quan sát chiếc xe ngựa lớn hoa lệ này, bên trong cái gì cũng có, hết như một căn nhà nhỏ di động.

Thanh Ý Dao bỏ một túi dược liệu nhỏ vào trong lư hương thú ngủ, một hương thơm lượn lờ vẩn vút bay ra.

Mộng Hàm Yên ngửi hương thơm này, cảm thấy tinh thần thoải mái.

- Đây là Ngưng Thần Hương, có ích cho việc ngưng tụ hồn phách của cô.

Thanh Ý Dao nói, không cần nàng hỏi, hân cũng biết nàng nghĩ gì.

- Ta không nói mà ngươi cũng hiểu, có phải ngươi biết thuật đọc tâm không?

Mộng Hàm Yên kinh ngạc hỏi, về mặt đây tò mò.

- Cái gì cô cũng viết hết lên mặt, đầu cần dùng thuật đọc tâm!

Thanh Ý Dao cười nói, nàng bây giờ như đứa trẻ vậy, đúng là khác xa trước đây.

Bất luận nàng trở thành thể nào, hân đều thích nàng, giống như thuở ban đầu.

Hắn vẫn luôn thích nàng, chỉ là hắn chưa từng biết rõ trái tim mình. Mãi đến khi mất nàng, nỗi đau tê tâm liệt phế ấy mới khiến hắn nhìn rõ lòng mình.

- Hôm nay hơi vội nên chưa chuẩn bị điểm tâm cô thích, ăn đỡ ít trái cây nhé. Ta nhớ cô thích ăn loại quả Bích Vân này, không biết bây giờ cô còn thích không?

Hắn đưa khay trái cây đến trước mặt Mộ Dung Hàm Yên, thật muốn đưa hết tất cả những gì nàng thích đến trước mặt nàng.

- Ta nếm thử xem!

Mộ Dung Hàm Yên ở trong xe ngựa này không hề lạnh chút nào, nàng cảm một quả màu xanh như phi thủy lên cắn một ngụm, hương vị thơm ngon tràn đầy trong miệng.

Ngoại trừ hương vị thơm ngọt, nó còn chứa linh khí đậm đặc.

Trái cây này hẳn là rất quý!

Nhưng hắn dường như không chút để ý, ngược lại nhìn nàng đầy chờ mong.

- Ngon!

Mộ Dung Hàm Yên gật đầu, nói câu khẳng định khiến gương mặt Thanh Ý Dao nở ra nụ cười xán lạn.

- Thích thì ăn nhiều chút, chờ bắt xong yêu quái, ta sẽ chuẩn bị thức ăn ngon cho cô, không phải cô thích nhất là thức ăn ta làm đấy sao?

Thanh Ý Dao vui vẻ nói, nhìn cứ như đứa trẻ được cho kẹo.

Mộ Dung Hàm Yên phát hiện dáng vẻ này của hắn rất đáng yêu, vui vẻ đơn thuần như vậy, thật có thể lấy nhiệm sang người khác.

- Nghe có vẻ tài bếp núc của người rất tốt!

- Tạm tạm thôi!

Thanh Ý Dao hơi ngượng, không hề khoe khoang.

Nếu để cho người khác biết đường đường là Thanh đạo trưởng lại lộ ra vẻ mặt xấu hổ trước một tiểu nha đầu thì nhất định sẽ dọa chết cả đám người.

Quý vương ở bên ngoài nghe tiếng cười nói trong xe, lòng không biết có cảm giác gì.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộ Dung Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Bát Tự Không Hợp

Không bao lâu, họ đã tới cổng hoàng cung, có Quý vương dẫn đường, họ không hề bị ngăn trở, thuận lợi vào cung.

Sau khi Mộ Dung Hàm Yên xuống xe ngựa, Thanh Ý Dao vung ống tay áo lên, chiếc xe ngựa kia biến mất trước mặt nàng.

- Nó đâu rồi?

Mộ Dung Hàm Yên tò mò nhìn hắn, không biết hắn giấu xe ngựa đi đâu.

Thanh Ý Dao giờ giờ ống tay áo của mình, thần bí nói:

- Cẩn không trong tay áo!

- Đâu có đâu?

Mộ Dung Hàm Yên kéo ống tay áo của hắn, bên trong đâu có càn khôn gì chứ? Chỉ có cánh tay trắng trẻo của hắn mà thôi.

- Ha ha! Lừa cô đó!

Thanh Ý Dao cười nói, chỉ chỉ lên trời, Lưu Vân Hương Xa đã bay lên trời chờ đợi.

- Hóa ra người còn biết lừa người! Ta quen người lại lần nữa rồi!

Mộng Hàm Yên ngẩng đầu nhìn lên trời, vừa nãy nàng còn ngu ngốc tin.

- Chỉ có người ngu ngốc dễ lừa thôi! Biết heo chết thế nào không?

Quý vương xuống ngựa, thấy dáng vẻ ngu ngốc của nàng, tâm trạng xấu ban đầu hình như đều bay biến cả:

- Ngốc chết như người đấy!

Nhìn dáng vẻ thờ phi phò của nàng, tâm trạng hấn chợt tốt lên một cách kỳ diệu.

- Ngài mới là heo ấy!

Mộng Hàm Yên nghe hiểu ý của hấn, nàng lờm hờm.

- Bé con, người nói bốn vương là heo?

Toàn thân Quý vương mang hơi thở nguy hiểm đến gần nàng, khiến nàng vội vã lùi về bên cạnh Thanh Ý Dao.

- Ai thừa nhận thì là người đó!

Động tác vô thức của Mộng Hàm Yên khiến trong lòng Quý vương rất không thoải mái, bởi hình như nàng càng tin nhiệm Thanh Ý Dao hơn.

- Quý vương điện hạ, chúng ta làm chính sự quan trọng hơn!

Thanh Ý Dao đứng ra giải vây cho Mộng Hàm Yên, đỡ cho nàng chọc giận Quý vương.

Bây giờ nàng còn rất yếu, đừng chọc tới sự tồn tại nguy hiểm như Quý vương thì tốt hơn.

- Ủ.

Quý vương nghe lời của Thanh Ý Dao, không có lý do từ chối.

Hấn cũng hi vọng có thể giải quyết hai con yêu quái trong cung này sớm một chút, lấy thần khí Thái Hư về.

Thanh Ý Dao lấy ra một cái la bàn vô cùng cổ xưa tên là la bàn Cửu Chuyển Luân Hồi.

Theo chuyển động của kim la bàn, hấn bắt đầu cảm ứng yêu khí trong hoàng cung.

Thanh Ý Dao cảm ứng xong tình hình hoàng cung thì nói với Quý vương:

- E là chuyện không hay lắm!

- Đạo trưởng nói vậy là ý gì?

Quý vương không hiểu, hỏi, Thanh Ý Dao cảm ứng được gì rồi?

- Trong hoàng cung đã không còn cảm ứng được yêu khí nữa, hai con yêu quái này nếu chưa chạy khỏi hoàng cung thì chính là đã ký thác vào cơ thể người, dùng nhân khí để che giấu yêu khí.

Thanh Ý Dao giải thích cho Quý vương, thông thường yêu quái bám vào cơ thể người là phiền phức nhất, vì không thể nào cảm ứng được yêu khí.

Quý vương nghe Thanh Ý Dao nói cũng có chút đau đầu:

- Vậy phải làm sao đây?

- Người bị yêu quái bám vào đương nhiên sẽ có những phản ứng khác với bình thường, nếu ngài phát hiện có gì bất thường thì báo với bản đạo! Hoàng cung đông người, lại đa phần là nữ, bản đạo không tiện đích thân dò xét.

Thanh Ý Dao có thể đối phó với yêu quái nhưng nếu không tìm được yêu quái thì hấn không có chỗ xuống tay.

- Nhất thiết phải mau chóng tìm được con yêu quái này, ở đây bản đạo có một chiếc kính chiếu yêu, có thể nhờ nó để tìm kiếm.

Hấn lấy ra một chiếc kính chiếu yêu, chiếc kính này đã được hấn thêm vào sức mạnh đặc thù, có thể chiếu ra yêu quái.

Quý vương nhìn thấy kính thì vô cùng chán ghét, căn bản không muốn nhận.

- Ngài không muốn thì tôi muốn!

Mộng Hàm Yên thấy Quý vương không nhận kính chiếu yêu thì tự mình cầm lấy.

- Ngươi muốn thì giữ đi!

Quý vương thấy nàng lấy cái gương nhỏ ấy, quả thực là cầu còn không được.

- Còn biện pháp nào khác có thể tìm được yêu quái kia không?

- Nếu nó không bám vào cơ thể người, bản đạo rất nhanh sẽ tìm được, nhưng bây giờ thì như mò kim đáy biển, tôi cần quay về bảy trận, mất ít thời gian mới có thể xác định phương hướng chỗ ở của yêu quái kia.

Thanh Ý Dao được mời tới bắt yêu quái, đương nhiên không thể không có biện pháp, chỉ là cần phí thêm ít thời gian.

- Vậy thì phiền đạo trưởng rồi.

Quý vương biết mình cũng phải cẩn thận chú ý tình hình trong cung, không thể khoan thứ cho con yêu quái kia hoành hành.

- Tiểu Yên có muốn xuất cung cùng ta không? Cô có thể ở Huyền Cơ Các của ta.

Thanh Ý Dao thấy hoàng cung này không an toàn liền muốn mang Mộng Hàm Yên đi.

- Ta ở lại xem xem có thể giúp được gì hay không! Lần sau sẽ đi Huyền Cơ Các của ngươi.

Mộng Hàm Yên lo lắng cho an nguy của Nguyệt Thiển Mi, bây giờ trong cung nguy hiểm như vậy, nàng không thể cứ thế rời đi.

- Được thôi! Lá bùa bình an này cô mang theo bên người.

Thanh Ý Dao chưa hề chuẩn bị gì cho nàng, bèn lấy lá bùa bình an hất luôn mang bên người đeo cho nàng.

- Lần sau sẽ chuẩn bị cho cô một vật phòng thân, tạm thời cô đeo đỡ cái này.

- Ừ.

Mộng Hàm Yên gật đầu, đưa tay sờ lá bùa bình an, tuy không biết nó có ích lợi gì nhưng Thanh Ý Dao cho nàng, là một phần tâm ý.

- Bùa bình an này không phải Thanh đạo trưởng luôn mang theo bên mình sao? Trước đây thấy cậu xem nó như bảo bối, sao hôm nay lại hào phóng vậy?

Quý vương từng thấy lá bùa bình an này, đó là bảo bối của Thanh Ý Dao, hắn còn từng xin cậu ấy nhưng cậu ấy không cho.

- Dù ngài đeo lá bùa bình an này cũng vô dụng, cho nên đừng phung phí của trời.

Thanh Ý Dao liếc Quý vương, bùa bình an này trước đây hắn xem như bảo bối vì nó là của Mộng Hàm Yên vẽ cho hắn.

Nên hắn luôn mang theo bên người, luôn xem như bảo bối.

Thấy bùa bình an này giống như là thấy nàng vậy.

Nó ngày ngày làm bạn với hắn, lấy nhiệm linh khí của hắn, nên bây giờ càng lúc càng không tầm thường.

- Bỏn vương không tiến đạo trưởng!

Quý vương thấy tên Thanh Ý Dao keo kiệt thì trực tiếp vung tay tiễn khách.

- Quý vương diện hạ không tiễn thì hoàng cung này bản đạo không ra được.

Thanh Ý Dao nhìn đại trận bày bố trong hoàng cung, hắn lười đi phá trận.

- Vậy bỏn vương đành cô tiễn cậu một đoạn.

Quý vương đưa Thanh Ý Dao rời cung, lần này mời cậu ấy đến một chuyến, biết yêu quái kia đã ký thác lên cơ thể người, nhưng hắn cũng biết yêu quái chỉ có thể bám lên cơ thể một người, không thể tùy tiện thay đổi vật chủ, bằng không sẽ tự gây tổn thương cho chính nó.

- Tôi muốn quay về thăm tỷ!

Mộng Hàm Yên nói với Quý vương, trong lòng nàng luôn không yên tâm.

- Vậy người đi trước đi, lát nữa bọn vương tới đón người.

Quý vương nói, không có về gì là có ý định đưa nàng qua đó.

- Ồ.

Mộng Hàm Yên nhớ đường, nhắm một phương hướng mà đi.

Quý vương thấy nàng thật sự ngốc nghếch tự mình bước đi thì giục ngựa tới bên cạnh, đưa tay xách nàng vút lên lưng ngựa.

- Giá _____

Vó ngựa vung lên, bóng trắng vụt qua, chạy như bay về phía Thủy Nguyệt Cung.

Mộng Hàm Yên bị hấn dọa giật mình, nhìn nụ cười cong lên bên khóe môi hấn thì biết hấn có ý.

Bất tự của nàng rốt cuộc không hợp với hấn tới mức nào chứ?

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Bị Yêu Quái Bám Người

- Hết hồn hà! Không phải ngài bảo tôi tự đi sao?

Mộng Hàm Yên phát hiện cái tên này đúng là đủ xấu xa, nàng ngồi trên lưng ngựa, bị hấn giam trong lồng ngực, không thể nào trốn thoát.

- Bọn vương chê người chân ngắn, đi tới tới cũng chưa tới.

Lời của Quý vương khiến Mộng Hàm Yên tức tối.

- Của tôi là chân dài xinh đẹp! Đâu phải chân ngắn!

Mộng Hàm Yên quơ quơ chân mình, khó tránh áp gần vào người hấn hơn khiến sắc mặt hấn hơi kỳ quái.

- Đừng lắc lư lung tung, bằng không ta ném người xuống bây giờ!

Quý vương nói lạnh tanh dọa cho Mộng Hàm Yên vội vàng tóm lấy cánh tay hấn để tránh bị hấn ném.

Bị ném với tốc độ nhanh thế này, chắc chắn mất mạng đó!

- Buông tay!

Quý vương nghiêng răng nghiêng lợi nói, tiểu nha đầu này còn dám vô lại như vậy hay không?

- Ngài muốn ném ta xuống, ta không buông!

Mộng Hàm Yên lắc đầu thật mạnh, nắm chặt cánh tay hấn.

- ...

Quý vương không còn gì để nói, hấn trông hung dữ như vậy? Trong lòng nàng, nàng cho rằng hấn thật sự sẽ ném nàng?

Nói thật lòng, hấn đâu nỡ ném bé con này xuống chứ!

- Đến Thủy Nguyệt Cung rồi!

Tốc độ của bạch mã rất nhanh, Thủy Nguyệt Cung nhanh chóng xuất hiện trong tầm mắt Mộng Hàm Yên.

Nàng chưa kịp phản ứng thì đã bị ném thẳng xuống.

Nàng muốn mắng hấn một trận nhưng hấn sớm đã giục ngựa dứt khoát rời đi.

- Bỏ đi! Minh đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân!

Mộng Hàm Yên biết phía sau Thủy Nguyệt Cung không người canh gác nên chuồn vào từ phía sau, xem xem Nguyệt Thiển Mi ở đây có bị người ta bắt nạt hay không.

Sáng sớm trải qua huấn luyện lễ nghi cung đình cơ bản, cơ thể Nguyệt Thiển Mi tuy yếu ớt nhưng nàng vẫn tiếp tục kiên trì, không để Từ Cung ma ma bói móc ra khuyết điểm nào.

Lúc này, Nguyệt Thiển Mi đang ngồi trong phòng đọc sách, nàng thấy trong sách có kẹp một tờ giấy, trên đó viết: “Muội muội cô hiện rất an toàn, không cần lo lắng”.

- Yên nhi giờ đang ở đâu? Tờ giấy này là ai đưa cho mình?

Nguyệt Thiển Mi không hề yên lòng, lẽ như tờ giấy là của người xấu đưa cho mình thì Mộng Hàm Yên chẳng phải là nguy hiểm không ai cứu sao?

“Rầm!”

Cửa phòng bị đẩy ra, Từ Cung ma ma mang theo vài cung nữ đi vào.

- Không biết Từ Cung ma ma tới đây là muốn làm gì?

Nguyệt Thiển Mi cảnh giác nhìn Từ Cung ma ma, cảm thấy bà ta tới đây không phải là chuyện tốt lành gì.

- Bệ hạ hạ chỉ, tiệc tối ba ngày sau các vị chủ nhân đều phải tham dự, đêm đó bệ hạ sẽ khám điểm một vị chủ nhân để thị tẩm, cho nên mỗi vị chủ nhân đều phải được kiểm tra rõ là thân xử nữ! Mong chủ nhân phối hợp!

Từ Cung ma ma lên tiếng rồi vẫy tay bảo người ta đóng cửa phòng lại.

- Vị cô cô này đặc biệt đến để nghiệm thân cho cô! Cô không cần sợ hãi!

Bà ta liếc mắt ra hiệu cho một vị cô cô bên cạnh, vị cô cô đó liền tiến lên.

- Tự cô cởi hay chúng ta giúp cô cởi?

- Cản trở! Bỏn công chúa tự có thủ cung sa làm chứng, các người muốn làm gì?

Nguyệt Thiển Mi thấy hai cung nữ bước tới giữ lấy cánh tay nàng, vị cô cô đó hiển nhiên không phải muốn kiểm tra thủ cung sa.

- Xin chủ nhân phối hợp, bằng không nếu nô tỳ không cẩn thận làm chủ nhân bị thương, há chẳng phải là tội lỗi lắm sao?

Gương mặt vị cô cô kia hiện lên vẻ tàn nhẫn, đương nhiên là được Từ Cung ma ma gợi ý.

- Các người buông ta ra!

Nguyệt Thiển Mi không cam tâm chịu sự sỉ nhục như vậy, ra sức vùng vẫy.

Đáy mắt nàng hiện lên ánh sáng đỏ, không biết sức lực từ đâu tới, nàng đột nhiên đẩy mạnh họ ra.

Móng tay nàng trong con giận dữ chọt dài ra, những móng tay thật dài trong chớp mắt cào bị thương cung nữ xông tới bắt nàng.

Con người nàng trong chớp mắt biến thành màu đỏ ma quái, dường như đã mất đi lý trí.

- Á! Yêu quái!

Từ Cung ma ma sợ chết khiếp chạy ra ngoài, những người khác cũng hét lên kinh hoàng chạy bán sống bán chết.

Nguyệt Thiển Mi nhìn tay của mình rồi lại ngẩng đầu nhìn đôi mắt đỏ ngầu ma quái của mình trong gương, chính nàng cũng bị dọa.

Nàng biết mình không thể ở đây nữa, bằng không sẽ bị xem như là yêu quái mà thiêu chết.

Nàng chọt nhảy ra ngoài cửa sổ, không biết tại sao trong cơ thể của nàng tràn trề sức mạnh, nàng chỉ nhảy một cái đã phóng ra khỏi Thủy Nguyệt Cung.

Mộng Hàm Yên lên vào Thủy Nguyệt Cung, tìm đến nơi ở trước kia của họ nhưng không hề thấy Nguyệt Thiển Mi.

Đến khi nghe được tiếng hét thảm chói tai cùng với âm thanh hỗn loạn, nàng mới theo tiếng đi qua xem thử.

Nàng không thấy Nguyệt Thiển Mi mà chỉ thấy Từ Cung ma ma dưới vòng vây chen chúc của thị vệ dè dặt đi đến gian phòng đó.

Mọi người tìm một vòng cũng không thấy bóng dáng Nguyệt Thiên Mi đâu, chỉ thấy vết máu còn lưu lại trên nền đất.

- Nguyệt công chúa lại là yêu quái!

- Đúng là quá đáng sợ!

- Nghe nói nàng ta có con mắt đỏ lên ghê lắm, còn có móng tay thật dài nữa, đáng sợ quá.

- Nếu không phải Từ Cung ma ma chạy trốn nhanh thì đã bị nàng ta quào một cái chết tươi rồi!

- ...

Tiếng bàn tán của mọi người khiến Mộng Hàm Yên cực kỳ khiếp sợ, trong cơn kích động, nàng không cẩn thận đụng phải lọ hoa bên cạnh.

- Ai?

Thủy Nguyệt Cung bây giờ đều trông gà hóa cuốc, nghe tiếng lọ hoa rơi xuống, Từ Cung ma ma xoay đầu lại, ánh mắt sắc bén quét qua.

- Là nàng ta! Tỷ tỷ là yêu quái thì muội muội nhất định cũng là yêu quái! Bắt nàng ta!

Từ Cung ma ma không cho thanh minh gì đã hạ lệnh bắt Mộng Hàm Yên, cả đám thị vệ lập tức bao vây nàng.

- Nhốt vào địa lao! Nghiêm hình tra khảo! Yêu nghiệt này dám trà trộn vào hoàng cung, nhất định là có ý đồ bất chính với bệ hạ.

- Các người không được chạm vào ta!

Mộng Hàm Yên lạnh lùng quát, nghe tình hình của Nguyệt Thiên Mi, điều nàng sợ nhất là tỷ ấy đã bị con yêu quái ẩn nấp trong hoàng cung bám vào cơ thể rồi.

Không ngờ nhanh như vậy đã tìm ra yêu quái, thế nhưng nó lại bám vào người Nguyệt tỷ tỷ mà nàng thích nhất.

Lời nàng vừa dứt, các thị vệ đỡ người tại chỗ, không dám tới gần.

Từ Cung ma ma thấy mọi người đều ngần ngại thì nổi giận dùng giọng quát:

- Các người còn ngần ra đó làm gì? Mau bắt lấy yêu nghiệt này!

- Tránh ra!

Lời Mộng Hàm Yên vừa dứt, các thị vệ lại không khống chế được mà tự động tránh ra. Trong giọng nói của nàng dường như có một sức mạnh đặc thù nào đó, khiến bọn họ không thể không tuân theo.

Lúc này nàng không hề biết mình có sức mạnh ngôn linh, bởi nàng vẫn không thể nào hoàn toàn khống chế sức mạnh này.

Chỉ khi nàng tức giận hoặc ở vào tình thế cấp bách mới dùng đến nó theo bản năng.

- Nhất định là yêu thuật! Bắt tên! Trực tiếp bắn chết yêu nữ này!

Từ Cung ma ma hoảng sợ nói, bà thấy những thị vệ kia dờ dẩn lui lại, đây tuyệt đối là yêu thuật.

Cung tiễn thủ lập tức bao vây Mộng Hàm Yên, định giương cung bắn tên để nàng chết trong loạn tiễn.

- Ai dám động đến một sợi lông của nàng, bốn vương sẽ chém cả nhà kẻ đó!

Một giọng nói uy nghiêm bá khí lạnh lùng vang lên, Quý vương sai bước lớn vào Thủy Nguyệt Cung, hơi thở nguy hiểm tỏa ra khiến tất cả mọi người sợ hãi, chân mềm nhũn, quỳ rạp dưới đất, run rẩy không dám ngẩng đầu.

- Tham kiến Quý vương điện hạ!

Từ Cung ma ma cũng quỳ xuống, nhìn Quý vương sát khí đằng đằng tiến vào, có ai mà không sợ.

Khi bọn họ lấy dũng khí ngẩng đầu lên thì thấy Quý vương mang Mộng Hàm Yên đến bên mình, đáng về bao che ấy khiến bọn họ đều khiếp sợ không thôi. Đồng thời, trong lòng họ âm thầm sợ hãi, nếu lúc này bắn tên thì hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Đừng Tôn Thương Tỷ Ấy

- Hừ, chuyện hôm nay ai dám đồn bậy thì đừng hòng thấy mặt trời ngày mai.

Quý vương trực tiếp nắm tay Mộng Hàm Yên đi ra ngoài, giọng nói cực kỳ băng giá rơi vào tai mọi người khiến đầu họ đều “ong ong” vang vọng.

Nếu họ biết tiểu nha đầu này có vị chủ tử kia che chở thì ai mà dám có ý đồ gì với nàng!

Quý vương đi rồi, toàn thân Tử Cung ma ma như nhũn ra, ngã trên mặt đất, bị dọa sắc mặt trắng bệch.

Nếu bà không phải bà vú của Mặc Căn Tà, lại thêm Mộng Hàm Yên không bị thương thì e là Quý vương sẽ trực tiếp dùng một kiếm đâm chết bà.

- Cô cô, người không sao chứ?

Tử Cung Diên kinh hoàng kêu lên, thấy hai mắt bà trắng dã, tình huống không tốt lắm.

Nàng muốn đứng dậy nhưng bản thân cũng bị dọa, tâm lạnh buốt.

Từ lâu nàng đã nghe nói đến uy danh của Quý vương nhưng bây giờ mới tận mắt chứng kiến, suýt thì bị dọa chết rồi.

Khí thế của nam nhân đó thực quá khủng bố!

Người ở nơi này không ai chịu nổi.

Mộng Hàm Yên bị Quý vương mang ra khỏi Thủy Nguyệt Cung, nàng vừa ra cửa cung thì kéo hần lại.

- Nguyệt tỷ tỷ của tôi bị yêu quái nhập rồi, mau thông báo cho Thanh Ý Dao! Nhất định phải cứu Nguyệt tỷ tỷ!

- Thông báo cậu ta cũng vô dụng, không phải cậu ta đã nói cần thời gian để bày trận sao? Bây giờ người biết Nguyệt tỷ tỷ của người ở đâu không?

Quý vương cảm nhận được yêu khí nồng đậm bên này nên chạy tới, đúng lúc cứu được bé con.

- Không biết.

Mộng Hàm Yên lắc đầu, nàng không biết bây giờ Nguyệt Thiển Mi đang ở đâu.

- Chỉ có thể tìm được người rồi mới có biện pháp cứu.

Quý vương kiên nhẫn nói, hình như biết trong lòng nàng rất lo lắng nên không đấu võ mồm với nàng.

- Tuyệt đối đừng tôn thương tỷ ấy! Xin ngài đấy!

Mộng Hàm Yên kéo góc áo của hần, đôi mắt long lanh đầy ý khẩn cầu.

Quý vương cau mày, muốn bắt yêu quái thì khó tránh sẽ tổn thương đến cơ thể chủ mà nó ký sinh.

Nhưng ánh mắt khát vọng kia của nàng khiến hần hơi mềm lòng.

Hần không trả lời nàng, nàng không biết sau khi bị yêu quái nhập vào người thì liệu tỷ tỷ của nàng có còn là Nguyệt Thiển Mi thiện lương kia nữa hay không.

- Người về Quý vương điện đi! Bôn vương có chuyện quan trọng muốn làm!

Hần bảo Đỗ Trần đang đợi bên ngoài Thủy Nguyệt Cung dẫn Mộng Hàm Yên về Quý điện, còn hần thì thúc ngựa rời khỏi nơi này.

- Mời! Điện hạ bảo ta dẫn cô về!

Đỗ Trần làm động tác mời rồi đi trước dẫn đường cho nàng.

Nhưng Mộng Hàm Yên không hề đi theo mà co chân chạy vào rừng khiến Đỗ Trần không tìm được.

- Mình không thể để bất kỳ ai làm tổn thương Nguyệt tỷ tỷ!

Mộng Hàm Yên sợ nhóm người Quý vương sẽ giết luôn cả Nguyệt Thiển Mi, nàng nhất định phải tìm được tỷ ấy trước những người khác.

- Nguyệt tỷ tỷ, tỷ đang ở đâu?

Mộng Hàm Yên không biết mình đã tìm bao xa, đã đến nơi nào, cũng không để ý bản thân đã mệt mỏi kiệt sức, nàng chỉ muốn nhanh chóng tìm được Nguyệt Thiển Mi.

- Á!

Một tiếng hét thảm từ phía xa vọng đến, Mộng Hàm Yên theo tiếng bước qua thì thấy trên mặt đất có một thi thể cung nữ, ngực đầy máu, không còn tim nữa.

Nàng chỉ thấy da đầu tê dại, cảm giác sợ hãi truyền khắp châu thân.

- Không thể nào! Nhất định không phải Nguyệt tỷ tỷ làm!

Nàng không tin cung nữ này bị Nguyệt Thiển Mi giết nhưng rõ ràng nàng ấy bị móng vuốt móc tim.

Nàng nghĩ kẻ đó chắc chắn chưa đi xa, nàng lần theo vết máu, sắc trời càng lúc càng tối, nàng thấy ở chỗ núi giả có một nữ tử co rúc trong bóng tối, hình như đang ăn gì đó.

Thân thể nàng run lên, áp chế nỗi hoảng sợ trong lòng, lặng lẽ bước về trước. Nàng chỉ thấy trong núi giả đen kịt là một đôi mắt đỏ như máu lạnh lẽo vô tình, cực kỳ đáng sợ.

Đối phương hình như cảm giác được gì đó, bóng dáng ấy lóe lên, biến mất.

- Lục soát mau! Soát cho kỹ vào! Nhất định phải tìm được yêu quái kia!

- Đã có năm cung nữ bị giết rồi!

- Trong cung bây giờ lòng người hoảng hốt.

- ...

Mộng Hàm Yên nghe họ nói thì nhớ tới đôi mắt đáng sợ kia, không kiềm được mà sợ hãi.

Đột nhiên, có một cánh tay đặt trên vai nàng, nàng bị dọa nhảy dựng lên.

Cái cổ cứng ngắc của nàng xoay lại, thấy người đứng sau lưng mình là cậu nhóc Đỗ Trần mới thờ phào nhẹ nhõm.

- Làm ta sợ muốn chết!

- Cô mới làm ta sợ muốn chết á, ta tìm cô cả buổi, đợi điện hạ về mà không thấy cô là ta sẽ bị phạt.

Đỗ Trần nói rồi không cho Mộng Hàm Yên phân trần, trực tiếp dẫn nàng đi.

Nàng thấy trời cũng đã tối đen, cảm giác như khói mù hắc ám bao phủ khắp thâm cung này dường như muốn nuốt chửng nàng, chỉ có đi theo Đỗ Trần thì nàng mới an toàn một chút.

- Vào đi!

Đến cửa Quý điện, Đỗ Trần không hề vào.

- Ngươi, ngươi không vào sao?

Mộng Hàm Yên vẫn chưa phục hồi khỏi cơn sợ hãi thì thấy Đỗ Trần để một mình nàng lại Quý điện đen thui này.

- Sau khi trời tối, ta không thể vào Quý điện.

Đỗ Trần lắc đầu, trước kia người nửa đêm tiến vào Quý điện không bị ngốc thì bị điên, thậm chí còn có người sợ quá mà chết, cậu vẫn chưa muốn chết.

- Ngươi ở trong này tuyệt đối đừng chạy loạn khắp nơi, đặc biệt là nghe thấy gì cũng đừng mở cửa.

Cậu căn dặn Mộng Hàm Yên với ngữ điệu sâu xa, nề tình nàng nhỏ tuổi mà cảnh báo nhiều hơn một chút.

Nàng không nói cho cậu biết, đêm qua nàng ngủ cùng Quý vương cả đêm, càng không nói cho cậu biết, cái gì nên thấy hay không nên thấy nàng đều thấy cả rồi.

Nàng bị Đỗ Trần đẩy vào, cửa sau lưng nàng đóng lại.

Quỷ điện trước mắt một màu đen kịt, một cái đèn cũng không có, trời càng về tối thì nó càng đen.

Mộng Hàm Yên vào trong điện theo cảm giác, lần mò tìm được nơi mình nghỉ, nhớ tới cảnh ban ngày mình thấy thì lòng vẫn còn sợ hãi.

Cảnh tượng lần đầu gặp phải ở điện này, nàng có chút không tiếp nhận được nhưng bây giờ bình tâm lại thì không thấy đáng sợ như ban đầu nữa.

Đúng lúc này, bên tai nàng lại vang lên tiếng cười bén nhọn của nữ tử, nhẹ nhàng mà vang vọng.

- Ha ha ha!

Mộng Hàm Yên cảm giác tiếng cười đó vô cùng lạnh lẽo thâm trầm.

Nàng như không có trí nhớ, rõ ràng Đỗ Trần đã bảo nàng đừng chạy loạn mà nàng vẫn không kiềm được bước ra nhìn.

Nàng muốn xác nhận cảnh đêm qua nàng thấy không phải là một giấc mộng.

Nàng đẩy cửa phòng mình ra, lại đi tới trong tấm điện của Quý vương.

Một chiếc váy dài màu đỏ máu thình lình xuất hiện trước mắt nàng, đó là một nữ tử áo đỏ.

Tiếng cười âm u kia chính là đến từ nữ tử ấy.

Nàng thấy nữ tử áo đỏ đưa móng tay dài nhỏ hướng về phía cổ Quý vương.

Mộng Hàm Yên xác định mình không phải thấy ảo ảnh, nhìn Quý vương dường như rất đau khổ, đầu nàng nóng lên lao tới:

- Mau tránh ra!

Nàng nhớ Quý vương đã từng cứu nàng khỏi cung tên của thị vệ, nàng không thể mặc kệ hắn.

Lúc nàng lao tới, nữ tử áo đỏ liền hoảng sợ lùi về sau, rồi đi một cách không cam lòng.

Âm thanh ầm ĩ bên tai nháy mắt trở nên yên tĩnh.

Mộng Hàm Yên nắm chặt bàn tay lạnh như băng của Quý vương, cảm giác ấm áp này khiến ánh mắt hắn nhìn nàng cũng dịu dàng hơn mấy phần.

Khóe môi Quý vương hơi cong lên như trút được gánh nặng:

- Người về rồi!

- Tôi về rồi, không sợ.

Mộng Hàm Yên nhẹ nhàng vỗ lên lưng hắn, an ủi hắn như an ủi trẻ con.

Nàng không thể nào tưởng tượng được, mỗi buổi tối hắn trải qua thế nào, chẳng lẽ trước giờ luôn là như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyệt Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Cừu Nhỏ Đợi Làm Thịt

Mộng Hàm Yên thấy nữ tử áo đỏ đó không phải người, nàng không biết tại sao mình có thể thấy được hồn ma, trên người nàng có rất nhiều năng lực nàng chưa biết mà bản thân nàng cũng không hiểu rõ.

Bóng dáng nhỏ nhắn lạnh lẽo của nàng trong mắt Quý vương thật sự rất đáng yêu, hắn cảm thấy nàng càng thêm quý giá.

Hơi ấm trong bóng tối ấy khiến hắn quyến luyến.

Đặc biệt là vào khoảnh khắc nàng ôm hắn, hắn nhận thấy trái tim mình đập dữ dội, dường như một cảm giác khác thường nào đó chiếm lấy linh hồn hắn.

- Bé con!

Quý vương đưa tay xoa đầu nàng, đôi mắt màu lam đầy dịu dàng trêu mếu.

- Tôi muốn ra ngoài tìm Nguyệt tỷ tỷ, nhưng tôi sợ yêu quái kia quá lợi hại, tôi đánh không lại.

Mộng Hàm Yên thấy hắn không sao thì buông lỏng tay ra, thiếu vòng ôm của nàng, Quý vương cảm thấy mất đi hơi ấm trong nháy mắt.

- Ban này tôi thấy một con yêu quái ăn tim, nó có đôi mắt đỏ hồng, ghê lắm.

Nàng nói với Quý vương, bây giờ nghĩ đến mà nàng vẫn còn sợ hãi.

- Tôi sợ linh hồn của Nguyệt tỷ tỷ sẽ bị yêu quái ăn mất, đến lúc đó Nguyệt tỷ tỷ sẽ không về được.

- Bỏ vương theo người ra ngoài tìm!

Ban đêm Quý vương chưa bao giờ rời khỏi Quý điện, bởi vì trong hoàng cung âm khí quá nặng, oan hồn quá nhiều, hắn mà ra ngoài sẽ gặp phải rất nhiều thứ phiền phức.

- Có phải cứ đến đêm là ngài sẽ gặp chúng nó không?

Mộng Hàm Yên hỏi, nghe được sự ngập ngừng trong lời hắn, nàng đoán được một ít bí mật.

- Ừ. Từ nhỏ bỏ vương đã không thể nào thoát khỏi chúng rồi.

Quý vương không nhớ mình từng gặp bao nhiêu hồn ma, hắn đi đâu cũng có thể gặp, dù là ban ngày ban mặt cũng rất có khả năng gặp phải ác ma.

Lúc nhỏ hắn sợ hãi, thường xuyên lên con sót, cuối cùng phụ hoàng vì để bảo vệ tính mạng hắn mà truyền tất cả linh lực cho hắn.

Phụ hoàng nói với hắn:

- Con à, chỉ cần trở nên mạnh mẽ thì sẽ không sợ gì hết.

Ánh mắt từ ái ấy vẫn hiện trong đầu hắn, tiếc là phụ hoàng và mẫu hậu đã qua đời, vì vận xui hắn đem lại khiến họ đều mất mạng.

Hắn hận bản thân, oán vận mệnh bất công bắt hắn chịu đựng những điều này.

Hắn muốn đi theo phụ hoàng và mẫu hậu, nhưng nguyện vọng của họ trước lúc lâm chung là muốn hắn sống tiếp!

Khi đó hắn còn quá nhỏ, cộng thêm số mệnh kỳ lạ nên người kế thừa đế vị không phải hắn mà là hoàng thúc.

Có điều tân đế vốn mắc bệnh nan y nên muốn truyền đế vị cho Quý vương lúc trưởng thành nhưng Quý vương từ chối, vì thế đế vị mới truyền cho Mặc Cẩn Tà.

Mặc Cẩn Tà luôn cho rằng Quý vương không cam lòng khi không được truyền đế vị, bởi vậy Quý vương mới hại cha hắn chết sớm. Quý vương lại chưa từng giải thích gì cả, cuối cùng quan hệ của hai người càng ngày càng tệ.

- Vậy lúc ban đêm tôi sẽ ở bên ngài! Tôi không sợ ma quỷ!

Mộng Hàm Yên dừng cảm nói, khỏe môi Quý vương không kiềm được cong lên.

- Không sợ ma quỷ mà sợ yêu quái à? Vừa này là ai bị con yêu quái ăn tim dọa sợ không dám ra khỏi cửa nhỉ?

Quý vương buồn cười nhìn nàng, cảm thấy nàng đúng là rất đáng yêu.

Chỉ với nàng, hắn mới cảm thấy nữ tử cũng rất đáng yêu.

- Tôi sợ bị nó ăn mà! Kê tay trời gà không chặt như tôi, ra ngoài chính là chịu chết đó!

Mộng Hàm Yên bắt đắc dĩ nói, kỳ thực lá gan nàng không nhỏ, có điều thực lực quá yếu.

Nàng không muốn trở thành cừu nhỏ đợi người ta làm thịt!

- Bé con, người đúng là yếu đến cùng cực!

Quý vương cung chiều nói, nhưng trong lòng lại nhớ tới lời Thanh Ý Dao nói với hắn.

Nha đầu này chỉ còn lại một hồn, tuy là linh hồn chí dương, nhưng bây giờ nàng yếu ớt như vậy, nếu theo hắn lâu dài, e là sẽ chết yếu.

Hơi ẩm như thế, hấn không muốn mất đi.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Lòng Nam Nhân Như Kim Đáy Biển

Bóng tối bao trùm khắp hoàng cung, gió thổi qua đầu cành, trăng lạnh chiếu ra chiếc bóng đen dài trên mặt đất lung la lung lay, nhìn vô cùng đáng sợ.

Tuyết trắng dưới chân bị giẫm vang lên tiếng “lạo xạo” nổi bật trong màn đêm yên tĩnh.

Mộng Hàm Yên quần kín mít ra ngoài, gió đêm lạnh thấu xương.

Trong bóng tối dường như có một đôi mắt đang nhìn chăm chăm nàng, khiến nàng cảm thấy rợn tóc gáy.

Quý vương cảm giác được bước chân nàng hơi khựng lại, bèn nhàn nhạt hỏi:

- Sợ rồi?

- Tôi không thêm sợ đâu.

Mộng Hàm Yên chỉ sợ không kịp cứu Nguyệt Thiên Mĩ, chút bóng tối này không thể đánh gục nàng.

- Ngược lại là ngại đó, có sợ hay không? Trước nay không phải buổi tối ngại không ra khỏi cửa sao?

- Sợ là cái gì, bản vương không hề biết.

Có chuyện gì mà Quý vương chưa từng thấy?

Theo Mộng Hàm Yên thấy, lời nói tự phụ vô cùng ấy chỉ là vịt chết mạnh miệng mà thôi.

- Bản vương không cần bất kỳ ai thương hại.

Quý vương dường như thấy được sự thương hại trong mắt Mộng Hàm Yên bèn lạnh lùng nói, ngữ điệu lạnh nhạt không mang theo bất kỳ tình cảm nào.

- Nè, ngại đi chậm chút coi!

Mộng Hàm Yên thấy tính tình hấn xấu tệ hại, nàng đâu làm sai điều gì, đang yên đang lành hấn tức cái gì mà tức?

Lòng của nam nhân mới là kim đáy biển đấy!

- Ui da!

Nàng đuổi theo hấn trong bóng tối, dưới chân vấp phải viên đá nên té ngã trên nền tuyết.

- Tay chân vụng về!

Quý vương vốn đã đi xa, trong bóng tối lại có thứ gì đó đến gần hấn. Nghe tiếng kêu của nàng, hấn liền xuất hiện trước mặt nàng, đưa tay kéo nàng lên.

Nắm tay nàng, hấn lại cảm giác ánh mắt thêm thuông kia biến mất!

Hấn cười khò lắc đầu, tiểu nha đầu này sao có lực chấn nhiếp mạnh đến vậy chứ?

Chỉ còn lại một tàn hồn mà có thể khiến bách quý lùi xa, thế nếu là linh hồn hoàn chỉnh thì hấn không thể tưởng tượng nổi nàng mạnh đến cỡ nào!

- Ngài đi nhanh quá, tôi không theo kịp.

Mộng Hàm Yên từ thân nói, ngã một cú làm nàng muốn đứng lên cũng không được.

- Hình như bị trật chân rồi!

- Chỗ nào?

Quý vương cúi người, vươn bàn tay lạnh như băng sờ mắt cá chân của nàng.

- Đau! Đau!

Mộng Hàm Yên hít vào một hơi khí lạnh, kêu lên rất đáng thương, hần nghe thấy mà đau lòng.

- Không gãy xương!

Quý vương xoa xoa chân nàng, kiểm tra một chút, không gãy xương là tốt rồi, bằng không thì phiền lắm.

- Ngài đang rửa tôi à?

Mộng Hàm Yên gắng đứng dậy, muốn tự mình đi, nhưng đi chưa tới một bước đã đau đến mức suýt ngã.

- Bỏn vương sẽ làm chuyện nhảm chán như vậy à? Ngươi tỉnh ra đi!

Quý vương ngoài miệng không tha người, nhưng vẫn bế nàng đặt sau lưng.

- Ôm chặt vào! Còn nếu không muốn tìm người thì ngươi có thể xuống, bỏn vương vừa hay có thể về ngủ.

- Muốn tìm! Muốn tìm! Điện hạ là người nho nhã hiền lành nhất!

Mộng Hàm Yên nghe hần nói thì vội vàng lời ngon tiếng ngọt leo lên lưng hần, chỉ sợ hần bỏ về ngủ.

- Lần cuối cùng ngươi nhìn thấy con yêu quái đó là ở chỗ nào? Chỉ hướng cho ta!

Quý vương cõng nàng, cảm thấy nàng đúng là không có chút trọng lượng nào, cõng rất nhẹ nhàng.

- Chính là ở bên đó đó! Con đường này đi về bên phải, sau đó đi thẳng, ở chỗ núi giả bên kia.

Mộng Hàm Yên miêu tả địa điểm, Quý vương liền cõng nàng trực tiếp bay qua, không lâu sau đã đến.

Hần thấy vết máu trên mặt đất đã kết băng, men theo dấu vết nhỏ bé đó bắt đầu tìm kiếm.

Một số nơi có vết cào, có nơi có vết máu, chỉ đường cho hần.

- Nguyệt tỷ tỷ thiện lương như vậy chắc chắn sẽ không giết người.

Mộng Hàm Yên nằm nhòai trên lưng hần nói, trong lòng nàng rất hoảng loạn, không biết nếu tìm được yêu quái rồi thì phải đối mặt thế nào.

Nguyệt Thiển Mi thiện lương như vậy, nhất định không thể nào tiếp nhận tất cả những gì mình làm.

- Nhưng yêu quái thì khác, chỉ có hút máu và hèn phách con người, chúng nó mới có thể khôi phục như cũ trong thời gian ngắn nhất.

Quý vương nói với Mộng Hàm Yên, Nguyệt Thiển Mi hiện đang bị yêu quái nhập vào người, rốt cuộc ai là người làm chủ cơ thể thì phải xem linh hồn của ai mạnh hơn ai.

Có điều Nguyệt Thiển Mi chỉ là một người phạm, có thể tranh được với yêu quái sao?

- Thậm chí có vài yêu quái ác độc khi bám lên người cơ thể chủ thì cũng ăn luôn linh hồn của người đó.

- Chúng ta nhanh chóng tìm Nguyệt tỷ tỷ đi! Thanh Ý Dao nhất định có thể cứu tỷ ấy!

Mộng Hàm Yên vừa nghe Quý vương nói vậy thì lập tức cuống lên.

- Nguyệt tỷ tỷ! Tỷ nhất định phải kiên trì!

- Cái tên Thanh Ý Dao này...

Quý vương nhắc đến Thanh Ý Dao thì trong lòng cũng tự tin hơn vài phần.

Lúc này trên tầng cao nhất của Huyền Cơ Các đã bày ra trận pháp huyền ảo.

Thanh Ý Dao đứng trong trận pháp, sáu viên linh thạch lần lượt sáng lên, đạo bào màu trắng theo hình mây của hần phàn phật tung bay.

Quanh người hần là linh khí nồng nặc, trên bàn tay như bạch ngọc, la bàn cổ bắt đầu chuyển động.

- Thiên địa huyền hoàng, âm dương giao thế, luân hồi chuyển, vạn vật hiện.

Theo tiếng quát khê của hắn, la bàn liền chỉ ra một phương hướng chính xác.

Ban ngày vào hoàng cung hắn đã bắt được một luồng yêu khí, dựa vào yêu khí đó mà định vị.

Trong tay hắn ngưng tụ ra một con chim màu xanh, vỗ cánh bay về hướng hoàng cung.

Ngược nhìn bầu trời đêm đen nhánh, dung nhan tuấn tú của hắn hiện lên nét dịu dàng.

- Tiểu Yên...

Hắn muốn chuẩn bị cho Mộng Hàm Yên một vật phòng thân, bèn quay vào phòng, lấy ra một viên Thiên Linh Ngọc có khắc hoa anh đào.

Thiên Linh Ngọc này không giống ngọc bình thường vì nó có linh tính, có thể giúp ngăn chặn tai ương, bảo vệ chủ nhân.

Viên Thiên Linh Ngọc này do hắn đích thân dưỡng nhiều năm, đặt ở nơi đậm đặc linh khí dễ hấp thu tinh hoa thiên địa, bây giờ đã trở nên long lanh óng ánh, tràn trề linh khí.

- Cần khắc trận văn (1) và phù văn (2) bên trong nữa thì Thiên Linh Ngọc này mới xem như hoàn mỹ.

(1) Trận văn: hoa văn trận pháp.

(2) Phù văn: văn tự bùa chú.

Hắn ngưng tụ tinh thần, bắt đầu khắc trận văn từng chút một vào bên trong Thiên Linh Ngọc, quá trình này vô cùng gian nan, hơi bất cẩn một tí là sẽ thành công dã tràng, thậm chí còn hủy cả khối linh ngọc này nên hắn không dám qua loa một khắc nào.

Bên ngoài Huyền Cơ Các là tầng tầng trận pháp, người ngoài không thể tiến vào, cho nên hắn cũng không cần lo lắng bị quấy rầy.

Lúc này con chim xanh vỗ cánh, xuyên qua cổng lớn hoàng cung, bay vào trong màn đêm.

Sắc trời đen kịt, lạnh đến mức khiến người ta hoảng hốt, Nguyệt Thiển Mi co quắp trong bóng tối, run lẩy bẩy.

Nàng không dám tin mình sao lại biến thành yêu quái, trong lòng nàng cực kỳ sợ hãi, nàng chạy trốn một mạch không hề ngó đường, bây giờ bầu trời đen nhánh, nàng thậm chí không biết mình đã trốn đến nơi nào.

Nàng ngửi thấy hương hoa mai trong băng tuyết khiến trái tim hoảng sợ hơi thả lỏng một chút.

“Yên nhi, muội đang ở đâu? Tỷ sợ lắm!”

Mắt Nguyệt Thiển Mi rung rung, trong lòng lặng lẽ nói thầm, sợ kinh động đến người khác.

Nàng nhìn móng tay của mình vẫn dài như vậy, khiến bản thân nàng cũng cảm thấy sợ hãi.

Lúc này, trong bóng tối có một chiếc đèn chiếu tới, Nguyệt Thiển Mi nấp sau bụi hoa, tuyết đọng phủ lên người nàng, nàng cũng không dám nhúc nhích.

Tiếng bước chân vang vọng bên tai, từng bước từng bước đều như đập vào lòng nàng, nàng cực kỳ sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Huynh Không Sợ Muội Sao?

- Ra đây đi! Đừng sợ!

Giọng nói nhỏ nhả chậm rãi rơi vào tai Nguyệt Thiển Mi, người cầm đèn đi tới chính là Cầm hầu Mai Hàn Sinh.

Nghe giọng của hắn, Nguyệt Thiển Mi rút người về sau, càng trốn kỹ hơn.

Nàng không muốn hắn nhìn thấy đáng vẻ quỷ quái này của nàng, ngay cả nàng còn cảm thấy sợ, huống hồ là người khác?

- Ta sẽ không làm tổn thương muội!

Mai Hàn Sinh đi tới, ngồi xổm xuống, thò tay vào bụi hoa.

- Tránh ra!

Nguyệt Thiên Mi hoảng hốt đẩy tay hấn nhưng quên mất móng tay dài sắc bén của mình, tay nàng lướt qua làm tay hấn bị thương.

Máu tươi nhỏ xuống, ánh đỏ trong mắt nàng càng đậm.

- Đừng tới gần muội, muội sẽ làm huynh bị thương.

Nàng thấy tay Mai Hàn Sinh nhỏ máu thì hoảng sợ nhìn móng tay mình, rất muốn bẻ gãy nó.

Nàng đưa tay sờ thấy một tảng đá, liền cầm lấy nó đập vào móng tay dài của mình cho gãy, nàng không muốn hại người nữa.

Đá trong tay vung xuống nhưng không đập gãy móng tay dài mà bị Mai Hàn Sinh chặn lại, đá đập vào tay hấn.

“Cốp_____”

Nàng hoảng sợ quăng tảng đá, con người nhìn chằm chằm vào Mai Hàn Sinh, không biết làm sao.

- Đừng làm mình bị thương, nào, đi theo huynh!

Mai Hàn Sinh nắm chặt bàn tay run rẩy của nàng, cười dịu dàng với nàng.

Nụ cười đầy thiện ý ấy khiến Nguyệt Thiên Mi nhất thời không còn sợ nữa. Nàng được kéo ra khỏi bụi hoa, toàn thân lạnh như băng, không chút hơi ấm.

Lúc nàng đứng dậy, khăn che mặt bị vướng vào cành hoa, rơi xuống đất.

Dung nhan tuyệt mỹ dưới ánh đèn màu vô cùng quyến rũ.

Lúc này Nguyệt Thiên Mi không rảnh bận tâm đến việc rút khăn che mặt nữa, hấn nắm lấy tay nàng khiến nàng cảm thấy nhịp tim mình đập vô cùng nhanh.

Mai Hàn Sinh đưa nàng vào Trường Ca Điện theo cửa sau, không làm kinh động đến người khác.

- Nơi này không có người khác tới, trước hết muội cứ an tâm ở lại đây.

Nguyệt Thiên Mi đứng đó, nhìn Mai Hàn Sinh vắt khăn nóng đưa cho mình, nàng sửng sờ nhìn hấn:

- Huynh không sợ muội sao? Muội có thể là yêu quái đấy?

- Dù muội là yêu quái thì cũng là một yêu quái rất đáng yêu! Lau mặt cái đã nào!

Lúc Mai Hàn Sinh thấy móng tay thật dài của nàng liền đích thân lau vết bẩn trên mặt cho nàng, cũng giúp nàng lau sạch tay.

Hấn đặt khăn xuống, đưa tay nắm tay nàng, dịu dàng nói:

- Muội phải bình ổn lại tâm trạng thì chúng nó sẽ biến mất thôi. Chỉ khi tâm trạng muội có biến động lớn, nó mới theo nỗi sợ của muội mà xuất hiện.

Sau khi biết Nguyệt Thiên Mi xảy ra chuyện, hấn đã lệnh cho Lạc Xuyên âm thầm để ý nhưng vẫn không tìm được nàng.

Hấn tìm một vòng, lúc quay về Trường Ca Điện, hấn cảm nhận được hơi thở của nàng ở gần, không ngờ nàng trốn trong rừng hoa mai, hấn liền đưa nàng về.

- Thật sự biến mất rồi.

Nguyệt Thiên Mi vui mừng thấy khi tâm trạng nàng không ngập tràn sợ hãi thì móng tay dài bén nhọn thật sự trở về nguyên dạng.

- Nhắm mắt lại!

Giọng nói không nhanh không chậm của Mai Hàn Sinh vang lên, Nguyệt Thiên Mi chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Bàn tay ấm áp của hấn phủ lên đôi mắt nàng, hơi ấm ấy khiến cả người nàng đều ấm áp.

- Được rồi, mở mắt ra! Bây giờ nhìn vào gương nào!

Nguyệt Thiên Mi thấp thỏm nhìn vào gương đồng, nhận ra mặt mình cũng đã khôi phục như trước đây, tức thì cảm kích nhìn Mai Hàn Sinh.

- Sao muội lại biến trở về rồi?

- Kỳ thực chỉ cần tâm muội đủ kiên cường thì không cần sợ, không cần hoảng là có thể chiến thắng nó.

Mai Hàn Sinh nhẹ nhàng nói, Nguyệt Thiển Mi dường như hiểu ra được gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Bị Oan Lớn

Quý vương công Mộng Hàm Yên tìm kiếm Nguyệt Thiển Mi trong hoàng cung, nhưng hoàng cung thực quá lớn, bọn họ tìm rất lâu cũng không tìm thấy.

Mộng Hàm Yên vừa lạnh vừa buồn ngủ, nằm trên lưng hắn suốt thì ngủ thiếp đi.

Nàng ngửi mùi trên người hắn, cảm giác rất quen thuộc.

Mùi hương thoang thoang này rất giống với “trích tiên” nàng gặp trong ngày đầu tiên vào cung.

- Tuyết Trần Phong.

Mộng Hàm Yên nửa mê nửa tỉnh gọi ra cái tên này, không phát hiện cơ thể Quý vương hơi run rẩy, ánh mắt lóe lên.

Quý vương nghe nàng gọi ra cái tên trong vô thức, khóe môi dưới mặt nạ phượng hoàng khẽ cong.

Đúng là một tiểu nha đầu nhạy cảm!

Dù lúc này hắn đeo mặt nạ, nàng dường như cũng cảm giác được gì đó.

- Bé con, buồn ngủ thì về ngủ đi!

Quý vương thấy nàng rất mệt mà thân thể của nàng vốn đã yếu sẵn, đâu chịu nổi hành hạ như thế.

- Không muốn về, tôi phải tìm Nguyệt tỷ tỷ!

Mộng Hàm Yên lắc đầu, dụi dụi mắt, nâng cao tinh thần cho mình.

Lúc này, một con chim xanh bay vào tay Quý vương, cùng với nó là một giọng nói vang lên bên tai hắn.

- Đi theo tôi, tôi có thể đưa các người đi tìm người!

Quý vương cảm nhận được khí tức của Thanh Ý Dao trên con chim xanh này liền đi theo nó, cuối cùng họ dừng lại bên ngoài Trường Ca Điện.

- Chính là chỗ này!

- Đây không phải là nơi ở của Cầm hầu sao?

Mộng Hàm Yên thấy Trường Ca Điện thì biết ngay đây là nơi Cầm hầu ở.

- Sau khi chúng ta vào, người nhớ đừng đánh rần động cỏ. Chúng ta xác định bên trong có người bị yêu quái nhập thì thông báo cho Thanh đạo trưởng, để hắn xử lý.

Quý vương hiện đang phụ trách xác nhận xem yêu quái bám lên người ai, Thanh Ý Dao chỉ có thể xác định phạm vi yêu quái ở, nhưng một phạm vi đông người sẽ quá nhiều đến việc cảm ứng yêu khí.

Lần này vì Nguyệt Thiển Mi đột nhiên hóa yêu nên họ mới có thể xác nhận là ai.

- Ừm!

Mộng Hàm Yên gật đầu, ngoan ngoãn nằm trên lưng, hai tay vòng quanh cổ hắn.

Họ thấy trong phòng có ánh đèn liền bí mật đi qua, phát hiện các cửa sổ đều đóng chặt.

Quý vương đâm thủng một lỗ nhỏ, nhìn vào thấy Nguyệt Thiên Mi ở bên trong.

- Người đang ở trong đó!

Quý vương xác nhận Nguyệt Thiên Mi ở bên trong liền dự định phái binh bao vây bên ngoài rồi sau đó thông báo cho Thanh đạo trưởng đến bắt yêu quái.

Nhưng đột nhiên cổng lớn của Trường Ca Điện bị mở ra, một đám cấm vệ quân tay cầm đuốc xông vào.

Nguyệt Thiên Mi nghe được âm thanh bên ngoài, dung nhan như ngọc lộ vẻ kinh hoàng.

- Đừng sợ, huynh ra ngoài xem xem!

Mai Hàn Sinh nói rồi cất bước ra ngoài.

- Có chuyện gì?

- Yêu quái ở bên trong, đánh chết ả ngay tại chỗ!

Thủ lĩnh cấm vệ quân ra lệnh, một đám cấm vệ quân liền cầm đao vọt vào.

Mai Hàn Sinh thấy thế, không khỏi thay đổi sắc mặt, giọng nói cũng lạnh lùng hơn:

- Đây là nơi ở của bốn hầu, các người ai dám làm bậy!

- Mặt tướng thế này cũng là vì bảo vệ an nguy cho Cầm hầu, trong cung bây giờ đã chết mười mấy người rồi, nhất định phải tiêu diệt con yêu quái này, mong Cầm hầu phối hợp! Đây là lệnh bài lục soát cung!

Thủ lĩnh cấm vệ quân lấy ra lệnh bài hướng về phía Mai Hàn Sinh, mọi người vọt vào nhà tìm kiếm.

Nguyệt Thiên Mi không muốn để Mai Hàn Sinh bị liên lụy, vội vã nhảy ra ngoài cửa sổ.

- Yêu quái ở đó! Mau bắn tên!

Tùng đột mưa tên rơi xuống, nhắm về phía Nguyệt Thiên Mi.

- Khốn kiếp! Ngài đã nói không làm Nguyệt tỷ tỷ bị thương! Tôi ghét ngài!

Mộng Hàm Yên thấy Nguyệt Thiên Mi gặp nguy hiểm thì mặc kệ vết thương ở chân, lập tức nhào tới, đẩy nàng ấy ngã xuống đất.

Nàng thấy đôi mắt nàng ấy biến thành màu đỏ thì nắm chặt tay nàng ấy:

- Nguyệt tỷ tỷ! Chạy mau!

- Yên nhi!

Nguyệt Thiên Mi thấy Mộng Hàm Yên tới cứu mình, mưa tên lướt qua người, đôi mắt nàng tức thì khôi phục lại ánh sáng.

- Đừng lo cho muội, tỷ chạy mau đi! Họ muốn giết tỷ!

Mộng Hàm Yên vội vã bảo Nguyệt Thiên Mi rời khỏi nơi này.

- Yên nhi, tỷ không có giết người.

- Phải phải, muội tin tưởng Nguyệt tỷ tỷ!

Mộng Hàm Yên gật đầu thật mạnh, nàng không tin Nguyệt Thiên Mi sẽ giết người.

Nguyệt Thiên Mi thấy trên tường cung điện cũng có cung tiễn thủ đứng, từ trong ra ngoài đều đã bị bao vây.

- Yên nhi, trốn không thoát đâu, nơi này đã hoàn toàn bị bao vây rồi.

- Mau bắt muội làm con tin.

Mộng Hàm Yên biết chỉ có thể đánh cược một lần.

Nàng thấy Nguyệt Thiên Mi do dự thì lập tức thúc giục:

- Nhanh lên!

Nguyệt Thiên Mi bắt Mộng Hàm Yên đứng dậy, ngón tay ngọc thon dài mọc ra móng tay sắc bén giữ lấy cổ nàng.

- Các ngươi ai dám cử động, ta sẽ giết nàng ta!

- Hai ngươi là cùng một bọn! Giết chung cả lũ!

Thủ lĩnh cấm vệ quân cười lạnh nói, rõ ràng hắn thấy tiểu nha đầu này lao tới bảo vệ yêu quái kia, tưởng hắn mù à?

Nếu đã là đồng bọn thì cứ giết chung cả lũ.

- Ai dám động đến nàng ấy?

Quý vương thấy Nguyệt Thiên Mi bắt Mộng Hàm Yên, lúc này nàng ta đang bị yêu quái nhập, bất cứ lúc nào cũng có thể làm ra chuyện không lý trí.

Thấy Quý vương đi ra, tất cả mọi người đều cảm thấy như có một cơn gió lạnh ập tới.

- Quý vương điện hạ! Không thể thả yêu quái này đi được! Bằng không hậu họa vô cùng...

Thủ lĩnh cấm vệ quân còn chưa nói hết đã bị Quý vương ngắt lời:

- Bỏn vương cần ngươi dạy?

Quý vương đi tới trước mặt mọi người, nhìn ánh mắt phẫn nộ của Mộng Hàm Yên, hắn cảm thấy trong lòng khó chịu.

Những cấm vệ quân này không phải do hắn gọi tới, nhưng hình như nàng hiểu lầm rồi.

Ai bảo họ vừa tới thì những cấm vệ quân này cũng tới cơ chứ.

Trong hoàng cung, trừ Quý vương, chỉ có Thiên Vũ để quân Mặc Cẩn Tà là có thể trực tiếp phái ra cấm vệ quân.

Xem ra là ý của Mặc Cẩn Tà.

Đúng là oan uổng mà!

- Để họ đi!

Nghe lời Quý vương, cấm vệ quân chỉ có thể tản ra, nhường một con đường.

Nguyệt Thiên Mi lúc này sức lực đặc biệt mạnh, sau khi mang Mộng Hàm Yên rời khỏi Trường Ca Điện thì trực tiếp tóm lấy nàng nhảy vài cái, bỏ chạy vào trong bóng tối.

- Hừ!

Quý vương nhìn mấy gã xấu xa này thì hừ lạnh một tiếng, phất tay áo rời đi.

Lần này hắn bị bé con hận rồi!

Hắn lập tức đuổi theo, lỡ như yêu tính của Nguyệt Thiên Mi đại phát, làm tổn thương bé con thì hỏng bét.

Chân Mộng Hàm Yên bị thương, dưới sự hướng dẫn của nàng, hai người vào trong một ngôi miếu thần nữ anh đào tím hỏ lánh.

Ngôi miếu thần nữ này bây giờ có thể vào được, Nguyệt Thiên Mi nhảy nhẹ một cái là có thể mang Mộng Hàm Yên vào trong miếu cổ.

Nguyệt Thiên Mi thấy trên cổ Mộng Hàm Yên có dấu vết màu đỏ thì đau lòng hỏi:

- Yên nhi, muội vẫn ổn chứ?

Sức mạnh của nàng bây giờ, bản thân nàng cũng không khống chế được khiến nàng rất khó xử.

- Nguyệt tỷ tỷ, muội không sao, tỷ trốn được là tốt. Muội vốn muốn tới tìm tỷ, ai ngờ những cấm vệ quân kia cũng theo tới.

Mộng Hàm Yên nghĩ mà phát sợ, sợ không còn gặp Nguyệt Thiên Mi nữa.

Nguyệt Thiên Mi roi lệ, thấy Mộng Hàm Yên không trách nàng, trong lòng nàng ảm áp:

- Để muội bỏ chạy chung với tỷ, tỷ thật áy náy.

Mộng Hàm Yên nắm tay Nguyệt Thiên Mi, nở nụ cười ngọt ngào:

- Không sao! Có khó khăn gì cũng đừng sợ, tỷ muội chúng ta cùng nhau vượt qua.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyệt Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Pho Tượng Bạch Ngọc

- Nguyệt tỷ tỷ, trên người tỷ có bật lửa hay không?

Mộng Hàm Yên hỏi, tòa miếu cổ này đen như mực khiến nàng cảm thấy lạnh lẽo.

- Có. Nhưng không có đuốc!

Nguyệt Thiên Mi lấy bật lửa ra, nơi này không có gì có thể nhóm lửa.

- Trong miếu không chừng có nến, chúng ta vào tìm xem.

Mộng Hàm Yên nghĩ bình thường trong miếu sẽ có người thờ cúng, đương nhiên cũng sẽ có nến.

- Ừ.

Nguyệt Thiên Mi và nàng cùng vào ngôi miếu cổ tối đen, bầu không khí cổ xưa phủ vào mặt, không rõ đã bao lâu không có ai vào rồi.

Sau khi bật lửa lên, các nàng thấy trên bàn thờ có một cây nến màu tím.

Tuy thấy lạ sao nến lại có màu tím nhưng các nàng cũng không nghĩ nhiều mà đốt nó lên.

“Xì xì__”

Cây nến được đốt lên, ánh nến màu tím âm u nhảy nhót, chiếu ra một mảng sáng tím trong ngôi miếu cổ anh đào này.

“Két!”

Tiếng cửa mở trong trẻo vang lên, dọa Mộng Hàm Yên giật mình.

Nguyệt Thiên Mi cũng theo bản năng túm lấy tay Mộng Hàm Yên, bất an nhìn vào chỗ sâu tăm tối trong ngôi miếu cổ.

“Ầm ầm ầm!”

Bên ngoài vang rền tiếng sấm, mưa tuyết nổi lên khiến đêm tối càng thêm mờ mịt.

- Ai? Già thần già quý! Ra đây cho ta! Bà đây không sợ người đâu!

Giọng nói trong trẻo của Mộng Hàm Yên vang lên vô cùng rõ ràng trong ngôi miếu cổ.

- Hình như không có ai cả.

Nguyệt Thiên Mi nói, họ chỉ nghe được tiếng vang chứ không nghe được bất kỳ âm thanh nào.

Không có ai cả, vậy tiếng mở cửa đó cũng quá kỳ lạ rồi.

- Đi qua xem xem.

Mộng Hàm Yên được Nguyệt Thiên Mi dìu đỡ đi về phía âm thanh kia.

Âm thanh kia phát ra từ trên tường của ngôi miếu cổ, vách tường ban đầu đã di chuyển, lộ ra một khe cửa đen ngòm.

- Yên nhi, trong đây có lẽ có gì đó nguy hiểm, hay là chúng ta đừng mạo hiểm?

Nguyệt Thiên Mi nhìn bóng tối âm u, trong lòng không khỏi lo lắng, vô cùng sợ hãi.

Mộng Hàm Yên vỗ vỗ ngực, lên tiếng tiếp sức cho nàng ấy:

- Nguyệt tỷ tỷ đừng sợ! Có muội ở đây!

- Bây giờ tỷ là yêu quái, tỷ có gì phải sợ? Người khác sợ tỷ còn không kịp đấy chứ!

Nguyệt Thiên Mi nói, tâm trạng ngược lại bình ổn hơn không ít.

- Nguyệt tỷ tỷ, tỷ nhất định sẽ biến trở về hình dáng trước đây thôi, tin muội đi.

Mộng Hàm Yên nghiêm túc nói, nàng sẽ mang Nguyệt Thiên Mi đi tìm Thanh Ý Dao, hẳn lợi hại như vậy, nhất định có thể giúp tỷ ấy.

- Yên nhi, đa tạ muội ở bên tỷ! Trước giờ đều là muội chăm sóc tỷ, tỷ làm tỷ tỷ nhưng không giúp gì được cho muội.

Nguyệt Thiên Mi nắm tay Mộng Hàm Yên, dù hiện tại nàng đã biến thành yêu quái, Yên nhi vẫn không ghét bỏ nàng.

- Nguyệt tỷ tỷ, chúng ta vào thôi.

Mộng Hàm Yên đẩy mảnh vách tường đó ra, hai người đi vào phía sau.

Ánh nền màu tím soi rọi gian phòng này, trong phòng là một pho tượng nữ tử bằng bạch ngọc, nữ tử kia trông hệt như thần tiên, cực kỳ mỹ lệ.

Nguyệt Thiên Mi nhìn pho tượng vô cùng tinh xảo ấy, không nhận được cảm khái:

- So với nữ tử này thì dung nhan của tỷ thực chưa được tính là khuynh thành.

Pho tượng nữ tử ấy đúng là khuynh thành tuyệt thế, đẹp như thiên tiên.

- Bức tượng nhìn quen quá, muội đoán ngôi miếu cổ này có lẽ chính là thờ nàng ấy. Không biết nàng ấy là ai nhi, còn bị giấu ở mặt sau vách tường.

Mộng Hàm Yên tò mò đánh giá pho tượng bạch ngọc, nàng luôn cảm thấy nó rất quen thuộc.

Nhưng nàng không nhớ được mình từng thấy nó ở đâu!

- Yên nhi, sao tỷ càng nhìn càng thấy muội có chút giống với pho tượng này nhi, bà ấy có phải là mẹ muội không?

Nguyệt Thiên Mi chợt phát hiện ra điều này, kinh ngạc nói.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Cây Nến Màu Tím

- Không biết nữa! Muội không biết mẹ mình trông thế nào!

Mộng Hàm Yên chăm chú nhìn pho tượng bạch ngọc vô cùng mỹ lệ này, cảm giác chắc không phải là mẹ mình bởi vì lúc nàng nhìn không hề có cảm giác như gặp được người thân.

Thanh Ý Dao từng nói, nàng là cô nhi, chỉ có sư phụ, không có người nhà.

Còn một điểm rất quan trọng nữa, Thanh Ý Dao từng nói, tuổi thực của nàng không nhỏ thế này mà là một giai nhân phong hoa tuyệt thế.

Một ý nghĩ chợt lóe lên, nàng đưa ra một suy đoán to gan:

- Đây không phải là tượng mình chứ?

- Yên nhi đừng đùa nữa! Muội nhỏ như vậy, sao lại là muội được chứ! Hơn nữa muội nhìn nơi này xem, nhất định nó đã có từ rất lâu rồi.

Nguyệt Thiên Mi nghe nàng nói, chỉ cho rằng nàng đang đùa.

- Muội nói thật đấy! Muội cảm thấy đây là dáng vẻ của mình! Không sai! Khuynh quốc khuynh thành, quyền rũ tứ phương!

Mộng Hàm Yên vô cùng tự hào nói, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu nở nụ cười ngọt ngào.

- Yên nhi, muội thật biết đùa!

Nguyệt Thiển Mi vẫn cho rằng nàng đang đùa, không kiềm được bị nàng chọc cười, tâm trạng hoảng sợ ban đầu tiêu tan đi rất nhiều.

Mộng Hàm Yên thấy trong này chỉ có một pho tượng, ngoài ra không còn gì khác:

- Chúng ta ra ngoài thôi! Ở đây cũng không có gì để xem!

Lúc nàng sắp đi thì chợt thấy pho tượng bạch ngọc hình như nháy mắt với nàng, dọa nàng giật nảy mình.

Nàng nhìn kỹ lại lần nữa thì không có gì xảy ra.

- Lẽ nào mình hoa mắt?

Mộng Hàm Yên và Nguyệt Thiển Mi bước ra ngoài, đóng cửa mật thất lại.

Hai người ngồi trong miếu cổ, tìm ít thứ vứt đi để nhóm lửa, ngọn lửa ấm áp sáng lên, các nàng mới cảm thấy ấm hơn một tí.

- Giờ có thể thổi tắt cây nến màu tím này rồi!

Nguyệt Thiển Mi thổi một hơi nhưng nến tím không tắt, nàng lại dùng sức thổi lần nữa nhưng cây nến này vẫn khẳng khẳng không tắt.

Hai người cảm thấy như có một luồng gió lạnh bốc lên, cây nến tím này quá kỳ lạ.

- Yên nhi, muội thổi thử xem! Tỷ không thể nào thổi tắt được!

- Xem muội đây!

Mộng Hàm Yên nhận lấy cây nến tím, ấn nó xuống đất, phương pháp vô cùng thô bạo đơn giản.

Lẽ ra dập nến bằng cách này chắc chắn nến sẽ tắt. Nhưng chuyện kỳ lạ lại xảy ra, cây nến ấy vẫn cháy.

- Nguyệt tỷ tỷ, tỷ có phát hiện không, nến này đốt đã lâu mà không hề bị ngắt đi tí nào?

Lời Mộng Hàm Yên khiến Nguyệt Thiển Mi sợ run.

- Đúng là không ngắt đi này!

Nguyệt Thiển Mi tròn to mắt chăm chú nhìn cây nến, cảm giác tim đập dồn dập.

- Nên làm gì với nó đây? Nếu không dập tắt được thì cứ ném vào đồng lửa thôi!

Mộng Hàm Yên vứt cây nến tím vào trong đồng lửa, lửa chẳng những không làm tan chảy nến mà ngược lại còn bị tắt trong nháy mắt.

Điều này khiến da đầu nàng tê dại, thần kinh và lá gan có to đến mấy cũng không nhịn được nuốt nước bọt.

Mộng Hàm Yên nhặt cây nến tím ra, lúc này nàng mới cảm giác được ngọn lửa trên cây nến này lạnh lẽo thấu xương.

- Nguyệt tỷ tỷ, châm lửa.

- Ồ! Ồ!

Nguyệt Thiển Mi đã bị dọa sửng sốt, nghe lời này của nàng mới phản ứng lại, vội vã dùng bật lửa nhóm lửa, nhớ tới cảnh vừa nãy nàng vẫn cảm thấy quá kinh hãi.

- Cây nến tím này thật tà môn!

Mộng Hàm Yên nắm chặt cây nến trong tay, nàng nghĩ nghĩ rồi đặt nó lên trên giá nến hoa sen bằng đồng cổ.

- Để này ở đây vậy!

Nếu không thể nào dập tắt thì cứ trực tiếp không nhìn tới là được rồi.

- Chúng ta nghỉ ngơi thôi! Đợi ngày mai, muội dẫn tỷ đi tìm Dao.

Mộng Hàm Yên nhìn trời, tính toán thời gian, có lẽ khoảng nửa đêm rồi.

Lúc này đặc biệt lạnh, dù co người bên đồng lửa vẫn lạnh lẽo vô cùng.

- Người muốn dẫn ta đi tìm ai?

Một trận hàn khí lạnh giá toát ra từ người Nguyệt Thiển Mi khiến Mộng Hàm Yên giật mình.

Nàng ngẩng đầu nhìn Nguyệt Thiển Mi, phát hiện mắt tỷ ấy lại biến thành màu đỏ yêu quái, hơn nữa lúc này ánh mắt tỷ ấy rất lạnh lẽo, rất vô tình.

- Người không phải Nguyệt tỷ tỷ của ta, người là yêu quái gì? Mau rút khỏi cơ thể tỷ ấy!

Mộng Hàm Yên tức giận nói, rất lạ là nàng không hề sợ hãi mà phần nộ nhiều hơn.

- Ha ha ha! Bây giờ là nửa đêm, nàng ta đâu không lại ta.

Tiếng cười nhẹ nhàng ấy đầy rét lạnh.

Nguyệt Thiển Mi không còn là chính mình, con yêu quái này cần bổ sung sức mạnh trong khi nàng ấy bây giờ quá yếu.

Thấy Mộng Hàm Yên nhỏ yếu, nó lập tức lao về phía nàng.

- Nguyệt tỷ tỷ, tỷ mau tỉnh lại đi!

Chân nàng bị thương, đau so tốc độ và sức mạnh với con yêu quái này được.

Khi yêu quái lao tới, một con bướm địa ngục xinh đẹp quý dị xuất hiện, nhẹ nhàng vỗ cánh, nàng ấy liền bay ngược lại.

- Có bùa trấn yêu đó không?

Bóng dáng trích tiên phóng khoáng xuất hiện trước mặt Mộng Hàm Yên, giọng nói cực kỳ êm tai khiến nàng lộ ra biểu cảm vô cùng kích động.

- Trần Phong ca ca!

Mộng Hàm Yên muốn chạy tới nhưng chân bị thương, vừa chạy liền bị ngã.

Bóng dáng Tuyết Trần Phong lóe lên, đỡ lấy thân thể nhỏ nhỏ của nàng.

Lúc này, yêu quái lại muốn lao tới, Tuyết Trần Phong định ra tay nhưng hình như kiêng kỵ gì đó, một lần nữa dùng bướm địa ngục ngăn nàng ấy lại.

- Nếu không muốn cơ thể nàng ta bị thương thì cần bùa trấn yêu.

- Bùa trấn yêu? Muội không có! Muội chỉ có bùa bình an thôi, được không?

Mộng Hàm Yên nhớ tới lá bùa bình an mà Thanh Ý Dao cho mình, bèn vội vàng lấy ra.

- Được.

Tuyết Trần Phong đón lấy bùa bình an, ngón tay khẽ búng, treo vào cổ Nguyệt Thiển Mi, nàng ấy liền hôn mê.

- Giúp muội đỡ Nguyệt tỷ tỷ sang bên này, đừng để tỷ ấy bị đông lạnh.

Mộng Hàm Yên nói, thấy nàng ấy hôn mê thì nàng biết bùa này hữu dụng.

Giương mặt tuấn tú vô song của Tuyết Trần Phong lộ vẻ khó hiểu:

- Nàng ta muốn giết muội mà muội vẫn che chở nàng ta như thế, muội ngốc à?

- Nguyệt tỷ tỷ sao giết muội được? Huynh ngốc à? Đó là yêu quái muốn giết muội, chứ không phải Nguyệt tỷ tỷ thiện lương của muội.

Lời Mộng Hàm Yên rất đơn thuần, nhưng khiến Tuyết Trần Phong không thốt được lời phản bác.

Mộng Hàm Yên lấy ra một chiếc chiếu nhỏ đơn giản, nhờ Tuyết Trần Phong giúp đưa Nguyệt Thiển Mi lên.

Nàng làm đồng lửa cháy mạnh hơn, tránh cho cơ thể tỷ ấy bị đông cứng.

- Đúng rồi, Trần Phong ca ca, sao huynh tới nơi này? Đa tạ huynh cứu muội một mạng!

- Ta trùng hợp đi ngang qua.

Tuyết Trần Phong tìm bừa một cái cỏ, vẻ mặt hơi căng thẳng.

Mộng Hàm Yên nhìn hấn với ánh mắt quái gở, lời nói dối này cũng quá giả tạo rồi.

Nơi hoang vu thế này, có ai nửa đêm nửa hôm đi ngang qua bao giờ.

- Muội đói bụng không? Huynh có mang theo gà quay này.

Tuyết Trần Phong lấy ra con gà quay thơm phức khiến mắt Mộng Hàm Yên sáng lên ngay lập tức.

Chỗ này tiện đường đi ngang qua đã đành, còn tiện đường mang theo gà quay nữa, đúng là nhân tài!

Mộng Hàm Yên đáng thương nói:

- Muội sắp đói chết rồi!

Tuyết Trần Phong đưa gà quay cho nàng, nhưng khi thấy cây nến màu tím kia thì ánh mắt đột nhiên thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Nguyện Vọng Của Nến Ước Nguyện

- Muội đúng là biết gây họa!

Tuyết Trần Phong nói bất đắc dĩ, lần đầu tiên nàng vào miếu thần nữ này đã gây ra họa lớn như thế!

Mộng Hàm Yên cắn một miếng gà quay, khó hiểu nhìn Tuyết Trần Phong:

- Muội làm sao?

Nàng đâu có làm gì chứ!

Ăn gà quay cũng phạm pháp à?

- Cây nến màu tím này là các muội đốt?

Tuyết Trần Phong chỉ chỉ cây nến tím trên bàn thờ, trừ hai nàng ra, người khác e là không dám đốt nó đâu.

- Phải! Chỉ là màu sắc hơi lạ chút, còn dập không tắt nữa, có điều nến này tiết kiệm lắm, một cây nến có thể đốt cả ngàn năm.

Mộng Hàm Yên nhớ tới cây nến này, quả thực rất đặc biệt, loại thế nào cũng lụi không tắt.

- Đây không phải nến bình thường, nó là nến ước nguyện.

Tuyết Trần Phong chậm rãi nói, nhìn dáng vẻ ngây thơ của nàng, hấn chỉ có thể nói, ngu ngốc cũng là hạnh phúc!

Biết quá nhiều sẽ cảm thấy sợ hãi.

- Nến ước nguyện! Cái này đúng là tốt! Minh nên ước gì đây nhỉ?

Mộng Hàm Yên kích động nói, Tuyết Trần Phong càng lúc càng câm nín.

- Chẳng lẽ không thể ước à? Hay là không linh nghiệm?

- Nến ước nguyện là sau khi nó được đốt sẽ gửi gắm một nguyện vọng, nếu không thể hoàn thành nguyện vọng của nó, nó sẽ hóa thành hỏa yêu, thiêu rụi người ta!

Tuyết Trần Phong nói xong, Mộng Hàm Yên bị dọa, gà quay trên tay rơi xuống.

- Vậy đó là người châm lửa hay người cầm cây nến trong tay?

Mộng Hàm Yên muốn biết người đó là ai mới có thể giải quyết vấn đề.

- Vào khoảnh khắc nến ước nguyện được châm lửa thì toàn bộ những người có mặt, chỉ cần có một người hoàn thành được tâm nguyện của nó, nó sẽ tắt.

Tuyết Trần Phong nhìn khuôn mặt trắng bệch của nàng, nàng còn biết sợ cơ đấy!

- Nếu không hoàn thành tâm nguyện của nó, những người có mặt đều phải chết, đây chính là một lời nguyền! Ai gặp thì người đó xui xẻo, không có chút lợi ích nào.

- Cái tên trời đánh thánh vật nào để thứ này ở đây chứ! Hại người không nhỏ đâu!

Mộng Hàm Yên khóc không ra nước mắt, thế này cũng quá xui xẻo rồi, châm lửa chiếu sáng mà cũng châm ra chuyện như vậy.

- Thời gian của muội không còn nhiều, trước khi trời sáng phải thực hiện nguyện vọng cho nó, bằng không đến lúc đó không ai cứu được muội đâu.

Tuyết Trần Phong không biết trong miếu thần nữ lại giấu một cây nến ước nguyện, hắn chỉ biết là sau khi đốt nến ước nguyện thì phải hoàn thành tâm nguyện cho nó, bằng không người đốt sẽ chết. Nhưng hắn không biết rằng người đốt nến ước nguyện có thể mở ra cánh cửa chân chính của miếu thần nữ, nhìn thấy thần nữ.

Thực hiện nguyện vọng của nến ước nguyện chính là điều kiện phải trả giá để được gặp thần nữ.

- Sao muội biết nguyện vọng của nó là gì?

Mộng Hàm Yên khổ não nói, hoàn toàn không biết nên làm gì.

- Muội hỏi nó ấy.

Tuyết Trần Phong cũng rất đau đầu, nàng đúng là biết gây chuyện.

Nửa đêm nửa hôm dám ở chung với người bị yêu quái nhập, còn chạy tới cái miếu thần nữ kỳ dị này nữa.

- Được thôi! Muội hỏi!

Mộng Hàm Yên đi đến trước cây nến màu tím, nhìn nó, không biết một cây nến thì có thể có nguyện vọng gì.

- Nến ơi! Nến ơi, mày mau cho tao biết, mày có nguyện vọng gì?

Nàng vốn tưởng rằng cây nến sẽ không trả lời, nào ngờ rất nhanh nàng nghe một giọng nói vang lên.

“Ta trước nay chưa từng thấy nam nữ hôn nhau, ngươi phải cho ta thấy tận mắt!”

Giọng nói từ cây nến tím truyền ra, khiến Mộng Hàm Yên sợ ngây người.

- Nến ước nguyện này đúng là biến thái! Lại có sở thích như vậy!

Mộng Hàm Yên nhìn Tuyết Trần Phong, nam nữ ở đây không phải là nàng và hắn sao?

Lẽ nào nàng thực sự phải hôn hắn mới có thể hoàn thành nguyện vọng của nến ước nguyện?

- Con lạy! Ông trời ơi, đừng chơi con như vậy chứ!

Rốt cuộc thì nàng hôn hay không hôn đây? Nếu không hôn thì tất cả mọi người đều sẽ chết!

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Hàm Tuyết Nhiễm Khê Trần

- Muội nhìn chăm chăm ta là muốn làm gì?

Tuyết Trần Phong lập tức lùi về sau, cảnh giác nhìn Mộng Hàm Yên.

- Không có gì!

Mộng Hàm Yên nhìn về mặt phòng ngự rõ ràng của hắn thì cảm thấy buồn cười.

- Nguyên vọng của nó là muốn thấy nam nữ hôn nhau, hay là huynh hôn Nguyệt tỷ đi!

- Có tin Nguyệt tỷ tỷ của muội khi tỉnh lại biết việc này sẽ tự sát để bảo vệ danh tiết không?

Tuyết Trần Phong nghe kiến nghị này của nàng liền thân nhiên nói.

- Ôi chào! Vậy không được không được! Nên làm sao đây? Chúng ta tìm một đôi nam nữ qua là được rồi.

Mộng Hàm Yên nghĩ cây nến này cũng chưa chắc đôi nhất định phải là những người có mặt hôn! Vậy cứ tìm một đôi nam nữ tới là được.

- Nửa đêm nửa hôm đi đâu mà tìm? Hơn nữa, muội trốn ở chỗ này, có thể tùy tiện ra ngoài sao?

Tuyết Trần Phong nghe những biện pháp của nàng đều là những biện pháp không ra gì.

- Vậy... vậy không phải muội chỉ có thể hôn huynh à?

Mộng Hàm Yên xoắn xuýt nói, thấy biểu cảm ghét bỏ rành rành của Tuyết Trần Phong, nàng tức giận, trực tiếp nhào tới.

Hắn không ngờ tiểu nha đầu vừa ở bên cạnh xấu hổ đó lại lao thẳng vào lòng hắn.

Có điều nàng quá lùn, muốn hôn hắn cũng hôn không tới.

- Huynh bắt nạt muội! Cao to như vậy làm gì?

Mộng Hàm Yên uất ức nói, vành mắt tức thời đỏ lên.

Thấy nàng muốn khóc, trái tim Tuyết Trần Phong như bị bóp đau đớn.

Hắn đè nàng vào một góc, đưa tay chống lên vách tường, sau đó cúi người hôn lên đôi môi đỏ kiêu diễm ướt át của nàng.

Nàng kinh hãi trừng lớn đôi mắt rung rung, cảm xúc rối rết trên môi khiến cả người nàng cứng đờ tại chỗ.

Dường như có một dòng điện chạy tán loạn trong cơ thể, toàn thân nàng không thể nhúc nhích.

Mãi đến khi Tuyết Trần Phong lùi về sau một bước, nàng mới phục hồi tinh thần lại, chỉ vào hắn, nói không nên lời.

- Được rồi, nên ước nguyện tắt rồi.

Hắn nói rất lạnh nhạt, giống như ban nãy chẳng làm gì cả vậy.

Mộng Hàm Yên che đôi môi đỏ của mình, nhìn cây nến tím đã tắt mà lòng như trống đánh.

Dung nhan yêu kiều đỏ bừng như quả táo đỏ chín, vô cùng đáng yêu.

- Ta lại cứu muội một mạng.

Tuyết Trần Phong nhìn gương mặt nhỏ đỏ rục của nàng, khóe môi hơi cong lên.

- Rõ ràng là huynh được hỏi! Món nợ này vậy mà còn đổ lên đầu muội, đúng là quá đáng!

Mộng Hàm Yên thờ hờn hờn trừng hắn, nàng chưa từng gặp người xấu xa như vậy. Tướng mạo thì như trích tiên, tuấn tú thế kia mà bụng thì đen muốn chết.

- Đây là lần đầu tiên của ta đấy! Nhớ đó, muội còn nợ ta hai lần ân cứu mạng.

Dung nhan tuấn tú của Tuyết Trần Phong ửng đỏ, dưới ánh lửa đỏ trông không rõ lắm.

- Muội mắc kệ huynh là lần thứ mấy! Lần sau không cho phép như vậy nữa, lần này nể huynh cứu bọn muội, muội miễn cưỡng tha thứ cho huynh.

Mộng Hàm Yên giậm chân, ngồi bên đồng lửa.

- Ta phải đi đây, muội cẩn thận đó, đừng động đến nàng ta nữa. Bằng không khi yêu lực của nàng ta phát tác, không ai cứu được muội đâu.

Tuyết Trần Phong nói, thấy thân thể nhỏ nhỏ của nàng co ro bên đồng lửa thì hắn bước về trước, lấy trong chiếc nhẵn trừ vật ra một chiếc thảm, khoác

lên cho nàng.

- Đa tạ. Huỳnh có thể giúp muội nhận cho Thanh Ý Dao của Huyền Cơ Các không, bảo cậu ấy ngày mai phải đến đây một chuyến?

Mộng Hàm Yên lấy tấm thảm đắp lên người Nguyệt Thiên Mi, sợ nàng ấy bị cồng.

- Muội đây! Thân thể mình yếu ớt như vậy mà cứ luôn nghĩ cho người khác.

Tuyết Trần Phong thấy nàng y phục mỏng manh mà vẫn quan tâm Nguyệt Thiên Mi, hoàn toàn không so đo chuyện trước đó Nguyệt Thiên Mi suýt giết nàng.

Nàng quá thiện lương hay là quá ngốc đây?

Nhưng hắn cứ không nhận tâm để cô bé ngốc nghếch đáng yêu yếu ớt này chịu khổ.

Tuyết Trần Phong lấy ra một tấm thảm khác, lắc đầu bất đắc dĩ:

- Cái này tự muội giữ lại đi, bình thường ta không mang quá nhiều thảm bên mình, muội đừng cho người khác mà để mình bị cồng.

- Trần Phong ca ca, tại sao huynh giúp muội?

Mộng Hàm Yên và hắn chỉ là bè nước gặp nhau, nàng không hiểu tại sao hắn lại giúp mình như thế?

Dáng vẻ của nàng bây giờ chẳng qua là một tiểu nha đầu, không tính là khuynh quốc khuynh thành gì, cũng không có vóc người kiều ngạo, hướng hồ tướng mạo hắn lại đẹp như thế, hắn là không thiếu mỹ nhân tự sà vào gối.

Nàng không có gì cả, không tiền không sắc, nếu hắn có mưu đồ thì cũng không chiếm được gì.

- Ta tình nguyện!

Tuyết Trần Phong chỉ để lại một câu như vậy rồi biến mất vô ảnh vô tung, để lại Mộng Hàm Yên tay ôm tấm thảm, nhìn chăm chú ra ngoài.

Kỳ thực hắn cũng rất muốn biết, tại sao mình lại muốn giúp nàng?

Nhưng đáp án hắn là tại hắn muốn giúp nàng.

Còn vì nguyên nhân gì, chính hắn cũng không rõ.

Rõ ràng chỉ là một tiểu nha đầu, nhưng hắn lại rất để ý nàng. Nhớ đến lúc bị nàng hiểu lầm, tim hắn rất đau cũng rất sốt ruột.

Lo cho an nguy của nàng, muốn lập tức đuổi theo nàng, nhưng lại sợ ánh mắt đầy căm ghét của nàng, hắn liền bỏ mặt nạ xuống, thay trang phục.

Dù hắn không thể ra ngoài vào ban đêm, hắn vẫn không kiềm được mà đuổi tới, cuối cùng cũng tìm được nàng!

Sau khi rời khỏi miếu thần nữ, hắn liền truyền tin cho Thanh Ý Dao, bảo cậu ta mau chóng vào cung đến miếu thần nữ, tránh cho lại xảy ra biến cố gì.

Hắn về Quỷ điện, nhìn mặt nạ trên bàn mà ngẩn người.

Hắn vốn có dung nhan vô cùng tuấn tú nhưng suốt ngày đeo mặt nạ vì không muốn thấy gương mặt của mình.

Có lúc ngay cả hắn cũng không nhận ra chính mình, ngay cả hắn cũng sợ một chính mình khác.

Trong bóng tối, bướm địa ngục bay múa trên đầu ngón tay hắn, có lẽ chỉ có nó là không sợ hãi hắn!

Bất luận hắn biến thành hình dạng nào, bướm địa ngục đều ở bên cạnh hắn.

- Lại sắp đến ngày đó rồi!

Hắn che giấu bản thân trong bóng tối, bên tai lại vang lên âm thanh huyền ảo, hắn nhắm mắt không để ý tới.

Hắn ở trong bóng tối đợi bình minh, không có cô bé ấm áp kia bên cạnh, chỉ mới một đêm mà hắn không thể nào thích ứng.

- Thanh Ý Dao nói không sai, mình sẽ hại chết nàng...

Tuyết Trần Phong không đi tìm Mộng Hàm Yên, nàng yếu ớt như vậy, hắn không muốn hại nàng chết.

Hắn đi đến thư phòng, đốt nến sáng lên, nhưng ngay sau đó ánh nến liền chuyển sang màu xanh lục âm u.

Hắn sớm đã thành thói quen, không nhìn sự thay đổi kỳ dị ấy, cũng mặc kệ trong bóng tối có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn mình.

Hắn mài mực rồi nhấc bút vẽ tranh, trong lòng nhớ đến dáng vẻ của tiểu nha đầu kia, hồi tưởng lại nụ hôn ngọt ngào ấy, trên gương mặt lạnh lẽo của hắn hiện lên nụ cười dịu dàng.

Hắn luôn nguy trang lạnh lùng chính là để bảo vệ những người khác.

Bất kỳ ai thân thiết với hắn đều sẽ không có kết quả tốt, chỉ có đẩy tất cả mọi người ra thật xa mới có thể bảo vệ họ.

Trong lòng hắn rất mâu thuẫn, vừa muốn giữ Mộng Hàm Yên lại, vừa sợ sẽ hại nàng, nên chỉ có thể đẩy nàng ra.

Hắn không biết cách ở chung với người khác, hắn chỉ biết bất kỳ ai thân cận ở cùng hắn đều sẽ chết oan chết uổng.

Nên nếu hắn thích ai đều phải giữ khoảng cách với người đó.

Theo nét vẽ tùy ý của hắn trên trang giấy, một thiếu nữ linh động đáng yêu, duyên dáng yêu kiều được vẽ lên.

“Hàm tuyết nhiễm Khê trần, Yên nhiên túy thanh phong.” (1)

(1) Tuyết bình minh nhuộm bụi trần ai, Xinh đẹp say sưa làn gió mát.

Những con chữ lưu loát của hắn rơi trên bức tranh, cuối cùng ẩn xuống một con dấu đỏ tươi.

Hai chữ Nguyệt Ly đóng dấu rõ ràng trên một góc tranh, đó là tên tự của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Bình Trấn Yêu

Trong miếu thần nữ, Mộng Hàm Yên dựa vào vách tường mà ngủ, trong lòng ôm một chiếc thảm lông, đồng lửa chấp chôn phía trước.

Bên ngoài tuyết rơi rất lớn, một bóng người đạp tuyết tiến đến, lao vào ngôi miếu thần nữ lạnh lẽo hoang vu này.

- Ai?

Mộng Hàm Yên cảm giác được có người vào, lập tức cảnh giác mở mắt ra, thấy Thanh Ý Dao toàn thân dính đầy hoa tuyết, nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Nàng dụi dụi đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, đứng dậy đi về phía Thanh Ý Dao:

- Dao, ngươi tới rồi! Sao lại đợi tuyết cả đêm mà đến thế?

- Nghe nói cô gặp phiền phức nên ta lập tức chạy tới ngay.

Thanh Ý Dao nghe nói nàng ở chung với người bị yêu quái nhập thì sao có thể đợi tới hừng đông chứ.

Hắn có lệnh thông hành của Quý vương nên nửa đêm vẫn có thể vào cung.

- Đa tạ ngươi!

Mộng Hàm Yên thấy toàn thân hắn đều là tuyết, trên người còn tỏa ra hơi lạnh thì biết hắn đi một mạch không hề dừng lại, cảm thấy có chút đau lòng.

- Ngươi qua đây hơ lửa đi, đừng để bị lạnh hư thân thể.

- Ta không sao, cô mau khoác tấm thảm tránh sang một bên đợi đi, ta bắt con yêu quái này trước đã.

Thanh Ý Dao thấy nàng trốn ở nơi bốn bề lộng gió như vậy giữa đất trời băng tuyết thì cực kỳ đau lòng, hận không thể ôm nàng vào lòng.

Mộng Hàm Yên sợ Nguyệt Thiển Mi bị thương, lập tức dặn dò:

- Dao, đừng làm bị thương Nguyệt tỷ tỷ!

- Yên nhi đừng lo lắng, tất cả cứ giao cho ta.

Dung nhan tuấn tú của Thanh Ý Dao hiện lên một nụ cười khiến người khác yên tâm, hắn đi đến bên cạnh Nguyệt Thiên Mi.

- Đúng rồi, khối linh ngọc này cô cứ đeo vào người, ta lấy lại lá bùa bình an kia.

Hắn thả linh ngọc vào tay Mộng Hàm Yên, hắn đã tốn rất nhiều tâm huyết để làm ra nó.

- Lễ vật này quá quý trọng rồi.

Mộng Hàm Yên cảm giác được trong linh ngọc này ẩn chứa linh lực thuần túy thì biết nó không phải vật phàm, vô cùng quý giá.

- Mặc kệ nó quý trọng hay không, chỉ cần cô bình an là được.

Thanh Ý Dao dịu dàng nói, không cho Mộng Hàm Yên cơ hội cự tuyệt.

Nàng thấy thần sắc hắn nghiêm túc thì gật đầu, nhận lấy khối linh ngọc này đeo vào người.

Thanh Ý Dao gỡ xuống lá bùa bình an trấn áp Nguyệt Thiên Mi, lá bùa này vốn không phải dùng để trấn yêu, may mà hắn tới nhanh, bằng không sẽ không trấn áp được yêu quái này lâu.

Vào khoảnh khắc lá bùa bình an được gỡ xuống, Nguyệt Thiên Mi liền nhảy lên, đôi mắt đầy màu đỏ ma quái.

Cảm nhận được sự uy hiếp từ Thanh Ý Dao, nó lập tức đánh về phía hắn.

- Ở trước mặt bản đạo, há cho phép ngươi ngông cuồng?

Tay Thanh Ý Dao tạo ra một ấn quyết đánh về phía nó, trong nháy mắt nó liền không thể cự cự quậy.

Liền theo đó, hắn đánh ra một chuỗi phù chú trấn yêu, một cái bóng màu đỏ bị hắn chưởng văng khỏi cơ thể Nguyệt Thiên Mi.

Thân thể Nguyệt Thiên Mi đổ ập xuống đất, Mộng Hàm Yên theo bản năng muốn đỡ nàng ấy.

- Yên nhi đừng qua đây!

Thanh Ý Dao lập tức lớn tiếng kêu lên, lúc này nếu Mộng Hàm Yên chạy qua, e là con yêu quái sẽ nhập vào cơ thể nàng.

Quả nhiên, bóng đỏ ấy lập tức lao tới Mộng Hàm Yên, muốn đoạt lấy cơ thể nàng.

Có điều nó không đạt được ý đồ mà ngược lại bị một luồng sức mạnh đẩy lùi, đồng thời bị khí tức chí dương chí thuần trên người Mộng Hàm Yên làm bị thương.

- Áaa!

Bóng đỏ thét chói tai, hiển nhiên là bị kinh hãi to lớn.

- Bình trấn yêu! Bắt!

Thanh Ý Dao mở bình trấn yêu, bóng đỏ bị thu vào bên trong.

Thấy Mộng Hàm Yên bình an vô sự, hắn thở phào một hơi.

- Ban này làm ta sợ muốn chết!

Hắn chưa từng sợ hãi khi bắt yêu quái, là nàng dọa hắn sợ.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Giao Dịch Với Yêu Quái

- Có linh ngọc hộ thân ngươi cho ta mà! Nhìn ngươi bị dọa kia! Nhất gan như vậy không thích hợp làm đạo sĩ.

Mộng Hàm Yên cười nói, đỡ Nguyệt Thiển Mi để nàng ấy dựa vào vách tường.

Cảm giác được hơi thở của nàng ấy khôi phục như thường, nàng mới yên tâm hơn vài phần.

- Nguyệt tỷ tỷ không sao chứ?

- Thân thể nàng ấy sẽ suy yếu vài ngày, điều dưỡng tốt sẽ không sao. Ngược lại cô kia, thể chất của cô đặc biệt yếu khiến ta không thể nào yên tâm được.

Thanh Ý Dao thu lại bình trấn yêu, đi đến cạnh Mộng Hàm Yên, nắm lấy bàn tay lạnh như băng của nàng, truyền linh lực vào.

- Ấm quá!

Mộng Hàm Yên cảm giác thân thể mình trở nên đặc biệt ấm áp, nhiệt độ lòng bàn tay hần vô cùng nóng bỏng, khiến toàn thân nàng đều ấm lên.

- Dao, ta bây giờ có thể tu luyện không?

- Cô bây giờ hồn phách quá yếu, không thích hợp tu luyện, đợi linh hồn cô mạnh hơn, dù không tu luyện cô vẫn rất mạnh.

Thanh Ý Dao nói với nàng, nàng nhất định là cảm thấy mình quá nhỏ yếu nên vội vã muốn trở nên mạnh mẽ.

- Thật sao?

Mộng Hàm Yên nghe nói nàng chỉ cần hồn phách thôi là mạnh mẽ, không tu luyện cũng rất lợi hại, đây có phải chỉ là lời an ủi nàng không?

Bây giờ nàng nhỏ yếu ngay cả bản thân cũng không bảo vệ được, huống hồ bảo vệ người bên cạnh?

Thanh Ý Dao nhìn con ngươi sáng rực của nàng, dịu dàng nói:

- Yên nhi ngốc, đương nhiên là thật rồi! Chỉ cần một luồng hồn phách của cô quay về cũng sẽ xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Nàng căn bản không biết mình từng mạnh đến mức nào, từng cử chỉ của nàng đều có thể khiến phong vân biến sắc.

Giờ đây hồn phách nàng rải rác trong thiên địa, chỉ cần chúng ngưng tụ cùng nhau, sẽ một lần nữa khôi phục thực lực nàng từng có.

- Vậy chúng ta mau đi tìm hồn phách thất lạc của ta thôi!

Mộng Hàm Yên sốt ruột nói, nàng muốn lập tức trở nên mạnh mẽ.

- Cô biết hồn phách của mình ở đâu sao?

Thanh Ý Dao buồn cười nhìn nàng, dáng vẻ gấp gáp của nàng giống như có thể lập tức tìm được đủ ấy.

Nếu thật sự dễ tìm như vậy thì quá tốt rồi!

- Ta không biết!

Mộng Hàm Yên lắc đầu, giống như quả bóng xì hơi.

- Đừng nản chí, chúng ta nhất định có thể tìm những mảnh vụn linh hồn đã mất của cô về.

Thanh Ý Dao nói với nàng, bất kể khó khăn thế nào, hần cũng giúp nàng tìm được.

- Đúng rồi, đã bắt được yêu quái, vậy thần khí Thái Hư đâu?

Mộng Hàm Yên nhớ Quý vương từng nói yêu quái cảm thần khí Thái Hư, nhưng bây giờ đã bắt được yêu quái nhưng không thấy thần khí đâu cả.

Thanh Ý Dao dùng ý niệm để giao tiếp với yêu quái trong bình trấn yêu, hỏi nó về tung tích của thần khí Thái Hư.

“Ta hỏi ngươi: Ngươi để thần khí ở đâu?”

Một giọng nữ lọt vào tai Thanh Ý Dao:

“Tại sao ta phải nói cho ngươi biết? Trừ phi ngươi thả ta ra ngoài, ta mới nói cho ngươi biết tung tích của thần khí. Nếu ta không nói, không ai biết thần khí để ở đâu.”

“Ngươi có tin là ta có thể tiêu diệt ngươi không?”

Thanh Ý Dao nói, ngữ điệu tàn ác.

“Vậy ngươi sẽ vĩnh viễn không biết tung tích của thần khí.”

Yêu quái trong bình trấn yêu nói, ngữ khí không hề sợ hãi.

“Thả ngươi là không thể được! Nhưng điều kiện khác thì có thể cân nhắc.”

Thanh Ý Dao nói với nó, nếu thả nó ra ngoài, không biết nó sẽ hại bao nhiêu tính mạng.

“Được! Ngươi dẫn ta đi gặp một người, ta sẽ cho các ngươi biết tung tích của thần khí. Bằng không dù ngươi có giết ta, ta cũng sẽ không hé răng một chữ.”

Nữ yêu trong bình trấn yêu đưa ra điều kiện.

Thanh Ý Dao hỏi:

“Gặp ai?”

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Lãnh Vân Thương

Nữ yêu nói, ngữ điệu lộ vẻ ưu thương:

- Chàng tên Lãnh Vân Thương, chỉ cần các ngươi tìm được chàng và để ta gặp chàng, ta sẽ cho các ngươi biết tung tích của thần khí.

- Thiên hạ nhiều người trùng tên như vậy, ai biết người nào mới là người mà ngươi muốn tìm?

Mộng Hàm Yên nói với nàng ta, điều kiện này nhìn rất đơn giản nhưng thực tế rất khó.

- Chàng đang ở Thiên Vũ đế quốc, nếu các ngươi có tâm, nhất định có thể giúp ta tìm được chàng.

Nữ yêu nói xong thì không mở miệng nữa.

- Dao, chúng ta có giúp nàng ta tìm người hay không?

Mộng Hàm Yên hỏi, nữ yêu này cảm giác rất gian xảo, đến lúc đó tìm được người rồi nhưng nàng ta lại không nói ra tung tích thần khí, không phải là phí công sao?

- Hình như ngoài chuyện này ra thì không còn cách nào khác. Ngày mai hỏi ý kiến Quý vương xem, dù sao thần khí là thứ cậu ta bắt buộc phải có. Nghe đồn người có được chín thần khí sẽ có được thiên hạ, đạt được ước nguyện.

Thanh Ý Dao nhẹ nhàng nói, hình như hắn không hề nhiệt tình với chín thần khí Thái Hư như người khác.

- Bây giờ tuy đã bắt được một yêu quái nhưng vẫn còn một yêu quái khác trong hoàng cung.

- Yêu quái kia sợ không phải thứ tốt lành gì, bởi vì đã có rất nhiều người chết, người nào cũng bị móc tim, vô cùng đáng sợ!

Mộng Hàm Yên nói với Thanh Ý Dao, nhớ đến con yêu quái đáng sợ kia, lòng nàng vẫn còn sợ hãi.

- Con yêu quái đó sợ là không dễ đối phó, nếu nó đang ăn tim người thì nó đang hồi phục rất nhanh.

Thanh Ý Dao cau mày, nghe Mộng Hàm Yên nói thì con yêu quái đó thủ đoạn hung tàn, không tốt lành gì.

Ngược lại con yêu quái nhập vào người Nguyệt Thiên Mi này đúng là không có mấy phần sức mạnh, nói rõ ràng nó vẫn chưa hút hồn phách và máu thịt.

- Không biết chiếc quạt thời gian nằm trên tay con yêu quái nào nhỉ?

Mộng Hàm Yên muốn chiếc quạt thời gian, chỉ là không biết nó ở trên tay con yêu quái nào.

- Chiếc quạt thời gian có thể xoay ngược thời gian, ta đoán là trên tay con yêu quái kia. Có chiếc quạt thời gian đồng nghĩa với đứng ở thế bất bại, cộng

thêm con yêu quái kia đã khôi phục không ít thực lực, tình hình rất gay go.

Thanh Ý Dao nói ra suy đoán của mình khiến Mộng Hàm Yên cũng rất bất đắc dĩ.

- Xem ra không thể không bắt con yêu quái kia rồi.

Mộng Hàm Yên thật không muốn có dính dáng gì với con yêu quái hung tàn nọ, cảm giác đó nhất định không phải là kinh nghiệm vui vẻ gì.

- Yên nhi, không cần cô ra tay, đừng mặt ủ mày chau như vậy, không phải có ta ở đây sao? Ta sẽ bảo vệ cô thật tốt!

Thanh Ý Dao cười nói, đáy mắt hiện lên nét dịu dàng.

- Ừm!

Mộng Hàm Yên gật đầu, có hắc bên cạnh, nàng cảm thấy rất yên tâm.

- Cô nghỉ ngơi trước đi! Bằng không ngày mai sẽ không có tinh thần đâu!

Thanh Ý Dao nhìn về mặt mũi của nàng thì lấy cái ghế tựa cũ nát bên cạnh lại, rồi nhóm cho lửa cháy mạnh hơn, không để nàng bị cảm lạnh.

Hắn đứng dậy đóng cửa miếu thần nữ, không có gió lạnh thổi tới, trong này ấm áp hơn rất nhiều.

Mộng Hàm Yên dựa vào bên cạnh hắn mà ngủ, trong lòng không sợ gì cả.

Nàng nhớ tới Quý vương, trong lòng lo lắng hắn có bị ma quỷ dây dưa hay không, nhưng rồi nàng lại tức giận vì hắn mang binh làm hại Nguyệt Thiên Mi, cho nên trong lòng vô cùng mâu thuẫn.

Có lẽ tinh thần nàng căng thẳng quá lâu nên quá mệt mỏi, nàng vừa dựa vào Thanh Ý Dao liền ngủ thiếp đi.

Hắn giúp nàng đắp kín tấm thảm lại, cùng ở đây qua đêm với nàng.

“Yên nhi!”

Hắn lặng lẽ đọc thầm tên nàng, ngắm khuôn mặt non nớt của nàng, ánh mắt đầy thương yêu cưng chiều.

Bất kể ngoại hình nàng thế nào, đều khiến hắn thích nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Nhà Đế Vương Vốn Vô Tình

Trời vừa tảng sáng, ánh nắng màu trắng bạc.

Bầu trời trong vắt sau tuyết vô cùng lạnh lẽo, cành cây đều đọng những hạt băng, cây tuyết tùng màu trắng dưới ánh mặt trời càng tỏa ra ánh sáng long lanh, cực kỳ chói mắt.

Ánh nắng màu cam lọt vào miếu thần nữ.

Mộng Hàm Yên mở đôi mắt lim dim, thấy mình đang nằm trong lòng Thanh Ý Dao, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn nhất thời ửng màu hồng đào.

- Dao! Ta...

Nàng vội vã bò dậy, không cẩn thận đụng phải cằm Thanh Ý Dao, tức thì càng xấu hổ.

- Yên nhi, không sao! Vừa nãy đụng có đau không?

Thanh Ý Dao dịu dàng hỏi, đưa tay xoa xoa trán của nàng, động tác nhẹ nhàng như lông vũ.

- Ta không sao, ngược lại ngời kìa, xem ra cả đêm đều không ngủ.

Mộng Hàm Yên áy náy nhìn hắn, hắn cười như gió xuân ấm áp.

- Tinh thần ta tốt lắm! Cô ngủ ngon không? Ở đây không có giường chiếu, chỉ sợ cô bị cồng.

Gương mặt tuấn tú của Thanh Ý Dao đầy vẻ quan tâm.

- Ta ngủ rất ngon, có người làm đệm cho ta mà!

Mộng Hàm Yên cười xinh đẹp, ánh mắt nhìn về phía Nguyệt Thiên Mi bên cạnh.

Nghe tiếng nói chuyện, Nguyệt Thiên Mi khó khăn mở mắt ra.

- Yên nhi.

Giọng nàng rất suy yếu, Mộng Hàm Yên nghe mà thấy đau lòng.

Hoàn cảnh nơi này quá kém, thân thể Nguyệt Thiên Mi vốn gầy yếu, tiếp tục như vậy nhất định sẽ càng hồng bết.

- Nguyệt tỷ tỷ, muối ở đây này! Tỷ cảm thấy thế nào?

Mộng Hàm Yên nắm tay Nguyệt Thiên Mi, nhìn khuôn mặt nàng ấy tái nhợt không chút máu.

- Tỷ vẫn ổn, khổ cho muối rồi.

Nguyệt Thiên Mi ngồi dậy, dịu dàng nhìn Mộng Hàm Yên.

Có câu chuyện thấy chân tình, vào lúc nàng gặp nạn, muối ấy không hề bỏ rơi nàng, cùng nàng trải qua khốn khó.

Phản tình nghĩa này khiến nàng thực sự rất cảm động.

- Huynh ấy là?

- Cậu ấy là Thanh Ý Dao, một đạo trưởng rất tài ba! Tối hôm qua là cậu ấy đuổi yêu quái cho Nguyệt tỷ tỷ đấy! Bây giờ Nguyệt tỷ tỷ không sao rồi, chỉ là phải điều dưỡng sức khỏe cho tốt.

Mộng Hàm Yên giới thiệu Thanh Ý Dao với Nguyệt Thiên Mi, kỳ thực nàng cũng không hiểu rõ về Thanh Ý Dao lắm, chỉ là cảm thấy vô cùng thân thiết mà thôi.

Nguyệt Thiên Mi đứng dậy dưới sự dìu đỡ của Mộng Hàm Yên, thi lễ với Thanh Ý Dao:

- Đa tạ ân cứu mạng của đạo trưởng!

- Không cần như vậy.

Thanh Ý Dao nhấc tay, một luồng sức mạnh nhẹ nhàng nâng cơ thể Nguyệt Thiên Mi dậy.

- Nguyệt tỷ tỷ, tỷ nhất định đói bụng rồi! Muối ra ngoài tìm chút gì đó cho tỷ ăn!

Mộng Hàm Yên biết Nguyệt Thiên Mi bây giờ cần điều dưỡng tốt, bồi bổ sức khỏe, nàng không thể để tỷ ấy đói bụng được.

- Dao, phiền người ở đây chăm sóc Nguyệt tỷ tỷ, ta đi rồi về.

Nàng nói rồi đẩy cánh cửa miếu thần nữ, đi ra ngoài.

Hoàng cung lớn như vậy, luôn có thể tìm được thứ để ăn.

- Yên nhi!

Thanh Ý Dao nhìn nàng chạy nhanh như vậy, những lời hấn muốn nói với nàng cũng không kịp nói.

Mộng Hàm Yên mở cổng lớn miếu thần nữ, nàng thấy trước mặt là một chiếc xe ngựa.

Nàng giật mình, sau khi nhìn rõ người tới là ai mới thở phào nhẹ nhõm.

- Mai đại ca! Sao huynh tìm được bọn muối?

Nàng biết Mai Hàn Sinh là người tốt, nàng thấy người tới là hấn nên mới yên tâm.

- Là Quý vương điện hạ cho huynh biết tung tích của bọn muối, kỳ thực binh mã đêm qua không phải do Quý vương điện hạ an bài mà là nghe lệnh của bộ hạ.

Mai Hàn Sinh giải thích thay Quý vương, tránh cho Mộng Hàm Yên hiểu lầm ngài ấy.

- Lễ nào thật sự là muối hiểu lầm hấn?

Mộng Hàm Yên nghe Mai Hàn Sinh nói, không khỏi ngẩn người.

- Đúng vậy đấy! Đêm qua nếu không có Quý vương điện hạ, các muối chạy không thoát khỏi Trường Ca Điện.

Mai Hàn Sinh biết bản lĩnh của Quý vương, dù Nguyệt Thiên Mi bắt Mộng Hàm Yên để uy hiếp, Quý vương cũng có thể cứu nàng ấy ra, đồng thời giết chết Nguyệt Thiên Mi.

Có điều khi đó ngài ấy không làm vậy, biết rõ hai người họ là cùng một bọn mà vẫn để họ rời đi.

- Nguyệt tỷ tỷ ở bên trong, tình huống không tốt lắm.

Mộng Hàm Yên phục hồi lại tinh thần, nhớ ra Mai Hàn Sinh là linh y nên muốn mời huynh ấy vào xem giúp.

- Lần này huynh đặc biệt tới đón các muối!

Mai Hàn Sinh xuống xe ngựa, đi theo Mộng Hàm Yên vào miếu thần nữ.

Thấy Thanh Ý Dao ở đây, hấn gật đầu với cậu ấy.

- Tham kiến Thanh đạo trưởng! Có đạo trưởng ở đây, xem ra yêu quái này đã bị thu phục rồi.

Thanh Ý Dao gật đầu, dáng vẻ tiên phong đạo cốt:

- Cảm hầu yên tâm, yêu quái đã bị bản đạo thu phục.

- Đạo trưởng pháp lực cao siêu, đương nhiên là dễ như trở bàn tay.

Mai Hàn Sinh biết bản lĩnh của Thanh Ý Dao, cũng chỉ có Quý vương mới có thể mời được vị thế ngoại cao nhân này.

- Nguyệt công chúa, muối còn đi nổi không?

- Muối đi được.

Nguyệt Thiên Mi thấy Mai Hàn Sinh xuất hiện, nhớ tới lúc mình tuyệt vọng nhất, hấn đã xuất hiện trước mặt nàng, chìa tay cứu giúp nàng.

Hấn tựa như một hạt giống ấm áp, cắm rễ trong lòng nàng, trong lúc vô tình đã nảy mầm phát triển.

Nàng vừa nhấc chân đi một bước, liền yếu ớt ngã xuống.

Mai Hàn Sinh nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy thân thể mảnh mai của nàng.

- Để huynh bế muối ra thì hơn!

Thấy Nguyệt Thiên Mi không phản đối, hấn liền bế ngang người nàng lên.

Nàng thực sự rất nhẹ, hấn bế mà không tốn chút sức nào.

Mộng Hàm Yên thấy cảnh này, không khỏi há hốc mồm.

- Ta cảm thấy Mai đại ca tốt hơn cũng thích hợp với Nguyệt tỷ tỷ hơn tên Thiên Vũ đế quân kia nhiều. Người tối qua hạ lệnh giết Nguyệt tỷ tỷ lại là phụ quân tương lai, nghĩ mà đau lòng thay tỷ ấy.

- Nhà đế vương vốn vô tình.

Thanh Ý Dao chậm rãi nói, ngữ điệu bình tĩnh.

Mộng Hàm Yên cảm thấy lo lắng thay Nguyệt Thiên Mi, không nhịn được lên tiếng:

- Dao, vậy người nói xem Nguyệt tỷ tỷ làm sao đây? Thật sự phải gả cho nam nhân bạc bẽo vô tình kia ư? Hạnh phúc cả đời sắp hủy rồi, đây chính là hố lừa!

Thanh Ý Dao cất bước ra khỏi miếu thần nữ, ánh mắt sâu xa nhìn Mộng Hàm Yên:

- Có những người một khi đã vào cung thì không còn cơ hội lựa chọn nữa. Yên nhi, kẻ yếu không có quyền lựa chọn.

Mộng Hàm Yên đi theo bên cạnh hắn, chán nản mở miệng:

- Vậy ta cũng tính là kẻ yếu nhỉ! Ta cũng không có quyền lựa chọn.

- Yên nhi, thực lực của cô bây giờ tuy không mạnh nhưng cô có một trái tim mạnh mẽ. Quan trọng nhất là, cô có ta, chỉ cần ta đủ mạnh là có thể bảo vệ cô! Ta sẽ để cô có quyền lựa chọn, dù yếu đuối mỏng manh đến đâu đi nữa, cô vẫn là một nữ vương!

Thanh Ý Dao dịu dàng nói, hắn nắm tay Mộng Hàm Yên, dường như đó là một lời hứa hẹn vang lên rõ rệt bên tai nàng.

Mộng Hàm Yên nhìn hắn, cảm giác được lời hắn nói vô cùng nghiêm túc.

Hắn không phải đang đùa, mỗi một lời đều là lời hứa chấn động lòng người.

- Ta sẽ trở nên mạnh mẽ! Đến lúc đó là có thể bảo vệ người bên cạnh ta rồi!

Mộng Hàm Yên nói, ánh mắt đầy kiên định.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Quý Vương Ghen

Đoàn người ngồi xe ngựa của Mai Hàn Sinh, đi vào trong Trường Ca Điện.

Nguyệt Thiên Mi được thu xếp ở phòng cho khách, Mai Hàn Sinh kê thuốc cho nàng, lúc này đang bảo người đi sắc thuốc.

- Nguyệt tỷ tỷ, tỷ nghỉ ngơi cho khỏe, dưỡng thân thể tốt lên, những chuyện khác đều không cần lo lắng.

Mộng Hàm Yên nói với Nguyệt Thiên Mi, trải qua một kiếp nạn như vậy, có thể sống sót đã là vô cùng may mắn.

- Ừ.

Nguyệt Thiên Mi gật đầu, nở nụ cười dịu dàng.

Mộng Hàm Yên ngồi bên giường, gọt trái cây đưa cho nàng ấy:

- Nguyệt tỷ tỷ, nếu tỷ không phải công chúa Nguyệt tộc thì tốt rồi.

- Tại sao nói như vậy?

Nguyệt Thiên Mi khó hiểu nhìn Mộng Hàm Yên, không rõ ý của nàng.

- Nếu Nguyệt tỷ tỷ không phải công chúa Nguyệt tộc thì không cần gả cho người mình không thích. Muội cảm thấy Nguyệt tỷ tỷ hợp với nam tử dịu dàng như ngọc như Mai đại ca vậy, mới có thể che chở tỷ thật tốt.

Mộng Hàm Yên nói khiến Nguyệt Thiên Mi đỏ bừng hai gò má.

- Yên nhi, muội đừng nói lung tung! Bằng không tỷ sẽ giận đấy!

Nguyệt Thiên Mi ngượng ngùng nói, chút nổi lòng nhỏ bé của nàng có lẽ chỉ Mộng Hàm Yên mới biết.

Nhưng nàng đã được định sẵn là không thể lựa chọn người mình thích, phu quân của nàng cũng đã được định sẵn từ lâu.

- Được được, muội không nói là được chứ gì!

Mộng Hàm Yên cười xinh đẹp, nàng nhìn ra được Nguyệt Thiên Mi thích Mai Hàn Sinh, chỉ là không biết Mai Hàn Sinh có cảm giác gì với tỷ ấy hay không.

Lúc này, Quý vương đến trong Trường Ca Điện, đang thương lượng cùng Thanh Ý Dao.

- Điều kiện yêu quái này đưa ra là đưa nàng ta đi gặp một người tên Lãnh Vân Thương, như thế nàng ta mới nói ra tung tích thần khí. Ngài thấy sao?

Thanh Ý Dao hỏi, việc tìm người vẫn phải giao cho Quý vương, bằng không giữa biển người mênh mông mà chỉ có một cái tên, tìm ra được thực sự là vất vả.

- Chỉ cần người vẫn ở trong Thiên Vũ đế quốc, bốn vương đương nhiên có thể tìm ra. Mặt khác, con yêu quái kia e là khó giải quyết, trong tay nó có chiếc quạt thời gian.

Quý vương không cần Thanh Ý Dao nói rõ cũng biết con yêu quái còn lại bây giờ sợ là đã có thành tựu, nếu muốn đối phó nó thì cần phải tốn nhiều công sức.

Thanh Ý Dao uống một ly trà, bình tĩnh nói:

- Bản đạo ở trong cung đi lại không tiện, cần Quý vương phối hợp hành động, bản đạo mới có thể tìm ra phạm vi đại khái con yêu quái đó ẩn thân. Có điều không thể rút dây động rừng, bằng không không thể bắt được nó.

- Cứ theo lời đạo trưởng nói.

Quý vương gật đầu, biết con yêu quái đó nắm giữ chiếc quạt thời gian trong tay, nếu làm kinh động nó sẽ không thể nào bắt được, ngược lại còn dễ nó chạy mất.

- Ta đi thay y phục.

Bộ đạo bào này của Thanh Ý Dao không tiện đi lại trong cung, rất dễ bị đối phương phát hiện.

Hôm qua hấn đi quá gấp nên không có thời gian thay bộ y phục thường.

- Đạo trưởng cứ tự nhiên.

Quý vương đợi trong đại điện, chưa đợi được Thanh Ý Dao thì đợi được Mộng Hàm Yên.

- Ồ... xin lỗi, tôi qua tôi hiểu lầm ngài.

Nàng đứng ở cửa đại điện, dáng vẻ nhỏ bé gầy yếu, trông chừng một con gió là có thể thổi bay đi.

Vốn dĩ trong lòng Quý vương cũng có hơi tức giận và oan ức, cảm thấy nàng không hề tin tưởng hấn.

Nhưng nhìn nàng lúc này, hấn lại không nổi mắng nàng một câu nào.

- Bỏ đi, chúng ta chẳng qua chỉ là người dung nước lửa.

Quý vương nhàn nhạt nói, ngữ điệu đầy xa cách.

Trái tim hấn rõ ràng muốn đến gần nhưng lại sợ sẽ làm tổn thương nàng, chỉ có thể đẩy nàng đi thật xa, nàng mới có thể bình yên vô sự.

- Ngài nói vậy nghĩa là còn đang giận tôi! Đừng hẹp hòi vậy chứ! Tôi nhận sai rồi mà ngài còn không vui, có phải muốn đánh tôi, ngài mới hả giận không hả?

Mộng Hàm Yên đi tới trước mặt Quý vương, đưa tay kéo tay hấn:

- Vậy ngài đánh đi!

Nhìn dáng vẻ vô lại của nàng, Quý vương rút tay về, nhưng nàng nắm rất chặt, thế là hấn kéo luôn nàng vào lòng.

Nàng cứ thế dán chặt vào hấn khiến hấn nhất thời ngớ người.

Hấn lùi về sau một bước, ngữ khí hờ hững:

- Bốn vương không trách người, điều bốn vương nói là sự thực.

- Tôi biết rồi! Không trách tôi thì tốt!

Nơi đáy lòng Mộng Hàm Yên không biết sao có chút mất mát nhưng nàng không rõ nguyên nhân, ngoài mặt nàng vẫn phục hồi về bình tĩnh.

- Ta chuẩn bị xong rồi, có thể xuất phát.

Thanh Ý Dao thay một bộ trường bào trắng như tuyết, nhìn rất tuấn tú tự nhiên, đúng là một mỹ nam tử nho nhã!

Trên mặt hấn mang theo nụ cười như ánh mặt trời, giữa trời đông lạnh lẽo cũng có thể cảm nhận được hơi ấm ôn hòa như ngọc phá vào mặt, thấm vào

ruột gan.

- Tôi đi với hai người!

Mộng Hàm Yên thấy họ muốn đi tìm con yêu quái kia liền lên tiếng:

- Tôi có thể cảm ứng được thần khí Thái Hư, nói không chừng có thể giúp ích.

- Vậy cũng được!

Thanh Ý Dao thấy nàng muốn đi, liền đồng ý dẫn nàng theo.

Có hấn bên cạnh, sẽ không để nàng gặp nguy hiểm.

- Quá tốt rồi!

Mộng Hàm Yên vui vẻ hoan hô, trên mặt nở nụ cười xán lạn, khiến hai người đều trông rất dịu dàng hòa hợp.

Thanh Ý Dao lấy ra một chiếc áo khoác dày khoác lên cho nàng, dặn dò tỉ mỉ:

- Muốn ra ngoài cũng được nhưng phải mặc nhiều một chút.

- Ừ.

Mộng Hàm Yên cúi đầu, ngoan ngoãn đáp.

Thấy hình thức ở chung thân thiết quen thuộc giữa hai người họ, Quý vương cảm thấy trong lòng hơi chua xót, có một nỗi buồn bực không tên dâng trào.

Dù sao hấn chính là không muốn thấy họ thân mật như thế, khiến hấn cảm giác mình giống như là người thừa.

- Đi thôi.

Quý vương lạnh lùng nói, ngữ khí vô cùng không vui.

Mộng Hàm Yên nghe hấn nói, mở miệng làm bàn:

- Đúng là xấu tính!

- Hừ!

Quý vương hừ lạnh, tức giận cất bước đi trước, không hề chờ nàng.

- Yên nhi, chúng ta đi thôi! Nếu không sẽ không theo kịp đâu!

Thanh Ý Dao dịu dàng nói, nắm tay Mộng Hàm Yên, nàng tức thì bay lên như con gió, đuổi theo Quý vương.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Vô Cương Cung

Thanh Ý Dao ngưng tụ ra một con chim xanh bay trước mặt dẫn đường, đem qua hấn đã bày ra đại trận, mượn sức mạnh của trận pháp để tìm yêu quái, tăng cường năng lực cảm ứng của bản thân để tìm kiếm con yêu quái đang nhập vào thân thể con người.

Dù chỉ có một chút xúu yêu khí, vào lúc này con chim xanh cũng có thể cảm ứng được.

Thanh Ý Dao không tiện đi lung tung trong hoàng cung cấm địa, nhưng có Quý vương hộ tống, hấn liền dễ dàng không trở ngại.

Thanh Ý Dao ngừng lại, nói với Quý vương:

- Tới rồi! Con yêu quái này ẩn thân ở đây!

Mộng Hàm Yên nhìn bảng tên trên tòa cung điện, đọc chữ viết bên trên:

- Vô Cương Cung.

- Đây là đâu?

Quý vương nhìn tòa Vô Cương Cung này, không hề xông vào, giọng điệu hơi nghiêm trọng:

- Nó vậy mà trốn ở chỗ này!

- Nơi này sao thế? Không phải là nơi ở của bệ hạ chứ?

Mộng Hàm Yên cảm giác được vẻ nghiêm trọng trong giọng nói Quý vương, xem ra thân phận đối phương không đơn giản.

- Nếu là nơi ở của Mặc Cận Tà thì cứ tùy tiện lục soát!

Quý vương nói rất bá đạo, Mộng Hàm Yên không khỏi lau mồ hôi.

Cái tên này có cần hung hãn vậy không? Tình cảm hai huynh đệ kém đến mấy cũng không cần thể hiện rõ ràng như vậy chứ.

Mộng Hàm Yên tò mò nhìn hắn:

- Vậy ở bên trong là?

- Vô Cương Cung, chắc là nơi ở của thái hậu nương nương.

Thanh Ý Dao trả lời, cái tên này mang ý nghĩa vạn thọ vô cương, bình thường là nơi ở của thái hậu.

- Hóa ra là thái hậu! Vậy làm sao bây giờ? Không thể bất chấp đòi lục soát, cũng không thể bứt dây động rừng.

Mộng Hàm Yên bình tĩnh, thân phận của chủ nhân cung điện này tương đối đặc thù, là trưởng bối của Quý vương nên thái độ hãn không kịch liệt đến thế.

Quý vương dẫn hai người họ đến một cái đình nghỉ mát, ba người ngồi nói chuyện:

- Tẩm cung của thái hậu, dù là bốn vương cũng không tiện vào.

- Thái hậu cũng xem như là mẫu thân của ngài, có gì mà không tiện?

Mộng Hàm Yên không biết người hoàng gia bọn họ lấy đâu ra nhiều quy củ như thế?

- Chuyện này không đơn giản như người nghĩ, dù là Mặc Cận Tà rất cung kính với thái hậu cũng sẽ không ở lại đó lâu.

Quý vương nói, có chút đau đầu, tẩm cung khác thì không vấn đề gì, chỉ có tẩm cung thái hậu là không thể lục soát.

Thái hậu nương nương kỳ thực không phải mẫu phi của Mặc Cận Tà, mà là một nữ tử tuổi tác không chênh lệch mấy với họ, khi nàng còn rất nhỏ đã gả cho phụ thân của Mặc Cận Tà cũng chính là tam hoàng tử xưa kia, trở thành hoàng tử phi.

Chính vì tuổi nàng còn quá nhỏ nên phụ hoàng của Mặc Cận Tà luôn không động phòng với nàng, mà các thiếp thất khác của ông sớm đã có con, trông nàng chẳng khác nữ nhi của ông là bao.

Chỉ vì gia tộc nàng thế lực khổng lồ, tam hoàng tử khi đó cần mượn sức họ để tranh đoạt vị trí thái tử nên mới cưới nàng.

Sau khi tranh đoạt vị trí thái tử thất bại, vốn tưởng tam hoàng tử đã hết hi vọng trở thành đế quân, nào ngờ sau đó lại kế thừa đế vị của huynh trưởng. Bởi vậy, nàng trở thành vị hoàng hậu nhỏ tuổi nhất, sau khi tiên đế qua đời thì trở thành thái hậu nương nương.

Vận mệnh thái hậu rất nhấp nhô, bây giờ vẫn là thân xử nữ trinh nguyên, cho nên bất kể là Quý vương hay Mặc Cận Tà đều rất ít đi về phía tẩm cung thái hậu.

Mộng Hàm Yên nghe giọng điệu chân chừ của hắn thì không vui nói:

- Ngài không đi, chẳng lẽ bảo ta đi?

Quý vương gạt đầu, cảm thấy ý kiến này rất tốt:

- Ý kiến này không tệ! Người vừa khéo có thể cải trang thành cung nữ, trà trộn vào Vô Cương Cung, xem tình hình bên trong thế nào rồi chúng ta tính toán.

- Ông nội ngài! Không tệ cái đầu quý nhà ngài á!

Mộng Hàm Yên không nhận được mắng hấn, cái tên này đúng là có thể đẩy nàng vào hố lửa.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyệt Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Tướng Làm Cung Nữ

Mộng Hàm Yên nghĩ nghĩ rồi nói với Quý vương:

- Ngài cũng có thể cải trang thành cung nữ, trà trộn vào xem tình hình mà!

- Hoang đường! Bỏn vương sao có thể cải trang thành nữ nhân?

Quý vương không vui nói, bảo hấn cải trang thành cung nữ là chuyện không thể nào.

- Vậy ngài có thể tìm người khác! Tôi yếu ớt thế này, một đầu ngón tay của yêu quái cũng có thể đâm chết tôi, hai người thật nhẫn tâm không thương hoa tiếc ngọc như vậy sao?

Mộng Hàm Yên đáng thương nói, tuy nàng rất muốn có được chiếc quạt thời gian, nhưng bây giờ nàng đúng là tay trái gà không chặt, một mình trà trộn vào, quá không có cảm giác an toàn.

- Yên tâm, người mang theo hạt châu này, nếu gặp phải nguy hiểm thì bóp nát nó, bỏn vương sẽ vào cứu người.

Quý vương đưa cho Mộng Hàm Yên một hạt châu đặc thù, đặt vào lòng bàn tay nàng.

- Mềm quá!

Mộng Hàm Yên khẽ vờ về hạt châu, cảm giác mềm mại, không biết bên trong là chất lỏng gì.

- Có viên Vân Thủy Châu này, đúng là có thể để Yên nhi vào xem tình hình. Bàn đạo đầu sao cũng là nam tử, không tiện xông vào nơi riêng tư, dễ khiến con yêu quái kia cảnh giác.

Thanh Ý Dao nói, hấn không phải không muốn vào, chỉ là dương khí trên người quá nặng, vừa tới gần là con yêu quái kia sẽ bị kinh động ngay.

- Tôi cũng sẽ khiến yêu quái đó cảnh giác! Hai người thấy đấy, tôi đặc biệt lắm!

Mộng Hàm Yên nói nghiêm túc, sau đó nghe được hai tiếng nín cười.

- Hai người đừng quá đáng! Chẳng lẽ tôi không đặc biệt sao?

- Đặc biệt! Đương nhiên đặc biệt! Chỉ là đặc biệt ngốc!

Lời của Quý vương suýt khiến Mộng Hàm Yên tức chết.

- Yên nhi, tuy cô có linh hồn chí dương chí thuần nhưng bình thường khí tức linh hồn hoàn toàn bị khóa trong khóa trường mệnh phượng hoàng, chỉ khi gặp nguy hiểm nó mới tự mình bảo vệ chủ, phóng ra ngoài. Chỉ cần cô không gặp nguy hiểm thì sẽ không bị phát hiện. Còn nếu cô gặp nguy hiểm thì đương nhiên bảo vệ tính mạng quan trọng, bị phát hiện cũng không sao.

Thanh Ý Dao giải thích rõ, ánh mắt có chút đau lòng.

Nếu không phải năm xưa nàng làm chuyện đó thì sẽ không rơi vào kết cục chỉ còn lại một tàn hồn như bây giờ.

Dĩ vãng, nàng tiểu ngạo trời xanh, làm gì có bất kỳ yêu ma quỷ quái nào dám đến gần?

Tiếc rằng chuyện đã xảy ra chính là đã xảy ra, dù chiếc quạt thời gian có thể đảo ngược thời gian, nàng vẫn sẽ lựa chọn như nhau.

- Vậy được thôi! Ngài chuẩn bị cho tôi xiêm y cung nữ và lệnh bài thân phận.

Mộng Hàm Yên nghe Thanh Ý Dao nói là không thành vấn đề, thế để nàng mạo hiểm một lần!

Trong ba người họ cũng chỉ có nàng có thể đi, lẽ ra có thể phái cung nữ khác đi nhưng đáng tiếc, thuộc hạ của Quý vương không có nữ, đều là một đám nam nhân.

Ngay cả cung nữ cũng không có người hần tin tưởng, bởi vì trong cung không thuộc địa bàn của hần, bình thường hần đều ở phủ Quý vương, mà phủ Quý vương thì không có nữ nhân.

Quý vương sai Đỗ Trần chuẩn bị xiêm y và lệnh bài cung nữ Vô Cương Cung, Mộng Hàm Yên nhanh chóng thay đổi trang phục, trở thành một tiểu cung nữ hoạt bát, không hề có cảm giác khác thường.

- Xem ra người bẩm sinh có tướng làm cung nữ nhỉ!

Câu khen ngợi của Quý vương khiến Mộng Hàm Yên giẫm mạnh lên chân hần.

- Có ai khen người ta như vậy không? Một ngày không chọc tôi thì chết à?

Mộng Hàm Yên trừng hần, cái tên này vô cùng muốn ăn đòn.

- Dời cái móng của người, làm bẩn giày bốn vương, người phụ trách giặt sạch nhé?

Quý vương lạnh lùng nói, từ trước tới nay chưa ai dám giẫm chân hần!

- Tự ngài giặt!

Mộng Hàm Yên giẫm thêm hai cái, sau đó chạy thẳng vào Vô Cương Cung.

- Bé con không sợ trời không sợ đất này!

Nhìn nàng cười hi hi chạy rồi nhìn dấu giày nhỏ trên chân mình, Quý vương thực không biết có nên tóm nàng lại hay không.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Nữ Nhân Của Bốn Đế

- Yên nhi chỉ là hơi nghịch ngợm tí, Quý vương điện hạ đừng so đo với nàng ấy!

Thanh Ý Dao khẽ mỉm cười, nhìn nàng hoạt bát như vậy, thực sự giống trẻ con!

Nàng của dĩ vãng không hề hoạt bát đáng yêu như thế mà là một nữ thần băng sương lạnh lùng cao ngạo, tựa bóng mây trôi trong nước Thiên Trì của đình Tuyết Sơn, cho người ta cảm giác xa không với tới, không thể nào nắm vào lòng bàn tay.

Nàng của hiện tại ngược lại mang nhiều thêm hơi thở khói bụi nhân gian, có cảm giác vui vẻ và chân thực chân chính.

- Thanh đạo trưởng trước nay thanh tâm quả dục, chẳng lẽ cũng động lòng phạm? Mở miệng là Yên nhi Yên nhi, gọi thân mật như thế không giống như lời xuất ra từ miệng đạo trưởng.

Quý vương nhàn nhạt nói, trong tay hần ngưng tụ ra một tấm thủy kính, có thể nhìn thấy bóng dáng Mộng Hàm Yên.

- Chuyện của bản đạo không phiền Quý vương điện hạ nhọc tâm.

Thanh Ý Dao bình tĩnh nói, ánh mắt nhìn hình ảnh bên trong thủy kính.

Ở trước mặt Mộng Hàm Yên, hần mới để lộ bản thân chân thật, còn ở trước mặt người khác, hần vĩnh viễn là một sự tồn tại xa không thể với.

Nhìn không thấu, sờ không được, vĩnh viễn thần bí khó lường.

- Chuyện của Thanh đạo trưởng, đương nhiên bốn vương không can dự.

Ánh mắt Quý vương cũng hướng vào thủy kính, trong lòng hiểu kỳ quan hệ giữa Mộng Hàm Yên và Thanh Ý Dao, hai người có vẻ rất thân thiết.

Lúc này trong Ngự Long Cung, Mặc Cẩn Tà đang ngồi trên long ý phê duyệt tấu chương.

- Bệ hạ, Thanh đạo trưởng xuất hiện, trông có vẻ đã bắt được yêu quái trên người Nguyệt công chúa. Nguyệt công chúa hiện đang ở Trường Ca Điện dưỡng thương, Quý vương điện hạ ở gần Vô Cương Cung, chưa từng rời đi.

Bóng đen xuất hiện trước mặt Mặc Cẩn Tà, bẩm báo với hắn tình hình trong cung.

- Xem ra con yêu quái còn lại xuất hiện trong tâm cung thái hậu rồi.

Mặc Cẩn Tà nghe tin này liền đưa ra phán đoán như vậy.

- Tiểu nha đầu kia thì sao?

Bây giờ hắn đã biết tiểu nha đầu kia không phải muội muội ruột của Nguyệt Thiên Mi, không biết tên thật của nàng ấy là gì.

Có điều từ việc đêm qua Quý vương vì nàng ấy mà thả Nguyệt Thiên Mi đang bị yêu quái nhập đi thì biết nàng ấy rất quan trọng với Quý vương.

Bóng đen nói:

- Theo thám tử báo lại, tiểu cô nương kia bây giờ cũng ở Vô Cương Cung.

- Quả nhiên ở cùng với Quý vương! Quý vương ngày nào cũng dính lấy nha đầu kia, tuyệt đối là vừa ý nàng ta rồi.

Mặc Cẩn Tà trước đây chưa từng thấy Quý vương thân thiết với ai như thế, lần này hắn đã thấy thì sẽ không bỏ qua.

- Bất kể cô là ai đều phải là nữ nhân của bổn đế! Quý vương muốn có được cô, ta cứ không cho đấy!

Hắn lạnh lùng nói, đứng dậy, muốn đích thân tới Vô Cương Cung xem thử.

Lúc này trong Vô Cương Cung, Mộng Hàm Yên mặc trang phục cung nữ, đi ở hành lang.

Nàng hoàn toàn không biết đông tây nam bắc cung này ở đâu, thấy một đám cung nữ đang đi về phía mình thì vội vã chạy tới khóm hoa bên cạnh, nấp ở đó.

- Nhanh nhanh đuổi theo! Nếu làm trễ nãi thái hậu nương nương tắm rửa thì các người không gánh vác nổi đâu.

Một vị cô cô lên tiếng, các cung nữ lập tức nhanh bước theo sau.

Mộng Hàm Yên vốn định tự mình đi khắp nơi tìm nhưng thấy một đội tuần tra bước đến, bèn vội vã ra khỏi khóm hoa, đuổi theo những cung nữ kia.

Nàng lấy kính chiếu yêu ra, muốn xem xem yêu quái có trong những cung nữ này hay không nhưng quét qua một lượt đều không thấy gì khác thường liền vội vã thu gương lại, giả vờ như mình là một thành viên trong đoàn.

- Lẽ mà lẽ mà cái gì? Mau đuổi theo! Nói người đó!

Cô cô chỉ vào Mộng Hàm Yên mà nói, thấy nàng ngơ ngẩn phía sau, mọi người đều đã vào trong cung điện, chỉ còn lại mình nàng.

- Ồ! Ồ! Tới ngay đây!

Mộng Hàm Yên vội vã đi vào, nàng vốn muốn chờ đội tuần tra đi rồi sẽ chuồn, nhưng bây giờ chuồn không xong, chỉ có thể kiên trì đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyệt Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Mệnh Mỏng Như Tờ Giấy

Tòa cung điện trước mắt vô cùng lộng lẫy, từng lớp màn mỏng mỹ lệ buông xuống, nhẹ nhàng phất phơ theo gió.

Lọ hoa lớn tinh xảo trên nền đất, một bó hoa tươi cắm bên trong, cực kỳ xinh đẹp.

Chân Mộng Hàm Yên giẫm lên sàn nhà bằng ngọc ấm, cảm nhận được hơi ấm, dù là mùa đông giá rét, cung điện này cũng không lạnh lẽo.

Xem ra vị thái hậu nương nương này tuy không có được tình yêu nhưng cuộc sống trôi qua rất tốt.

- Hôm nay thái hậu nương nương muốn dùng hoa anh đào tắm rửa, mấy người các người mau đi hái hoa tươi lại đây, đừng làm lỡ thời gian.

Cô cô chỉ vào ba cung nữ đi phía sau, trong đó có Mộng Hàm Yên.

Cô cô chia giỏ hoa cho các nàng, bảo các nàng ra phía sau hái hoa anh đào.

- Vâng!

Cung nữ không có quyền từ chối, chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh, đi hái hoa anh đào.

Mộng Hàm Yên chỉ nhìn thấy trong bồn tắm lớn cách tấm màn che có một bóng lưng xinh đẹp, trong không khí có mùi hơi nước và mùi hương mực nhàn nhạt.

- Mùa đông giá rét như vậy chỉ có trong hoàng cung chúng ta mới có hoa anh đào xinh đẹp thế này!

Một cung nữ vừa nói vừa hái hoa anh đào.

- Phải đó! Nghe nói anh đào trong hoàng cung chúng ta nở rộ khắp quanh năm bốn mùa, đúng là rất thần kỳ!

Một cung nữ khác lên tiếng, cũng nhanh chóng hái hoa anh đào.

- Hoa anh đào này đẹp nhưng cung nữ chúng ta mệnh mỏng như tờ giấy, không rực rỡ bằng hoa. Một hai ngày nay ở đây có xảy ra chuyện gì đặc biệt hay không nhỉ? Ta nghe nói dạo này trong cung có không ít cung nữ chết, đúng là quá đáng sợ!

Mộng Hàm Yên bóng gió hỏi thăm, hai người họ đều là cung nữ trong cung này, hẳn sẽ biết khá rõ.

Một cung nữ lớn tuổi hơn nhìn Mộng Hàm Yên, nói:

- Cô là người mới phải không? Hình như trước đây ta chưa từng gặp cô.

- Phải đấy! Ta mới vào, không rõ tình hình ở đây, chỉ sợ làm sai đắc tội với người khác.

Mộng Hàm Yên gật đầu, ánh mắt vô cùng tinh khiết, không khiến người ta nghi ngờ.

Cung nữ kia thấy nàng đáng yêu liền nhỏ giọng nhắc nhở nàng:

- Cô mới vào thì phải cẩn thận một chút, đừng mắc lỗi. Hai ngày nay tính tình thái hậu nương nương không tốt lắm, hề cung nữ mắc lỗi đều sẽ bị xử tử.

- Mắc lỗi là xử tử à? Thái hậu nương nương trước đây cũng nghiêm khắc vậy sao?

Mộng Hàm Yên vốn muốn nói hung tàn nhưng ngẫm lại thấy không quá thích hợp, dù sao lúc này nàng cũng chỉ là một cung nữ nhỏ bé, không thể nói chủ nhân như vậy.

- Trước đây thái hậu nương nương luôn rất ôn hòa với cung nữ chúng ta, không biết đã xảy ra chuyện gì nữa. Có điều chuyện của chủ nhân không phải là thứ chúng ta có thể phỏng đoán, đừng nói nữa, chúng ta đi nhanh thôi! Bằng không cô cô lại mắng!

Cung nữ kéo Mộng Hàm Yên vào cung điện, cung điện vốn có không ít cung nữ hầu hạ bây giờ lại lạnh tanh vắng ngắt.

- Vào đi!

Nghe tiếng bước chân các nàng, giọng thái hậu nương nương từ bên trong vang lên.

Giọng nói này rất lạnh lẽo khiến Mộng Hàm Yên cảm thấy hơi bối rối.

Lần trước nàng từng nghe giọng của thái hậu nương nương, không hề lạnh lùng, khiến người nghe bỗng dưng sợ hãi như vậy.

Nàng nắm chặt giỏ chứa đầy hoa anh đào, cất bước đi vào.

Trong cung điện dường như có mùi máu tanh, tuy không nồng nhưng nàng vẫn ngửi được.

Trong lòng nàng bỗng dưng căng thẳng, bước chân cũng trở nên ngập ngừng.

Nàng lấy kính chiếu yêu ra, hé một góc màn che, chiếu vào bên trong.

Nàng nhìn vào gương, đúng lúc bóng lưng trong bồn tắm quay đầu.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Tiểu Nhân Tới Hộ Giá

Khi thấy trong gương hiện lên hai cái bóng, Mộng Hàm Yên suýt kêu ra tiếng.

May mà tố chất tâm lý của nàng rất tốt, kiềm nén được, lặng lẽ thu kính chiếu yêu lại, sau đó xách giỏ đi vào trong màn che.

Đập vào mắt là một dung nhan thiếu nữ rất non nớt, gương mặt xinh đẹp như vàng trắng mới nhú, tính xảo mỹ lệ.

Chỉ là vào lúc này, ánh mắt nàng ấy vô cùng lạnh lẽo, không mang theo mấy may cảm xúc của người phạm.

Ánh mắt như vậy, Mộng Hàm Yên cực kỳ quen thuộc.

Khi Nguyệt Thiên Mi bị yêu quái khống chế, ánh mắt tỷ ấy cũng lạnh lẽo như thế.

Có điều con yêu quái này rất mạnh, không cần tới nửa đêm vẫn có thể hoàn toàn khống chế thân thể này.

Hon nữa mắt nàng ta không đổi thành màu đỏ khiến người khác không nhìn ra chỗ khác thường.

- Tham kiến thái hậu nương nương!

Hai cung nữ đi trước hành lễ, Mộng Hàm Yên đi sau, đầu lại nhỏ nên không hề hành lễ.

Thái hậu nương nương đã xoay người lại, để mặc cho các nàng rắc cánh hoa anh đào vào bồn tắm.

Khi đến lượt Mộng Hàm Yên, nàng bình phục lại tinh thần, trấn định như thường đi tới bên bồn tắm, đổ cánh hoa vào.

Trong lòng nàng gấp muốn chết, nhưng vì vào phòng tắm của thái hậu nên Quý vương và Thanh Ý Dao không tiện xem, không phát hiện tình hình trong này có vấn đề.

“Xem ra phải tự cứu mình thôi!”

Mộng Hàm Yên biết tính Quý vương, vào phòng tắm này nếu xảy ra chuyện gì thì nàng phải tự tìm cách thoát thân.

- Ba người các ngươi hái mấy đóa hoa mà lâu như vậy, nước trong bồn lạnh cả rồi, xem ra các ngươi không cần đầu nữa!

Giọng nữ tử lạnh lùng vang lên, trong lòng Mộng Hàm Yên “lộp bộp”.

- Thái hậu nương nương tha mạng!

Hai cung nữ kia vừa nghe thì lập tức quỳ xuống, sợ hãi đến mặt mày trắng bệch.

Mộng Hàm Yên không quỳ xuống van xin mà nhanh chân chạy ra ngoài, vừa chạy vừa la làng:

- Cứu mạng! Giết người!

Giọng nàng vô cùng lớn, lập tức kinh động đến thị vệ bên ngoài. Nàng chỉ lo động tĩnh không đủ lớn, lập tức xô ngã lọ hoa tinh xảo trong cung điện.

Không phải nàng không gọi hai nàng kia chạy thoát thân mà dù có gọi thì họ cũng tuyệt đối không dám. Thế nên nàng dứt khoát làm ầm ĩ to chuyện ra.

Tiếng lọ hoa vỡ và tiếng thị vệ huyên náo vọng vào.

Nghe động tĩnh bên ngoài, gương mặt thái hậu nương nương đang định ra tay chợt hiện vẻ tàn bạo.

Nàng ta đứng dậy khỏi bồn tắm, trợn mắt trừng hai cung nữ đang run rẩy dưới đất.

- Còn không nặc y phục cho bốn cung?

- Vâng! Vâng!

Hai cung nữ vội vàng lau khô thân thể rồi mặc tầng tầng xiêm y giúp nàng ta.

- Thái hậu nương nương! Tiểu nhân đến hộ giá! Nương nương có ở bên trong?

Ngoài lớp lớp màn che, một thị vệ lên tiếng.

Một đám thị vệ đã nắm chặt đao, chỉ cần thái hậu nương nương hạ lệnh, bọn họ sẽ xông vào.

Nếu đây không phải là phòng tắm của thái hậu nương nương thì họ đã sớm xông vào cứu giá rồi.

Động tĩnh ở Vô Cương Cung lớn như vậy, Quý vương và Thanh Ý Dao canh giữ bên ngoài lập tức biết đã xảy ra chuyện.

- Bốn cung không sao, tiểu cung nữ từ đâu tới, dám làm càn ở chỗ bốn cung?

Thái hậu nương nương bước ra, sắc mặt giận dữ:

- Tiểu cung nữ to mồm gào thét ban nãy ở đâu?

- Tiểu nhân không nhìn thấy người kêu cứu nọ.

Thị vệ lên tiếng, mọi người hai mặt nhìn nhau.

Sau khi họ vào chỉ căng thẳng lo cho an nguy thái hậu, đâu để ý tiểu cung nữ kia ở nơi nào.

Lúc họ tiến vào, Mộng Hàm Yên đã leo ra cửa sổ.

Dọa nàng chết mất! Suýt bị giết rồi!

Công việc tồi tệ này đúng không phải cho người làm mà!

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Ngự Long Cung

- Lục soát kỹ cho bốn cung! Nhất định phải tìm ra tiểu cung nữ đó!

Thái hậu nương nương thở hổn hển nói, lại có tiểu cung nữ to gan lớn mật như thế, làm hỏng chuyện tốt của mình.

- Rồi!

Các thị vệ lập tức lục soát, Mộng Hàm Yên leo lên trên một cây đại thụ, nấp vào trong tàng cây.

Vào lúc thị vệ tìm tới, một bóng người vụt qua, mang nàng rời khỏi cây.

Mộng Hàm Yên cảm giác hông bị siết chặt, một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy. Nàng đang muốn ra sức vùng vẫy thì bị giọng nói bên tai ngăn lại.

- Nha đầu, muốn bị thị vệ bắt được à? Ngươi còn lộn xộn thì ta giao ngươi ra đấy.

Khóe môi Mặc Cần Tà cong lên một nụ cười không đứng đắn, trực tiếp mang Mộng Hàm Yên rời khỏi khu vực Vô Cương Cung.

Sau khi rời khỏi Vô Cương Cung, hắn không hề dừng lại mà mang nàng thẳng đến Ngự Long Cung.

- Ngài mang tôi tới đây là có ý gì?

Mộng Hàm Yên thấy tòa cung điện này vàng son lộng lẫy, khắp nơi đều lộ vẻ xa hoa choáng ngợp, nếu không có gì bất ngờ thì đây chính là tẩm cung của Mặc Cần Tà.

Mặc Cần Tà nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của nàng, không kiềm được muốn đùa:

- Ngự Long Cung là tẩm cung của bốn đế, ngươi cảm thấy bốn đế mang một nữ tử đến tẩm cung là có ý gì?

Khuôn mặt nàng nhanh chóng biến sắc đúng như suy đoán của hắn.

- Tẩm cung này của bệ hạ lớn như vậy, một mình ta quét dọn mệt lắm!

Mộng Hàm Yên tức thì giả ngu, ra vẻ nghe không hiểu hắn đang nói gì.

- Tay của nàng trắng mịn như tuyết, bốn đế sao nỡ để nàng đi quét dọn? Yên tâm, loại chuyện này sẽ không để nàng làm đâu.

Mặc Cần Tà đưa tay muốn nắm lấy tay nàng thì bị nàng tránh đi.

- Nếu không cần tôi quét dọn, vậy tôi đi đây!

Mộng Hàm Yên nói rồi lùi ra ngoài cửa, khi còn một bước nữa là ra khỏi đại điện thì cửa đại điện đóng lại.

Thậm chí ngay cả cửa sổ cũng đóng lại trong nháy mắt, hoàn toàn là gió thổi không lọt.

Mộng Hàm Yên đẩy thử nhưng không đẩy được, cứ như có một luồng sức mạnh phong tỏa những cánh cửa này vậy.

- Không biết Tiểu Hàm Yên của chúng ta mặc trang phục thế này đến tẩm cung thái hậu là muốn làm gì?

Mặc Cẩn Tà nhấc tay lên, thân thể nhỏ nhỏ của nàng liền bay về phía hắn.

Mãi đến khi cách hắn khoảng một cánh tay, nàng mới dừng lại trước mặt hắn.

Hắn tới gần nàng, nàng vội vàng lùi về sau.

Hắn đột nhiên áp sát nàng thêm một bước, nàng vội vã lùi về sau một bước lớn nhưng không biết phía sau chính là giường lớn của tẩm cung.

Thế là nàng ngã thẳng lên giường, thấy hắn nghiêng người đè xuống, nàng tròn to mắt, vội vàng đưa tay chống lại.

- Ô? Nha đầu gấp gấp sờ như vậy à! Thế nào? Cơ thể bốn bề có phải rất tốt không?

Đôi mắt thâm thúy của Mặc Cẩn Tà nhìn chăm chú vào Mộng Hàm Yên.

Nàng thấy tay mình đặt trên ngực hắn, vội vã đỏ mặt rút về.

Không ngờ, liền sau đó, hắn áp sát nàng.

- Đồ háo sắc! Cút ngay_____

Mộng Hàm Yên cắn môi đỏ, phẫn nộ nhìn hắn.

- Đôi môi đỏ quyến rũ này tựa như nụ hồng chớm nở, thật khiến người ta muốn thương tiếc.

Mặc Cẩn Tà đưa tay chạm vào môi nàng thì bị nàng cắn một cái.

- Nha đầu, nàng đúng là chủ động!

Giọng nói đầy cảm dỗ của hắn rơi vào tai Mộng Hàm Yên khiến nàng suýt hộc máu.

Chủ động em gái ngài!

Nhìn ánh mắt nóng bỏng và dung nhan tuấn tú của hắn gần kề, Mộng Hàm Yên muốn đưa tay đẩy hắn ra nhưng thân thể nàng hoàn toàn không nhúc nhích được.

“Râm!”

Đúng lúc đó, cửa lớn tẩm điện bị một cước đá văng.

Quý vương khí thế hùng hổ lao vào, không người nào dám chặn!

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Sắc Phong Mộng Quý Phi

Nghे tiếng vang lớn bên tai, khóe môi Mặc Cẩn Tà cong lên nụ cười đắc ý, cúi người hôn về phía đôi môi đỏ của Mộng Hàm Yên.

Bên môi chạm phải cảm giác lạnh lẽo, hắn định thần nhìn lại thì thấy nàng cầm một tấm gương chắn lên mặt mình.

Nụ hôn này của hắn vững vàng rơi vào trên gương.

Rõ ràng hắn đã định chú thân thể nàng, không biết tại sao nàng có thể thoát được khống chế?

Hắn lập tức bỏ thêm linh lực khóa lại thân thể nàng, đỡ cho nàng chạy trốn.

- Mặc Cẩn Tà! Ngươi lập tức lăn xuống khỏi nàng!

Quý vương thấy cảnh Mặc Cẩn Tà đề lên Mộng Hàm Yên muốn hôn nàng, con ngươi nơi đáy mắt co lại, toát ra vẻ nguy hiểm.

- Quý vương điện hạ! Đây là tẩm cung của bộ hạ, xin đừng bước!

Ảnh vệ xuất hiện trước mặt Quý vương, thấy dáng vẻ như muốn giết người của hắn thì lên tiếng khuyên can.

- Cút!

Ổng tay áo Quý vương vung lên, ảnh vệ bị đập thẳng vào tường.

Bóng dáng hắn lóe lên như ma quỷ, một giây sau liền xuất hiện trước mặt Thiên Vũ để quân Mặc Cẩn Tà.

- Tự ngươi cút? Hay là bản vương giúp ngươi?

Giờ khắc này tâm trạng hắn vô cùng tồi tệ, lửa giận trong lòng hầu như muốn nổ tung, ánh lửa hừng hực trong mắt hắn, toàn thân toát ra hơi thở nguy hiểm.

- Quý vương, ngươi đừng quá can rở! Đây là ái phi bản đế mới nạp, lẽ nào vương huynh muốn ở đây xem bản đế lâm hạnh ái phi?

Mặc Cẩn Tà không đứng dậy mà xoay người nằm nghiêng trên giường bên cạnh Mộng Hàm Yên, một tay chống đầu, tư thế biếng nhác mà quyến rũ, tay còn lại đang vuốt ve khóa trường mệnh phượng hoàng treo trước ngực nàng.

Dung nhan tuấn tú lạnh lùng nở nụ cười khoe khoang đắc ý.

Nhìn dáng vẻ phần nộ của Quý vương, hắn cảm thấy tâm trạng vô cùng vui sướng.

- Nàng sao có thể là phi tử của ngươi?

Quý vương kéo Mộng Hàm Yên lại, nhìn dáng vẻ nàng tay cầm kính chiếu yêu đặt trên mặt khiến hắn đau lòng muốn chết.

Nàng yếu đuối như vậy, căn bản không thể nào phản kháng Mặc Cẩn Tà. Nếu hắn đến muộn, chẳng phải nàng sẽ bị sàm sỡ hay sao?

- Bản đế nói nàng là phi tử thì nàng đương nhiên là phi tử. Nữ tử trong hậu cung này đều là nữ nhân của bản đế, chỉ xem xem bản đế có muốn hay không mà thôi!

Mặc Cẩn Tà chăm chú nhìn Mộng Hàm Yên, nữ nhân này hắn không thể không muốn!

Quý vương quan tâm nàng như vậy, sao hắn có thể không muốn chứ?

- Tôi không phải nữ nhân trong hậu cung của ngài, tôi chỉ tới chơi thôi, lập tức đi ngay!

Mộng Hàm Yên thật muốn đem kính chiếu yêu trong tay đập vào mặt hắn, cho hắn biết tại sao hoa lại đỏ.

Cái tên này uống lộn thuốc rồi! Lại còn muốn phong nàng làm phi!

Nàng vẫn là một cô nhóc mà hắn cũng không buông tha, quá cảm thú!

- Muốn đi? Không được! Hoàng cung này nàng vào thì dễ nhưng ra thì khó như lên trời. Bản đế đã đưa ý chỉ hòa thân đến Nguyệt tộc các nàng, việc này cứ thế mà quyết định đi.

Mặc Cẩn Tà từng bước từng bước đi tới trước mặt Mộng Hàm Yên, khoe môi mang theo nụ cười không có ý tốt.

- Bản đế phong nàng làm quý phi, phong hào là Mộng. Nàng có hài lòng không?

Lời hắn vừa dứt, thân thể Mộng Hàm Yên khẽ run lên.

Hắn biết thân phận của nàng, chữ “Mộng” ý tứ sâu xa này chính là lời cảnh cáo hắn dành cho nàng.

- Mộng quý phi mới vào hoàng cung có lẽ chưa biết tội khi quân sẽ phạt thế nào nhỉ? Đó là tội chết!

Mặc Cẩn Tà cười lạnh lùng khiến Mộng Hàm Yên cảm thấy lạnh lẽo sâu sắc.

- Nghe nói Nguyệt công chúa trở về từ cõi chết, nếu nàng ấy biết tin mọi người mình trở thành quý phi, nhất định sẽ rất vui mừng.

- Người!

Mộng Hàm Yên nghe được ý của hân chính là dùng Nguyệt Thiên Mi để uy hiếp nàng.

Nếu nàng chạy trốn, tội khi quân này sẽ rơi xuống đầu Nguyệt Thiên Mi, sẽ liên lụy tỷ ấy bị xử tử.

Tên khốn này thực quá đáng ghét!

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyệt Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Phong Hào Mặc Quý Phi

Ngài đừng dùng tỷ tỷ để uy hiếp tôi! Như vậy chỉ khiến tôi xem thường ngài!

Mộng Hàm Yên trừng Mạc Cẩn Tà, hân có dám đề tiện hơn không?

- Nếu người muốn tự do, được thôi! Cứ tự nhiên! Cửa lớn bị vương huynh đập hỏng rồi, người có thể đi bất cứ lúc nào.

Mạc Cẩn Tà chỉ chỉ bên ngoài, dung nhan tuấn tú nở nụ cười không nghiêm chỉnh.

- Bệ hạ đây là ý gì?

Quý vương nghe đoạn đối thoại giữa họ, cảm giác Mộng Hàm Yên đang bị khống chế, có nhược điểm rơi vào tay Mạc Cẩn Tà.

- Bỏ để không có ý gì cả, muốn đi hay muốn ở, bỏ để cho Mộng quý phi quyền lựa chọn.

Mạc Cẩn Tà tựa vào bên cạnh, khoe môi cong lên đắc ý.

- Tôi đi!

Mộng Hàm Yên cất bước đi về phía cửa cung, dáng vẻ không chút do dự ấy khiến nụ cười trên mặt Mạc Cẩn Tà cứng đờ.

- Quên nói cho ngài biết! Danh hiệu quý phi gì gì đó, tôi khinh thường! Tự ngài giữ lấy đi! Bỏ cô nãi nãi thưởng cho ngài, phong hào Mặc quý phi!

Nàng kéo kéo góc áo Quý vương, có hân bên cạnh bảo vệ, nàng không sợ Mạc Cẩn Tà.

Nghe lời nói cực kỳ ngông cuồng của nàng, Mạc Cẩn Tà tức run cả người, nắm đấm dưới tay áo siết chặt.

Khoe môi Quý vương không khỏi cong lên, cái tát này đánh rất vang dội.

Nữ tử bình thường trước mặt Mạc Cẩn Tà đều bị dọa đến run chân, nàng thì ngược lại, làm cho hân ta bề mặt.

Phong cách này khiến hân cảm giác tựa như đã từng quen biết! Một cảm giác quen thuộc không tên cứ thế dâng trào.

Không rõ tại sao, thời khắc này, tiểu nha đầu tùy tiện liêu lĩnh khiến hân nhớ đến vị tân nương bỏ lại một phong thư, ngạo mạn bỏ đi vào đêm đại hôn kia.

Ánh mắt dò xét của hân nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộng Hàm Yên, bé con này thoát nhìn nhu nhược yếu đuối, thực tế gan to bằng trời! Chuyện kia người khác không làm được nhưng nàng thì chưa chắc.

Nghĩ vậy, hân cảm thấy độ khả thi của chuyện này càng lúc càng cao!

Có Quý vương che chở Mộng Hàm Yên, Mạc Cẩn Tà căn bản không giữ được nàng.

- Tiểu nha đầu, người bay không thoát khỏi lòng bàn tay bốn đế đầu!

Mạc Cẩn Tà nhìn bóng lưng rời đi dứt khoát của họ, cảm giác như bị đánh một bạt tai thật mạnh vào mặt, cái đánh này rất kêu.

Mộng Hàm Yên vừa rời khỏi Ngự Long Cung liền kéo mạnh góc áo Quý vương.

- Nhanh đến Trường Ca Điện đón Nguyệt tỷ tỷ! Mạc Cẩn Tà muốn dùng tỷ ấy để uy hiếp tôi!

Nàng lo lắng nói, nghĩ tới việc Nguyệt Thiên Mi gặp nguy hiểm, nàng liền hận không thể giấu tỷ ấy đi ngay lập tức.

Mộng Hàm Yên nàng không bị bất kỳ ai uy hiếp!

Mặc Cần Tà có thể dùng Nguyệt Thiên Mi để đe dọa nàng, có lần thứ nhất sẽ có lần thứ hai, nàng không thể để hắn ta được như ý.

Nàng để ý đến an nguy của tỷ ấy nhưng nàng sẽ không để chuyện như vậy xảy ra. Kế sách hiện nay chính là đưa Nguyệt Thiên Mi rời đi mới có thể bảo vệ tỷ ấy.

- Tại sao bốn vương phải làm như vậy? Tại sao ta phải giúp người?

Quý vương đứng ở cổng Ngự Long Cung, giọng nói lạnh lẽo nhàn nhạt vang lên.

- Ngài! Ngài đúng là một kẻ sớm nắng chiều mưa!

Mộng Hàm Yên thấy hắn bỗng chốc trở mặt không nhận người, vừa rồi còn giúp nàng thoát khỏi ma chướng mà bây giờ lạnh lùng, cách xa ngàn dặm như vậy.

Nàng thật sự không hiểu suy nghĩ của nam nhân bọn họ, ai nấy đều là động vật kỳ quái.

- Ngài giúp tôi cứu Nguyệt tỷ tỷ, tôi sẽ nói cho ngài biết ai là yêu quái trong Vô Cương Cung!

Nàng nghĩ ra điều kiện này, tức thì khí thế hơn nhiều.

- Bốn vương hình như đã đoán được đáp án rồi, điều kiện này không đủ. Nếu người có thể nói cho bốn vương biết, tội khi quân mà Mặc Cần Tà nói là gì, bốn vương có thể cân nhắc chút chút.

Quý vương không nhanh không chậm cắt lời khiến Mộng Hàm Yên suýt sốt ruột chết.

Bây giờ là thời điểm mạng người quan trọng, nếu chậm, Nguyệt Thiên Mi sẽ bị Mặc Cần Tà mang đi mất, vậy thì phiền toái rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Tôi Là Tân Nương Của Ngài

- Nếu người không muốn nói, vậy bốn vương sẽ đi Vô Cương Cung cùng Thanh đạo trưởng bắt yêu quái thôi.

Quý vương xoay người định rời đi, Mộng Hàm Yên nôn nóng vội vã kéo hắn lại.

- Ngài nhất định phải giúp tôi! Bởi vì...

Mộng Hàm Yên nhìn chiếc mặt nạ phượng hoàng kia của hắn, thật muốn gỡ nó xuống để xem cái tên sáng nắng chiều mưa này rốt cuộc có bề ngoài thế nào.

- Bởi vì sao?

Nhìn bộ dạng ấp a ấp úng của nàng, Quý vương không kiên nhẫn, định bỏ đi.

- Bởi vì tôi căn bản không phải muội muội của Nguyệt Thiên Mi mà tôi là tân nương của ngài! Tân nương bỏ trốn ấy!

Mộng Hàm Yên cắn cắn đôi môi đỏ, cảm giác sắp có cuồng phong bão táp kéo tới.

Nhưng hắn không làm gì cả, chỉ xoay người rời đi.

- Đây! Tôi đã nói rồi, ngài còn muốn thế nào?

- Không phải muốn cứu người ư? Người muốn đợi nhân mã của bộ hạ tới trước à?

Quý vương cười nói, Mộng Hàm Yên vội chạy theo.

Hắn kéo tay nàng, bay về phía Trường Ca Điện.

Nàng thấy bên dưới cao như vậy, bèn ôm chặt vòng eo của hắn.

Khoảnh khắc này nàng cảm thấy rất quen thuộc, người nam nhân bên cạnh cho nàng cảm giác rất giống Tuyết Trần Phong.

Đặc biệt là khi ở bên cạnh hắn, nàng cảm thấy vô cùng an tâm, dường như không sợ gì cả.

“Cuộc thôi!”

Nàng muốn xác định thân phận của hắn, tức thì buông đôi tay ôm hắn, rơi xuống phía dưới.

Phát hiện nàng rơi xuống, Quý vương không chút nghĩ ngợi, lập tức bay xuống ôm lấy thân thể nàng.

Liền sau đó, mặt nạ phượng hoàng trên mặt hắn bị gỡ ra, nhìn dung nhan tuấn tú xinh đẹp đến mức không thể nào thở nổi ấy, nàng tròn mắt há mồm.

Quý vương lại là Tuyết Trần Phong! Là trich tiên thần bí nhiều lần giúp đỡ nàng!

- Ngươi có tin bây giờ bốn vương sẽ ném ngươi từ đây xuống không?

Tuyết Trần Phong liếc nàng, nàng lại dám nhảy xuống, lẽ nào không sợ hắn mặc kệ sống chết của nàng hay sao?

- Trần Phong ca ca, huynh nhất định không nhẫn tâm ném muội mà, đúng không?

Mộng Hàm Yên bây giờ biết sợ rồi, tức thì ôm chặt hắn như bạch tuộc, dù hắn muốn ném nàng, nàng cũng không buông tay.

- Ngươi nói xem?

Tuyết Trần Phong nhìn tiểu nha đầu này – người đầu tiên dám gỡ mặt nạ hắn xuống, loại chiêu trò này nàng cũng nghĩ ra được, khiến hắn vừa giận vừa bất đắc dĩ.

- Nếu huynh muốn ném muội xuống thì đã không cứu muội.

Mộng Hàm Yên nghĩ thông suốt điểm này, cũng an tâm hơn vài phần.

- Trước đó bốn vương muốn cứu ngươi nhưng bây giờ đổi ý rồi, muốn trừng phạt vương phi đào hôn của bốn vương!

Tuyết Trần Phong nhìn tiểu nha đầu này, nhớ tới lời lẽ ngông cuồng mà nàng viết là phát cáu.

- Đừng! Nam nhân tốt không được tùy tiện đổi ý!

Mộng Hàm Yên nghe lời hắn nói, càng không muốn nói lỏng tay, cả người đều đu lên người hắn.

Tuyết Trần Phong chú ý tới tư thế hiện tại của hai người họ, sắc mặt tuấn tú càng thêm khó coi.

Hắn tuyệt đối không thừa nhận, nàng dán vào hắn như vậy sẽ khiến tim hắn đập nhanh, tốc độ máu chảy cũng nhanh.

- Kỳ thực chữ đó không phải do muội viết, lúc đó nói không chừng là muội bị ma ám mới viết bậy viết bạ.

Mộng Hàm Yên cảm giác mình thật sự quá oan uổng, tuy nàng thấy trong hồi ức, một chính mình khác tự tay viết “Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn. Nữ tử báo thù, một ngày đã muộn!”

Nhưng nàng không nhớ mình có xích mích gì với Tuyết Trần Phong.

Cho nên nàng vẫn rất oan uổng!

- Bốn vương đêm nay trở về, để ngươi ôn lại xem rốt cuộc đêm đó mình đã làm gì.

Tuyết Trần Phong nhìn bộ dạng chơi xấu của nàng, căn bản không trúng chiêu trò của nàng.

- Đại ca, xin bỏ qua mà!

Mộng Hàm Yên thực muốn khóc, cái tên này thù dai như vậy, giỏi lắm à?

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Gọi Bốn Vương Là Phu Quân

- Lúc không có người ngoài, gọi ta là Phong!

Tuyết Trần Phong cầm lại mặt nạ phượng hoàng trong tay nâng đeo lên, ôm nàng bay nhanh qua giữa các cung điện.

Mộng Hàm Yên nghe lời hắn nói, đầu nhỏ lắc như trống bỏi:

- Ta có thể gọi huynh là đại ca không?

- Không thể!

Tuyết Trần Phong nhớ nàng gọi Thanh Ý Dao là Dao, gọi cực kỳ thân mật khiến hắn ghen tuông quần quai.

Hiện tại nếu nàng đã biết thân phận của hắn, vậy hắn đương nhiên phải tranh thủ một ít phúc lợi.

- Sao huynh nhiều tên như vậy? Không phải huynh tên Nguyệt Ly sao? Cái tên này là lừa ta à? Rõ ràng là vương huynh của Mặc Cẩn Tà, hắn họ Mặc, huynh họ Tuyết, nhất định là nói đùa.

Mộng Hàm Yên nói, hắn có nhiều bí mật như vậy, nàng hoàn toàn nhìn không thấu.

- Ta theo họ mẹ, tên Tuyết Trần Phong, tự Nguyệt Ly, có gì mà kinh ngạc?

Tuyết Trần Phong biết số mệnh mình bẩm sinh đã khác người thường, lúc hắn ra đời, hoa anh đào quanh năm không tàn trên Liên Anh Sơn toàn bộ đều héo úa.

Bầu trời hóa thành màu đỏ tím, ban ngày cũng có tiếng quỷ khóc ma kêu, lòng người hoảng hốt.

Tên của hắn do phụ mẫu quyết định, ý là muốn hắn rời xa tranh đấu hoàng tộc, chỉ cần bình an sống cả đời là được.

- Ta cảm thấy cái tên Nguyệt Ly này rất quen thuộc! Cảm giác như rất lâu về trước, chúng ta đã từng gặp nhau.

Mộng Hàm Yên nhớ trong đầu mình thường xuyên hiện ra một bóng người mơ hồ, người đó khiến nàng cảm thấy rất an tâm.

- Đừng hòng dời đi sự chú ý của bốn vương, tóm lại khi không có người ngoài, nàng phải gọi ta là Phong. Khi có người ngoài thì gọi bốn vương là phu quân! Còn một vấn đề nữa, rốt cuộc nàng tên gì?

Câu nói bá đạo của Tuyết Trần Phong khiến Mộng Hàm Yên ngậy người trong ngực hắn.

- Phu quân cái quỷ gì chứ?

Mộng Hàm Yên không trả lời câu hỏi của hắn mà bị sự bá đạo của hắn làm kinh hãi.

- Hừm? Lẽ nào nàng cho rằng vào cửa phủ Quý vương, chạy trốn là có thể thoát khỏi bốn vương? Nếu đã vào cửa, vậy nàng chính là Tuyết vương phi của bốn vương. Bốn vương tuy được gọi là Quý vương nhưng thực tế, phong hào của bốn vương là Tuyết vương. Hiểu?

Tuyết Trần Phong nhìn đáng vẻ như gặp quỷ của nàng, đúng là tức đến đời mạng.

Tiểu nha đầu này rõ ràng chê bai hắn!

- Có nghĩa là đi vào Quý môn quan à? (1) Không phải chúng ta vẫn chưa bái đường sao? Huynh xem như ta đến làm khách đi! Dù sao có nhiều tân nương vào cửa phủ Quý vương của huynh như vậy, thiếu ta cũng không ít, thêm ta cũng không nhiều.

(1) Quý môn quan: cửa âm phủ, cửa địa ngục, ở đây bé Yên chơi chữ, vì anh được xưng là Quý vương, Quý môn = cửa Quý = cửa nhà anh.

Mộng Hàm Yên nhớ hắn không biết có bao nhiêu tân nương, nhất thời ngữ khí không tốt mấy.

Không biết tại sao, hễ nghĩ đến hắn từng có vô số tân nương là trong lòng nàng không thoải mái.

Lẽ nào nàng thực sự xem mình là tân nương của hắn? Nên mới sinh ra ham muốn độc chiếm chết tiệt với hắn?

Chuyện này không thể nào nhỉ?

- Bốn vương hiểu rồi.

Lời Tuyết Trần Phong khiến Mộng Hàm Yên không hiểu ra sao.

- Hiểu cái gì?

Nàng tò mò hỏi, con người linh động chăm chú nhìn gương mặt hắn, không thấy rõ biểu cảm của hắn.

- Bốn vương nợ nàng một nghi thức, tối nay liền trở về bái đường!

Tuyết Trần Phong nghiêm túc nói, hắn không cho nàng biết, những tân nương trước kia đều là người đi ngang qua, chỉ để người khác không biết mục đích của hắn mà thôi. Toàn bộ các nàng đều trang điểm thành tân nương vào vương phủ, không có quan hệ gì với hắn cả.

Không có bất kỳ nghi thức nào, cũng không có tiếp xúc da thịt, hiện tại các nàng đều ở trong đạo quán.

Hắn có thể hiểu rằng nàng đang ghen không?

Hắn đưa tay nắm chặt khóa trường mệnh phượng hoàng trên cổ nàng, ngón tay khẽ vuốt ve.

Ba chữ “Mộng Hàm Yên” phía trên khiến hắn hiểu Mặc Cẩn Tà cũng phát hiện ra điều này nên mới có “Mộng quý phi” đầy hàm ý.

Đầu nhỏ của Mộng Hàm Yên lắc mạnh, nói vô cùng khẳng định:

- Không cần trả đâu! Thật đấy!

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Vẫn Là Bắt Yêu Quái Đi

Bốn vương nói cần đương nhiên là cần, nàng không có quyền nói không.

Lời nói bá đạo của Tuyết Trần Phong vang lên, không cho Mộng Hàm Yên cơ hội cự tuyệt.

- Hay là, nàng không muốn cứu Nguyệt Thiên Mi?

- Hai người các huynh tuyệt đối là huynh đệ ruột! Đều đệ tiện vô sỉ như nhau!

Mộng Hàm Yên thờ phì phò mắng, người gì thế này?

Không phải người một nhà, không vào cùng một cửa.

- Quá khen.

Tuyết Trần Phong không may mắn xấu hổ, mang nàng đáp xuống Trường Ca Điện.

- Nguyệt tỷ tỷ!

Mộng Hàm Yên vừa vào liền đi tìm Nguyệt Thiên Mi nhưng không tìm thấy, chỉ thấy Cầm hầu Mai Hàn Sinh.

- Mai đại ca, tỷ tỷ muội đâu?

- Trời vừa sáng Nguyệt công chúa đã được người bên bệ hạ đón đi rồi.

Mai Hàn Sinh nói, hắn đã nói với người tới đón là Nguyệt Thiên Mi bây giờ sức khỏe kém, cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, nhưng đối phương lấy ý chỉ của bệ hạ tới đón người, hắn không thể nào ngăn cản.

Nguyệt Thiên Mi là nữ nhân của bệ hạ, bây giờ xuất hiện ở chỗ hắn vốn đã khiến người khác nảy sinh nghi kỵ rồi.

Nếu hắn còn cản trở, e sẽ càng khiến người ta bàn ra tán vào.

Chính hắn không sao cả, nhưng Nguyệt Thiên Mi tương lai là nương nương trong cung, nếu bị người khác ráp tâm hãm hại sẽ vạn kiếp bất phục.

- Tên khốn Mặc Cẩn Tà! Hắn đã có mưu đồ từ sớm rồi! Làm sao bây giờ?

Mộng Hàm Yên nghe câu trả lời của Mai Hàn Sinh mới biết Mặc Cẩn Tà từ lâu đã chuẩn bị dùng Nguyệt Thiên Mi để uy hiếp nàng nghe theo sự khống chế của hắn, vì thế Nguyệt Thiên Mi mới sáng sớm đã bị hắn đưa đi.

- Còn có thể làm sao? Chỉ có thể nghĩ cách tìm người thôi. Có điều bây giờ tạm thời nàng ấy sẽ không sao, ta hiểu hắn, Nguyệt Thiên Mi còn giá trị lợi dụng nên nàng không cần lo lắng. Bây giờ chúng ta có chính sự khác phải làm, chuyện tìm Nguyệt Thiên Mi cứ giao cho Đỗ Trần đi.

Tuyết Trần Phong thấy Mặc Cẩn Tà nhanh hơn một bước, xem ra hắn cũng phải chuẩn bị sớm mới được.

- Đỗ Trần, người đi điều tra xem Nguyệt Thiên Mi bị đưa đến đâu.

- Rõ.

Đỗ Trần từ chỗ tối xuất hiện, lên tiếng nhận lệnh rồi biến mất không tăm tích. Tuyết Trần Phong và Mộng Hàm Yên rời khỏi Trường Ca Điện, Mai Hàn Sinh tuy không hiểu thần sắc nghiêm trọng của họ là xảy ra chuyện gì nhưng mơ hồ cảm thấy chuyện này liên quan đến Nguyệt Thiên Mi.

- Bây giờ chúng ta sẽ đi bắt yêu quái sao?

Mộng Hàm Yên nghe hắn nói tới chính sự liền nghĩ tới con yêu quái kia ở Vô Cương Cung:

- Yêu quái ở Vô Cương Cung là một con hồ ly.

- Hóa ra là hồ yêu, hèn gì muốn ăn tìm người để tăng cường yêu lực của mình.

Tuyết Trần Phong từng thấy những cung nữ bị móc tim, con hồ yêu đó xem ra đã khôi phục không ít yêu lực.

- Huynh còn nói! Ta suýt nữa bị nó móc tim rồi!

Mộng Hàm Yên vẫn còn sợ hãi xoa xoa ngực, nếu không phải nàng lanh trí thì đâu chạy thoát được.

- Bốn vương không phải đã cho nàng vật bảo vệ tính mạng rồi sao?

Nhìn dáng vẻ đáng yêu thờ hèn hèn của nàng, trong lòng Tuyết Trần Phong buồn cười.

- Nếu ta vấy bẩn thân bởi một hạt châu, thế không phải là ba ba trong hũ sao? Lỡ các huynh không biết ta gặp nguy hiểm, ta ngay cả cơ hội chạy cũng không có.

Mộng Hàm Yên nói, hạt châu đó muốn bảo vệ nàng thì cũng phải có người tới cứu mới được.

- Nàng thông minh như vậy, vậy lần sau vẫn để nàng đi tiếp.

Tuyết Trần Phong khen một câu khiến nàng lắc đầu dửng dưng.

- Không đi! Không đi! Tuyết đối không có lần sau!

- Bây giờ chúng ta làm chính sự.

Tuyết Trần Phong lại nhắc chuyện này lần nữa.

Mộng Hàm Yên vội lắc đầu nói:

- Chuyện bắt yêu quái, ta thật sự không thạo.

- Chuyện bắt yêu quái giao cho Thanh đạo trưởng đi, nàng theo bốn vương về phủ thành thân.

Tuyết Trần Phong trực tiếp kéo nàng bay về phía cửa cung, nàng tức thì biến sắc.

- Điện hạ, chúng ta vẫn là bắt yêu quái đi! Ta rất thạo!

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Quý Nhân Hay Quên

- Thật à?

Tuyết Trần Phong nghe Mộng Hàm Yên nói, tiểu nha đầu này đúng là chúa thay đổi.

Nàng lập tức gạt đầu, khẳng định:

- Thật hơn cả vàng!

- Vậy bái đường thành thân trước rồi đi bắt yêu quái sau.

Lúc Tuyết Trần Phong đưa Mộng Hàm Yên đến cửa cung, bạch mã của hắn đã đợi ở đó rồi.

Hắn nhảy lên lưng ngựa, nàng cũng rơi xuống trước người hắn.

Mộng Hàm Yên ngây ngốc, mãi đến khi bị hắn mang về phủ Quý vương, nàng mới nghĩ xem phải trốn thế nào.

Tuyết Trần Phong hiển nhiên biết rõ suy nghĩ của nàng, trực tiếp dứt cho nàng một viên thuốc.

- Đây là thuốc độc, chỉ bản vương mới có thuốc giải, nàng muốn trốn thì cứ tự nhiên! Nếu nàng bị độc phát mà chết, bản vương sẽ không chịu trách nhiệm đâu.

Tuyết Trần Phong đưa nàng về phòng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tròn mắt há mồm của nàng, tâm trạng hắn vô cùng tốt.

Nếu dám đào hôn của hắn thì ngoan ngoãn tiếp chiêu!

Lần này, hắn sẽ không để nàng chạy nữa.

Mộng Hàm Yên tức giận giậm chân, trừng hắn, mắng:

- Tuyết Trần Phong, huynh quá đáng!

- Còn có thứ càng quá đáng hơn đây, nàng muốn thử không?

Nụ cười nguy hiểm của Tuyết Trần Phong khiến Mộng Hàm Yên khóc không ra nước mắt.

Nàng không nên xem hắn là người tốt, càng không nên xem Quý vương hắn là nhánh cỏ cứu mạng, đầu nàng bị úng nước rồi.

- Dao, mau tới cứu ta! Ta bị bắt cóc!

Hiện tại người mà nàng có thể nghĩ đến chỉ có Thanh Ý Dao, trừ hắn ra, thế giới này tràn đầy ác ý.

- Đợi sau khi nàng và bản vương bái đường thành thân, bản vương sẽ đưa thuốc giải cho nàng. Hiện tại, nàng cứ ngoan ngoãn ở lại đây đi! Thanh Ý Dao bây giờ còn ở trong hoàng cung, nàng đừng mong cậu ấy tới cứu nàng.

Tuyết Trần Phong nghe nàng lầm bầm lâu bâu, tức thì một ngọn lửa không tên điên cuồng thiêu đốt.

- Người đâu!

Lão quân gia lập tức chạy như bay tới, cảm giác được Quý vương điện hạ vô cùng giận dữ, bèn thận trọng hỏi:

- Điện hạ có gì cần dặn ạ?

- Trong vòng một canh giờ, chuẩn bị xong trang phục hôn lễ cho bản vương và vương phi, đồng thời bố trí vương phủ từ trên xuống dưới.

Tuyết Trần Phong mở miệng nói khiến lão quân gia tròn mắt há mồm.

Trước đây Quý vương tuy nói là từng cưới rất nhiều tân nương nhưng ông biết đó chẳng qua là diễn kịch cho người ngoài xem, chưa từng có trận chiến như vậy.

- Còn nghĩ ra đó làm gì? Cảm thấy một canh giờ nhiều lắm hả?

Giọng nói lạnh lùng của Tuyết Trần Phong khiến lão quân gia vội vàng lui xuống, nếu làm trễ nãi hi sự của vương gia, ông không gánh nổi hậu quả.

- Cho dù muốn thành thân, không phải cũng nên tam môi lục sinh (1), chọn ngày tốt sao? Như huynh vậy có phải quá qua loa rồi không?

(1) Tam môi lục sinh: nghi thức truyền thống của TQ khi kết hôn.

Mộng Hàm Yên nghĩ làm thế nào để kéo dài ngày thành thân, nhìn điệu bộ này của hắn, nàng cảm giác mình sẽ gặp phải nguy hiểm.

Tuy rằng tướng mạo hần vô cùng anh tuấn nhưng tính cách thật quá xấu xa, nàng có thể phun ra cả trăm khuyết điểm.

Nàng không muốn gả cho tên khốn bá đạo này đâu!

- Tiểu tân nương của bốn vương đúng là quý nhân hay quên nhỉ! Những thứ tam mô lục súc này, bốn vương đã làm đủ từ lâu. Nếu không phải đêm đó nàng không từ mà biệt, phu thê chúng ta sớm đã động phòng hoa chúc rồi.

Tuyết Trần Phong nói một cách xấu xa, Mộng Hàm Yên bị dọa, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

- Được rồi, lát nữa sẽ có người tới đo giá y cho nàng, lần này nếu nàng dám trốn, có tin bốn vương đánh gãy chân nàng không?

- Ha ha ha, sao ta dám trốn chứ?

Mộng Hàm Yên nặn ra nụ cười còn khó coi hơn khóc.

Nhìn Tuyết Trần Phong rời khỏi phòng, nàng nghĩ mình nên leo cửa sổ trốn hay trốn từ chỗ nào đây.

Có điều bây giờ hình như mình trúng độc rồi, trốn bậy, thực sự có nên không?

Không chạy, cứ thể ngoan ngoãn gả cho huynh ấy?

Mộng Hàm Yên nhất thời xoắn xuýt.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Thầy May Y Phục - Lạc Đình

“Có điều nói đi nói lại, đó thật sự là thuốc độc sao?”

Mộng Hàm Yên chợt nghĩ đến điểm này, tuy rằng tên kia cực kỳ xấu tính, sáng nắng chiều mưa như thời tiết tháng ba. Nhưng nếu nói hần sẽ làm hại nàng, bất luận thế nào nàng cũng không tin.

Trong lòng nàng có cảm giác đặc biệt như vậy, vô cùng tin tưởng hần, tin tưởng vô điều kiện.

Tự trong đáy lòng nàng, hần sẽ không hạ độc nàng.

“Nếu đã như vậy, bây giờ có chạy hay không?”

Nàng cảm giác được, nếu như nàng lại trốn một lần nữa, chắc chắn hần sẽ cực kỳ tức giận.

Hơn nữa Nguyệt Thiên Mi vẫn còn trong cung, ngay trong tay Mặc Cẩn Tà, khiến nàng không thể nào dứt áo ra đi.

Nếu bây giờ nàng trốn, Quý vương chắc chắn sẽ bỏ mặc Nguyệt Thiên Mi.

Điều này nàng có thể khẳng định, hần không hề để tâm đến sống chết của người khác, là một người cực kỳ máu lạnh vô tình.

Nhưng với một Quý vương máu lạnh vô tình như thế, nàng lại có cảm giác đặc biệt tin tưởng và an tâm.

Tựa như bóng người mơ hồ trong mộng kia, khiến trái tim nàng ấm áp.

- Vương phi nương nương, tôi là Lạc Đình - thầy may y phục tới đo may y phục cho người.

Tiếng gõ cửa vừa dứt, một nam tử với khuôn mặt mộc mạc tiến vào, mặc bộ trường bào tinh tế màu lục nhạt, thanh lịch mà không mất vẻ cao quý.

Trên mái tóc dài của hần là một cây trâm ngọc bích hình lá trúc cắm nghiêng nghiêng, tựa như lá biếc rơi trên dòng suối.

Hoa văn hoa ngọc lan màu trắng thuần trên vạt áo khiến khí chất lạnh nhạt của hần nhiều hơn vài phần ấm áp xinh tươi.

- Ta không phải vương phi nương nương gì hết, đừng có gọi bậy.

Gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn của Mộng Hàm Yên ửng đỏ như hoa, nghe cách xưng hô này khiến nàng cảm thấy mình dường như đã là thê tử của Tuyết

Trần Phong vậy.

- Chính mệnh Tuyết vương điện hạ đã nói cô nương là vương phi, cô nương không cần câu nệ lễ nghi, lập tức sẽ thành Tuyết vương phi danh chính ngôn thuận ngay thôi.

Lạc Đình mỉm cười, nói là do đặc may y phục cho nàng nhưng hắn không hề đến gần nàng mà chỉ dùng mắt ước lượng. Một khắc sau, hắn lấy ra một cây bút rất đặc biệt, bắt đầu vẽ tranh trong không khí.

Màu đỏ thắm xuất hiện trước mắt Mộng Hàm Yên, theo nét vẽ nhanh chóng của hắn, một bộ giả y vô cùng xinh đẹp hiện ra.

Hắn điểm xuyết thêm hoa văn hoa mỹ màu vàng, vàng đỏ đan xen, cực kỳ lóa mắt.

Bút vẽ của hắn vẽ ra liền mạch, khi nét bút cuối cùng kết thúc, một bộ giả y xuất hiện trên người Mộng Hàm Yên, trực tiếp mặc lên người nàng.

- Thiếu một đôi giày.

Lạc Đình liếc dưới chân nàng, bút vẽ trong tay lần nữa chuyển động, nhanh chóng phác họa ra một đôi giày thêu màu đỏ được điểm tô bằng những viên thạch anh mỹ lệ.

Bút vẽ của hắn nhấc lên, đôi giày thêu ấy chính tề mang vào chân Mộng Hàm Yên.

- Cuối cùng chính là mũ phượng.

Nàng ngẩn tò te nhìn hắn vung bút vẽ tranh, những hoa văn mà hắn vẽ đều biến thành vật thực, hệt như nằm mơ vậy.

Lạc Đình vẽ mũ phượng cho nàng, mũ phượng này vô cùng tinh xảo, là một chiếc mũ phượng ngọc lưu ly linh lung, chim phượng chạm rồng bằng tơ vàng, cánh phượng khảm thạch anh giương lên muốn bay.

Khi mũ phượng hoàn thành, Mộng Hàm Yên cảm thấy bộ giả y và mũ phượng này trông rất quen mắt, hình như nàng đã từng gặp rồi.

Cảm giác quen thuộc này không rõ tại sao, nàng sửng sốt, chiếc mũ phượng lưu ly linh lung ấy liền đội lên đầu nàng.

- Thêm một đôi hoa tai nữa!

Lạc Đình nhìn Mộng Hàm Yên giống như đang nhìn tác phẩm của mình, vẽ thêm cho nàng một đôi hoa tai phượng hoàng, mới hài lòng thu bút.

- Hoàn mỹ!

Trên mặt hắn lộ ra nụ cười vui sướng rực rỡ như hoa mùa xuân.

- Trang phục hôn lễ đã hoàn thành, Lạc Đình cáo từ.

Mộng Hàm Yên thấy hắn lui xuống, cúi đầu nhìn trang phục của mình, đôi môi đỏ há ra.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Họa Hồn Sư

- Đây là ai mà có thể dùng bút vẽ ngưng tụ ra vật thật?

Mộng Hàm Yên kinh ngạc tự lẩm bẩm, nhìn dáng vẻ lúc này của mình, nàng định cời giả y ra thì nghe tiếng bước chân.

- Lạc Đình là họa hồn sư.

Tuyết Trần Phong đi vào phòng, thấy trang phục lúc này của nàng thì hài lòng gật đầu.

Cũng chỉ có họa hồn sư mới có thể trong thời gian ngắn như vậy hoàn thành một tác phẩm vừa vặn mà hoàn mỹ.

Bất kể là mũ phượng hay giả y đều khiến hắn kinh diễm.

Lạc Đình là họa hồn sư thực lực mạnh mẽ, thậm chí có thể khiến vật phẩm trường tồn.

Trong đầu Mộng Hàm Yên hiện ra thông tin về họa hồn sư, họa hồn sư, nắm giữ bút cần khôn âm dương, có thể vẽ ra linh hồn của vật. Khi sức mạnh linh hồn đạt đến một cường độ nhất định thì có thể dùng bút hồn phác họa ra món đồ mình nghĩ trong lòng.

Linh hồn càng mạnh thì sức mạnh của đồ vật được vẽ ra cũng càng lớn. Bất kể là huyền thú hay minh hồn đều có thể qua bút hồn trong tay mà xuất hiện.

Đương nhiên, thực lực không đủ thì thời gian tồn tại của thứ ngưng tụ ra càng hạn chế.

- Hóa ra là họa hồn sư.

Mộng Hàm Yên ngẩng đầu nhìn trang phục hôn lễ của Tuyết Trần Phong, hấn tháo đi mặt nạ trông lại càng tuần tú, khiến nàng gần như nhìn ngây người.

- Tiểu vương phi của ta có hài lòng với phu quân của nàng không?

Khóe môi Tuyết Trần Phong cong lên, nụ cười nhạt ấy khiến nàng suýt phun máu.

Tướng mạo hại nước hại dân như vậy thì thôi, lại còn cười đẹp đến thế!

Tuy nàng không phải cuồng sắc đẹp nhưng cũng không chịu nổi sức hấp dẫn của mỹ nhân này.

Tâm thích cái đẹp ai ai cũng có.

- Nhìn dáng vẻ của nàng là rất hài lòng. Vậy chúng ta đi bãi đường thôi!

Tuyết Trần Phong kéo Mộng Hàm Yên, nàng bay lên, không cần bước đi vẫn theo bên cạnh hắn.

- Nè! Huynh đừng kích động! Ta còn nhỏ như vậy, huynh cưới về cũng là nhìn được ăn không được, không bằng đổi người đi!

Mộng Hàm Yên hoàn hồn, muốn chạy trốn nhưng chân không nghe sai khiến, vẫn bay theo bên cạnh hắn. Điều này khiến nàng cảm thấy mình giống như ma vậy! Quá đáng sợ!

- Vương phi đúng là biết nghĩ thay vì phu! Thân thể này của nàng tuy có gầy chút nhưng nếu muốn ăn cũng không phải là không ăn được.

Tuyết Trần Phong đeo mặt nạ lên, dẫn nàng đi tới phòng khách đã bố trí xong xuôi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộng Hàm Yên trắng bệch, giọng nói khế run:

- Ta nhỏ như vậy, nếu huynh ra tay, quả thực là cảm thú!

- Nếu bốn vương không ăn nàng thì chẳng phải là không bằng cảm thú sao?

Nhìn dáng vẻ ấy của nàng, Tuyết Trần Phong không nhịn được cười, khó khăn lắm mới nhịn xuống, bờ vai vẫn run rẩy.

- Huynh! Ta thực sự nhìn lầm huynh rồi!

Mộng Hàm Yên túi thân tròn to mắt, dường như có hơi nước dâng lên trong mắt nàng.

- Cho nên nói, sau này để tâm nhiều chút!

Tuyết Trần Phong không bị dáng vẻ cực kỳ đáng thương của nàng đánh bại mà đưa tay bóp bóp mũi nàng.

Tiểu vương phi này, Quý vương hẳn muốn!

Mộng Hàm Yên thấy đại sảnh trong thời gian ngắn như vậy đã được bố trí rất lộng lẫy, không thể không nói thuộc hạ của Quý vương hiệu suất quá cao.

- Hiện tại bốn vương coi bỏ ràng buộc cho nàng, bốn vương không làm khó người khác, nếu nàng không muốn bãi đường với bốn vương cũng được.

Tuyết Trần Phong đột nhiên nói như vậy khiến Mộng Hàm Yên sửng sốt.

- Có điều Nguyệt Thiên Mi chết chắc rồi, bốn vương sẽ không dẫn nàng tiến cung cứu nàng ấy. Đồng thời, nàng cũng sẽ trở thành đồ chơi của Mặc Cẩn Tà, bốn vương sẽ thấy chết không cứu.

Hắn thân nhiên nói, khóe môi mang theo ý cười, khiến Mộng Hàm Yên cảm thấy thật sự quá xấu xa.

Đây gọi là lựa chọn sao? Căn bản không thể lựa chọn có được không?

- Ta gả!

Mộng Hàm Yên nghiêng răng nghiêng lợi nói, cái tên này còn bá đạo xấu xa hơn cả Mặc Cẩn Tà!

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Phu Thê Kết Tóc

- Nếu nàng đã muốn gả cho bốn vương như thế thì bốn vương sẽ miễn cưỡng cưới nàng làm phi vậy!

Lời của Tuyết Trần Phong khiến Mộng Hàm Yên giảm một cước qua.

- Được hỏi còn ra về!

Nàng đúng là bị hấn chọc tức mà, đây tuyệt đối là cực phẩm xấu xa.

- Đến giờ rồi, tiểu vương phi của ta!

Tuyết Trần Phong lấy ra chiếc khăn voan mỏng bằng lụa đỏ tinh xảo, mép khăn voan dùng chỉ vàng thêu lại, điểm xuyết thêm một hàng tua rua vàng óng cực kỳ xinh đẹp.

Lúc hấn đích thân đội khăn voan lên cho nàng, nàng cảm thấy nhịp tim mình đập rất nhanh như trống bỏi.

“Thình thịch! Thình thịch! Thình thịch!”

Tiếng tim đập cực nhanh vang vọng bên tai nàng.

Nơi này không có người ngoài, hấn đã gỡ mặt nạ xuống, không muốn đeo mặt nạ cùng nàng báỉ đường.

Hấn hi vọng người cùng nàng kết thành phu thê là hấn chân thực nhất.

- Nhất báỉ thiên địa!

Lão quân gia Ngô Bá đích thân tới chủ trì hôn lễ, thời gian tuy vội vã nhưng chuẩn bị lại vô cùng cẩn thận.

Quý vương điện hạ không để ý những lễ nghi phiền phức này, chỉ vì muốn cho Mộng Hàm Yên một thân phận danh chính ngôn thuận nên mới sẵn lòng phí công sức đi làm.

Tuyết Trần Phong kéo nàng báỉ lạy thiên địa, phảng phất như cái cúi người này là mời cao xanh chứng giám cho hai người họ.

- Nhị báỉ cao đường!

Nền đỏ soi rọi, bên trên chỉ có hai báỉ vị nhưng đối với Tuyết Trần Phong mà nói, ý nghĩa phi phạm.

Dường như hấn cảm giác được phụ mẫu đang ngồi nơi đó mỉm cười với hấn, vẻ mặt vui mừng.

- Phu thê đối báỉ!

Hai người khom mình đối nhau, tay nắm lụa hoa đỏ thắm, dường như gắn liền với trái tim của họ.

Qua lớp khăn voan, Mộng Hàm Yên nhìn về mặt dịu dàng của hấn.

Trong nháy mắt đó, trái tim nàng lẫn tẩn từng đợt sóng, không nói rõ, nói không rõ, thứ tình cảm đặc biệt kia.

Đời này kiếp này, nàng không thể nào quên khoảnh khắc ấy, cách lớp khăn voan đỏ thắm, gương mặt tuấn tú không tí vết của hấn dịu dàng mà kiên định.

- Lễ thành, đưa vào động phòng.

Ngô Bá thấy Quý vương điện hạ cuối cùng đã thành thân, trong lòng ông vô cùng cao hứng.

Ông nhìn Tuyết Trần Phong lớn lên, vốn tưởng rằng cả đời này ngài ấy đều sẽ cô đơn trơ trọi, không ngờ thật sự có thể cưới vợ rồi.

Có thể báỉ đường thành thân với cô nương này trước báỉ vị của tiên đế nghĩa là ngài ấy chân thành và nghiêm túc.

Nghe mấy chữ đưa vào động phòng, gò má Mộng Hàm Yên như lửa đốt.

Sau khi theo Tuyết Trần Phong vào phòng, nàng phát hiện đây không phải là gian phòng lần trước.

Nàng lặng lẽ vén một góc khăn voan quan sát.

Gian phòng nàng bị đưa vào trong lần đầu tiên đến vương phủ rất bình thường, nhưng gian phòng này rất lộng lẫy và tinh tế.

Chắc đây mới là phòng ngủ thực sự của hần, bởi vì có tranh của hần treo trong phòng.

Tuyết Trần Phong thấy nàng tò mò quan sát căn phòng liền lên tiếng:

- Vương phi, khăn voan này phải do bốn vương mở, nàng đừng sốt ruột!

- Ta không sốt ruột.

Mộng Hàm Yên lắc đầu nói, nàng chỉ nhìn mà thôi, sốt ruột chỗ nào chứ.

Người sốt ruột chính là hần có được không?

Lời nàng vừa dứt, Tuyết Trần Phong lấy gậy hì vén khăn voan đỏ lên cho nàng.

Hần lấy kéo cắt mỗi người một lọn tóc, hợp lại làm một cái kết, kết cùng nhau biểu thị đồng tâm.

- Uống ly rượu giao bôi này, từ nay về sau, nàng là thê tử của ta.

Giọng nói dịu dàng của hần khiến Mộng Hàm Yên như say vào trong đó.

Chỉ là khi nghe lời hần nói, nàng chớp chớp mắt nhìn hần.

- Có thể không uống không?

Dưới hàng mi dày cong vênh là một đôi mắt diễm đạm đáng yêu.

- Có thể! Thuốc giải ở bên trong, nàng không uống thì thôi.

Tuyết Trần Phong cười như gió xuân ấm áp, sáng chói như vậy, ở trong lòng Mộng Hàm Yên chính là một nam nhân cực kỳ xấu bụng.

- Nếu là rượu giao bôi, sao ta không uống chứ?

Nàng nắm chặt cái ly, cùng hần uống xong ly rượu giao bôi ấy

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Họa hồn sư

- Đây là ai mà có thể dùng bút vẽ ngưng tụ ra vật thật?

Mộng Hàm Yên kinh ngạc tự lẩm bẩm, nhìn dáng vẻ lúc này của mình, nàng định cỏi giả y ra thì nghe tiếng bước chân.

- Lạc Đình là họa hồn sư.

Tuyết Trần Phong đi vào phòng, thấy trang phục lúc này của nàng thì hài lòng gật đầu.

Cũng chỉ có họa hồn sư mới có thể trong thời gian ngắn như vậy hoàn thành một tác phẩm vừa vặn mà hoàn mỹ.

Bất kể là mũ phượng hay giả y đều khiến hần kinh diễm.

Lạc Đình là họa hồn sư thực lực mạnh mẽ, thậm chí có thể khiến vật phẩm trường tồn.

Trong đầu Mộng Hàm Yên hiện ra thông tin về họa hồn sư, họa hồn sư, nắm giữ bút càn khôn âm dương, có thể vẽ ra linh hồn của vật. Khi sức mạnh linh hồn đạt đến một cường độ nhất định thì có thể dùng bút hồn phác họa ra món đồ mình nghĩ trong lòng.

Linh hồn càng mạnh thì sức mạnh của đồ vật được vẽ ra cũng càng lớn. Bất kể là huyền thú hay minh hồn đều có thể qua bút hồn trong tay mà xuất hiện.

Đương nhiên, thực lực không đủ thì thời gian tồn tại của thứ ngưng tụ ra càng hạn chế.

- Hóa ra là họa hồn sư.

Mộng Hàm Yên ngẩng đầu nhìn trang phục hôn lễ của Tuyết Trần Phong, hần tháo đi mặt nạ trông lại càng tuần tú, khiến nàng gần như nhìn ngây người.

- Tiểu vương phi của ta có hài lòng với phu quân của nàng không?

Khóe môi Tuyết Trần Phong cong lên, nụ cười nhạt ấy khiến nàng suýt phun máu.

Tướng mạo hại nước hại dân như vậy thì thôi, lại còn cười đẹp đến thế!

Tuy nàng không phải cuồng sắc đẹp nhưng cũng không chịu nổi sức hấp dẫn của mỹ nhân này.

Tâm thích cái đẹp ai ai cũng có.

- Nhìn dáng vẻ của nàng là rất hài lòng. Vậy chúng ta đi bãi đường thôi!

Tuyết Trần Phong kéo Mộng Hàm Yên, nàng bay lên, không cần bước đi vẫn theo bên cạnh hắn.

- Nè! Huynh đừng kích động! Ta còn nhỏ như vậy, huynh cưới về cũng là nhìn được ăn không được, không bằng đổi người đi!

Mộng Hàm Yên hoàn hồn, muốn chạy trốn nhưng chân không nghe sai khiến, vẫn bay theo bên cạnh hắn.

Điều này khiến nàng cảm thấy mình giống như ma vậy! Quá đáng sợ!

- Vương phi đúng là biết nghĩ thay vì phu! Thân thể này của nàng tuy có gầy chút nhưng nếu muốn ăn cũng không phải là không ăn được.

Tuyết Trần Phong đeo mặt nạ lên, dẫn nàng đi tới phòng khách đã bố trí xong xuôi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộng Hàm Yên trắng bệch, giọng nói khẽ run:

- Ta nhỏ như vậy, nếu huynh ra tay, quả thực là cảm thú!

- Nếu bốn vương không ăn nàng thì chẳng phải là không bằng cảm thú sao?

Nhìn dáng vẻ ấy của nàng, Tuyết Trần Phong không nhịn được cười, khó khăn lắm mới nhịn xuống, bờ vai vẫn run rẩy.

- Huynh! Ta thực sự nhìn lầm huynh rồi!

Mộng Hàm Yên tủi thân tròn to mắt, dường như có hơi nước dâng lên trong mắt nàng.

- Cho nên nói, sau này để tâm nhiều chút!

Tuyết Trần Phong không bị dáng vẻ cực kỳ đáng thương của nàng đánh bại mà đưa tay bóp bóp mũi nàng.

Tiểu vương phi này, Quý vương hẳn muốn!

Mộng Hàm Yên thấy đại sảnh trong thời gian ngắn như vậy đã được bố trí rất lộng lẫy, không thể không nói thuộc hạ của Quý vương hiệu suất quá cao.

- Hiện tại bốn vương coi bỏ ràng buộc cho nàng, bốn vương không làm khó người khác, nếu nàng không muốn bãi đường với bốn vương cũng được.

Tuyết Trần Phong đột nhiên nói như vậy khiến Mộng Hàm Yên sửng sò.

- Có điều Nguyệt Thiên Mi chết chắc rồi, bốn vương sẽ không dẫn nàng tiến cung cứu nàng ấy. Đồng thời, nàng cũng sẽ trở thành đồ chơi của Mặc Cẩn Tà, bốn vương sẽ thấy chết không cứu.

Hắn thân nhiên nói, khóe môi mang theo ý cười, khiến Mộng Hàm Yên cảm thấy thật sự quá xấu xa.

Đây gọi là lựa chọn sao? Căn bản không thể lựa chọn có được không?

- Ta gà!

Mộng Hàm Yên nghiêng răng nghiêng lợi nói, cái tên này còn bá đạo xấu xa hơn cả Mặc Cẩn Tà!

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 84: Phu thê kết tóc

- Nếu nàng đã muốn gả cho bốn vương như thế thì bốn vương sẽ miễn cưỡng cưới nàng làm phi vậy!

Lời của Tuyết Trần Phong khiến Mộng Hàm Yên giảm một cúc qua.

- Được hời còn ra về!

Nàng đúng là bị hấn chọc tức mà, đây tuyệt đối là cực phẩm xấu xa.

- Đến giờ rồi, tiểu vương phi của ta!

Tuyết Trần Phong lấy ra chiếc khăn voan mỏng bằng lụa đỏ tinh xảo, mép khăn voan dùng chỉ vàng thêu lại, điểm xuyết thêm một hàng tua rua vàng óng, cực kỳ xinh đẹp.

Lúc hấn đích thân đội khăn voan lên cho nàng, nàng cảm thấy nhịp tim mình đập rất nhanh như trống bỏi.

“Thình thịch! Thình thịch! Thình thịch!”

Tiếng tim đập cực nhanh vang vọng bên tai nàng.

Nơi này không có người ngoài, hấn đã gỡ mặt nạ xuống, không muốn đeo mặt nạ cùng nàng báỉ đường.

Hấn hi vọng người cùng nàng kết thành phu thê là hấn chân thực nhất.

- Nhất báỉ thiên địa!

Lão quân gia Ngô Bá đích thân tới chủ trì hôn lễ, thời gian tuy vội vã nhưng chuẩn bị lại vô cùng cẩn thận.

Quý vương điện hạ không để ý những lễ nghi phiền phức này, chỉ vì muốn cho Mộng Hàm Yên một thân phận danh chính ngôn thuận nên mới sẵn lòng phí công sức đi làm.

Tuyết Trần Phong kéo nàng báỉ lạy thiên địa, phảng phất như cái cúi người này là mời cao xanh chứng giám cho hai người họ.

- Nhị báỉ cao đường!

Nền đỏ soi rọi, bên trên chỉ có hai bài vị nhưng đối với Tuyết Trần Phong mà nói, ý nghĩa phi phạm.

Dường như hấn cảm giác được phụ mẫu đang ngồi nơi đó mỉm cười với hấn, vẻ mặt vui mừng.

- Phu thê đối báỉ!

Hai người khom mình đối nhau, tay nắm lụa hoa đỏ thắm, dường như gắn liền với trái tim của họ.

Qua lớp khăn voan, Mộng Hàm Yên nhìn về mặt dịu dàng của hấn.

Trong nháy mắt đó, trái tim nàng lẫn tẩn từng đợt sóng, không nói rõ, nói không rõ, thứ tình cảm đặc biệt kia.

Đời này kiếp này, nàng không thể nào quên khoảnh khắc ấy, cách lớp khăn voan đỏ thắm, gương mặt tuấn tú không tí vết của hấn dịu dàng mà kiên định.

- Lễ thành, đưa vào động phòng.

Ngô Bá thấy Quý vương điện hạ cuối cùng đã thành thân, trong lòng ông vô cùng cao hứng.

Ông nhìn Tuyết Trần Phong lớn lên, vốn tưởng rằng cả đời này ngài ấy đều sẽ cô đơn trơ trọi, không ngờ thật sự có thể cưới vợ rồi.

Có thể báỉ đường thành thân với cô nương này trước bài vị của tiên đế nghĩa là ngài ấy chân thành và nghiêm túc.

Nghe mấy chữ đưa vào động phòng, gò má Mộng Hàm Yên như lửa đốt.

Sau khi theo Tuyết Trần Phong vào phòng, nàng phát hiện đây không phải là gian phòng lần trước.

Nàng lặng lẽ vén một góc khăn voan quan sát.

Gian phòng nàng bị đưa vào trong lần đầu tiên đến vương phủ rất bình thường, nhưng gian phòng này rất lộng lẫy và tinh tế.

Chắc đây mới là phòng ngủ thực sự của hần, bởi vì có tranh của hần treo trong phòng.

Tuyết Trần Phong thấy nàng tò mò quan sát căn phòng liền lên tiếng:

- Vương phi, khăn voan này phải do bốn vương mở, nàng đừng sốt ruột!

- Ta không sốt ruột.

Mộng Hàm Yên lắc đầu nói, nàng chỉ nhìn mà thôi, sốt ruột chỗ nào chứ.

Người sốt ruột chính là hần có được không?

Lời nàng vừa dứt, Tuyết Trần Phong lấy gậy hì vén khăn voan đỏ lên cho nàng.

Hần lấy kéo cắt mỗi người một lọn tóc, hợp lại làm một cái kết, kết cùng nhau biểu thị đồng tâm.

- Uống ly rượu giao bôi này, từ nay về sau, nàng là thê tử của ta.

Giọng nói dịu dàng của hần khiến Mộng Hàm Yên như say vào trong đó.

Chỉ là khi nghe lời hần nói, nàng chớp chớp mắt nhìn hần.

- Có thể không uống không?

Dưới hàng mi dài cong vênh là một đôi mắt diễm đạm đáng yêu.

- Có thể! Thuốc giải ở bên trong, nàng không uống thì thôi.

Tuyết Trần Phong cười như gió xuân ấm áp, sáng chói như vậy, ở trong lòng Mộng Hàm Yên chính là một nam nhân cực kỳ xấu bụng.

- Nếu là rượu giao bôi, sao ta không uống chứ?

Nàng nắm chặt cái ly, cùng hần uống xong ly rượu giao bôi ấy

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Cung yến tuyển phi

Một ly rượu uống vào, khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộng Hàm Yên đỏ bừng, như ánh tà dương nơi chân trời treo trên dung nhan diễm lệ.

Đôi môi đỏ kiêu diễm ướt át khiến người ta có dục vọng muốn hôn lên.

Tuyết Trần Phong nhớ tới nụ hôn nóng bỏng trong miếu thần nữ vào đêm tuyết ấy, ánh mắt lộ vẻ mê ly.

Hần không say vì rượu, chỉ say vì người.

- Huynh nhìn ta làm gì?

Mộng Hàm Yên bị hần nhìn mà xấu hổ, lờm hần, che giấu sự hoảng loạn trong nội tâm.

- Bốn vương nhìn vương phi của mình chẳng lẽ không được sao? Đây là tín vật của Tuyết vương phi, nàng giữ bên người.

Tuyết Trần Phong lấy ra một cái ấn tỷ thạch anh hồ điệp, tự tay giao vào tay Mộng Hàm Yên.

- Đây là bướm địa ngục! Đẹp quá!

Nàng nhìn ấn tỷ thạch anh hồ điệp sinh động như thật, là hồ điệp lập thể bên trên ấn tỷ hình vuông.

Buom bướm nữa trong suốt mỹ lệ được khắc ra từ thạch anh cực kỳ xinh đẹp!

Bướm địa ngục màu tím như tơ như sợi, mỏng manh trong suốt, rất có cảm giác lỏng lẻo.

Trên đôi cánh lớn xinh đẹp mềm mại thêu hoa văn hoa cà độc được tuyệt sắc diêm dúa.

Đây là buom bướm đẹp nhất nàng từng thấy!

Thấy mặt lưng ấn tỷ có khắc bốn chữ lớn, nàng đọc ra:

- Ấn tỷ Tuyết phi.

Cái ấn tỷ này không lớn, có thể mang theo bên người.

Ngoài cửa vang lên tiếng quản gia:

- Điện hạ, trong cung có chỉ truyền đến!

- Nói! Chuyện gì?

Tuyết Trần Phong nhàn nhạt hỏi.

- Bệ hạ mời Quý vương điện hạ vào cung dự tiệc tối, nói là yến tiệc tuyển phi của bệ hạ, Quý vương điện hạ nhất định phải có mặt. Trên ý chỉ còn ghi rõ rằng Quý vương điện hạ phải mang theo Mộng Hàm Yên cô nương cùng đi, bằng không tự gánh lấy hậu quả.

Quản gia rụt rè nói, chỉ sợ lời truyền đạt khiến Quý vương giận dữ.

- Nhớ kỹ, Mộng Hàm Yên là vương phi nương nương của các người, sau này đừng để bốn vương nghe bất kỳ ai trong phủ gọi thẳng tọc danh của nương nương.

Tuyết Trần Phong nói, ngữ điệu mang ý chiếm hữu bá đạo.

Quản gia lau mồ hôi lạnh, vội vã lên tiếng vâng lời:

- Dạ! Dạ!

- Bây giờ bảo người chuẩn bị cung trang nhập cung cho vương phi nương nương!

Tuyết Trần Phong thực chờ mong tối nay khi gặp Mặc Cẩn Tà, hẳn ta sẽ có biểu cảm gì.

- Tuân lệnh.

Quản gia đáp, không dám mảy may trì hoãn.

- Xem ra bốn vương phải chuẩn bị một thị nữ hầu hạ nàng mới được, cả phủ này đều là đám nam nhân thô kệch, chỉ sợ hầu hạ không chu đáo.

Tuyết Trần Phong nghĩ, bản thân hẳn không cần thị nữ nhưng Mộng Hàm Yên không thể để những nam nhân kia hầu hạ.

- Không cần! Ta thích một mình, không thích có người theo.

Nàng vội vã lắc đầu, nàng cũng không quen được người hầu hạ, tự mình chăm sóc mình là được.

- Chúng ta không đi bắt yêu quái sao?

Nàng canh cánh về chiếc quạt thời gian, nếu có nó trong tay, nói không chừng có thể biết được bí mật của nàng.

- Đừng vội, nếu cung yến buổi tối là tiệc tuyển phi của Mặc Cẩn Tà thì thái hậu nương nương nhất định phải tham dự, lúc đó chính là cơ hội tốt nhất của chúng ta. Bốn vương tiến cung trước thương lượng đối sách với Thanh Ý Dao, đến giờ sẽ có người đưa nàng vào cung.

Tuyết Trần Phong căn dặn xong xuôi liền đeo mặt nạ vào, thay y phục rồi vội vàng vàng rời đi.

Mộng Hàm Yên nhìn gian phòng nền đỏ soi rọi, chỉ trong thời gian một cái chớp mắt, nàng đã lén mình biến thành vương phi của hắn rồi.

Nhưng nàng sẽ không ngoan ngoãn làm vương phi, chờ sau khi cứu Nguyệt tỷ tỷ, nàng lại tìm một cơ hội, lòng bàn chân bôi dầu lập tức chuồn đi.

Hiện tại có Mặc Cẩn Tà nhìn chăm chăm, nàng vẫn nên ở lại bên cạnh Tuyết Trần Phong sẽ an toàn hơn một chút.

- Vương phi nương nương, đây là xiêm y và trang sức của người.

Một đám người hầu đưa nhau dâng xiêm y tinh xảo và trang sức hoa lệ vào, bày đầy một dãy, sáng lóa mắt Mộng Hàm Yên.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Sự dịu dàng của Quý vương

Không phải Mộng Hàm Yên chưa từng thấy trang sức hoa lệ, mà món nào trong này cũng óng ánh rực rỡ, dưới ánh mặt trời làm lóa mắt của nàng.

- Vương phi nương nương, có cần tiểu nhân gọi một nha hoàn đến trang điểm thay trang phục cho nương nương không?

Quản gia hỏi, về mặt đây cung kính.

Vương phi này là gia của họ đích thân mang về, hơn nữa đã bái lạy thiên địa, chính là chủ mẫu danh chính ngôn thuận trong vương phủ.

- Không cần, mọi người lui hết đi!

Mộng Hàm Yên phát phát tay cho tất cả mọi người lui ra, nàng đóng cửa phòng lại.

Ánh sáng chiếu qua cửa sổ soi sáng cả gian phòng.

Nàng cởi giá y đồ rực, chọn một bộ váy dài bằng sa mềm màu hồng trắng đan xen, giữa tóc chỉ trang điểm bằng đóa hoa ngọc màu hồng đáng yêu, trang phục rất đơn giản.

Chân mang đôi ủng cùng màu, trông xinh đẹp yêu kiều.

Thay xong y phục, nàng cảm thấy hơi mệt bèn ngồi ở bên giường chợp mắt một lát.

Khi Tuyết Trần Phong trở về, thấy nàng nằm giữa ánh hoàng hôn, ngủ rất an tĩnh, khóe môi hần nở nụ cười dịu dàng.

Nàng ngủ rất ngon khiến hần không đành lòng đánh thức.

Thuốc trước đó hần dứt cho nàng là đan dược ổn định linh hồn, chỉ là hần lừa nàng bảo là thuốc độc mà thôi. Sau khi uống thuốc vào, nàng sẽ cảm thấy mệt mỏi buồn ngủ.

Hần cúi người, nhẹ nhàng đến gần nàng.

Cảm giác được có người đến gần, đôi mắt lim dim của nàng mở ra, nhìn thấy gương mặt hần gần trong gang tấc.

Nàng thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở của hần phả trên mặt.

Nàng vội lùi về sau, đập đầu vào thành giường, đau muốn khóc.

- Đau quá!

Nàng xoa đầu, thờ hờn hờn lờm hần.

- Hết hồn hà!

- Nàng ngay cả quý cũng không sợ mà sợ người à?

Tuyết Trần Phong buồn cười nói, nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của nàng rất đáng yêu, trái tim hần mềm nhũn.

- Người bị đụng đầu đầu phải huynh, còn nói mát!

Mộng Hàm Yên đưa tay xoa đầu, cú va này đúng là quá mạnh, lúc nãy nàng lùi về quá nhanh.

- Bỏn vương xoa giúp nàng!

Tuyết Trần Phong xoa đầu nàng giống như đang vỗ về thú con vậy.

Động tác của hắn đặc biệt nhẹ nhàng, toát ra sự dịu dàng khiến tim nàng run rẩy.

Mộng Hàm Yên suýt chìm đắm trong sự dịu dàng của hắn, vội vã nhảy khỏi giường.

Ngước mắt nhìn bóng dáng cao to của hắn, nhịp tim nàng càng đập càng nhanh.

- Không phải chúng ta phải vào cung sao?

- Ừ. Vừa đúng giờ! Nếu nàng còn cảm thấy mệt mỏi thì ở trên lưng ngựa ngủ tiếp một lát.

Tuyết Trần Phong nhảy lên bạch mã, đưa tay về phía nàng.

Mộng Hàm Yên chìa tay cho hắn, được hắn kéo lên lưng ngựa.

Nàng vừa ngồi vững, bạch mã liền chạy như bay, khiến nàng thỉnh thoảng ngã vào ngực hắn.

Khỏe môi Tuyết Trần Phong cong lên một độ cong thỏa mãn và vui sướng.

Hương thơm thoang thoảng của hoa mai ven đường phả vào người, cánh hoa khẽ khàng rơi rơi trong gió.

Trên nền tuyết trắng để lại dấu in móng ngựa.

Mộng Hàm Yên ngồi trên lưng ngựa, được hắn bảo vệ trong lồng ngực, không hề cảm thấy giá rét.

Bất tri bất giác, họ đã đến hoàng cung.

Yến tiệc tuyển phi của đế quân, trừ tú nữ của các cung còn có hoàng thân quốc thích, công chúa vương gia thi nhau vào tiệc, ngoại thần không có tư cách vào cung tham dự.

Từng chiếc từng chiếc xe ngựa hoa lệ dừng ngoài cửa cung, mấy vương gia có phủ đệ bên ngoài đều đã vào cung.

Tuyết Trần Phong không dùng ngựa ngoài cửa cung mà trực tiếp giục ngựa như bay vào.

Mọi người nhìn theo bóng bạch mã, loáng thoáng thấy trên đó không chỉ một người.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Dạ tiệc Khinh Vũ Cung

Dạ tiệc cung đình lần này được thiết đặt ở Khinh Vũ Cung. Khinh Vũ Cung vàng son lộng lẫy thể hiện rõ rệt khí thế hoàng gia.

Từng chiếc đèn lồng được thắp sáng như từng đóa hoa mỹ lệ nở rộ trong màn đêm.

Lúc Tuyết Trần Phong đến cửa Khinh Vũ Cung, Đỗ Trần xuất hiện bên cạnh, bẩm báo tình hình với hắn.

- Nguyệt Thiên Mi đã ở bên trong, chúng ta vào có thể gặp nàng ấy.

- Tên kia không làm gì Nguyệt tỷ tử chứ?

Mộng Hàm Yên lo lắng nói, được Tuyết Trần Phong mang xuống khỏi lưng ngựa.

- Có thể làm gì? Đừng lo lắng không đâu! Nàng vẫn nên lo cho chính mình thì hơn!

Tuyết Trần Phong cất bước đi vào Khinh Vũ Cung, Mộng Hàm Yên vội vã đi theo.

- Bái kiến điện hạ!

Thủ vệ cửa cung vội vàng hành lễ, thấy nàng là người Quý vương mang đến thì không dám cản.

Lúc này trong Khinh Vũ Cung vô cùng náo nhiệt, vào bên trong cung điện, hơi lạnh bên ngoài lập tức bị hơi nóng bên trong xua đuổi.

- Nơi này thật ấm áp!

Mộng Hàm Yên tò mò đánh giá Khinh Vũ Cung, ở đây ai nấy đều lộng lẫy cao quý, tuấn nam mỹ nữ, y hương tấn ảnh. (1)

(1) Y hương tấn ảnh: chỉ phục sức hoa lệ của phụ nữ, hoặc dùng để ví von phụ nữ.

- Tòa Khinh Vũ Cung này rất đặc biệt, dùng ngọc ấm rải dưới sàn, mùa đông cũng không cảm thấy lạnh.

Tuyết Trần Phong nói, giải đáp nghi hoặc trong lòng Mộng Hàm Yên.

Lúc này, một con chim nhỏ bay đến trên vai hắn.

- Tự nàng tùy tiện tìm chỗ chơi đi, lát nữa bốn vương quay lại.

Hắn thấy con linh điêu kia, biết là Thanh Ý Dao tìm mình, bèn vội vã rời đi.

Bên ngoài trời đông giá rét, hắn thấy nàng thân thể yếu đuối nên không mang nàng theo.

- Nè, sao huynh nói đi là đi vậy!

Mộng Hàm Yên thấy hắn rời đi, nhất thời không có cảm giác an toàn.

Tuy không muốn thừa nhận nhưng ở bên cạnh hắn, trừ hắn ra, không ai có thể bắt nạt nàng.

Một cảm giác an toàn không tên khiến nàng vô thức ý lại hắn.

“Xí xí xí! Mình làm gì mà ý lại huynh ấy? Huynh ấy chính là một tên đại khôn kiếp!”

Nàng vội vã lắc đầu, loại ý nghĩ kia thực sự là không được!

Lúc này, nàng thoáng thấy bóng dáng Nguyệt Thiên Mi trong đám người, bèn vạch đám đông đi tới.

Tối nay Nguyệt Thiên Mi không đeo khăn che mặt, ngọc dung mỹ lệ quyến rũ mê người. Bộ váy dài màu vàng ánh trắng cũng lộ rõ sự cao quý như trăng sáng.

Tóc dài như thác, trăm cài linh lung, thanh tân thoát tục.

- Ôi chào! Đây không phải Nguyệt công chúa ư? Chúng ta phải trốn mau lên, nếu nàng ta đột nhiên nổi điên thì khủng khiếp lắm.

Từ Cung Điện và các tiểu chủ nhân đã đợi ở đây từ sáng sớm, ai nấy đều ăn diện vô cùng lộng lẫy.

Lúc này thấy Nguyệt Thiên Mi, mũi nhọn của họ đều chia về nàng ấy.

- Đây chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân à? Quả nhiên đẹp như thiên tiên!

Một vương gia lên tiếng khen ngợi, vẻ mặt hâm mộ.

- Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân gì chứ, chẳng qua là một con yêu quái thôi! Chỉ biết đi khắp nơi câu hồn nam nhân!

Từ Cung Điện nói chưa loét, không biết tại sao Nguyệt Thiên Mi vẫn chưa chết, lại xuất hiện ở nơi này.

- Tự cô không soi gương đi, cô mới là yêu quái á! Trời lạnh thế này mà cô mặc ít như vậy, mát lắm hả?

Mộng Hàm Yên vạch đám đông ra, ngang ngược đi vào.

- Ô, ta tưởng ai làm càn như vậy! Hóa ra là muối muối của yêu quái!

Từ Cung Điện nói rất đường đường chính chính, thấy Mộng Hàm Yên cũng tới, ánh mắt nàng ta hận không thể khoét lỗ hai nàng.

- Chính mắt tỷ muối chúng ta trong cung thấy nàng ta biến thành yêu quái, ra tay hại người, vô cùng tàn nhẫn. Bệ hạ thân thể ngàn vàng, nếu giữ con yêu quái này ở đây, làm bị thương bệ hạ thì sao?

- Thật ngại quá, là đích thân bệ hạ phái người đón ta tới, cho nên, cô không cần phải bận tâm quá nhiều.

Nguyệt Thiên Mi nhàn nhạt nói, thấy Mộng Hàm Yên đến đây, nàng không khỏi lộ vẻ lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Tình không do tâm

Nguyệt Thiên Mi đi đến vị trí một bên ngồi xuống, không để ý đến sự khiêu khích của đám người Từ Cung Diên.

Nghe lời nàng nói, mọi người đều không thể nào phản bác.

Đối với sự thực bệ hạ cho phép nàng đến đây, họ không có tư cách chất vấn.

- Yên nhi, bệ hạ đã biết thân phận của muội là giả, muội mau trốn đi, tìm cơ hội rời khỏi hoàng cung. Tỷ sợ bệ hạ sẽ trách phạt muội!

Nàng nói nhỏ với Mộng Hàm Yên, dạ tiệc cung đình đêm nay chỉ e là Hồng Môn Yến.

- Muội biết rồi, muội không sao đâu, bây giờ điều muội lo lắng chính là an nguy của tỷ, là muội liên lụy tỷ.

Ban đầu Mộng Hàm Yên tránh né Quý vương lần theo dấu vết mà trốn trong xe ngựa của Nguyệt Thiên Mi, bởi vậy mới có những chuyện sau này.

- Muội muội ngốc, muội nhiều lần cứu tỷ, giúp tỷ, nếu không có muội, chỉ sợ bây giờ tỷ đã chết rồi, đâu còn gì mà liên lụy hay không liên lụy.

Nguyệt Thiên Mi nhẹ nhàng nói với nàng, hai người cùng nhau sánh bước, giúp đỡ lẫn nhau, tuy không phải tỷ muội ruột nhưng còn hơn cả tỷ muội ruột.

- Muội có một kế.

Mộng Hàm Yên khẽ thì thầm vào tai Nguyệt Thiên Mi, sau khi nghe xong, nàng ấy liên tục gật đầu.

- Để quân giả làm!

- Thái hậu nương nương giả làm!

Mặc Cẩn Tà và thái hậu nương nương lần lượt an tọa, tiếng ồn ào trong điện bỗng chốc cũng theo đó mà tan biến.

- Tham kiến bệ hạ!

- Tham kiến thái hậu nương nương!

Mọi người thi nhau hành lễ, Mộng Hàm Yên ngồi ở một nơi khuất, tránh bị thái hậu nhận ra.

Người khác không biết thái hậu nương nương bị yêu quái nhập nhưng nàng tận mắt thấy được.

Nàng quét mắt nhanh qua bốn phía một lượt, không thấy Quý vương Tuyết Trần Phong, trong lòng khó tránh có chút bất an.

- Đứng dậy cả đi!

Mặc Cẩn Tà nhắc tay bảo mọi người đứng dậy, ánh mắt quét qua, rất nhanh tìm được Mộng Hàm Yên.

Tối nay nàng ăn diện vô cùng xinh đẹp khiến hần không nhận được phải nhìn nhiều thêm mấy lần.

So với trang phục tiểu cung nữ, đáng vẻ bây giờ càng thích hợp với nàng hơn.

Tối nay bệ hạ tuyển phi, các tú nữ tức thì dùng hết thủ đoạn toàn thân, bắt đầu thể hiện kỹ thuật nhảy múa.

Theo tiếng nhạc vang lên, các tú nữ chờ được tuyển chọn liền nhảy vũ đạo đã được chuẩn bị kỹ càng từ lâu, phong thái ngời ngời, diễm lệ tuyệt trần.

Nhưng Mặc Cẩn Tà không có lòng thương thức vũ đạo, ngược lại cảm thấy hứng thú với tiểu nha đầu đang nghiêm túc ăn uống kia.

Không biết có phải càng là thứ không có được, hần càng muốn có hay không.

Người mà Quý vương vừa ý, hần càng muốn cướp đoạt.

Thấy trong mắt quân vương không chứa mình mà liên tiếp nhìn về phía Nguyệt Thiên Mi, sắc mặt các vị giai nhân đều rất khó coi.

Các nàng đương nhiên không đoán được người Mặc Cẩn Tà nhìn không phải Nguyệt Thiên Mi mà là Mộng Hàm Yên bên cạnh nàng ấy.

Thái hậu nương nương nhìn theo ánh mắt Mặc Cẩn Tà, thoáng thấy Nguyệt Thiên Mi mỹ lệ vô song, ngược lại không chú ý đến Mộng Hàm Yên đang vui

đầu mái miết ăn.

Bởi vì vị trí ngồi của bà vừa vặn không nhìn rõ Mộng Hàm Yên.

Tay Mặc Cẩn Tà bung ly rượu giờ về phía thái hậu:

- Thái hậu cảm thấy những nữ tử này thế nào?

- Ai gia thấy không tệ!

Thái hậu nung nung lên tiếng, thấy Mặc Cẩn Tà nâng ly, nàng ta cũng chỉ có thể uống vào.

- Tiếp theo còn có thứ tốt hơn nữa!

Mặc Cẩn Tà vỗ tay, đèn lồng tắt, một tiếng đàn vô cùng du dương từ từ trầm bổng vang lên.

Tiếng đàn tuyệt diệu ấy phảng phất như có thể đưa người ta rơi vào mộng cảnh.

Sau bức màn sa, Cầm hầu Mai Hàn Sinh từ từ biểu diễn tiếng đàn, hần được xưng là Cầm hầu, tiếng đàn của hần đương nhiên tuyệt diệu phi phàm.

“Là huynh ấy!”

Nguyệt Thiên Mi thấy bóng người sau bức màn, trái tim không kiềm được bắt đầu đập mạnh.

Nhưng khi nghĩ đến hai người chỉ cách một bức màn mà dường như cách hai đầu thiên địa, kiếp này vô duyên ở bên nhau, ánh mắt nàng liền âm ỉ.

Tim, không kiềm được mà đau nhói.

“Hữu duyên vô phận là chuyện bất đắc dĩ nhất thế gian. Rõ ràng người mình thích đang ở ngay trước mắt nhưng ngay cả dũng khí để nói thích cũng không có. Tình không do tâm, đã định trước là không có kết quả.”

Nàng khẽ lắc đầu, cuối cùng không nhìn hần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyệt Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Mình là ai

“Đing đong!”

Mọi người vẫn đang đắm say trong tiếng đàn tuyệt diệu, một lá bùa vàng rực rơi vào người thái hậu nung nung.

Thái hậu phát hiện tình huống không ổn, vừa định chạy trốn thì cảm thấy thân thể hoàn toàn không thể cử động.

Nhìn về mặt Mặc Cẩn Tà, nàng ta biết ngay mình bị trúng kế.

Thanh Ý Dao mặc đạo bào xuất hiện trước mặt mọi người, phất trần trong tay quét qua, dường như có một sợi tơ hoàn toàn trong suốt kéo lấy nàng ta.

- A!

Nàng ta muốn dùng thần khí Thái Hư thoát thân, vừa định khởi động chiếc quạt thời gian trên người thì thấy nó đã không cánh mà bay.

- Cái này ta thu nhé!

Mộng Hàm Yên thấy động tĩnh bên này, lập tức chạy tới.

Nhờ khóa trường mệnh phượng hoàng trên người, nàng cảm ứng được chiếc quạt thời gian, bèn tức khắc lấy nó khỏi nàng ta.

Khi nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn quen thuộc của Mộng Hàm Yên, thái hậu lộ ra vẻ mặt đáng sợ.

- Là tiểu tiện nhân ngươi!

- Tiểu tiện nhân ở đâu? Sao ta không thấy nhỉ? Ta biết rồi, ngươi đang nói chính mình chứ gì!

Mộng Hàm Yên khẽ mỉm cười, sau đó lập tức tránh xa nàng ta, tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Cùng lúc đó, nàng phát hiện ngoại trừ nàng, những nữ tử khác đều không có bất kỳ phản ứng nào, dường như đang đắm chìm trong mộng cảnh.

Mặc Cần Tà kinh ngạc nhìn Mộng Hàm Yên, không ngờ nàng vẫn tỉnh táo, không bị tiếng đàn của Cầm hầu khống chế.

- Tiếp theo giao cho Thanh đạo trưởng.

Quý vương Tuyết Trần Phong xuất hiện trong đại điện, chậm rãi nói.

- Ừ.

Thanh Ý Dao gật đầu, bắt đầu thu phục con yêu quái này.

Mộng Hàm Yên cảm giác được chiếc quạt thời gian hơi run run, bèn vội vã ôm chặt nó vào lòng.

Nữ yêu kia muốn khởi động sức mạnh của chiếc quạt thời gian, Mộng Hàm Yên biết chiếc quạt này có thể khiến thời gian nghịch chuyển nên nắm thật chặt, không chịu buông lỏng tay.

Nữ yêu hiển nhiên biết sự lợi hại của Thanh Ý Dao, cho nên mới liều mạng dùng yêu lực toàn thân kích hoạt chiếc quạt thời gian. Trong chớp mắt, cả cung điện đều sáng như ban ngày, ánh sáng chói mắt khiến người ta không thể nào nhìn rõ.

Mộng Hàm Yên chỉ thấy chiếc quạt thời gian phát ra muôn vàn mưa ánh sáng, vô số hình ảnh tràn vào trong đầu nàng.

Có một chính nàng khác đi về phía nàng, sáp nhập vào cơ thể nàng.

Đó là một linh hồn của nàng!

Chiếc quạt thời gian có thể tái hiện hết thảy những gì từng xảy ra, cũng khiến nàng biết rõ mình là ai.

Thuở hỗn độn sơ khai, vạn vật mới hình thành.

Mẹ thiên địa sáng lập ra trời đất, sau đó, ác niệm của con người ngày càng nhiều đã ngưng tụ thành một ma long vô cùng mạnh mẽ.

Ma long uy lực cực lớn, khiến sinh linh đồ thán, không ai có thể chống lại.

Nữ nhi của mẹ thiên địa, Tuyết Mộng thiên nữ, dùng hồn phách chính mình hóa thành thần khí phong ấn ma long, vì vậy mới khiến thần hồn phân tán, cuối cùng chỉ còn lại một tàn hồn.

Sư phụ của thiên nữ không đành lòng thấy nàng tiêu tán, đã chôn nàng trong quan tài Cửu Hoàng Thiên Ngọc, cầu một cơ hội sống. Nàng ngủ say vạn năm thức tỉnh, quên hết tất cả.

Khóa trường mệnh phượng hoàng vì nàng mà khóa lại một tàn hồn duy nhất không tan, bây giờ nàng trở về đây, chính là để tìm chín thần khí phong ấn ma long, trong đó có ngưng tụ hồn phách của nàng.

Ma long là do ác niệm thế gian ngưng tụ, theo thời gian qua đi, nó đã tan thành mây khói, chỉ còn lại những yêu quái ban đầu bị phong ấn cùng ma long tồn tại giữa thế gian.

Những yêu quái kia đều là thuộc hạ của ma long, vì hồn phách nàng càng lúc càng suy yếu nên phong ấn đã không thể nào ngăn cản chúng rời đi.

Chiếc quạt thời gian hóa thành ánh sáng, sáp nhập vào khóa trường mệnh phượng hoàng, đáng vẻ Mộng Hàm Yên cũng sinh ra biến hóa, bỗng chốc lớn lên rất nhiều.

Khoảnh khắc ấy, nàng biết tại sao Thanh Ý Dao nói nàng làm một chuyện rất ngu ngốc, ngẫm lại đúng là rất ngu ngốc, nhưng nàng không có lựa chọn nào khác.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Giai nhân như mộng

Tỉnh lại từ trong hồi ức, ánh mắt Mộng Hàm Yên không còn mờ mịt nữa.

Nàng biết rõ mình trở về nơi này là để tìm hồn phách bản thân, đây chính là cơ hội sống của nàng.

- Trần!

Trong tay Thanh Ý Dao xuất hiện một bình trấn yêu, bắt yêu quái kia vào trong bình.

Nhìn thấy Mộng Hàm Yên lúc này đã dần dần có dáng vẻ trong ký ức, đáy lòng hần dâng lên một tình cảm dịu dàng khôn tả.

Thái hậu nương nương ngả trên ghế hôn mê, Mặc Cẩn Tà lập tức sai người đưa nàng ấy về chữa trị.

- Thái hậu chỉ là trong thời gian ngắn không thích ứng được, nghỉ ngơi vài ngày sẽ tốt lên thôi.

Thanh Ý Dao nói khiến họ an tâm.

Lúc này mọi người mơ màng tỉnh lại, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

- Khúc nhạc của Cẩm hầu thật tuyệt vời!

Mặc Cẩn Tà vỗ tay, mọi người cũng hoàn hồn lại, nhìn về phía Cẩm hầu Mai Hàn Sinh, cùng nhau vỗ tay khen hay.

“Ban nãy xảy ra chuyện gì thế?”

Nguyệt Thiên Mi xoa trán, cảm giác trước đó giống như một giấc mộng.

- Sớm đã nghe nói công chúa Nguyệt tộc giỏi nhất là thổi sáo, tiếng sáo rất lay động lòng người, không biết hôm nay có cơ hội được thưởng thức hay không?

Mặc Cẩn Tà nói, ánh mắt nhìn Nguyệt Thiên Mi.

- Vậy Thiên Mi xin bêu xấu rồi.

Nguyệt Thiên Mi bây giờ là công chúa Nguyệt tộc đưa đến hòa thân, dù trong lòng không muốn cũng không có quyền lựa chọn.

- Công chúa Nguyệt tộc ở đây đâu chỉ một người! Bệ hạ không được phân biệt đối xử chứ?

Từ Cung Diên nói, muốn kéo Mộng Hàm Yên xuống nước.

Nàng ta không được bệ hạ chú ý nên mượn cơ hội này biểu hiện một phen.

- Đúng vậy! Hai vị giai nhân Nguyệt tộc cùng nhau biểu diễn, đó mới là hoàn mỹ!

- Thật khiến người ta mong đợi!

Những người khác xem Nguyệt Thiên Mi là phe địch thì nhau lên tiếng phụ họa.

Họ cảm thấy dù Nguyệt Thiên Mi rất xuất sắc nhưng muội muội chắc chắn không được, đến lúc đó hai người cùng biểu diễn, nhất định sẽ làm hỏng khúc nhạc của Nguyệt Thiên Mi.

Như vậy, long nhan giận dữ, hai người đó đều không chiếm được chỗ tốt.

- Ý kiến này không tệ! Vậy mời hai vị công chúa Nguyệt tộc cùng biểu diễn!

Mặc Cẩn Tà nhìn Mộng Hàm Yên, vốn nghĩ nàng sẽ có thần sắc hốt hoảng, nhưng nàng lại bình tĩnh tự nhiên mỉm cười, ung dung đồng ý.

- Được! Tỷ tỷ tấu khúc, ta khiêu vũ.

Mộng Hàm Yên gật đầu với Nguyệt Thiên Mi, cả người hồ hững, tựa như một đoá sen bên hồ, duyên dáng yêu kiều, gọn gàng dứt khoát.

Nguyệt Thiên Mi lấy ra thanh sáo ngọc mang theo bên mình, bắt đầu thổi lên.

Mai Hàn Sinh đánh đàn hòa với nàng, tiếng đàn tiếng sáo giao nhau, đẹp không tả xiết.

Trên đài hoa trong đại điện, Mộng Hàm Yên tay áo khẽ tung bay, bóng dáng xinh đẹp nhẹ nhàng khiêu vũ, đẹp tựa thiên tiên.

Lung linh diệu vũ, giai nhân như mộng.

Tay trắng của nàng khẽ nâng lên, ngón tay ngọc như lan nhẹ nhàng uyển chuyển. Dáng múa rung động lòng người, thướt tha tao nhã, tựa như bướm

bướm khoan thai tiến đến.

Tiếng đàn và tiếng sáo du dương phối hợp không chê vào đâu được, họ ngẫm hiểu lẫn nhau cứ như đã từng hợp tấu vô số lần. Trên thực tế, họ đều biết đây là lần đầu tiên hợp tấu, nhưng lại cực kỳ ấn ý.

Thấy Mộng Hàm Yên múa đẹp như vậy, mọi người đều ngơ ngác.

Ánh mắt Quý vương Tuyết Trần Phong dịu dàng nhìn nàng, lúc này nàng tựa như nụ hoa chớm nở rộ ra dưới ánh mặt trời, lộ rõ vẻ mỹ lệ vô song.

- Tiểu Yên, nàng về rồi.

Thanh Ý Dao khẽ thăm thì, điệu múa chấn động cả trời và người như thế chỉ có Tiểu Yên của hắn mới có thể nhảy.

Hắn cảm giác được, nàng thực sự đã trở về.

Không còn là một tiểu nha đầu ngây ngô nữa, thần nữ chân chính đã trở về.

“Đây là tiểu nha đầu kia ư?”

Mặc Cẩn Tà ngó người nhìn nàng, nữ tử nhảy múa duyên dáng kia phảng phất như tiên nữ từ trên trời hạ xuống, không chút khói lửa nhân gian, khiến người ta không thể khinh nhờn.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Thần khí biến mất

Một điệu múa tuyệt mỹ chấn động cả toàn trường.

Tiếng nhạc ngừng, Mộng Hàm Yên dừng múa.

Toàn trường yên tĩnh chốc lát, tiếng vỗ tay như thủy triều vang lên.

- Hay! Hay! Thật sự rất hay! Nguyệt tộc có hai vị giai nhân, đều khiến bản đế vô cùng vui vẻ. Bản đế sắc phong Nguyệt Thiên Mi là Nguyệt quý phi, ngoài ra...

Lời Mặc Cẩn Tà chưa hoàn toàn dứt thì bị Quý vương ngắt ngang:

- Kỹ thuật múa của vương phi bản vương đúng là tuyệt diệu vô song!

Quý vương vỗ tay, đi đến bên cạnh Mộng Hàm Yên, nắm lấy tay nàng.

Tất cả mọi người đều cảm thấy dường như có một trận sấm sét đánh xuống khiến bọn họ ngoài khét trong sống.

Từng đôi mắt kinh ngạc đến ngây người nhìn hai người họ.

- Vương huynh đừng đùa, sao nàng lại là vương phi của huynh?

Mặc Cẩn Tà siết chặt nắm đấm, cười lạnh nói.

- Bệ hạ có điều chưa biết, ta và phu quân hôm nay mới báidường thành thân, đây là ân tỹ vương phi của ta.

Mộng Hàm Yên mỉm cười, lấy ra ân tỹ Tuyết phi của nàng. Ân tỹ thạch anh hồ điệp sống động như thật phát ra ánh sáng dưới ngọn đèn, vô cùng mỹ lệ.

Lúc này không chỉ Mặc Cẩn Tà kinh ngạc mà ngay cả Thanh Ý Dao và Nguyệt Thiên Mi đều giật mình.

Hai người họ vậy mà đã báidường thành thân, sự thực này khiến người ta không dám tin tưởng.

Quý vương là một sự tồn tại khiến người ta nghe tiếng đã sợ vỡ mật, lời hắn nói ra không ai dám chất vấn, dù là hoàng thân quốc thích và vương gia công chúa ở đây đều không dám nói gì.

- Tỹ tỹ vừa biết tin tốt này, chúc mừng nghĩa muội và Quý vương diện hạ kết mối lương duyên.

Nguyệt Thiên Mi biết mình được sắc phong, trong lòng không hề có chút vui sướng nào, ngược lại vô cùng khó chịu.

Nhưng nàng không thể biểu hiện ra, chỉ có thể miễn cưỡng vui cười.

Biết Mộng Hàm Yên bây giờ có Quý vương bảo vệ, nàng an tâm hơn rất nhiều.

Kỳ thực nàng biết lần đầu tiên muội ấy vào xe mình là vì trốn Quý vương. Không ngờ cuối cùng hai người họ vẫn thành thân, kết cục này thực khiến nàng bất ngờ.

- Nghĩa muội?

Mặc Cần Tà nghiêng răng nghiêng lợi nói, hắn không sắc phong Mộng Hàm Yên làm phi được như ý nguyện, ngược lại còn bị Quý vương giành trước một bước, lúc này trong lòng hắn rất không thoải mái.

- Khởi bẩm bệ hạ, ta và Nguyệt tỷ tỷ là tỷ muội kết nghĩa, tỷ tỷ luôn đối đãi với ta như muội muội ruột, thật sự rất hiếm có.

Mộng Hàm Yên lên tiếng nói, khiến quân cờ Mặc Cần Tà vốn dùng để uy hiếp nàng lập tức không còn tác dụng.

Dù hắn chứng minh nàng không phải người Nguyệt tộc thì cũng không thể nào định tội Nguyệt Thiên Mi.

Tiểu nữ nhân giáo hoạt này đúng là khiến hắn vừa tức vừa bó tay, hiện tại hắn thật bị kích thích muốn bóp chết nàng!

- Vương phi của bốn vương sức khỏe yếu, bốn vương đưa vương phi về nghỉ ngơi trước.

Quý vương không thích hợp ở lại quá lâu, bằng không nơi này sẽ gặp phải tai ương.

Đêm xuống, hắn sẽ bị ma quỷ quấy người, đến lúc đó sẽ dọa chết mấy nữ tử này mất.

Không chờ Mặc Cần Tà lên tiếng, Tuyết Trần Phong đã mang Mộng Hàm Yên rời đi.

- Bần đạo cáo từ.

Thanh Ý Dao cũng rời khỏi đại điện, đuổi theo Quý vương và Mộng Hàm Yên.

- Thần khí Thái Hư đâu?

Quý vương hỏi, rõ ràng hắn thấy chiếc quạt thời gian rơi vào tay nàng.

Mộng Hàm Yên nhìn Tuyết Trần Phong, xòe tay ra, vẻ mặt vô tội:

- Không có.

- Không có là sao?

Tuyết Trần Phong nhìn đáng vẻ vô tội của nàng, mở miệng truy hỏi.

- Chính là ý trên mặt chữ.

Mộng Hàm Yên không hề sợ sệt uy nghiêm của hắn, ban đầu nàng đã không sợ hắn, bây giờ ký ức của nàng đã khôi phục, nàng thân là thiên nữ càng không sợ hắn.

- Trên đời này đã không còn chiếc quạt thời gian nữa, nó biến mất rồi.

Đó là mảnh vỡ linh hồn của nàng ngưng tụ mà thành, linh hồn về thân thể nàng, thần khí sẽ biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Cứu tinh định mệnh

Thanh Ý Dao hiểu ý trong lời nàng, hắn biết chuyện năm xưa. Chính thần khí Thái Hư có quan hệ chặt chẽ với nàng, bây giờ thần khí biến mất hắn là sợ thật.

Tuyết Trần Phong nhú mày, không truy hỏi nữa, hần đoán được nàng và thần khí Thái Hư có lẽ có bí mật gì đó.

Nàng ở bên cạnh hần, dù thần khí ở trên người nàng cũng sẽ không chạy mất.

Chỉ là hần cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy, thần khí có lẽ đã xảy ra dị biến gì rồi.

- Đúng rồi, người mà trước đây bảo huynh tra ấy, huynh biết chưa? Chính là Lãnh Vân Thương ấy.

Mộng Hàm Yên dò hỏi Tuyết Trần Phong, muốn tìm được thần khí tiếp theo, nàng phải tìm được người này.

Nếu người này ở trong Thiên Vũ đế quốc thì với sức mạnh của Quý vương, tìm được hần là không khó.

- Đã tra được mấy người cùng họ cùng tên nhưng cụ thể là người nào, bốn vương cũng không xác định.

Tuyết Trần Phong trả lời, muốn tìm một người đối với hần chỉ là chuyện nhỏ.

Có điều liệu có thể tìm được người mà nữ yêu đó muốn tìm hay không thì rất khó.

Bởi vì không ai biết người đó có còn sống trên cõi đời hay không.

- Vậy ngày mai chúng ta sẽ đích thân đi xem xem.

Giờ đây Mộng Hàm Yên hiểu rõ ý nghĩa của thần khí Thái Hư đối với mình nên càng thêm cấp thiết trong việc tìm thần khí.

- Như thế cũng tốt.

Tuyết Trần Phong hơi gật đầu, vô thức thuận theo ý nàng, không muốn để nàng không vui.

Không biết bắt đầu từ khi nào, hần đã chú ý đến cảm nhận của nàng, muốn khiến nàng vui thích.

Trong lòng hần đã xem nàng là thê tử chân chính của mình, muốn cho nàng càng nhiều sủng ái.

- Dao, cậu mệt mỏi cả ngày rồi, cũng về nghỉ ngơi đi.

Mộng Hàm Yên nhìn Thanh Ý Dao, nhớ tới những hồi ức trong quá khứ, nàng cũng đã nhớ lại những dĩ vãng trước đây của hai người.

Hần đã bầu bạn bên nàng trong những năm tháng rất dài rất dài, như một dòng suối trong vắt, róc rách chảy xuôi trong lòng nàng.

Người ta nói làm bạn là lời tỏ tình dài lâu nhất, hần dùng cả đời làm bạn để tỏ rõ tấm chân tình.

- Yên nhi, vậy cô thì sao?

Thanh Ý Dao nghĩ đến chuyện Mộng Hàm Yên đã thành vương phi của Quý vương, điều này khiến hần không thể nào tin tưởng.

Hần không ngờ có một ngày nàng lại đột nhiên xuất hiện, lại đột nhiên rời đi, tựa như một cơn gió mát phẩy tay áo mà qua, sau đó không còn dấu vết.

- Vương phi của bốn vương đương nhiên là về vương phủ của bốn vương nghỉ rồi, không phiền đạo trưởng lo lắng.

Tuyết Trần Phong nói, hần không nhìn nổi dáng vẻ thân thiết khăng khít giữa hai người họ.

Đối với việc họ dường như đã quen biết nhau từ sớm, trong lòng hần rất không thoải mái.

Không chờ Mộng Hàm Yên trả lời, hần liền trực tiếp ra roi thúc ngực mang nàng rời đi, để lại Thanh Ý Dao cười khổ lắc đầu.

“Yên nhi của ta, nếu nàng có thể tìm được hạnh phúc của mình thì ta cũng an lòng. Có điều người đó không phải lương duyên của nàng, y sẽ hại chết nàng.”

Thanh Ý Dao biết tình trạng của Quý vương, Mộng Hàm Yên ở bên cạnh y thực quá mức nguy hiểm, nên hần không thể nào yên tâm giao nàng cho y.

Hần là người hiểu nàng nhất thế gian, cũng là người không thể ở bên nàng nhất.

Nếu có thể yêu nhau, họ sớm đã đến với nhau lâu rồi.

Trong lòng nàng không hề có cảm giác đó với hần, dù qua lâu như vậy, họ vẫn chỉ là đôi bằng hữu thân nhất.

Hần không biết điều này là may mắn hay bất hạnh?

Tối nay phủ Quý vương được an ổn hiếm hoi, bởi vì Mộng Hàm Yên đến, nơi này đã không còn những âm khí âm u nữa.

Bây giờ nàng đã thu về được một hồn phách, khí tức tỏa ra khiến ma quỷ tránh xa, căn bản không dám tới gần.

Thanh Ý Dao không ngờ đến một khả năng, chính là cứu tinh định mệnh của Quý vương, Mộng Hàm Yên – Tuyết Mộng thiên nữ.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Vốn là người bạc mệnh

Trong tân phòng nền đỏ soi rọi, Mộng Hàm Yên tắm nước nóng xong, nằm trên giường nghỉ ngơi.

Từ khi khôi phục ký ức, nàng không còn là thiếu nữ hồ đồ kia nữa mà đã là thiên nữ.

Tuyết Trần Phong lật xem tất cả tin tức trong thư phòng, lúc quay về phòng ngủ thì thấy cảnh nàng mệt mỏi nằm trên giường.

Tối nay nàng vô cùng quyến rũ khiến hắn không nỡ dời mắt.

- Khí âm sát của huynh quá nặng, số mệnh cô đơn đời kiếp kiếp, đã định sẵn sẽ bơ vơ vĩnh viễn không người bầu bạn.

Mộng Hàm Yên ngược mắt nhìn Tuyết Trần Phong, hàng mi dày cong vênh như cánh thiên nga đen xòe ra.

- Vương phi của bốn vương nói vậy, há chẳng phải là tự nguyện rửa mình sao? Bây giờ nàng là tân nương của bốn vương! Bốn vương sao có thể không người bầu bạn?

Tuyết Trần Phong đi đến ngồi xuống bên cạnh nàng, đưa tay khẽ nắm chiếc cằm tròn mịn của nàng, tiếp cận ngọc dung hoàn mỹ của nàng một cách bá đạo.

- Ta vốn là người bạc mệnh, dĩ nhiên không thể theo phu quân tới thiên hoang địa lão.

Đôi môi đỏ mềm mại như hoa hồng của Mộng Hàm Yên hơi cong lên, giọng nói trong trẻo rơi vào tai hắn. Rõ ràng là giọng nói êm ái nhưng lời nói ra khiến hắn rất không thích nghe.

Hắn che lấy môi nàng, không cho nàng nói những lời hắn không thích nghe nữa.

Nghe nàng nhàn nhạt nói về sống chết của mình, hắn bỗng dưng cảm thấy một nỗi hoảng hốt không tên.

Hắn sợ nàng thật sự sẽ giống như bọt biển, trong nháy mắt tan biến dưới ánh mặt trời.

Mộng Hàm Yên không ngờ hắn lại đột nhiên hôn mình, đôi môi lạnh lẽo ấy khiến nàng cảm thấy nóng rực.

Đúng lúc này, nàng từ từ nhắm mắt lại, đưa “Trường Sinh Quyết” do nàng tu luyện hóa thành một hạt giống, chuyển từ miệng nàng vào miệng hắn, gieo vào nơi sâu thẳm linh hồn hắn.

“Trường Sinh Quyết” khởi nguồn từ thiên nữ có lẽ có thể xoay chuyển vận mệnh hắn, khiến hắn không còn đời đời kiếp kiếp cô đơn nữa.

Nàng đưa tay đẩy Tuyết Trần Phong ra, bình tĩnh mà lãnh đạm, nàng rất rõ tình huống của chính mình, có thể tồn tại trên thế gian vốn đã là kỳ tích, nàng không cách nào bảo đảm mình có thể sống thêm được mấy ngày.

- Ngủ đi! Ngày mai còn phải đi tìm Lãnh Vân Thương.

Nghe giọng nói trong trẻo nhàn nhạt của nàng, trong lòng Tuyết Trần Phong bỗng dâng lên một cảm giác cô đơn.

Mộng Hàm Yên không đuổi hắn đi, trực tiếp nằm trên giường nghỉ ngơi.

Nàng biết hắn sẽ không làm chuyện gì quá giới hạn, lòng nàng tin tưởng hắn.

Tuyết Trần Phong thấy nàng ngủ không phòng bị, bèn ngồi xuống chiếc giường mềm bên hiên cửa sổ, ngắm nhìn bầu trời đêm bên ngoài.

Bầu trời đêm đen nhánh như chiếc nghiên mực với vầng trăng lạnh treo lơ lửng giữa không trung, cực kỳ giống vẻ trong trẻo lạnh lạnh của nàng.

Nàng hôm nay thay đổi khiến hắn cảm thấy vô cùng xa cách, tựa vầng trăng sáng giữa trời, nhìn như với tay là tới nhưng thực tế lại không thể đem chút ánh trăng nào vào giữa ngón tay.

Đêm ở phủ Quý vương chưa bao giờ yên tĩnh như bây giờ, sự tồn tại của nàng khiến đám yêu ma quỷ quái thi nhau lùi bước.

Giờ này khắc này, hẳn mới ý thức được, nàng chính là người kia trong định mệnh của hắn.

Nhưng nàng tựa như đóa hoa mềm mại trong gió, không thể chịu nổi tuyết rơi sương lạnh, sao sẽ là cứu tinh của hắn?

Dù an bình nhưng hắn vẫn cả đêm không chợp mắt, ngồi một mình trước cửa sổ đến tận bình minh.

Trời sáng, hắn an bài một chiếc xe ngựa mang nàng ra công thành.

Vừa ra khỏi thành, hắn gặp Thanh Ý Dao ở ngay cổng.

Một bộ đạo bào, phong thái hơn người.

Mộng Hàm Yên vén màn xe, khẽ gật đầu với Thanh Ý Dao, giống như cách ở chung trước giờ của họ. Tình bạn giữa họ, nhìn có vẻ nhạt như nước nhưng lại sâu sắc trường tồn.

Bọn họ tìm những người cùng tên cùng họ kia nhưng không một ai là người mà nữ yêu nọ muốn tìm.

- Xem ra chỉ còn lại người cuối cùng rồi! Có điều người này tuổi tác rất cao, không biết có còn sống trên đời hay không.

Tuyệt Trần Phong nói, hắn không chỉ tra xét những cái tên gần đây mà còn tra xét những thông tin từ rất lâu rồi.

- Nữ yêu nọ bị phong ấn đã lâu, người nàng ta muốn tìm nói không chừng chính là người đó.

Mộng Hàm Yên cảm thấy khả năng này rất lớn, đáng để đi tìm.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyệt Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Nai trắng Thiên Chức

- Người đó ở trong núi sâu, e không dễ tìm, tòa núi sâu rừng thẳm kia xe ngựa cũng không thể đi vào. Ta và Thanh đạo trưởng đi là được, nàng trở về chờ tin tức đi!

Tuyệt Trần Phong suy xét đến đường sá xa xôi mà sức khỏe Mộng Hàm Yên lại yếu nên không định để nàng đồng hành.

Tựa như hắn đã đoán được nàng là linh hồn thuần dương từ lâu nhưng hồn phách của nàng quá yếu ớt, căn bản không thể nào thay đổi vận mệnh hắn.

Hắn và nàng ở bên nhau, liệu có như Thanh Ý Dao nói là sẽ hại nàng không?

Hắn muốn gần nàng hơn nhưng lại sợ làm tổn thương nàng.

Nhiều bất đắc dĩ và do dự như vậy, nhưng cuối cùng hắn vẫn cưới nàng.

Dù không thể nào chân chính có được nàng, hắn vẫn hi vọng từng có nàng là thê tử của hắn.

Còn chuyện nàng có thể hóa giải kiếp nạn của hắn hay không, hắn đã không thêm nghĩ nữa.

- Ta không sao!

Mộng Hàm Yên khẳng khái đòi đi, thời gian của nàng không còn nhiều.

Nàng đưa tay chạm quyển sách thần “Biên niên sử thiên địa”, Vô Nhai trong lớp áo khoác màu vàng óng ánh xuất hiện trước mắt nàng.

Nàng thử mở phong ấn bộ sách thần này, bây giờ một hồn phách của nàng đã quay về, năng lực nàng cũng mạnh hơn rất nhiều.

Thực lực hiện nay của nàng chỉ có thể giải một phần phong ấn nhưng vẫn đủ để Vô Nhai xem một ít nội dung bị ẩn giấu trong sách.

- Chủ nhân, Vô Nhai có thể làm gì cho người?

Vô Nhai đứng trước mặt Mộng Hàm Yên, nhờ sự giúp đỡ của nàng, bây giờ cậu đã có thể xem rất nhiều thông tin mà trước đây không thể nào xem

được.

Giọng nói vốn không buồn không vui của cậu dần cũng nhiều hơn chút cảm xúc.

- Ta muốn biết có phải ta từng có thú cười không?

Ký ức Mộng Hàm Yên vẫn chưa hoàn chỉnh, nàng nhớ mang máng là mình có thú cười khế ước nhưng bây giờ nàng không thể nào nhớ được.

- Đúng, chủ nhân từng có thú cười là nai trắng, người có muốn triệu hồi nó không?

Vô Nhai biết mọi thứ trên thế gian, “Biên niên sử thiên địa” có ghi lại tất cả, rất nhiều bí mật liên quan đến nàng đều ở trong đó.

- Ta phải làm sao để triệu hồi nó?

Mộng Hàm Yên tin rằng phần phong ấn mà nàng vừa giải có thể giải đáp nghi hoặc cho nàng.

Phần phong ấn còn lại đợi khi nàng có được thần khí tiếp theo, tin rằng sẽ có thể giải.

Điều bất an duy nhất trong lòng là nàng không nhớ ban đầu tại sao lại phong ấn “Biên niên sử thiên địa”, che giấu bớt một phần nội dung của nó, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì?

- Chỉ cần chủ nhân vẽ ra linh trận là có thể thức tỉnh nai trắng.

Vô Nhai truyền đồ án linh trận vào đầu Mộng Hàm Yên, nàng dùng sức mạnh linh hồn bắt đầu lập nên linh trận triệu hồi phức tạp.

Vào khoảnh khắc linh trận hoàn thành, lấy nàng làm trung tâm tức thì phát ra hào quang vạn trượng.

Liền theo đó, trong linh trận xuất hiện một con nai toàn thân trắng tuyết, dường như nó vừa tỉnh lại, đôi mắt như ngọc thạch hơi mê man mơ màng.

Đôi mắt ấy chăm chú nhìn Mộng Hàm Yên đầy dịu dàng.

Đôi mắt tựa như bầu trời như biển cả ấy, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể chảy ra nước.

- Chủ nhân! Cuối cùng tôi cũng đợi được người rồi!

Nai trắng thân thiết tới gần Mộng Hàm Yên, để mặc cho bàn tay nàng nhẹ nhàng vuốt lên cái sừng dài của nó.

- Thiên Chức.

Mộng Hàm Yên nhớ ra tên nó, nó là người bạn trung thành nhất của nàng. Kỳ thực khế ước linh hồn giữa nàng và nó đã mất từ lâu, vào khoảnh khắc chết đi, nàng không muốn để nó tan thành mây khói nên đã hóa giải khế ước linh hồn của họ.

Nàng hiểu rõ sự trung thành của nó, nàng chết, nó sẽ không sống một mình, nên nàng đã phong ấn nó.

Sau khi sức mạnh linh hồn nàng tan biến, nó sẽ tỉnh lại, có điều nàng không ngờ tàn hồn của mình được khóa trường mệnh phượng hoàng bảo vệ, chưa từng tiêu tan.

Nai trắng luôn say ngủ, đến hôm nay mới bị đánh thức.

Tuyết Trần Phong cảm nhận được khí tức của nai trắng, khiếp sợ nói:

- Đây là thần thú.

- Chúng ta xuất phát thôi!

Mộng Hàm Yên ngồi trên lưng nai trắng, trực tiếp bay vào không trung.

Tuyết Trần Phong lập tức triệu hồi thú cười của mình, Thanh Ý Dao thì ngồi trên một linh bảo, ba người cùng tiến về nơi sâu trong cánh rừng.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Mực máu vẽ tranh

Sắc xanh tầng tầng lớp lớp, xanh thẫm xanh nhạt chằng chịt đan xen.

Đại thụ cao vút như mây, tạo ra tán cây to lớn, từng mảng từng mảng lá vàng như chiếc quạt hương bồ vô cùng nổi bật dưới bầu trời xanh thẫm.

Chim Thê Hà rục rờ giang đôi cánh lớn tựa như ráng mây xẹt qua cuối chân trời.

Điểm đến chuyển đi này của họ là rừng rậm Lạc Tuyết, băng qua khe núi, họ tới nơi.

Đây là khu rừng rậm tuyết roi quanh năm, dù vào thời kỳ nóng nhất, nơi này cũng tuyết trắng tung bay.

Cánh rừng hiện tại hoàn toàn bị tuyết lớn bao phủ, người bọn họ muốn tìm đang ở nơi đây.

Bọn họ vào trong rừng rậm, phát hiện cánh rừng này vô cùng lạnh giá.

- Trong bình trấn yêu có động tĩnh rồi.

Thanh Ý Dao nói, hần lấy bình trấn yêu trấn áp nữ yêu ra, phát hiện động tĩnh bên trong rất lớn.

- Xem ra chúng ta tìm đúng nơi rồi.

- Có điều cánh rừng này rất lớn, chúng ta không biết người kia rốt cuộc ở nơi nào, muốn tìm người phải tốn chút thời gian.

Tuyết Trần Phong nhìn cánh rừng tuyết này, khu rừng to lớn, muốn tìm một người rất khó.

- Vậy thì tìm sự giúp đỡ.

Mộng Hàm Yên không gấp, đưa tay vỗ nhẹ lưng Thiên Chức.

Nàng nhảy xuống khỏi lưng nai trắng, giẫm lên lớp tuyết dày, phát ra tiếng “lao xao”.

Nai trắng kêu to một tiếng, linh thú trong cả khu rừng tuyết đều chạy ra.

Rừng tuyết vốn yên tĩnh vắng vẻ tức thì đầy muôn thú chạy đi.

“Tìm được rồi!”

Rất nhanh, nai trắng Thiên Chức nói với Mộng Hàm Yên tin tức, kẻ quen thuộc nhất với rừng tuyết này chính là linh thú ở đây, muốn tìm người đương nhiên rất nhanh sẽ tìm được.

- Tìm được người rồi?

Mộng Hàm Yên hỏi, nàng rất tin tưởng năng lực của nai trắng.

“Xem như là vậy! Chúng nói cho tôi biết, khu rừng tuyết này quá lạnh, người bình thường căn bản không dám tới gần, càng không sống ở đây. Chỉ có một nơi chúng không thể nào tới được. Từng có linh thú nhìn thấy nơi đó có người sống.”

Nai trắng nói ra tin tức nó lấy được, những nơi khác trong rừng tuyết đều không có người, vậy nơi đó hẳn là khả năng duy nhất.

- Dẫn chúng ta đi!

Đoàn người Mộng Hàm Yên dưới sự dẫn dắt của muôn thú, đi đến bên một hồ tuyết.

- Nơi này có kết giới.

Tuyết Trần Phong đưa tay chạm vào chướng ngại phía trước, cảm nhận được sự tồn tại của kết giới.

- Bốn vương sẽ phá nó!

Hần vỗ một chuông, kết giới tức thì xuất hiện một lỗ hồng.

Mọi người vào trong kết giới thì chỉ thấy một căn viện.

Bình trấn yêu lúc này chấn động càng mãnh liệt, giọng nói nồn nóng từ bên trong vọng ra.

Nữ yêu cảm nhận được người mình muốn tìm đang ở gần đây, lập tức khẩn cầu:

- Thả ta ra đi mà!

Thanh Ý Dao dùng một lá bùa niệm phong yêu lực của nàng ta rồi mới thả ra.

Nữ yêu hóa thành một nữ tử váy đỏ, chiếc váy dài đỏ tươi rực rỡ vô cùng chói mắt.

Họ theo nàng ta vào trong viện, đẩy cánh cửa ra thì thấy một ông lão đang nhấc bút vẽ tranh.

Ông lão tóc bạc phơ thoát nhìn như một cây tùng khô quắt, đã là đèn sắp cạn dầu.

Nhưng ông vẫn nắm cây bút, tay run run, vẽ ra một đóa mai đỏ máu trên trang giấy trắng thuần.

Mực máu vẽ tranh, trưng tư thấu cốt.

- Vân Thương!

Giọng nữ tử váy đỏ đầy xúc động và nhung nhớ, cả sự bất lực và bi thương sâu sắc.

Bàn tay run rẩy của ông lão chợt dừng, mực bút trong tay nhỏ xuống bức tranh, mực máu vung vãi trên trang giấy, thoát nhìn như tô điểm đóa mai đỏ nở rộ trên nền tuyết trắng.

Thấy bóng dáng đỏ trước mắt ấy, ánh mắt ông mơ hồ trong khoảnh khắc, trái tim có thể ngừng đập bất cứ lúc nào chợt bắt đầu đập mãnh liệt.

- A Mặc!

Giọng nói già nua kích động của ông vừa dứt, bóng người trở nên lão đảo, phảng phất như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

Cầm Mặc nhanh bước chạy về phía ông, chạy quá nhanh ngã nhào trên đất cũng không quan tâm, lập tức đứng lên lao tiếp.

Khoảnh khắc gặp nhau này, nàng đợi đã quá lâu quá lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Tình yêu không già

- Ta cho rằng cả đời này đã không còn cơ hội... gặp nàng lần nữa!

Lãnh Vân Thương nắm tay Cầm Mặc, ông đã chờ nàng quá lâu, không biết mình còn có thể chống đỡ bao lâu nữa, nhưng ngày nào ông cũng chờ.

- Có thể thấy nàng bình an, ta... không còn gì tiếc... nuôi...

Ông mỉm cười nói, thân thể không chống đỡ nổi nữa, ngã trên mặt đất.

Ông chỉ là một phạm nhân, lại đi yêu một yêu quái, đã định trước là không có kết cục tốt.

- Đừng đi! Chúng ta mới gặp nhau, chằng đừng rời xa thiếp!

Cầm Mặc ôm lấy thân thể ông, giọng run run đầy sợ hãi.

- A Mặc...

Lãnh Vân Thương nhắm mắt lại, thần sắc cực kỳ an tĩnh.

Ông chịu đựng quá lâu chỉ vì muốn gặp nàng một lần, biết nàng vẫn ổn.

Bây giờ tâm nguyện đã thành, ông không thể nào tiếp tục chống đỡ nữa.

- Vân Thương!

Cầm Mặc khàn giọng la lên, vang vọng giữa đất trời.

Khỏe nhất nàng rơi dòng huyết lệ, nhớ tới quá trình hai người quen nhau hiểu nhau yêu nhau.

Chàng từng là họa sĩ thiên phú nhất, có thể dùng bút mực trong tay vẽ nên phong cảnh xinh đẹp nhất và con người kiều diễm nhất thế gian.

Nàng yêu chàng, thích lặng lẽ ngắm chàng vẽ tranh.

Chàng thanh lịch mà thuần khiết, tựa như tên của chàng, yên lành vân thương (1), nước trong lưng lò.

(1) Khói lạnh mây ngàn.

Đến khi chàng phát hiện sự tồn tại của nàng, nàng mới hiện thân trước mặt chàng.

Chàng biết nàng là yêu quái nhưng chưa bao giờ nhìn nàng bằng ánh mắt khác thường. Chàng dạy nàng biết chữ vẽ tranh, nàng ngốc nghếch nhưng nghiêm túc học hành.

Song, nàng là yêu quái không già, chàng là phạm nhân đường đời ngắn ngủi, không thể nào thoát khỏi sinh lão bệnh tử luân hồi.

Nàng không muốn chàng già đi nên đã dùng hết mọi biện pháp.

Cuối cùng, nàng đã làm một cuộc giao dịch với ma long, nàng bán mạng cho ma long, điều kiện duy nhất là có thể để chàng sống được dài lâu.

Vì tình yêu không già của họ, nàng đồng ý trả giá hết thấy, dù là tự do.

Sau khi ma long bị phong ấn, nàng và những yêu quái khác cũng bị phong ấn theo, trong những tháng năm dài đằng đẵng, nàng đã vô số lần muốn chạy thoát, chỉ vì muốn gặp chàng.

Nàng sợ, sợ đến ngày nàng được tự do thì chàng đã già mà chết. Không còn sức mạnh của ma long, chàng cũng không thể nào trường sinh bất lão.

Chàng vốn đã không chống đỡ nổi từ lâu, chỉ dựa vào chấp niệm trong lòng mà vẫn đợi chờ nàng.

- Thế giới không có chàng, thiếp ở lại thì còn ý nghĩa gì?

Nàng nắm lấy bàn tay già nua của chàng, dù đã già đi nhưng chàng vẫn luôn là mối tình chân thành không đổi trong lòng nàng.

Nàng chấn vỡ nội đan của mình, không còn bất kỳ lưu luyến gì với thế gian.

- Thần khí Thái Hư Mặc Cẩm Hồn Đồ ở hồ phong ấn trong hoàng cung, ta giấu nó... ở chỗ cũ...

Nàng không quên lời hứa của chính mình, họ đưa nàng đi gặp tình yêu chân thành trong lòng, nàng cũng thực hiện đúng lời hứa của mình.

Bóng nàng hóa thành cơn mưa ánh sáng biến mất giữa đất trời.

Thân thể Lãnh Vân Thương cũng hóa thành tro bụi, hòa vào trong tuyết.

Trong căn viện vắng vẻ chỉ còn một bức tranh chưa hoàn thành, bên trên lốm đốm mai đỏ, một vẻ đẹp bi thương thê thiết.

Nhìn cảnh sinh ly tử biệt này, Mộng Hàm Yên cảm thấy lòng âm ỉ đau.

Dù là yêu quái cũng có một tình yêu nóng bỏng, dẫu bao năm tháng trôi qua, dẫu tóc xanh hóa thành tóc bạc vẫn không đổi trái tim ban đầu.

Thanh Ý Dao cũng từng trải qua sự đợi chờ đằng đẵng trong tuyệt vọng, trải qua nỗi đau mất đi tình cảm chân thành nên hiểu rõ cảm nhận của hai người họ.

- Chúng ta về thôi!

Mộng Hàm Yên cảm giác không khí yên tĩnh lại, Tuyết Trần Phong không nói gì, chỉ là thần sắc nghiêm nghị.

Trên đường về, Thanh Ý Dao đi đến cạnh Tuyết Trần Phong.

- Nếu chỉ có thể chọn một giữa thần khí Thái Hư và Tiểu Yên, cậu sẽ chọn thế nào?

Thanh Ý Dao nhìn Tuyết Trần Phong, đã đến lúc để hắn biết chân tướng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Đọa Thiên Ma Cung

- Đáp án này cậu không cần nói vội, trong lòng biết rõ là được.

Thanh Ý Dao nói, mọi người đều đồn rằng người có thần khí Thái Hư sẽ có được thiên hạ.

Với Quý vương mà nói, rốt cuộc thiên hạ quan trọng hay năng quan trọng?

- Vì sao Thanh đạo trưởng hỏi vậy?

Quý vương không hiểu dụng ý câu hỏi của Thanh Ý Dao, giữa thần khí Thái Hư và Mộng Hàm Yên có mối quan hệ gì?

- Thần khí Thái Hư liên quan đến sinh tử của Tiểu Yên, bên nào nặng bên nào nhẹ, Quý vương điện hạ tự mình ước lượng đi!

Thanh Ý Dao hóa thành một vệt sáng, bay về phía hoàng cung.

Để không thu hút sự chú ý của người khác, Mộng Hàm Yên để nai trắng đợi ở ngoài cung. Thần thú xuất hiện khó tránh sẽ gây nên chấn động.

Họ đến nơi phong ấn thần khí ban đầu, quả nhiên tìm được thần khí cây đàn linh hồn bị che giấu.

Tuyết Trần Phong phá kết giới ngăn cách bên ngoài thần khí, không ai ngờ năng ấy sẽ giấu thần khí mà không đem theo.

- Chính là chỗ đó!

Mộng Hàm Yên cảm thấy khóa trường mệnh phượng hoàng nóng lên, không có kết giới ngăn cách, giữa các thần khí có thể cảm ứng lẫn nhau.

Vào lúc họ định lấy thần khí thì đột nhiên một luồng sáng màu đỏ ma mị rơi xuống, bao phủ cả nơi này.

- Ha ha ha, đa tạ các vị thay bọn tôi tìm được cây đàn linh hồn.

Giọng nói cao vút vang lên, một mỹ nam yêu nghiệt mặc trường bào màu đen xuất hiện trước mặt mọi người.

Toàn thân hắn ta đầy tà khí, đôi mắt màu xám bạc khiến người ta nhìn không ra cất giấu bao nhiêu bí mật.

- Quý Cổ Thiên! Ngươi thật to gan, dám ngang ngược trong địa bàn của bốn vương!

Tuyết Trần Phong lạnh lùng quát, giọng nói bá đạo đầy sát khí.

Quý Cổ Thiên là chủ Đọa Thiên Ma Cung, lần này hắn ta đến cướp thần khí Thái Hư, xem ra là đến có chuẩn bị.

- Ha ha, Quý vương điện hạ giận quá nhỉ! Đáng tiếc, thần khí Thái Hư này, bọn tôi muốn chắc rồi.

Trên khuôn mặt tuấn tú tà khí của Quý Cổ Thiên hiện lên nụ cười đắc ý.

Tay hắn ta cầm yêu kính khổng tước đột nhiên chiếu về phía mọi người. Mặt sau kính là hình khổng tước xòe đuôi chạm nổi, trên cái đuôi màu đồng xanh khảm đá quý mỹ lệ cổ xưa đủ màu rực rỡ khiến người ta lóa mắt.

Mắt khổng tước là huyết hồn thạch màu đỏ yêu dị. Lúc này đôi mắt ấy tựa như đang sống, nhìn chăm chăm bọn họ.

Tất cả mọi người lập tức không thể nhúc nhích, cả không gian đều bị dừng lại.

- Đó là thần khí Thái Hư!

Thanh Ý Dao cảm nhận được sức mạnh to lớn chỉ thần khí Thái Hư mới có.

Yêu kính trong tay hắn ta là thần khí có thể ngưng kết không gian, cũng là chỗ dựa của Quý Cổ Thiên.

- Thiên hạ này không ai có thể thoát khỏi sự trói buộc của yêu kính khổng tước!

Quý Cổ Thiên đắc ý nói, đưa tay muốn lấy cây đàn linh hồn.

Cây đàn linh hồn là thần khí có sức mạnh tu bổ linh hồn, nhìn như một cây đàn bình thường, kỳ thực nắm giữ sức mạnh thần bí.

Tuyết Trần Phong và Thanh Ý Dao không thể nào thoát được sức mạnh trói buộc của yêu kính khổng tước, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn ta lấy đi thần khí.

Họ quá sợ hãi rồi, không biết Quý Cổ Thiên luôn ẩn giấu tài năng.

Vào lúc Quý Cô Thiên sắp lấy được cây đàn linh hồn thì đột nhiên phát hiện thần khí đã biến mất.

Mộng Hàm Yên xuất hiện ở vị trí ban đầu đặt thần khí, nhưng thần khí đã không còn.

- Sao ngươi có thể không bị thần khí ảnh hưởng? Tại sao dao động của cây đàn linh hồn biến mất?

Quý Cô Thiên hoàn toàn không cảm giác được dao động của cây đàn linh hồn, liền tức khắc đoán ngay ra được thân phận của nàng - người có thể tự nhiên hành động dưới yêu kính không tước.

- Ngươi chính là Tuyết Mộng thiên nữ!

Giọng nói kích động của hắn ta vừa dứt, Tuyết Trần Phong chấn động không thôi.

Thế gian này trừ Tuyết Mộng thiên nữ, không ai có thể không bị ảnh hưởng bởi sức mạnh thần khí.

Thầy bói toán đã dùng tính mạng đánh đổi, tính ra được Tuyết Mộng thiên nữ sẽ tái hiện nơi hậu thế, hắn vẫn luôn tìm kiếm, bây giờ cuối cùng đã tìm được nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98

Chương 98: Tề tự cổ xưa

- Đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, vô tình tìm được chẳng phí công. Tuyết Mộng thiên nữ, ngươi để ta tìm thật vất vả!

Tay Quý Cô Thiên có một lực hút cực mạnh hút Mộng Hàm Yên đến trước người.

Trong tay hắn ta xuất hiện một lá cờ gọi hồn màu đen vung về phía sau, xé ra một không gian đen kịt.

- Bốn tôn không chơi cùng các ngươi nữa!

Hắn ta thu lại yêu kính, đồng thời trực tiếp kéo Mộng Hàm Yên vào trong đó, biến mất trước mặt mọi người.

- Không hay rồi! Tiểu Yên gặp nguy hiểm!

Thanh Ý Dao nhìn thấy nơi phía sau cánh cửa ấy, đó là một tề đàn cổ xưa.

Nơi đó, bất luận thế nào hắn cũng sẽ không quên.

- Nàng rốt cuộc là ai? Vì sao Quý Cô Thiên muốn bắt nàng đi? Cậu biết gì, nói hết cho bốn vương!

Tuyết Trần Phong kéo lại Thanh Ý Dao, cảm giác như chỉ có hắn là không biết gì hết, cảm giác này thật khó chịu.

- Tiểu Yên chính là Tuyết Mộng thiên nữ, nơi Quý Cô Thiên mang nàng đi chính là chỗ năm xưa phong ấn ma long. Chỉ sợ họ muốn dùng linh hồn thiên nữ hiến tế để ma long sắp tan biến một lần nữa quay về, có được sinh mạng mới.

Thanh Ý Dao từng thấy ma long tàn phá thiên địa, sinh linh đồ thán, xương chất khắp nơi.

Thời gian qua lâu như vậy, ma long đã sắp tiêu tan, nhưng có người vẫn cứ không từ bỏ.

- Bốn vương muốn đi cứu nàng!

Tuyết Trần Phong nắm tay thành nắm đấm, cả đời này hắn chỉ yêu một người, để bảo vệ nàng bình yên, dù muôn lần chết hắn cũng không nề hà.

Hắn biết hắn thật sự thích tiểu nha đầu ấy, vì nàng, dù bỏ cả thiên hạ, hắn cũng cam lòng.

- Bốn đế cũng đi!

Mặc Cần Tà cảm ứng được động tĩnh nên chạy tới, biết được chuyện này. Cứu tiểu nha đầu kia, sao có thể thiếu hắn?

- Thêm một người thì thêm một phần sức mạnh, sào huyệt của Địa Thiên Ma Cung, một mình huynh đi chỉ sợ không cứu được nàng ấy.

Tuyết Trần Phong không thể nào phản bác lời hấn, bây giờ cứu Mộng Hàm Yên mới là chuyện quan trọng nhất.

- Được, vậy chúng ta lập tức xuất phát!

Họ không dám trễ nải giây phút nào, nếu muộn, chỉ sợ sẽ không thể cứu vãn.

Lúc này trên tế đàn bạch cốt cao cao, Mộng Hàm Yên bị trói buộc trong kết giới giam thần thánh. Bọn chúng vì để trùng sinh ma long mà đã chuẩn bị rất lâu.

- Xem ra các ngươi đã chuẩn bị xong lâu rồi.

Mộng Hàm Yên thấy trên tế đàn, ngoại trừ ba thần khí trên người nàng, các thần khí còn lại sớm đã được thu gom đủ cả.

Trong thần khí ngưng tụ linh hồn của nữ nhi thiên địa sáng thể thuở hồng hoang ban sơ, chỉ có thiêu rụi thứ này hiến tế mới có thể thả ra ma long bị phong ấn.

- Đúng vậy! Bọn ta đợi ngày nay đã rất lâu rồi!

Quý Cổ Thiên nhìn Mộng Hàm Yên, nhìn dung mạo khuynh quốc khuynh thành ấy, trong lòng cảm thấy vô cùng đáng tiếc. Nếu nàng không phải Tuyết Mộng thiên nữ, hấn đâu nỡ không thương hương tiếc ngọc.

Mộng Hàm Yên thấy những tín đồ Đọa Thiên của ma long đã bắt đầu tế tự, màu máu nổi bật nhuộm đỏ tế đàn bạch cốt.

Tiếng ngâm nga cổ xưa được phát ra từ miệng vu sư Đọa Thiên dẫn đầu.

Máu tươi trên tế đàn bạch cốt trong tiếng thần chú ngâm nga bắt đầu hóa thành ngọn lửa mãnh liệt bùng cháy, xông vút tận trời.

Mộng Hàm Yên bị vây trong kết giới không thể nào thoát khỏi, món thần khí Thái Hư thứ ba quay về khiến linh hồn nàng mạnh hơn rất nhiều nhưng chưa đủ để phá tan kết giới có thể giam giữ cả thần thánh này.

Nàng do dự một chút, cuối cùng vẫn giải toàn bộ phong ấn trong sách thần “Biên niên sử thiên địa”.

Vô Nhai xuất hiện trước mặt nàng, ánh mắt lộ vẻ đau thương khôn xiết.

Vào khoảnh khắc phong ấn hoàn toàn được giải, cậu đã rõ ràng hết thấy.

Cậu nhớ hóa ra cậu cũng có hồi ức, phong ấn trong sách là ký ức thuộc về cậu.

Bên ngoài kết giới, ngọn lửa tế tự đã bùng lên, nàng phải chạy thoát như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Kiếp này không thể bên nhau

Đây là tế tự mà những tín đồ cuồng nhiệt đã chuẩn bị qua vô số năm tháng, quyết tuyệt và khốc liệt.

Vào lúc ngọn lửa bùng cháy, có mấy bóng người xuất hiện trước tế đàn, là Tuyết Trần Phong, Mặc Cẩn Tà và Thanh Ý Dao chạy đến.

- Tiểu Yên!

Thanh Ý Dao thấy Mộng Hàm Yên lúc này đang rơi vào nguy hiểm, lòng vô cùng sốt ruột.

- Bé con!

Tuyết Trần Phong siết nắm đấm, thấy nàng chịu khổ, hấn hận không thể thay mình vào đó. Trong lòng hấn như có từng chiếc từng chiếc gai nhọn đâm vào, không cách nào ngăn cản cơn đau lan tràn trong tim.

Cả đời này hấn chỉ yêu một người, để bảo vệ nàng bình yên, dù muôn lần chết hấn cũng không nề hà.

Mặc Cẩn Tà không ngờ, tiểu nha đầu đó lại là Tuyết Mộng thiên nữ. Vốn dĩ hấn chỉ muốn cướp tất cả thứ mà Quý vương thích cho nên mới chiếm lấy nàng.

Lúc này, nàng bị ngọn lửa vây quanh, trái tim hần cũng bắt đầu khó dần được nổi đau.

Nàng nhỏ nhắn yếu ớt dường ấy lại phải chịu hành hạ thế này, ngọn lửa hùng hực đó tựa như sắp nuốt chửng nàng.

- Các người mặc kệ ta, mau ngăn họ tể tự.

Mộng Hàm Yên hét về phía họ, nàng từng thấy hình ảnh đáng sợ ma long tàn sát khắp nơi, bất luận phải trả giá lớn cỡ nào cũng không thể để ma long sống lại.

Đây không phải ma long bình thường mà là ma long hội tụ ác niệm thế gian, gần như bất tử bất diệt.

- Ngăn họ lại!

Quý Cổ Thiên không ngờ họ lại có thể tìm đến đây, hần ta tuyệt đối không thể để họ phá hỏng nghi thức này.

- Bọn ta đối phó Quý Cổ Thiên, Thanh đạo trưởng đi cứu người!

Tuyết Trần Phong tỉnh táo nói, đối phương người đông thế mạnh, họ phải chia quân hai ngã mới có thể cứu người.

- Được!

Thanh Ý Dao đi cứu Mộng Hàm Yên, Tuyết Trần Phong và Mặc Cẩn Tà giao chiến với Quý Cổ Thiên và các tín đồ vây công.

Đại chiến dữ dội bùng nổ, hào quang lóa mắt mang theo uy hiếp trí mạng.

- Nếu đã đến rồi, hôm nay các người ai cũng đừng hòng đi.

Quý Cổ Thiên nhân lúc Mặc Cẩn Tà bị bao vây, phóng ra một phi tiêu kịch độc, đánh lên vào lưng hần. Vào thời khắc nguy cấp, Tuyết Trần Phong dùng một kiếm gạt đi phi tiêu kịch độc trí mạng, cứu Mặc Cẩn Tà.

- Vì sao cứu ta?

Mặc Cẩn Tà thấy Tuyết Trần Phong xưa nay bất hòa với hần lại ra tay cứu hần, cảm thấy giật mình và không dám tin.

- Ta không phải cứu người mà là đang bảo vệ quân vương một nước. Bất kể tính cách người khiến người ta ghét cỡ nào, người vẫn là quân vương!

Lời của Tuyết Trần Phong khiến Mặc Cẩn Tà xúc động sâu sắc.

Hần luôn cảm thấy Tuyết Trần Phong sẽ đoạt vương vị của hần, nên xem huynh ấy là mối uy hiếp. Nhưng vào lúc nguy cấp, huynh ấy lại cứu hần.

- Tiểu Yên, ta nhất định có thể cứu cô ra!

Thanh Ý Dao dùng hết toàn lực muốn phá vỡ kết giới này, nhưng hết lần này đến lần khác đều bị sức mạnh kết giới đánh bay đi.

Lửa nóng hùng hực bao trùm cả tế đàn, mọi người nghe tiếng rùng ngâm từ dưới đất, âm thanh ấy khiến linh hồn người ta đều run rẩy.

Ma long sắp thức tỉnh, thiên địa tối tăm, lâm vào một màu đen nhánh.

- Vô Nhai, ta phải làm thế nào mới có thể ngăn hần ta?

Mộng Hàm Yên biết Vô Nhai chắc chắn biết cách, cậu ấy là sách thần không gì không biết.

- Chủ nhân, Vô Nhai không thể nói cho người biết.

Vô Nhai không nói biện pháp cho nàng biết, cậu không muốn nàng chết.

Cậu vốn là một bộ sách vô tâm, nhưng vì chủ nhân, cậu có tình cảm của người phàm, biết suy nghĩ.

Ký ức bị phong ấn này là từng chút từng chút kỷ niệm giữa cậu và chủ nhân, cũng là hồi ức mà cậu trân quý nhất.

Chủ nhân phong ấn ký ức của cậu, chỉ để cậu không cần chịu nỗi đau sinh ly tử biệt.

- Vậy ta biết làm thế nào rồi.

Mộng Hàm Yên thấy bóng ma long ngưng tụ mờ mờ trên bầu trời, nếu nàng còn không đưa ra quyết định, tất cả mọi người đều sẽ chết.

Ánh mắt nàng xuyên qua lửa nóng hùng hực, nhìn về phía Tuyết Trần Phong đang chiến đấu đầm máu.

Nàng thật lòng thật dạ thích hắn, nhưng đã định kiếp này không thể bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Đại kết cục

- Yên nhi! Đừng!

Thanh Ý Dao thấy toàn thân Mộng Hàm Yên toát ra hào quang, thần khí Thái Hư trên tế đàn cũng phụt ra cột sáng sắc màu rực rỡ bắn lên trời.

Từng luồng từng luồng ánh sáng soi sáng cả thiên địa âm u.

- Nàng ta muốn làm gì?

Quý Cổ Thiên cảm giác luồng hào quang này khiến hắn ta khó chịu khắp người, trong lòng sinh ra linh cảm không lành.

Hắn ta muốn ngăn Mộng Hàm Yên, nhưng kết giới này không chỉ ngăn nàng đến gần người khác mà cũng ngăn người khác đến gần nàng.

- Chủ nhân!

Vô Nhai thấy Mộng Hàm Yên tản đi tất cả sức mạnh của mình, hòa vào trong thiên địa, tẩy sạch tất cả chương khí mù mịt nơi đây.

Nàng dùng hết toàn bộ sức mạnh linh hồn, cũng đồng nghĩa sinh mạng nàng đã đi đến hồi kết.

Nàng hi sinh bản thân, ngăn một tràng đại nạn.

Nàng phát hiện sự trở về của nàng, như vận mệnh đã định sẵn, chỉ vì sứ mạng này.

Bất luận lúc nào nơi nào, nàng vẫn là thiên nữ, bảo vệ mảnh thiên địa này là sứ mạng của nàng.

Thấy hồn phách nàng hóa thành ánh sáng lỏng lẻo tiêu tan, Tuyết Trần Phong đỡ người tại chỗ.

- Yên nhi!

Hắn cảm thấy mình như bị đánh mạnh vào đầu, trái tim đau đến mức không thể nào hô hấp.

Lúc này thiên địa rõ ràng là hào quang muôn trượng nhưng hắn lại cảm thấy cực kỳ đen tối, không chút ánh sáng.

Hắn thà rằng thiên địa này hủy diệt cũng không muốn nàng rời đi!

Sinh tử của chúng sinh trong thiên hạ hắn đều mặc kệ, chỉ muốn giữ lại nàng.

Mộng Hàm Yên mỉm cười, giọng nàng vang bên tai hắn:

- Có lẽ tương lai chúng ta sẽ gặp lại nhau!

Thấy nàng hóa thành mưa ánh sáng tiêu tan, hắn đau thấu tim gan, chỉ trong một buổi chiều tà, mái tóc dài màu tím bạc chuyển sang màu tuyết trắng.

Hắn cô đơn đứng giữa đất trời, đôi mắt trống rỗng hóa thành màu máu hoa bị ngăn.

- Tất cả các người đều phải chết!

Hắn nắm trường kiếm trong tay, toàn thân như hóa thành ma quỷ, muốn giết hết những kẻ hại chết Mộng Hàm Yên.

Màu máu nhuộm đỏ một vùng rộng lớn, hắn dùng phương thức mạng đổi mạng, trường kiếm xuyên qua lồng ngực Quý Cổ Thiên, chính hắn cũng bị lưỡi kích độc xuyên thủng bụng.

- Kiếp sau, chúng ta nhất định có thể gặp lại nhau...

Hắn hi vọng sẽ có một ngày hắn được gặp lại nàng.

Nhưng kỳ thực hấn rất rõ, hồn phách nàng đã tiêu tan, không thể tái luân hồi.

- Haiz! Đứa ngốc này!

Giữa thiên địa vang lên tiếng thở dài, một khoảng không gian vận vẹo, một nam tử áo trắng xuyên qua thời gian và không gian mà tới.

Ông vẩy tay ngưng tụ khóa trường mệnh phương hoàng về nguyên dạng, đem con mưa ánh sáng nhét vào bên trong đó.

Lúc ông vừa ngưng tụ được ba hồn, đang định thu gom bảy phách thì dưới lòng đất bay ra một đám khói đen cuốn lấy bảy phách kia vọt vào cánh cửa luân hồi.

Đó là một hồn phách còn lại của ma long chưa tan, vào thời khắc sống còn đã ôm một phần hồn phách của nàng thoát đi.

Ba hồn của nàng ở trong khóa trường mệnh, còn bảy phách thì không rõ tung tích.

Chỉ là số mệnh của ma long và bảy phách của nàng quấn quýt vào nhau, nhất định không dễ dàng tháo gỡ.

- Đồ nhi, sư phụ đi ngược con sông dài năm tháng, chỉ có thể vì con mà làm được bấy nhiêu, phần còn lại phải xem số mệnh con rồi...

Ông vốn không tồn tại ở mảnh thời không này, vì cho nàng một cơ hội sống mà nghịch thiên đạo, bóng dáng ông chốc lát liền tan biến, phảng phất như chưa từng xuất hiện.

- Vừa nãy hình như ta nhìn thấy sư tôn của Tiểu Yên.

Thanh Ý Dao dường như thấy bóng dáng thần bí kia, nếu ông ấy thật sự xuất hiện, nàng có lẽ có thể sống.

Mặc Căn Tà thấy Tuyết Trần Phong và Quý Cổ Thiên đồng quy vu tận, vậy mà không hề cảm thấy vui vẻ.

Đứng ở nơi đây, nhìn đồng phế tích này, hấn cảm thấy vô cùng cô đơn.

- Tiểu Yên có một tỷ muội tốt trong hoàng cung, nếu có thể, để nàng ấy tự do đi.

Thanh Ý Dao nghĩ Mộng Hàm Yên có lẽ có hi vọng sống sót, tâm trạng nặng nề ban đầu đã dịu đi chút ít.

Hấn rất hiểu nàng, cũng biết nàng có điều gì chưa buông bỏ được, cho nên mới lên tiếng giúp nàng nói với Mặc Căn Tà.

Không lâu về sau, Thanh Ý Dao nghe được một tin, Nguyệt Thiển Mi thân mang trọng bệnh chưa kịp chữa đã qua đời.

Mà trong một sơn cốc nọ, nàng và Mai Hàn Sinh ở bên nhau, cùng ngắm trăng gây đàn.

Nguyệt Thiển Mi đứng dưới tàng mai, nhìn cánh hoa bị gió thổi rơi rơi, thầm thì:

- Yên nhi, tỷ sống rất tốt, muội ở phương trời nào?

Một đóa mai đỏ như chu sa rơi trên nền tuyết trắng.

Giữa thiên địa mịt mờ, Mộng Hàm Yên thấy một cánh cửa bằng đồng xanh cổ xưa dày nặng, trên cửa có đường vân huyền ảo phức tạp và hoa văn dây leo màu vàng sẫm quấn quanh.

Nàng đưa tay chậm rãi đẩy cánh cửa ra, liền sau đó, nàng mở mắt.

Khi ánh mắt nàng khôi phục sự tỉnh táo, nàng nhìn thấy một khuôn mặt tuấn tú hoàn mỹ.

Nam tử ấy yên tĩnh chợp mắt bên cạnh, ánh mắt trời ám áp soi sáng dung nhan tuấn tú của hấn, thời gian cũng trở nên dịu dàng.

Nàng, đã về rồi!

Tựa như một giấc chiêm bao, bây giờ mới tỉnh xiết bao ngậm ngùi.

Nửa bầu tuyết hoa mai, một ly lệ rãng bình minh.

Cả đời này, người nguyện cùng ta mơ một giấc mơ dài, say hoài không tỉnh.....

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Phi Tuyết Mộng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

